POLIROM

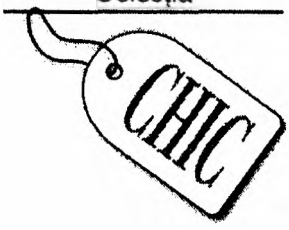
Sophie

KINSELLA

Supermenajera CHIC

Colecția

Colecția CHIC este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *The Undomestic Goddess*

© Sophie Kinsella 2005
All rights reserved.
© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Supermenajera / Sophie Kinsella;
trad. de Vali Florescu – Iași : Polirom, 2007

ISBN: 978-973-46-0478-4

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie
KINSELLA

Supermenajera

Traducere din limba engleză și note
de Vali Florescu

POLIROM
2007

Sophie Kinsella a studiat ştiinţele politice, filozofia şi economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată pe probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens şi au fost traduse în peste treizeci de limbi. Din această celebră serie, la Editura Polirom au apărut pînă acum *Mă dau în vînt după cumpărături* (2000; Polirom, 2004, 2006), *Goana după cumpărături la New York* (2001; Polirom, 2005), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2002; Polirom, 2005, 2006) şi *La cumpărături cu sora mea* (2004; Polirom, 2006). În ultimii ani, galeria îndrăgitelor sale eroine s-a îmbogăţit cu năstruşnica Emma Corrigan din *Poţi să ţii un secret?* (2003; Polirom, 2006) şi cu ambiţioasa Samantha Sweeting din *Supermenajera* (2005; Polirom, 2007), romanele ale căror protagoniste sînt acestea caracterizîndu-se prin acelaşi amestec savuros de farmec, umor şi optimism care a făcut din Sophie Kinsella „maestra de necontestat a genului *chick lit*" (*The New York Post*).

În *Supermenajera*, cititorul face cunoştinţă cu Samantha Sweeting, o femeie de carieră în vîrstă de 29 de ani, pe cale să devină asociat la prestigioasa firmă londoneză de avocatură Carter Spink. Însă, dîndu-şi seama că a făcut o greşeală catastrofală (care va costa firma nu mai puţin de cincizeci de milioane de lire), Samantha simte nevoia subită să dispară din peisaj. Astfel că atunci cînd, ajunsă undeva la ţară, se vede angajată ca menajeră a unei familii bogate, eroina noastră decide să accepte noua identitate şi provocările reprezentate de atîtea îndeletniciri nemaiîncercate pînă atunci, cum ar fi gătitul, spălatul rufelor şi curăţatul mobilei. Viaţa de menajeră se dovedeşte a fi tihnită şi nu lipsită de satisfacţii, aceasta şi datorită atenţiilor de care se bucură din partea arătosului grădinar al casei. Însă trecutul nu poate fi lăsat în urmă atît de uşor, iar cînd Samantha descoperă un secret teribil despre firma la care lucra – şi cînd mass-media află că fosta femeie de succes îşi cîştigă acum traiul curăţînd toalete – situaţia devine explozivă.

Lindei Evans

MULȚUMIRI

Le sînt extrem de recunoscătoare multor persoane care s-au dat peste cap pentru a mă ajuta să scriu această carte. Lui Emily Stokely, maestră în ale gospodăriei, pentru că m-a învățat să fac pîine. Lui Roger Barron, pentru că a fost atît de generos cu timpul său și mi-a oferit o incursiune fascinantă în dreptul corporatist (ca să nu mai amintesc de expertiza sa în Jo Malone!). Și, în primul rînd, lui Abigail Townley, care mi-a fost consultant în lumea dreptului, mi-a îngăduit să o urmez peste tot și mi-a răspuns cu răbdare la un milion de întrebări stupide.

Le mulțumesc celor care mă susțin la infinit, lui Patrick Plonkington-Smythe, Larry Finlay, Laura Sherlock, Ed Christie, Androulla Michael, Kate Samano, Judith Welsh și tuturor oamenilor minunați de la Transworld. Extraordinarei mele agente, Araminta Whitley, al cărei entuziasm pentru această carte nu a avut limite, și lui Lizzie Jones, Lucinda Cook, Nicki Kennedy și Sam Edenborough. Lui Valerie Hoskins, Rebecca Watson și Brian Siberell. Le mulțumesc, ca de fiecare dată, membrilor Comitetului de conducere și tuturor băieților mei, mari și mici.

Firește, aceste mulțumiri nu ar fi complete fără un cuvînt de recunoștință pentru Nigella Lawson, pe care nu am întîlnit-o niciodată – dar ale cărei cărți ar trebui să fie lectură obligatorie pentru toate neavenitele într-ale gospodăriei.

Unu

Vă considerați stresată?

Nu, nu sînt stresată.

Sînt... ocupată. Mulți oameni sînt ocupați. Așa e lumea de azi. Am o slujbă foarte solicitantă, cariera e foarte importantă pentru mine și îmi place ce fac.

OK. E foarte adevărat că uneori mă simt ușor tensionată. Oarecum presată. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, sînt avocat în City. La ce v-ați aștepta?

Scrisul meu e atît de apăsat încît am rupt hîrtia. La naiba. Nu contează. Hai să trecem la întrebarea următoare.

Cîte ore pe zi petreceți în medie la birou?

~~*14*~~

~~*12*~~

8

Depinde.

Faceți sport în mod regulat?

~~*Mă duc în mod regulat la înot.*~~

~~*Mă duc din cînd în cînd la înot.*~~

Intenționez să încep un regim de înot regulat. Cînd am timp. În ultima vreme am fost foarte ocupată cu serviciul, a fost curată demență.

Beţi 8 pahare cu apă pe zi?

~~*Da*~~

~~*Une*~~

Nu.

Las creionul jos şi îmi dreg glasul. În colţul opus al camerei, Maya ridică ochii de la crăticioarele cu ceară şi sticluţele cu ojă pe care le aranjează. Maya e cosmeticiana care se ocupă de mine azi. Are părul lung şi negru prins într-o coadă împletită, traversată de o şuviţă albă, şi un inel micuţ de argint în nas.

— Vreo problemă cu chestionarul? întreabă cu glasul ei plăcut.

— Ţi-am spus că sînt cam pe fugă, am zis politicoasă. Chiar e nevoie să răspund la toate întrebările astea?

— Vrem să avem cît mai multe informaţii pentru o evaluare corectă a necesităţilor tale de îngrijire cosmetică şi de sănătate, spune ea pe un ton liniştitor, însă implacabil.

Mă uit pe furiş la ceas. Nouă patruzeci şi cinci.

Nu am timp pentru aşa ceva. Chiar nu am timp. Dar şedinţa asta de înfrumuseţare mi-a fost oferită cadou de ziua mea şi i-am promis mătuşii Patsy.

Ca să fiu mai exactă, este cadoul ei *de anul trecut*. Mătuşa Patsy mi-a dat bonul ăsta cadou pentru „Cea mai modernă experienţă de destresare“ acum aproape un an. E sora mamei mele şi îşi face multe griji în privinţa femeilor de carieră. De fiecare dată cînd ne întîlnim mă apucă de umeri şi se uită adînc în ochii mei cu o căutătură încruntată, iar în felicitarea care a

însoţit bonul a scris „Fă-ţi puţin timp pentru tine, Samantha!!!".

Ceea ce chiar intenţionez din toată inima să fac. Dar am avut cîteva chestii urgente de pus la punct la serviciu şi, nu ştiu cum, a trecut un an fără să găsesc un moment liber. Sînt avocată la Carter Spink şi în clipa asta sîntem ocupaţi pînă peste cap, e nebunie curată. Dar o să fie mai bine. Nu trebuie decît să scap de următoarele cîteva săptămîni.

Oricum, mătuşa Patsy mi-a trimis felicitarea de ziua mea *de anul ăsta* – şi mi-am dat brusc seama că mai e puţin şi îmi expiră bonul. Aşa că iată-mă aici, chiar în ziua în care împlinesc douăzeci şi nouă de ani. Stînd pe o canapea, într-un halat alb de prosop şi chiloţi suprarealişti de hîrtie. Avînd la dispoziţie o fereastră de jumătate de zi. Maxim.

Fumaţi?

Nu.

Beţi alcool?

Da.

Mîncaţi în mod regulat mîncare gătită în casă?

Ridic ochii, puţin iritată. Ce întrebare mai e şi asta? Cu ce sunt mai bune mesele la care mănînci mîncare gătită în casă?

Am un regim alimentar hrănitor şi variat, scriu în cele din urmă.

Ceea ce e perfect adevărat.

Oricum, toată lumea ştie că locuitorii Chinei trăiesc mai mult decît noi – deci ce poate fi mai

sănătos decît să mănînci ce mănîncă ei? Iar pizza vine din zona mediteraneană. Aşa că probabil e *şi mai sănătoasă* decît o mîncare gătită în casă.

Simţiţi că aveţi un regim de viaţă echilibrat?

~~*Da.*~~
~~*N*~~
Da.

— Am terminat, o anunţ pe Maya şi-i întind foile, iar ea începe să citească răspunsurile. Degetul ei coboară pe pagină cu viteza melcului. De parcă am avea tot timpul din lume.

Poate că ea o fi avînd. Dar, pe bune, eu trebuie să mă întorc la birou cel tîrziu la ora unu.

— Ţi-am citit cu mare atenţie răspunsurile, spune Maya privindu-mă gînditoare, şi e limpede că eşti o femeie extrem de stresată.

Ce? Oare de unde o mai fi scos-o şi pe asta? Am scris clar în formular că *nu* sînt extrem de stresată.

— Nu-i adevărat, zic aruncîndu-i un zîmbet relaxat, de genul vezi-cît-de-puţin-stresată-sînt.

Maya nu pare prea convinsă.

— E limpede că ai o slujbă foarte solicitantă.

— Ritmul acesta foarte solicitant mă stimulează, îi explic. Ceea ce e adevărat. Ştiu asta despre mine de cînd...

Mă rog, de cînd mi-a spus mama, cînd aveam cam opt ani. *Pe tine te stimulează ritmul foarte solicitant, Samantha.* Întreaga noastră familie e stimulată de ritmul foarte solicitant. Ăsta e, cum să zic, mottoul familiei noastre.

În afară de fratele meu Peter, firește. El a făcut o cădere nervoasă. Dar e mottoul nostru, al celorlalți.

Îmi iubesc slujba. Iubesc satisfacția de a găsi chichița dintr-un contract. Iubesc valul de adrenalină provocat de încheierea unei afaceri. Iubesc surescitarea negocierii și discuțiile în contradictoriu și îmi place să fiu cea care vine cu cea mai bună propunere.

Da, aș putea să spun că uneori mă simt de parcă cineva mi-ar pune în spate greutăți din ce în ce mai mari. Ca niște blocuri de beton, unul peste celălalt. Iar eu trebuie să le țin să nu cadă, indiferent cît de epuizată sînt...

Dar mă gîndesc că probabil toată lumea se simte așa. E normal.

— Ai pielea foarte deshidratată. Maya clatină din cap. Își trece mîna expertă peste obrazul meu și-și pune degetele sub bărbia mea, cu un aer îngrijorat.

— Ai pulsul foarte accelerat. Nu e deloc sănătos. Ești tensionată din vreun motiv anume în momentul ăsta?

— Sînt destul de aglomerată la serviciu, spun ridicînd din umeri. E o nebunie. Dar sînt bine. *Oare nu putem trece odată peste chestia asta?*

— Bine.

Maya se ridică. Apasă pe un buton fixat în perete și în încăpere se revarsă o muzică liniștitoare de nai.

— Nu pot să spun decît că ai nimerit exact unde trebuie, Samantha. Țelul nostru aici este să destresăm, să revitalizăm și să detoxifiem.

— Ce frumos, spun, ascultînd doar pe jumătate. Tocmai mi-am amintit că am uitat să-l sun

înapoi pe David Elldridge în legătură cu contractul ăla pentru petrolul din Ucraina. Am vrut să-l sun ieri. La naiba.

— Ţelul Green Tree Center este cel de a-ţi oferi o oază de liniște, departe de toate grijile tale zilnice.

Maya apasă pe alt buton din perete, iar lumina scade în intensitate pînă la o penumbră caldă.

— Înainte de a începe, spune blînd, ai vreo întrebare?

— Sinceră să fiu, da, zic, aplecîndu-mă uşor în faţă.

— Foarte bine! spune radioasă. Vrei să ştii ce tratamente facem azi sau e ceva mai general?

— Aş putea trimite un e-mail rapid? întreb politicoasă.

Mayei îi îngheaţă surîsul pe buze.

— Repede de tot, adaug. Maxim două se...

— Samantha, Samantha... Maya clatină din cap. Eşti aici pentru a te relaxa. Pentru a-ţi oferi un moment doar pentru tine. Nu pentru a trimite e-mailuri. Eşti obsedată! E o dependenţă la fel de dăunătoare ca alcoolul. Sau cafeina.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu sînt deloc *obsedată*. Pe bune, e ridicol. Îmi verific e-mailurile la fiecare... treizeci de secunde, probabil.

Chestia e că în treizeci de secunde se pot schimba multe lucruri.

— Şi, în plus, Samantha, continuă Maya, vezi vreun computer în camera asta?

— Nu, răspund, privind ascultătoare în jur la încăperea micuţă, scufundată în penumbră.

— De asta rugăm clientele să îşi lase toate echipamentele electronice în seif. Şi nu e voie cu telefoane mobile. Şi nici cu computere portabile.

Îşi desface braţele larg.

— Acesta este un loc de reculegere. O oază departe de lumea dezlănţuită.

— Aha, încuviinţez cu jumătate de gură.

Probabil că nu e cel mai bun moment să-i dezvălui că am un BlackBerry ascuns în chiloţii de hîrtie.

— Păi să începem. Maya zîmbeşte. Întinde-te pe canapea şi acoperă-te cu un prosop. Şi scoate-ţi ceasul, te rog.

— Dar am nevoie de el!

— Asta e altă dependenţă.

Plescăie din limbă a reproş.

— Cît timp te afli aici, nu e nevoie să ştii cît e ceasul.

Se întoarce discret cu spatele, iar eu îmi scot ceasul fără nici o tragere de inimă. Apoi, uşor stîngace, mă instalez pe canapea, încercînd să nu-mi strivesc preţiosul BlackBerry.

Am văzut de la început regula despre echipamentul electronic. Şi i-am predat dictafonul. Dar trei ore fără BlackBerry? Pe bune, dacă intervine ceva important la birou? Dacă e o urgenţă?

N-are nici o logică. Dacă chiar vor ca oamenii să se relaxeze, ar trebui să-i lase *să-şi ţină* BlackBerry-urile şi celularele la ei, nu să le confişte.

Oricum, n-o să-l vadă sub prosop.

— Am să încep cu un masaj relaxant al tălpilor, spune Maya, şi o simt întinzîndu-mi nu ştiu ce loţiune calmantă pe tălpi. Încearcă să-ţi goleşti mintea de orice gînd.

Îmi fixez ascultătoare privirea în tavan. Să-mi golesc mintea. Mintea mea e la fel de goală ca un pahar gol... şi transparent...

Ce fac cu Elldridge? Ar fi trebuit să iau legătura cu el. Probabil că-mi aşteaptă răspunsul. Dacă le spune şefilor firmei că am fost neglijentă? Şi dacă asta îmi va afecta şansele de a obţine statutul de partener?

Simt împunsătura ascuţită a neliniştii. Nu e momentul să las nici cel mai mic lucru la voia întîmplării.

— Încearcă să elimini orice gînd... rosteşte pe un ton de incantaţie Maya. Simţi cum te eliberezi de tensiune...

Poate reuşesc să îi trimit un e-mail rapid. Pe sub prosop.

Strecor mîna sub el pe furiş şi simt colţul tare al BlackBerry-ului. Îl extrag cu grijă din chiloţii de hîrtie. Maya îmi masează încă picioarele, fără să aibă habar de nimic.

— Îţi simţi trupul din ce în ce mai greu... mintea începe să ţi se golească...

Îmi ridic BlackBerry-ul uşor pe piept pînă cînd văd ecranul pe sub prosop. Slavă Domnului că nu e prea multă lumină în cameră. Încercînd să fac minimul de mişcări posibil, încep să tastez pe ascuns cu o mînă un e-mail.

— Te relaxezi... spune Maya liniştitor. Imaginează-ţi că te plimbi pe o plajă...

— Îhîm... murmur.

David, scriu. *Ref la contractul cu ZFN Oil. M-am uitat peste amendamente. Cred că răspunsul nostru ar trebui să fie*

— Ce faci? spune Maya, dintr-odată atentă.

— Nimic! răspund, ascunzînd repede BlackBerry-ul sub prosop. Doar... ăă... mă relaxam.

— Ascunzi ceva? întreabă neîncrezătoare.

— Nu!

De sub prosop, BlackBerry-ul scoate un mic bip. La naiba.

— Cred că a fost o mașină, zic, făcînd eforturi să-mi iau un ton firesc. Afară, în stradă.

Maya mijește ochii.

— Samantha, rostește lent și amenințător. Ai cumva un echipament electronic asupra ta?

Am sentimentul că dacă nu-i mărturisesc adevărul va sfîșia oricum prosopul de pe mine.

— Tocmai voiam să trimit un e-mail, spun într-un final și scot rușinată BlackBerry-ul.

— Workaholici ce sînteți! Mi-l smulge din mînă exasperată. E-mailurile pot *să mai aștepte*. Toate pot *să mai aștepte*. Pur și simplu nu știi să te relaxezi!

— Nu sînt workaholică! răspund indignată. Sînt avocată! E cu totul altceva!

— Ești în faza de negare. Clatină din cap.

— *Ba nu!* Uite ce e, avem niște contracte foarte urgente de parafat la firmă. Nu pot să dispar pur și simplu! Mai ales în momentul ăsta. Tocmai... mă rog, tocmai sînt pe punctul de a fi acceptată ca parteneră.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, simt din nou bine-cunoscuta împunsătură a nervilor în stomac. Parteneră a uneia dintre cele mai mari firme de avocatură din țară. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

— Sînt pe punctul de a fi acceptată ca parteneră, repet mai calm. Decizia va fi luată mîine. Dacă se va întîmpla, am să fiu cel mai tînăr partener din istoria firmei. Ai idee ce înseamnă treaba asta? Ai cea mai mică idee...

— Oricine își poate lua liber cîteva ore, mă întrerupe Maya. Pune mîinile pe umerii mei.

Samantha, eşti incredibil de tensionată. Ai umerii încordaţi, inima îţi bate foarte repede... din cîte văd eu, eşti pe punctul de a ceda nervos.

— Mă simt foarte bine.

— Eşti încordată ca un arc!

— Ba nu!

— Trebuie *să te hotărăşti* să o laşi mai moale, Samantha. Mă priveşte în ochi. Numai tu poţi hotărî să-ţi schimbi viaţa. Ai de gînd să faci asta?

— Păi... ăăă...

Mă opresc cu o tresărire de surpriză, în momentul în care dinspre chiloţii mei se aude un uruit vag.

Mobilul. L-am băgat repede şi pe el lîngă BlackBerry şi l-am dat pe „vibraţii" ca să nu facă zgomot.

— Ce-i asta? Maya se holbează uluită la prosopul meu, care pulsează uşor. Ce naiba se întîmplă? Ce... tremură aşa?

Nu pot să recunosc că e un telefon. Nu după faza cu BlackBerry-ul.

— Îhm... îmi dreg glasul. E... ăăă... jucăria mea specială pentru sex.

— Poftim? Maya pare de-a dreptul bulversată.

Telefonul uruie din nou încetişor la mine în chiloţi. Trebuie neapărat să răspund. S-ar putea să fie cei de la birou.

— Îhm... cum să-ţi zic, tocmai eram pe punctul de a ajunge la un moment extrem de intim, spun privind-o sugestiv. Crezi că ai putea să... ăăă... mă laşi puţin singură?

Privirea îi e străbătută de o undă de suspiciune.

— Ia stai o clipă! Se uită din nou. Să nu-mi spui că ai și un telefon acolo! Ți-ai adus pe furiș *și mobilul*?

O, Doamne. Pare de-a dreptul furioasă.

— Lasă-mă să-ți explic, zic încercînd să-mi iau un ton de scuză, știu că ai regulile tale și tot restul și le respect, dar ideea e că *am nevoie* de mobil.

Bag mîna sub prosop după telefon.

— *Lasă-l!* Strigătul Mayei mă ia prin surprindere. Samantha, spune, făcînd eforturi vizibile să rămînă calmă, dacă ai ascultat măcar un cuvînt din ce am zis, vei închide imediat telefonul.

Mobilul vibrează din nou în mîna mea. Mă uit la identitatea apelantului și simt un nod în stomac.

— E de la birou.

— Pot să-ți las un mesaj. Pot să mai aștepte.

— Dar...

— E un moment doar al tău. Se apleacă în față și-mi împreunează mîinile, privindu-mă extrem de sincer. *Un moment doar al tău.*

Dumnezeule, chiar nu pricepe, nu-i așa? Aproape că m-apucă rîsul.

— Sînt asociată la Carter Spink, îi explic. *Nu am* un moment doar al meu.

Deschid rapid telefonul și la capătul celălalt al firului se aude răcnind o voce enervată de bărbat.

— Samantha, unde dracu' ești?

Simt o împunsătură în stomac. E Ketterman. Șeful departamentului nostru de drept corporatist. Probabil că are și nume de botez – dar nimeni nu-i spune niciodată altfel decît

Ketterman. Are părul negru, ochelari cu ramă metalică și ochi cenușii, sfredelitori, iar în primele mele zile la Carter Spink aveam coșmaruri legate de el.

— Vezi că ne apucăm iar de contractul Fallons. Întoarce-te imediat. Întîlnirea e la zece jumate.

Iar?

— Vin cît de repede pot. Închid telefonul și-i arunc Mayei o privire tristă. Scuze.

Nu sînt *dependentă* de ceas.

Dar evident că mă bazez pe el. Și voi ați face la fel, dacă timpul v-ar fi măsurat în intervale de șase minute. La fiecare șase minute din viața mea profesională trebuie să taxez un client. Și totul apare pe o fișă de pontaj computerizată, pe capitole.

11.00-11.06 Întocmit contract pentru Proiectul A
11.06-11.12 Revizuit documentația pentru Clientul B
11.12-11.18 Consultat pe puncte Contractul C

În primele mele zile la Carter Spink ideea că trebuie să notez la ce lucrez în fiecare moment al zilei m-a cam speriat. Mă gîndeam: și dacă nu fac nimic timp de șase minute? Ce scriu?

11.00-11.06 Privit în gol pe fereastră
11.06-11.12 Fantazat despre cum o să dau peste George Clooney pe stradă
11.12-11.18 Încercat să-mi ating nasul cu limba

Dar adevărul e că te obișnuiești. Te obișnuiești să-ți împarți viața în bucățele mici. Și să muncești. Non-stop.

Dacă ești avocat la Carter Spink, nu-ți permiți să stai degeaba. Nu te uiți în gol pe fereastră și nu fantazezi. Nu poți face asta, atunci cînd șase minute din timpul tău înseamnă atît de mult. S-o luăm așa: dacă las șase minute să treacă fără să realizez nimic, am irosit 50 de lire din banii firmei. Douăsprezece minute: 100 de lire. Optsprezece minute: 150 de lire.

Cum am zis, avocații de la Carter Spink nu stau degeaba.

Doi

Cînd ajung la serviciu, îl găsesc pe Ketterman lîngă biroul meu, uitîndu-se cu o expresie dezgustată la vrafurile de hîrtii în dezordine și la dosarele aruncate peste tot.

Sinceră să fiu, nu am cel mai curat birou din lume. De fapt... e un dezastru. Dar am intenția să fac ordine cît de curînd și să sortez toate teancurile de contracte vechi pe podea. Imediat ce-o să am timp.

— Întîlnirea e în zece minute, zice, uitîndu-se la ceas. Vreau să ai gata documentația legată de partea financiară.

— Categoric, răspund, încercînd să-mi păstrez calmul. Însă simpla sa prezență e de-ajuns ca să mă facă să intru în panică.

Ketterman e în cel mai bun caz doar enervant. Emană o forță cerebrală care te bagă în sperieți, așa cum alți bărbați emană un miros puternic de aftershave. Însă azi e de un milion de ori mai rău, fiindcă face parte din comitetul de decizie. Mîine, el și alți treisprezece parteneri vor ține o ședință importantă pentru a hotărî cine va deveni noul partener al firmei.

Mîine voi afla dacă am reuşit sau dacă viaţa mea e un mare eşec şi am trăit degeaba. Tensiunea va dispărea.

— Documentaţia pentru contract este aici... scotocesc printr-un morman de dosare şi extrag, cu o întorsătură eficientă a mîinii, o cutie de carton.

E o cutie veche de gogoşi Krispy Kreme.

O arunc repede la coş.

— Sigur e pe aici, pe undeva... încep să scormonesc frenetic şi localizez dosarul corect. Slavă Domnului. Poftim!

— Nu ştiu cum poţi să lucrezi în harababura asta, Samantha.

Glasul lui Ketterman e sarcastic ca un tăiş, iar în ochi nu i se citeşte nici o umbră de umor.

— Măcar am totul la îndemînă! Încerc să mă scot rîzînd, însă Ketterman mă fixează împietrit. Roşie ca racul, îmi trag scaunul şi un teanc de scrisori de care uitasem se revarsă pe podea.

— Ştii, înainte aveam regula ca la ora şase seara să facem curat pe toate birourile. Vocea lui Ketterman e inflexibilă ca oţelul. Poate că ar trebui să o reintroducem.

— Poate! Mă sforţez să zîmbesc, dar Ketterman îmi dă o stare tot mai mare de nervozitate.

— Samantha! ne întrerupe o voce veselă. Întorcând privirea, îl văd pe Arnold Saville apropiindu-se pe hol.

Dintre toţi partenerii firmei Arnold e preferatul meu. Are un păr gri lînos, care mi se pare puţin cam extravagant pentru un avocat, şi un gust excentric la cravate. Astăzi poartă una cu model roşu aprins şi o batistă asortată în

buzunarul de sus. Mă salută cu un zîmbet larg, îi întorc și eu zîmbetul și simt că încep să mă relaxez.

Sînt sigură că Arnold e cel care trage sforile ca să fiu făcută parteneră. Și sînt la fel de sigură că Ketterman se va opune. Arnold e rebelul firmei; cel care încalcă regulile; cel căruia nu-i pasă de lucruri irelevante precum dezordinea de pe birouri.

— Ai primit o scrisoare de mulțumire, Samantha. Arnold zîmbește larg și îmi întinde o foaie de hîrtie. Din partea președintelui de la Gleiman Brothers pesonal.

Iau uimită hîrtia pe care mi-o întinde și cobor rapid privirea spre nota scrisă de mînă. „... *mare stimă... serviciile ei, întotdeauna de cel mai înalt nivel profesional...*".

— Am înțeles că l-ai ajutat să economisească vreo cîteva milioane de lire la care nu se aștepta, îmi face cu ochiul Arnold. E încîntat.

— A, da. Mă înroșesc ușor la față. Ei, n-a fost mare lucru. N-am făcut decît să remarc o anomalie în modul în care își structurau finanțele.

— Categoric, i-ai făcut o impresie foarte bună. Arnold ridică din sprîncenele stufoase. Vrea ca de acum încolo să te ocupi tu de toate contractele lui. Excelent, Samantha! Foarte bine.

— Ăă... mulțumesc. Îi arunc o privire lui Ketterman, doar ca să văd dacă, printr-o întîmplare absolut ieșită din comun, e cumva impresionat. Însă are același aer enervat.

— Și vreau să te ocupi și de asta. Îmi trîntește un dosar pe birou. În patruzeci și opt de ore vreau o evaluare completă a riscurilor contractuale.

Of, la naiba. În clipa în care mă uit la dosarul ăla gros îmi stă inima-n loc. O să-mi ia ore întregi.

Ketterman îmi dă mereu sarcini suplimentare de care n-are chef să se ocupe el. De fapt, toţi partenerii fac asta. Chiar şi Arnold. De cele mai multe ori nici măcar nu-mi spun, se mulţumesc doar să arunce dosarul pe biroul meu cu nu ştiu ce memo ilizibil şi se aşteaptă ca eu să îl rezolv.

— E vreo problemă? Ochii i se îngustează.

— Sigur că nu, spun pe un ton foarte vioi, de genul pot-s-o-fac, unul de viitor partener. Ne vedem la şedinţă.

În timp ce iese cu paşi mari, mă uit rapid la ceas. Zece şi douăzeci şi două. Am exact opt minute ca să mă asigur că documentaţia pentru contractul Fallons e în regulă. Deschid fişierul şi scanez rapid paginile, căutînd greşeli, verificînd dacă există vreo scăpare. De cînd sînt la Carter Spink am învăţat să citesc mult mai repede.

Adevărul e că fac totul mult mai repede. Merg mai repede, vorbesc mai repede, mănînc mai repede... fac sex mai repede...

Nu că aş fi avut parte de prea mult în ultimul timp. Însă acum cîţiva ani am avut o relaţie cu un partener senior de la Berry Forbes. Îl chema Jacob, se ocupa de tranzacţii internaţionale uriaşe şi avea chiar mai puţin timp decît mine. În cele din urmă, ajunseserăm la o rutină record de şase minute care ne-ar fi prins bine dacă am fi vrut să ne taxăm unul pe celălalt. (Dar, evident, n-o făceam.) El se ocupa de orgasmul meu, eu de-al lui. Şi pe urmă ne verificam e-mailurile.

Ceea ce înseamnă, practic, orgasme simultane. Aşa că nu se poate spune că nu am avut

parte de partide mulțumitoare de sex. Am citit *Cosmo,* știu lucrurile astea.

Oricum, pe urmă lui Jacob i s-a făcut o ofertă foarte atractivă și s-a mutat la Boston, și cu asta basta. Nu m-a deranjat foarte tare.

Ca să fiu sinceră pînă la capăt, nu mă înnebuneam chiar așa de tare după el.

— Samantha? îmi întrerupe o voce gîndurile. E secretara mea, Maggie. S-a angajat aici acum cîteva săptămîni și nu ne cunoaștem foarte bine. Cît ai fost plecată, ai primit un mesaj. De la Joanne?

— Joanne de la Clifford Chance? Ridic privirea, mi-a captat atenția. OK. Spune-i că am primit e-mailul despre clauza patru și că o s-o sun să vorbim după prînz...

— De la altă Joanne, mă întrerupe Maggie. Joanne, noua ta menajeră. Vrea să știe unde îți ții sacii de aspirator.

O privesc fără expresie.

— Ce anume?

— Sacii de aspirator, repetă Maggie calmă. Nu dă de ei.

— Dar de ce să bage aspiratorul într-un sac? zic mirată. Pleacă undeva și vrea să-l ia cu ea?

Maggie se uită la mine de parcă nu știe dacă glumesc sau nu.

— Sacii care se pun *în* aspirator, spune cu blîndețe. Cei în care se adună mizeria? Ai așa ceva?

— A! zic repede. A, sacii *ăia.* Ăă...

Mă încrunt gînditoare, de parcă răspunsul mi-ar sta pe vîrful limbii. Adevărul e că nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum arată aspiratorul meu. Oare l-am văzut vreodată? Știu că

mi-a fost livrat, fiindcă a semnat portarul pentru el.

— Poate e un Dyson, sugerează Maggie. Ăla nu e cu saci. E cilindric sau vertical? Mă privește interogativ.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Dar n-am de gând să recunosc așa ceva.

— Mă ocup eu, zic pe un ton de om de afaceri și încep să-mi strîng hîrtiile. Mersi, Maggie.

— Și-a mai avut o întrebare. Maggie se uită pe hîrtie. Cum se aprinde aragazul?

O clipă continui să-mi strîng hîrtiile, ca și cum n-aș fi auzit. Evident că știu cum se aprinde propriul meu aragaz.

— Păi. Răsucești... ăă... butonul, zic în cele din urmă, încercînd să-mi iau un ton detașat. E foarte simplu...

— Mi-a zis că are nu știu ce cifru ciudat cu cronometru. Maggie se încruntă gînditoare. E cu gaz sau electric?

OK, cred că ar fi cazul să pun punct acestei conversații chiar acum.

— Maggie, chiar trebuie să dau un telefon, spun cu o mină de regret, arătînd spre telefon.

— Deci ce-i zic menajerei? insistă Maggie. Așteaptă s-o sun.

— Spune-i să... se oprească aici pentru ziua de azi. O să mă ocup eu.

În timp ce Maggie părăsește biroul, iau un stilou și un post-it.

1. *Cum se dă drumul la aragaz?*
2. *Saci de aspirator – de cumpărat*

Las stiloul jos şi-mi masez fruntea. Chiar nu am timp pentru aşa ceva. Auzi, saci de aspirator. Nici măcar nu ştiu cum arată, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu mai zic de unde să-i cumpăr...

Îmi vine brusc o idee. O să comand un aspirator nou. Care sigur o să fie livrat împreună cu un sac deja instalat.

— Samantha.

— Ce? Ce-i? Tresar şi deschid ochii. În cadrul uşii biroului meu se află Guy Ashby.

Guy e cel mai bun prieten al meu din firmă. Are un metru optzeci şi opt, tenul măsliniu şi ochi negri şi, de obicei, e mereu avocatul stilat pus la patru ace. În dimineaţa asta însă are părul răvăşit şi cearcăne vinete sub ochi.

— Relaxează-te, spune zîmbitor. Eu sunt. Vii la şedinţă?

Are cel mai devastator zîmbet din lume. Nu o spun doar eu, toată lumea i l-a remarcat, din clipa în care a venit la firmă.

— A. Îhm... da, vin. Îmi iau hîrtiile, după care adaug în treacăt: Eşti OK, Guy? Arăţi cam şifonat.

S-a despărţit de prietena lui. S-au certat nasol toată noaptea şi ea a plecat pentru totdeauna...

Nu, a emigrat în Noua Zeelandă...

— Am lucrat toată noaptea, zice cu o grimasă. Să-l ia naiba pe Ketterman. E inuman.

Cască deschizând gura larg, arătîndu-şi dinţii albi şi perfecţi pe care şi i-a aranjat cînd era la Facultatea de Drept de la Harvard.

Zice că n-a fost alegerea lui. Se pare că nu poţi absolvi dacă n-ai trecut pe la chirurgie plastică.

— Naşpa, zâmbesc înţelegător, după care îmi împing scaunul înapoi. Hai să mergem.

Îl cunosc pe Guy de un an, de cînd s-a alăturat departamentului de drept corporatist, ca partener. E inteligent, amuzant şi are un stil de lucru foarte asemănător cu al meu şi, cumva... sîntem cam pe aceeaşi lungime de undă.

Şi da. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost chiar rost de o idilă. Însă a existat o neînţelegere stupidă şi...

Oricum. N-a fost să fie. Detaliile nu mai contează. Şi nu-mi mai bat capul cu asta. Sîntem prieteni – şi sînt foarte mulţumită aşa.

OK, uite ce s-a întîmplat.

Se pare că Guy m-a remarcat din prima zi cînd am venit la firmă, aşa cum şi eu l-am remarcat pe el. Şi a fost interesat. A întrebat dacă sînt disponibilă. Şi eram.

Asta-i partea cea mai importantă: eram disponibilă. Tocmai mă despărţisem de Jacob. Ar fi fost absolut perfect.

Încerc să nu mă gîndesc prea des cît de perfect ar fi fost.

Însă Nigel MacDermot, care e un cretin sadea, un idiot şi un tembel *notoriu* i-a spus lui Guy că am o relaţie cu un partener senior de la Berry Forbes.

Deşi nu eram cu nimeni.

Dacă mă întrebaţi pe mine, sistemul are hibe majore. Ar trebui să fie mult mai clar. Oamenii ar trebui să poarte semne pe care să scrie ocupat, aşa cum au toaletele. Luat. Liber. Ar trebui să

nu existe nici un pic de ambiguitate în legătură cu lucrurile astea.

Oricum, eu nu purtam nici un semn. Sau, dacă purtam, era unul greşit. Au urmat cîteva săptămîni uşor penibile, în timpul cărora i-am zîmbit ca o descreierată lui Guy – iar el a părut jenat şi a început să mă evite, fiindcă nu voia a) să provoace ruptura unei relaţii sau b) să o facă în trei cu mine şi cu Jacob.

N-am înţeles ce se întîmplă, aşa că am dat înapoi. După care am auzit la radioşanţ că a început să se vadă cu o fată pe nume Charlotte, pe care o întîlnise la o petrecere, într-un week-end. O lună sau două mai tîrziu am lucrat împreună la un contract şi ne-am împrietenit – şi cam asta e toată povestea.

Serios, e OK. Pe bune. Aşa e întotdeauna. Unele lucruri se întîmplă – şi altele nu. Ăsta, categoric, n-a fost să fie.

Deşi în adîncul sufletului, acolo, în cel mai tainic cotlon... încă mai cred că era scris să se întîmple.

— Aşa, spune Guy în timp ce străbatem holul, îndreptîndu-ne spre sala de şedinţă. Partenero! Ridică o sprînceană spre mine.

— Nu mai zi chestia asta! şoptesc îngrozită. Mor de frică să nu mă bucur prea devreme, să nu-mi poarte ghinion.

— Hai, hai. Ştii foarte bine c-ai reuşit.

— Nu ştiu nimic.

— Samantha, eşti cel mai inteligent avocat din anul tău. Şi muncesti cel mai mult. Ce IQ ai zis că ai? 600?

— Taaaci. Îmi pironesc privirea în mocheta bleu, iar Guy rîde.

— Cît fac 124 ori 75?

— Nouă mii trei sute, spun posomorîtă.

Ăsta e *singurul* lucru care mă enervează la Guy. De cînd aveam în jur de zece ani, am fost în stare să fac înmulţiri cu numere mari în minte. Dumnezeu ştie de ce, pur şi simplu reuşesc să fac asta. Şi toţi ceilalţi se mulţumesc să zică „Hai, că eşti tare", după care uită complet.

Însă Guy tot face mişto de mine pe chestia asta, cerîndu-mi să fac înmulţiri, de parcă aş fi la circ. Ştiu, îşi închipuie că e amuzant – dar adevărul e că e *un picuţ* cam agasant.

O dată, i-am spus intenţionat un număr greşit. După care s-a dovedit că avea cu adevărat nevoie de suma respectivă şi a trecut-o într-un contract şi aproape că am pierdut contractul din cauza asta. Aşa că n-am mai făcut chestia asta niciodată.

— Vrei să spui că n-ai exersat în faţa oglinzii pentru poza pe de site-ul firmei? Guy îşi duce degetul la bărbie, gînditor. D-ra Samantha Sweeting, Partener.

— Nici măcar nu m-am gîndit la asta, spun, dînd ochii peste cap cu dispreţ.

E o minciună. Mi-am făcut deja planul cum să-mi fac părul pentru poză. Şi ce costum negru să îmbrac. Şi de data asta am să zîmbesc. În fotografia de pe pagina mea web de la Carter Spink par mult prea serioasă.

— Am auzit că prezentarea ta i-a dat complet pe spate, spune Guy mai serios.

Aerul meu disprețuitor se evaporă într-o clipită.

— Serios? spun, făcînd eforturi să nu par prea agitată. Ai auzit tu asta?

— Şi zi aşa, chiar l-ai pus la punct pe William Griffiths în faţa tuturor? Îşi încrucişează braţele şi mă priveşte amuzat. Tu nu greşeşti niciodată, Samantha Sweeting?

— Ei, ba greşesc şi eu, ca tot omul, spun modestă. Crede-mă.

De pildă, cînd nu te-am înşfăcat de braţ şi nu ţi-am spus că nu sînt cu nimeni, în prima zi cînd ne-am întîlnit.

— O greşeală nu e o greşeală, se opreşte Guy, decît dacă nu poate fi îndreptată cu nici un chip. În timp ce rosteşte cuvintele astea, ochii lui par să se adîncească tot mai mult într-ai mei.

Sau sînt doar uşor înceţoşaţi din cauza ultimei nopţi de nesomn. N-am fost niciodată prea bună la citit semne.

Asta ar fi trebuit să studiez la facultate, nu dreptul. Mi-ar fi fost mult mai folositor. Licenţă (cu notă maximă) în Cum Să Ştii Cînd Bărbaţii Te Plac Cu Adevărat Şi Cînd Sînt Doar Amabili.

— Gata? Glasul biciuitor al lui Ketterman în spatele nostru ne face pe amîndoi să tresărim şi, cînd mă întorc, dau cu ochii de o falangă de bărbaţi în costume sobre, printre care se află şi două femei cu vestimentaţie chiar şi mai sobră.

— Absolut. Guy încuviinţează din cap în direcţia lui Ketterman, după care se întoarce şi îmi face cu ochiul.

Sau poate ar trebui pur şi simplu să urmez un curs de telepatie.

Trei

Nouă ore mai tîrziu, ne aflăm tot în ședință.

Uriașa masă de mahon e plină de schițe de contracte fotocopiate, de rapoarte financiare, de *notepad*-uri pline de mîzgălituri, de pahare de plastic cu cafea și de post-it-uri. Podeaua e acoperită de cutii cu mîncare comandată prin telefon. O secretară tocmai împarte copiile ultimei variante de schiță de contract. Doi dintre avocații părții adverse s-au ridicat de la masă și discută în șoaptă, foarte aprins, în camera de discuții. Fiecare sală de consiliu are așa ceva: o încăpere laterală unde te retragi ca să discuți chestiuni private sau cînd îți vine să spargi ceva.

Tensiunea după-amiezei a dispărut. E ca refluxul unui val. Fețele din jurul mesei sînt îmbujorate, oamenii se află încă sub imperiul certurilor de mai devreme, dar acum nu mai strigă nimeni. Clienții au plecat. Pe la ora patru am ajuns la un consens, am bătut palma, iar ei au dispărut în limuzinele lor strălucitoare.

Acum e rîndul nostru, al avocaților, să punem cap la cap ce au spus și ce au vrut de fapt să spună (dacă vă închipuiți că e același lucru, mai

bine vă lăsați de drept chiar în clipa asta) și să punem toate astea într-o schiță de contract care să fie gata pentru ședința de mîine.

Cînd probabil că vor începe din nou să urle.

Îmi masez fața uscată și iau o gură de cappuccino, înainte să îmi dau seama că am luat paharul greșit – cel rece ca gheața de acum patru ore. Cîh. *Cîh.* Și nu prea pot să-l scuip peste masă.

Înghit cappuccinoul de-a dreptul grețos strîmbîndu-mă. Luminile fluorescente îmi pîlpîie în ochi și mă simt golită. Rolul meu, în toate aceste megatranzacții, privește partea financiară – așa că eu sînt cea care a negociat acordul de împrumut dintre clientul nostru și Banca PGNI. Eu am salvat situația cînd, într-una dintre companiile subsidiare, a apărut o gaură neagră reprezentată printr-o datorie. Și tot eu mi-am petrecut cam trei ore din după-masă discutînd rostul unei anume expresii stupide din clauza 29(d).

Expresia era „toate eforturile". Partea adversă voia să folosim expresia „eforturi considerabile". Noi am avut cîștig de cauză, dar nu am deloc sentimentul meu obișnuit de triumf. Tot ce știu e că e șapte și nouăsprezece minute și că în unsprezece minute ar trebui să mă aflu în partea cealaltă a orașului, unde urmează să iau masa cu mama și cu fratele meu Daniel.

Va trebui să anulez cina. Propria mea aniversare.

În clipa în care îmi trece prin minte gîndul ăsta și aud vocea revoltată a prietenei mele din școală, Freya.

Nu te pot obliga să rămîi la serviciu în seara propriei tale zile de naștere!

Săptămîna trecută am anulat și întîlnirea cu ea. Trebuia să mergem la un club de comedie. Contractul trebuia să fie semnat a doua zi dimineață și n-am avut de ales.

Ce nu înțelege ea e că pentru mine termenul limită e literă de lege, punct. Orice alt angajament anterior nu contează, zilele de naștere nu contează. Zilele libere sînt anulate în fiecare săptămînă. Vizavi de mine la masă stă Clive Sutherland de la departamentul de drept corporatist. Azi-dimineață, soția lui a născut gemeni, iar la prînz el se întorsese deja la slujbă.

— Puțină liniște, vă rog, se aude glasul lui Ketterman, care ne captează pe loc atenția.

E singurul dintre noi care nu e nici roșu la față și care nu pare vlăguit, nici măcar obosit. E ca un motor gata să intre în funcțiune în orice clipă și are o ținută la fel de impecabilă ca azi dimineață. Cînd se enervează, nu i se clintește nici un fir de păr. Doar emană o furie tăcută, tăioasă ca oțelul.

— Va trebui să ne oprim aici.

Poftim? Ridic ușor capul.

S-au ridicat și alte capete; văd speranța înmugurind în ochii celor de la masă. Sîntem ca niște copii de școală care simt că s-a ivit o problemă în timpul testului la mate și nu îndrăznesc nici măcar să se miște, ca să nu fie pedepsiți să rămînă în clasă după ore.

— Pînă nu avem documentația de la Fallons, nu putem continua. Ne vedem cu toții mîine, la ora nouă dimineața.

Iese cu pași mari și, în clipa în care ușa se închide în urma lui, expir adînc. Abia acum îmi dau seama că îmi ținusem respirația.

Clive Sutherland s-a năpustit deja spre ușă. Peste tot în jurul meu, lumea vorbește la mobile despre cină, filme, despre aranjamente care rămîn totuși în picioare. E o bună dispoziție generală. Abia mă abțin să nu strig și eu „Uraaa!".

Dar n-ar prea fi în ton cu statutul de partener.

Îmi strîng toate hîrtiile, le îndes în servietă și-mi trag scaunul.

— Samantha. Am uitat.

Guy se îndreaptă spre mine.

— Am ceva pentru tine.

În clipa în care îmi întinde un pachet alb, simplu, mă străbate un val ridicol de bucurie. Un cadou de ziua mea. E singurul din toată firma care și-a amintit de ziua mea de naștere. Nu mă pot abține să nu radiez de fericire în timp ce desfac plicul de carton.

— Vai, Guy, nu trebuia să te deranjezi!

— N-a fost nici un deranj, spune, clar satisfăcut de sine.

— Totuși! Rîd. Credeam c-ai...

Cuvintele îmi îngheață pe buze în clipa în care mă trezesc că țin în mînă un DVD al firmei, în carcasă laminată. E un rezumat al prezentării despre Partenerii Europeni pe care am avut-o zilele trecute. Îi spusesem că vreau și eu o copie.

Îl întorc pe ambele fețe, asigurîndu-mă că zîmbetul meu a rămas intact înainte să ridic iar ochii spre el. Evident că nu și-a amintit de ziua mea. De ce și-ar fi amintit? Probabil că n-a știut niciodată.

— E... super, zic într-un final. Mersi!

— Nici o problemă. Își ia servieta. Îți urez o seară frumoasă. Planuri, ceva?

Nu pot să-i spun că e ziua mea. O să creadă... o să-și dea seama...

— Doar o... chestie de familie, spun zîmbind. Ne vedem mîine.

Oricum. Ideea e că am scăpat. Pînă la urmă, am să ajung la cină. Și nici măcar n-am să întîrzii prea mult!

În clipa în care taxiul meu se strecoară prin traficul de pe Cheapside, scotocesc repede în portfardul cel nou. În timpul orei de prînz de ieri am dat o raită rapidă pe la Selfridges, fiindcă mi-am dat brusc seama că încă mai folosesc același creion de contur gri pentru ochi și același rimel pe care mi le-am cumpărat cînd am absolvit, acum șase ani. N-aveam timp pentru o demonstrație, dar am rugat-o pe fata de la tejghea să-mi vîndă repede tot ce crede că ar trebui să am.

N-am prea fost atentă cînd mi-a dat explicații despre fiecare articol în parte, fiindcă vorbeam la telefon cu Elldridge despre contractul ucrainean. Însă ce-mi amintesc e că a insistat să folosesc neapărat o chestie numită „Pudră bronzantă". Mi-a zis că o să-mi dea strălucire și că n-o să mai arăt atît de îngrozitor de...

Și, brusc, s-a oprit.

— Palidă, a zis într-un final. Sînteți doar un pic... palidă.

Iau cutia de pudră și pensula uriașă de obraz și încep să-mi întind pudra pe pomeți și pe frunte. După care, în clipa în care îmi zăresc reflexia în oglindă, îmi înăbuș cu greu rîsul. Am o față straniu de aurie și strălucitoare. Arăt ridicol.

Pe bune acum, pe cine păcălesc? Un avocat din City care n-a mai avut vacanţă de doi ani n-are cum să fie bronzat. Nici măcar să aibă un ten luminos. La fel de bine mi-aş putea pune biluţe în păr, pretinzînd că tocmai am coborît din avionul care m-a adus din Barbados.

Mă mai privesc preţ de cîteva clipe, după care scot un şerveţel demachiant şi-mi şterg pudra pînă cînd am iar faţa albă, cu umbre cenuşii. Înapoi la normalitate. Fata de la raionul de farduri a pomenit de mai multe ori de cearcănele întunecate de sub ochii mei.

Chestia e că *dacă n-aş avea* cearcăne, probabil aş fi concediată.

Port un taior negru, ca întotdeauna. Cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani, am primit de la mama cinci taioare negre, şi de atunci nu mai ies din negru. Singurul articol colorat pe care îl am asupra mea este geanta, care e roşie. Tot mama mi-a dat-o şi pe asta, acum doi ani.

Adică ea mi-a dat una neagră. Însă din nu ştiu ce motiv – poate fiindcă era soare afară sau poate fiindcă tocmai încheiasem nu ştiu ce contract fenomenal, nu-mi mai amintesc – mi-a intrat în cap ideea s-o schimb cu una roşie. Nu ştiu nici acum dacă m-a iertat vreodată.

Îmi scot elasticul din păr, mă pieptăn rapid, după care mi-l prind la loc. Nu m-am mîndrit niciodată cu părul meu. E castaniu, de lungime medie, uşor ondulat. Cel puţin aşa era ultima oară cînd m-am uitat la el. Cea mai mare parte a timpului stă strîns într-un coc.

— Planuri pentru o seară frumoasă în oraş? zice taximetristul, care m-a privit în oglindă.

— Sinceră să fiu, e ziua mea.

— La mulţi ani! Îmi face cu ochiul. Înseamnă c-o să petreceţi. Pînă-n zori.

— Îhm... cam aşa ceva.

Familia mea şi petrecerile demente nu prea rimează. Dar chiar şi aşa, abia aştept să ne vedem şi să mai vorbim. Nu ni se întîmplă prea des lucrul ăsta.

Nu că n-am vrea să ne vedem. Doar că avem cu toţii cariere foarte acaparante. Mama, de pildă, e avocat pledant. Adevărul e că e destul de cunoscută. Şi-a deschis propriul cabinet în urmă cu zece ani, iar anul trecut a cîştigat un premiu la Gala Femeilor Avocat. Daniel, fratele meu, are treizeci şi şase de ani şi e Directorul de Investiţii de la Whittons. Anul trecut, presa l-a decretat drept unul din factorii de decizie din City.

Mai e apoi fratele meu Peter, dar, cum am spus, el a avut o cădere nervoasă. Acum locuieşte în Franţa şi predă engleza la o şcoală dintr-un sat şi nici măcar nu are robot telefonic. Mai e apoi, firește, tata, care locuieşte în Africa de Sud împreună cu cea de-a treia nevastă. Nu l-am prea văzut de cînd aveam trei ani. Dar e OK. Mama are destulă energie cît pentru doi părinţi.

În timp ce gonim pe Strand, arunc o privire la ceas. Şapte şi patruzeci şi două. Sînt din ce în ce mai surescitată. Oare de cînd n-am mai *văzut-o* pe mama? Cred că de la... Crăciun. De şase luni.

Ne oprim în faţa restaurantului şi îi plătesc taximetristului, adăugînd şi un bacşiş generos.

— O seară frumoasă, scumpo! spune. Şi la mulţi ani!

— Mersi!

Intru în restaurant, uitîndu-mă în jur după mama sau după Daniel, dar nu-l zăresc pe nici unul dintre ei.

— Bună seara! îi spun lui *maître d'*. Am întîlnire cu doamna Tennyson.

Mai precis, cu mama. Ea nu e de acord cu ideea că femeile trebuie să ia numele soţului. Nu e de acord nici cu ideea că femeia trebuie să stea acasă şi să gătească, să facă curat sau să ştie doar să bată la maşină şi crede că toate femeile ar trebui să cîştige mai mult decît soţii lor fiindcă sînt mult mai inteligente din naştere.

Maître d' mă conduce spre o masă goală din colţ şi mă strecor pe bancheta din piele de căprioară.

— Bună seara! îi spun zîmbind unui chelner care se apropie. Aş dori un Buck's Fizz, un gimlet[1] şi un martini, vă rog. Dar pe acestea din urmă nu le aduceţi pînă nu ajung şi ceilalţi.

Mama bea întotdeauna doar gimlet. Habar n-am ce bea Daniel în ultimul timp, dar n-o să refuze un martini.

Chelnerul dă din cap că a înţeles şi dispare, iar eu îmi scutur şervetul, uitîndu-mă în jur la oamenii de la celelalte mese. Maxim's e un restaurant destul de cool, tot numai parchet Wenge din lemn masiv, mese de inox şi lumini de atmosferă. E un loc foarte căutat de avocaţi, mama are chiar un cont deschis aici. La o masă aflată la oarecare depărtare se află doi parteneri de la Linklaters, iar la bar îl zăresc pe unul dintre cei

1. Cocktail făcut din gin sau vodcă, suc de lămîie îndulcit cu sirop de trestie de zahăr şi apă minerală (n.tr.).

mai faimoşi avocaţi specializaţi în procese de calomnie din Londra. Fondul sonor alcătuit din conversaţii, dopuri scoase şi din zgomotele făcute de furculiţele ce se ating de farfuriile imense e ca mugetul uriaş al mării, întrerupt din cînd în cînd de valuri de rîsete ce fac capetele să se întoarcă.

În timp ce mă uit pe meniu, simt că mă ia cu leşin de foame. N-am mai mîncat ca lumea de o săptămînă şi toate par extrem de apetisante. *Foie gras* cu glazură de caise. Miel cu humus condimentat. Iar pe lista de preparate speciale se află un sufleu de ciocolată cu mentă şi două tipuri de şerbet de casă. Sper doar ca mama să poată sta suficient de mult ca să luăm şi budincă. Are obiceiul ăsta de a veni la masă şi de a pleca apoi în trombă pe la mijlocul felului doi. Am auzit-o de multe ori spunînd că o jumătate de cină e suficientă pentru oricine. Problema e că pe ea nu o interesează deloc mîncarea. Şi nici persoanele mai puţin inteligente decît ea. Ceea ce îi cam scoate din ecuaţie pe majoritatea oamenilor.

Însă Daniel va rămîne. Dacă începe o sticlă de vin, fratele meu se simte obligat să stea pînă o termină.

— Domnişoara Sweeting? Ridic ochii şi-l văd apropiindu-se pe *maître d'*, cu un mobil în mînă. Am un mesaj pentru dumneavoastră. Mama dumneavoastră a fost reţinută la cabinet.

— A.

Încerc să-mi ascund dezamăgirea. Dar nu mă pot plînge. Şi eu i-am făcut ei asta de nenumărate ori. Aşa că...

— La ce oră a zis că ajunge?

Maître d' mă privește cîteva clipe în tăcere. Mi se pare că zăresc în ochii lui o umbră de milă.

— V-o dau la telefon. Secretara dumneaei ne face imediat legătura... Alo? spune în telefon. Mă aflu lîngă fiica doamnei Tennyson.

— Samantha? aud o voce tăioasă și precisă. Draga mea, mi-e teamă că nu pot să vin în seara asta.

— Nu poți să vii *deloc*? Zîmbetul îmi piere cu desăvîrșire. Nici măcar... să bem ceva?

Cabinetul ei se află la cinci minute, în Lincoln's Inn Fields.

— Am mult prea multă treabă. Am un caz foarte important și mîine trebuie să mă duc la tribunal... Nu, dă-mi celălalt dosar, îi spune cuiva de lîngă ea. Asta e, se mai întîmplă, conchide. Dar îți urez o seară frumoasă cu Daniel. A, și la mulți ani. Ți-am virat trei sute de lire în cont.

— A, OK, zic după o pauză. Mersi.

— Ai auzit ceva despre numirea viitorului partener?

— Încă nu. O aud bătînd ușor cu stiloul în receptor.

— Cîte ore ai lucrat luna asta?

— Îhm... probabil vreo două sute...

— E destul? Samantha, nu-ți poți permite să nu fii luată în seamă. În urma ta vin avocați mai tineri. În poziția ta, e foarte ușor să te plafonezi.

— Două sute e foarte mult, încerc să-i spun. Comparativ cu ceilalți...

— Tu trebuie să fii *mai bună* decît ceilalți! mă întrerupe tăioasă, de parcă ar fi în sala de judecată. E cariera ta în joc, nu-ți poți permite să fii sub nivelul excelent. E un *moment crucial* –

Nu dosarul *ăla*! adaugă nervoasă adresîndu-i-se celui de lîngă ea. Stai puţin pe fir, Samantha...

— Samantha?

Ridic ochii confuză şi văd o fată în taior bleu apropiindu-se de masă. Are un coş de cadouri cu fundă în mînă şi un zîmbet larg.

— Sînt Lorraine, asistenta personală a lui Daniel, spune pe un ton cîntat pe care îl recunosc brusc. Din păcate, nu poate să vină în seara asta. Dar am ceva pentru tine – şi, în afară de asta, ţi-l dau chiar pe el la telefon, vrea să te salute.

Îmi întinde un mobil cu luminiţe aprinse. Total buimacă, îl iau şi-l duc la ureche.

— Bună, Samantha, aud glasul tărăgănat, de om de afaceri, al lui Daniel. Uite ce e, scumpete, sînt băgat într-o megaafacere. Nu pot să vin.

Mă străbate un val de dezamăgire totală. Nu vine *nici unul dintre ei*?

— Îmi pare foarte rău, păpuşă, zice Daniel. Ştii cum e. Dar te rog să te distrezi foarte bine cu mama, OK?

Înghit în sec de cîteva ori. Nu pot să-i spun că şi ea mi-a tras clapa. Nu pot să-i spun că stau aici singură.

— OK! Reuşesc, nu ştiu nici eu cum, să-mi iau un ton vioi. Aşa o să facem!

— Ţi-am transferat nişte bani în cont. Să-ţi cumperi ceva drăguţ. Şi ţi-am trimis cîteva ciocolate prin Lorraine, adaugă mîndru. Le-am ales personal.

Mă uit la coşul pe care mi-l întinde Lorraine. Nu sînt ciocolate, ci săpunuri.

— Foarte drăguţ din partea ta, Daniel, îngaim. Mersi foarte mult.

— *Mulţi ani trăiascăăă...*

În spatele meu începe să cînte brusc un cor. Mă răsucesc pe scaun şi văd un chelner aducînd un pahar de cocktail. În pahar e un artificiu aprins şi pe tava de inox, lîngă un mini meniu suvenir semnat de bucătarul-şef, scrie cu caramel „La mulţi ani, Samantha". În urma lui vin trei chelneri, care cîntă pe mai multe voci.

După un moment, li se alătură stîngace şi Lorraine.

— *Mulţi ani trăiascăăă...*

Chelnerul pune tava jos lîngă mine, însă mîinile îmi sînt ocupate cu telefoanele.

— Pe ăsta poţi să mi-l dai mie, spune Lorraine, scăpîndu-mă de telefonul lui Daniel. Îl ridică la ureche, apoi îmi zîmbeşte. Cîntă şi el! spune, arătînd încurajator spre receptor.

— Samantha? tocmai spune mama în urechea mea. Mai eşti pe fir?

— Tocmai... mi se cîntă La mulţi ani...

Pun telefonul pe masă. După un moment de gîndire, Lorraine lasă celălalt telefon jos, de cealaltă parte a mea.

Asta e petrecerea de ziua mea în familie.

Două telefoane mobile.

Zăresc lumea întorcîndu-se să vadă cui i se cîntă şi zîmbetele dispărînd brusc de pe feţele tuturor cînd bagă de seamă că sînt singură cuc. Văd mila de pe chipurile chelnerilor. Încerc să ţin capul sus, însă îmi ard obrajii de ruşine.

Brusc, chelnerul căruia i-am comandat mai devreme apare lîngă masă. Aduce trei cocktailuri pe o tavă şi se uită la masa goală uşor confuz.

— Pentru cine e martini-ul?

— Trebuia să fie pentru fratele meu...

— Adică pentru Nokia, spune Lorraine săritoare, arătînd spre mobil.

Urmează o pauză – apoi, profesionist şi cu chipul impenetrabil, chelnerul aşază băutura în faţa telefonului, împreună cu un şervеţel de cocktail.

Îmi vine să rîd – doar că simt nişte furnicături ciudate înlăuntrul ochilor şi nu sînt prea sigură că pot. Chelnerul pune celelalte cocktailuri pe masă, după care se retrage. Urmează o pauză stînjenitoare.

— Păi, ce să zic... Lorraine ia mobilul lui Daniel şi-l aruncă în geantă. La mulţi ani... şi o seară frumoasă!

În timp ce porneşte ţaca-ţaca spre uşa restaurantului, ridic celălalt telefon pentru a-mi lua la revedere – dar mama a închis deja. Corul chelnerilor s-a evaporat şi el. Am rămas doar eu şi un coş cu săpun.

— Doriţi să comandaţi? Lîngă scaunul meu şi-a făcut din nou apariţia *maître d'*. Vă recomand cu căldură *risotto*-ul. Şi, poate, o salată alături? Şi un pahar de vin?

— Sinceră să fiu, mă sforţez să zîmbesc, cred că vreau doar nota, mulţumesc.

Nu contează.

Adevărul e că nici n-aveam cum să ne potrivim toţi trei programele pentru a lua masa împreună. A fost curată utopie. Nici măcar n-ar fi trebuit să încercăm. Sîntem cu toţii ocupaţi, avem cariere, pur şi simplu aşa e în familia mea.

Pe cînd stau în faţa restaurantului, lîngă mine opreşte un taxi şi îi fac repede semn cu mîna. Uşa din spate se deschide, dînd la iveală

un șlap jegos cu mărgele, urmat de o pereche de jeanși tăiați trei sferturi, un caftan brodat, un păr blond și ciufulit familiar...

— Așteaptă aici, tocmai îi spune posesoarea celor de mai sus taximetristului. În maxim cinci minute sînt înapoi.

— *Freya?* spun uluită. Aceasta se răsucește pe călcîie și face ochii mari.

— Samantha! Ce faci aici, pe trotuar?

— Ce faci *tu* aici? o întreb la rîndul meu. Credeam că pleci în India.

— Păi asta și fac! Mă întîlnesc cu Lord la aeroport în... Se uită la ceas. Zece minute.

Face o față vinovată și m-apucă involuntar rîsul. O știu pe Freya de cînd aveam șapte ani și am fost amîndouă la internat. În prima noapte, mi-a zis că părinții ei sînt artiști de circ și că știe să meargă pe elefant și pe sfoară. Un trimestru întreg am crezut-o și am ascultat povești despre viața ei exotică de copil din lumea circului. Pînă cînd părinții ei au venit s-o ia și s-a dovedit că ambii sînt contabili în Staines. Și nici măcar în acel moment nu și-a pierdut deloc cumpătul și mi-a zis că *au fost* artiști de circ pe vremuri.

Are ochii de un albastru intens, iar pielea plină de pistrui îi e mereu bronzată în urma multelor ei călătorii. Chiar și acum are nasul ușor cojit și un cercel nou, chiar în partea de sus a lobului urechii. Are cei mai albi și mai strîmbi dinți pe care i-am văzut vreodată și, cînd rîde, i se ridică un colț al buzei de sus.

— Am zis să dau buzna la cina festivă de ziua ta. Privirea i se răsucește spre restaurant, bănuitoare. Dar credeam că am întîrziat. Ce s-a întîmplat?

— Păi... şovăi. Chestia a fost că... mama şi Daniel...

— Au plecat devreme? În timp ce mă priveşte, expresia Freyei se transformă în groaza cea mai pură. *N-au apărut*? Iisuse Hristoase, ce *nemernici*. N-au putut, *măcar o dată în viaţă*, să se gîndească în primul rînd la tine şi nu la futangiii ăia de... Amuţeşte, cu răsuflarea tăiată. Scuze. Ştiu. Sînt familia ta. Mă rog.

Freya şi mama nu sînt chiar topite una după alta.

— Nu contează, spun, ridicînd din umeri uşor abătută. Serios. Am o căruţă de materiale de citit pînă mîine, oricum.

— *Vrei să lucrezi*? Se holbează la mine. Acum? Vorbeşti serios? Tu chiar n-ai de gînd să te opreşti *niciodată*?

— Sîntem foarte ocupaţi în momentul ăsta, spun în chip de scuză. E o nebunie.

— Întotdeauna e o nebunie! Întotdeauna există o criză de rezolvat! În fiecare an amîni să faci şi tu ceva amuzant...

— Nu-i adevărat.

— În fiecare an îmi spui că peste puţin timp o să fie mai bine. Dar asta nu se întîmplă niciodată! spune pornită, cu o privire plină de îngrijorare. Samantha, ce s-a întîmplat cu viaţa ta?

Mă uit la ea preţ de cîteva clipe, în timp ce maşinile trec cu zgomot pe lîngă mine. Nu prea ştiu ce să-i răspund. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc cum a fost viaţa mea altădată.

— Vreau să fiu parteneră la Carter Spink, spun într-un final. Asta vreau. Trebuie să faci sacrificii.

— Şi ce o să se întîmple cînd o să fii parteneră? insistă ea. O să fie mai uşor?

Ridic din umeri evaziv. Adevărul e că nu m-am gîndit mai departe de momentul în care voi deveni parteneră. E ca un vis. Ca luna strălucitoare de pe cer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai douăzeci şi nouă de ani! spune Freya gesticulînd cu o mînă osoasă, încărcată cu inele de argint. Ar trebui să faci şi tu ceva spontan, măcar o dată la o mie de ani! Ar trebui să vezi lumea! Mă înşfacă de braţ. Samantha, vino în India. Acum!

— Ce să fac? zic izbucnind într-un rîs uluit. Nu pot să vin cu tine în *India!*

— Îţi iei o lună liberă. De ce nu? Doar n-or să te dea afară. Vii cu mine la aeroport, îţi luăm bilet...

— Freya, eşti nebună. Pe bune. O strîng de braţ. Te iubesc, dar eşti nebună de legat.

Îmi dă drumul la braţ.

— Şi tu la fel, zice. Eşti nebună, dar te iubesc.

Îi sună mobilul, dar îl ignoră. Începe să scotocească în geanta brodată. Într-un final, scoate o sticluţă de parfum din argint frumos lucrat, învelită cum s-a nimerit într-o bucată de mătase purpurie în ape.

— Poftim, zice băgîndu-mi-o în ochi.

— Freya, spun răsucind-o între degete, e extraordinară.

— Mă gîndeam eu c-o să-ţi placă.

Îşi scoate mobilul din buzunar.

— Bună! răspunde uşor iritată la telefon. Uite ce e, Lord, o să vin, OK?

Numele complet al soţului Freyei este Lord Andrew Edgerly. Porecla pe care i-a dat-o Freya

s-a ivit dintr-o glumă şi s-a lipit pur şi simplu de el. S-au întîlnit acum cinci ani într-un kibbutz şi s-au căsătorit în Las Vegas. Teoretic, asta face ca ea să fie Lady Edgerly – dar se pare că nimeni nu s-a putut obişnui cu ideea asta. Mai ales familia Edgerly.

— Mersi că ai venit. Şi pentru asta. O îmbrăţişez. Vă urez distracţie plăcută în India.

— Mulţumim. Freya urcă înapoi în taxi. Şi, dacă vrei să vii, spune-mi. Inventează o urgenţă de familie... ceva. Dă-le numărul meu. Te acopăr eu. Indiferent ce poveste inventezi.

— Du-te, spun rîzînd şi-o împing uşor. Du-te-n India.

Uşa se trînteşte şi îi văd capul iţindu-se pe geam.

— Sam... baftă mîine. Mă ia de mînă şi privirile ni se întîlnesc, brusc serioase. Dacă asta e ceea ce-ţi doreşti, atunci sper ca dorinţa să ţi se împlinească.

— E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult pe lume. În clipa în care mă uit la cea mai veche prietenă a mea, toată detaşarea jucată îmi dispare pe loc. Freya... nici nu pot să-ţi spun cît de mult îl doresc.

— O să-l obţii, ştiu asta. Îmi sărută uşor mîna, după care îşi flutură degetele în semn de la revedere. Şi să nu te-ntorci la birou! Promite-mi! strigă, iar vorbele i se pierd în zgomotul făcut de taxiul care demarează în trombă.

— OK! Îţi promit! strig în urma ei. Aştept pînă dispare, apoi fac cu mîna unui taxi.

— La Carter Spink, vă rog, spun în clipa în care opreşte.

Aveam degetele încrucișate la spate. Evident că mă întorc la birou.

Ajung acasă la ora unsprezece, epuizată și cu creierii varză, după ce am trecut în revistă cam jumătate din dosarul lui Ketterman. Naiba să-l ia pe Ketterman, îmi zic, în timp ce împing ușa clădirii din anii '30 în care locuiesc. Al naibii Ketterman. Să-l ia... să-l ia...

— Bună seara, Samantha.

Sar în sus de trei metri. E Ketterman. Chiar în fața mea, lîngă lifturi, cu o servietă burdușită cu dosare în mînă. O clipă, sînt transfigurată de spaimă. Ce face aici?

Oare m-am țicnit și am început să am halucinații cu parteneri seniori ai firmei?

— Mi-a zis cineva că stai aici. Ochii îi sticlesc prin ochelari. Am cumpărat apartamentul 32, ca locuință de serviciu. Vom fi vecini în timpul săptămînii.

Nu. Doamne, spune-mi, Te rog, că nu se întîmplă asta. *Stă* aici?

— Ăă... bine ați venit la noi în clădire! spun, făcînd eforturi să par convingătoare. Ușile liftului se deschid și intrăm amîndoi înăuntru.

Numărul 32. Asta înseamnă că stă la două etaje deasupra mea.

Mă simt ca și cum directoarea de la școala generală s-ar fi mutat la mine în bloc. Cum am să mă mai pot relaxa vreodată? De ce a trebuit să aleagă tocmai clădirea *asta*?

În timp ce urcăm în tăcere, încep să mă simt din ce în ce mai stînjenită. Oare ar trebui să încerc o conversație de politețe? Ceva așa, lejer, ca între vecini?

— Sînt cam pe la jumătatea dosarului pe care mi l-ai dat, spun într-un final.

— Bine, răspunde scurt și încuviințează din cap.

Cred că ajunge cu nimicurile. Ar trebui să trec direct la chestia care mă roade.

O să fiu numită partener mîine?

— Păi... noapte bună, spun stîngace în timp ce ies din lift.

— Noapte bună, Samantha.

Ușile liftului se închid și nu-mi pot înăbuși un țipăt mut. Nu pot locui în aceeași clădire cu Ketterman. O să trebuiască să mă mut.

În clipa în care bag cheia în broască, ușa apartamentului de vizavi se crapă ușor.

— Samantha?

Îmi stă inima-n loc. Ca și cum nu mi-ar fi ajuns pe ziua de azi. E doamna Farley, vecina mea. Are păr argintiu, trei căței de talie mică și o curiozitate insațiabilă în ceea ce privește viața mea. Însă e foarte amabilă și îmi cazează la ea pachetele care vin cînd nu sînt acasă, așa că n-am ce face și o las să-și bage nasul și coada cît vrea ea.

— A mai sosit o livrare pentru tine, draga mea, spune. De data asta de la curățătorie. Ți le aduc imediat.

— Mersi, spun recunoscătoare, deschizînd larg ușa apartamentului meu. Pe prețul de la intrare e un maldăr de broșuri publicitare, pe care le măturc cu ușa, spre teancul mai mare format în hol, lîngă perete. Mi-am pus în gînd să le dau la maculatură, cînd o să am puțin timp. Lucrul ăsta se află deja pe lista mea.

— Iar ai venit tîrziu. Doamna Farley se află lîngă mine, ţinînd în braţe o stivă de cămăşi învelite în plastic. Ocupate mai sînt fetele din ziua de azi! Ţîţîie din buze. Săptămîna asta n-ai venit în nici o zi înainte de unşpe!

La asta mă refer cînd spun curiozitate insaţiabilă. Probabil că-şi notează toate astea într-un caieţel.

— Mersi foarte mult. Dau să-mi iau hainele aduse de la curăţătorie, dar, spre groaza mea, doamna Farley se strecoară pe lîngă mine şi intră în casă, exclamînd:

— Ţi le duc eu!

— Îhm... scuzaţi, vă rog... ăă... dezordinea, spun în clipa în care trece pe lîngă mai multe fotografii înrămate rezemate de perete. Am tot vrut să le atîrn... şi să arunc cutiile...

O conduc repede în bucătărie, departe de grămada de cutii cu mîncare la pachet de pe masa din hol. După care regret imediat. Pe blatul de la bucătărie se află un morman de cutii şi pachete vechi, iar deasupra, un bilet de la noua mea menajeră, un bilet scris cu litere de tipar:

DRAGĂ SAMANTHA,

1. TOATĂ MÎNCAREA TA E EXPIRATĂ, S-O ARUNC?
2. AI VREUN PRODUS DE CURĂŢARE, DE EX. CLOR? N-AM GĂSIT NIMIC.
3. STRÎNGI CUTIILE DE CARTON DE LA MÎNCAREA CHINEZEASCĂ DINTR-UN MOTIV ANUME? NU LE-AM ARUNCAT, PENTRU ORICE EVENTUALITATE.

MENAJERA TA, JOANNE

O văd pe doamna Farley citind biletul. Aproape că o *aud* ţîţîind din buze în mintea ei. Luna trecută mi-a ţinut un discurs în care îmi spunea că mi-ar prinde bine o caserolă pentru gătit lent, fiindcă tot ce trebuie să faci este să pui în ea puiul şi legumele dimineaţa şi nu-ţi ia nici cinci minute să tai un morcov, nu?

De unde să ştiu eu?

— Păi... mersi. Iau grăbită hainele de la curăţătorie din braţele doamnei Farley şi le agăţ de mînerul uşii, după care o conduc spre ieşire, conştientă că privirea ei fotografiază totul atent. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Nici o problemă. Mă fixează cu nişte ochi de nevăstuică. Draga mea, nu vreau să mă bag în treburile tale, dar ştii, ai putea *foarte bine* să-ţi speli bluzele de bumbac şi acasă, economisind o groază de bani.

Mă uit la ea fără nici o expresie. Dacă aş face asta, ar trebui să le şi usuc. Şi pe urmă să le calc.

— Şi *din întîmplare* am observat că una dintre ele s-a întors cu un nasture lipsă, adaugă. Cea cu dungi albe şi roz.

— A, zic. Păi... e OK. O trimit înapoi. Nu mă costă nimic.

— Dar poţi şi tu să coşi un nasture, draga mea! spune doamna Farley, cu un aer şocat. Nu-ţi ia mai mult de două minute. Trebuie să ai un nasture de rezervă în cutia de cusut.

În ce?

— N-am nici o cutie de cusut, îi explic cît pot de politicos. Pentru că *nu prea* cos.

— Nu-mi spune că nu ştii să coşi un amărît de nasture! exclamă ea.

— Nu, spun, uşor vexată de expresia ei. Dar nu-i nici o problemă. O trimit înapoi la curăţătorie.

Doamna Farley a rămas tablou.

— Chiar nu ştii să coşi un nasture? Nu te-a învăţat mama ta?

Îmi înăbuş un zîmbet gîndindu-mă cum ar arăta mama cosînd un nasture.

— Ă, nu. Nu m-a învăţat.

— Pe vremea mea, spune doamna Farley, clătinînd din cap, toate fetele bine educate erau învăţate să coasă un nasture, să cîrpească un ciorap şi să întoarcă pe dos un guler.

Nici unul din lucrurile astea nu-mi spune nimic. *Să întoarcă pe dos un guler*. Ce prostie.

— Ei, pe vremea mea nu sînt, îi răspund politicoasă. Am fost învăţate să studiem pentru examene şi să ne facem o carieră demnă de urmat. Am fost învăţate să avem păreri. Am fost învăţate să ne folosim *creierele*, nu mă pot abţine să nu adaug.

Doamna Farley mă măsoară cîteva clipe din cap pînă-n picioare.

— Ce păcat, spune în cele din urmă şi mă bate uşor, cu compasiune, pe braţ.

Fac eforturi să rămîn calmă, dar tensiunile zilei se adună înlăuntrul meu. Am muncit de mi-au sărit capacele, am avut o zi de naştere practic inexistentă, oboseala mi se scurge din tot trupul şi sînt hămesită... şi acum baba asta îmi spune să cos un *nasture*?

— Nu e nici un păcat, îi răspund răstit.

— Cum zici tu, draga mea, spune doamna Farley pe un ton împăciuitor şi traversează holul spre apartamentul ei.

Nu ştiu de ce, asta mă provoacă şi mai tare.

— De ce-ar fi un păcat? o întreb, ieşind după ea. De ce? OK, poate că habar n-am cum se coase un nasture. Însă pot să restructurez complet un contract financiar al unei corporaţii şi să-i economisesc clientului meu treizeci de milioane de lire. Asta ştiu să fac.

Doamna Farley mă priveşte din uşa apartamentului ei. Şi nu cred că mă înşel spunînd că se uită la mine cu şi mai mare milă ca înainte.

— Ce păcat, repetă, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Noapte bună, draga mea.

Închide uşa, iar eu scot un ţipăt de exasperare.

— Aţi *auzit* vreodată de feminism? strig în urma ei.

Însă nu primesc nici un răspuns.

Mă retrag supărată în propriul apartament, închid uşa şi ridic receptorul. Apăs pe numărul din memorie al pizzeriei locale cu cuptoare cu lemne şi comand ca de obicei: o capricciosa şi o pungă de Kettle Chips. Îmi torn un pahar de vin din cutia din frigider, după care mă întorc în sufragerie şi dau drumul la televizor.

O *cutie de cusut*. Ce altceva mai crede oare că ar trebui să am? Andrele? Un gherghef?

Mă las să cad pe sofa cu telecomandă cu tot şi zapez, uitîndu-mă absentă la imagini. Ştiri... un film franţuzesc... un documentar despre animale...

Ia stai aşa. Las telecomanda şi mă aşez mai bine pe perne.

Familia Walton[1].

---

1. *The Waltons*, celebru serial dramatic american din anii '70 (n.tr.).

Cel mai reconfortant program TV din lume. Exact ce-mi trebuie.

E o scenă de pe la sfîrşit. Familia e strînsă în jurul mesei; bunica spune rugăciunea.

Iau o gură de vin şi simt că încep să mă destind. Dintotdeauna am iubit în secret *Familia Walton*, de cînd eram mică. Cînd toţi ai mei erau plecaţi, stăteam pe întuneric şi îmi închipuiam că locuiesc în vîrful muntelui, alături de ei.

Iar acum e chiar ultima scenă a episodului; cea pe care o aştept mereu: casa familiei Walton e scăldată în întuneric. Luminile licăresc; greierii cîntă. John Boy, naratorul, povesteşte. O casă imensă, plină de oameni. Îmi strîng genunchii la piept şi privesc visătoare ecranul, în timp ce muzica familiară se apropie de sfîrşit.

— Noapte bună, Elizabeth!

— Noapte bună, bunico, răspund cu voce tare. Oricum, nu m-aude nimeni.

— Noapte bună, Mary Ellen!

— Noapte bună, John Boy, spun la unison cu Mary Ellen.

— Noapte bună.

— Somn uşor.

— Somn uşor.

Patru

Mă trezesc cu inima bătînd să-mi spargă pieptul, sar în picioare și înșfac un stilou, strigînd:

— Ce? Ce?

Adică în felul în care mă trezesc cam în fiecare zi. Cred că am moștenit chestia asta din familie. Cu toții dormim puțin și agitat. Crăciunul trecut, acasă la mama, pe la ora trei dimineața m-am furișat în bucătărie să beau niște apă – și am găsit-o pe mama în capot, citind un raport al tribunalului și pe Daniel luînd un Xanax în timp ce verifica Hang Seng-ul[1] pe TV.

Îmi tîrșîi picioarele pînă la baie și-mi privesc în oglindă chipul palid. A sosit momentul. Toată munca, toți anii de studiu, toate nopțile tîrzii... toate, pentru ziua asta.

Partener. Sau nepartener.

O, Doamne. Termină. Nu te mai gîndi la asta. Mă duc în bucătărie și deschid frigiderul. La naiba. Nu mai e lapte.

Și nici cafea.

Trebuie neapărat să găsesc o firmă care livrează alimente la domiciliu. Și un lăptar. Mă

1. Indice bursier din Hong Kong (n.tr.).

întind după un pix şi scriu grăbită „47. Livrare alimente/lăptar?“ la finele listei cu lucruri „DE FĂCUT“.

Lista cu lucruri „DE FĂCUT“ e scrisă pe o bucată de hîrtie prinsă cu piuneze pe perete, şi îmi aduce aminte de lucrurile pe care am de gînd să le fac. Adevărul e că a cam început să se îngălbenească – iar cerneala din capul listei s-a decolorat atît de tare că abia mai pot citi ce scrie. Dar îmi dă un sentiment plăcut de organizare.

Ar cam trebui să tai cîteva dintre primele lucruri de pe listă, îmi dau seama. Vreau să spun că am început lista cînd m-am mutat în apartamentul ăsta, acum trei ani. Cu siguranţă am rezolvat unele dintre chestiile de pe lista asta. Iau un stilou şi mă chiorăsc la primele cuvinte care abia se mai zăresc.

1. De găsit lăptar
2. Livrare alimente-organizare?
3. Cum se aprinde aragazul?

Aha. OK.

Păi *chiar* am de gînd să organizez toată treaba asta cu livrarea la domiciliu. În weekend. Şi am să mă ocup şi de aragaz. O să citesc manualul şi tot restul.

Cobor privirea spre punctele mai noi, de acum aproximativ doi ani:

16. Să rezolv chestia cu lăptarul
17. Să-mi invit prietenii?
18. Să mă apuc de un hobby?

Ideea e că da, *chiar* intenționez să invit niște prieteni. Și să mă apuc de un hobby. Cînd n-o să mă mai stresez chiar așa de tare cu munca.

Mă uit la punctele și mai recente de pe listă – poate în jur de un an – a căror cerneală e încă albastră.

41. Să plec în concediu?
42. Să dau o petrecere?
43. LĂPTAR??

Mă holbez la listă cu o ușoară frustrare. Cum e posibil să nu fi făcut *nimic* de pe listă? Arunc stiloul supărată și aprind ceainicul electric, rezistînd tentației de a face lista bucățele.

Apa din ceainic fierbe și îmi fac o cană cu ceai ciudat de plante pe care l-am primit la un moment dat de la un client. Iau un măr din fructieră, doar ca să descopăr că e stricat tot. Cuprinsă de scîrbă, arunc toate fructele la gunoi și ronțăi niște Shreddies direct din pachet.

Adevărul e că nu mă interesează deloc lista. Nu mă interesează decît un singur lucru.

Cînd ajung la birou, sînt hotărîtă să nu las deloc să se vadă cît de importantă e ziua de azi pentru mine. O să țin capul plecat și o să-mi văd de treabă.

Însă în timp ce urc cu liftul trei persoane îmi urează „Baftă". Apoi, pe cînd traversez holul, un tip de la Impozite mă prinde sugestiv de umăr.

— Multă baftă, Samantha.

De unde știe cum mă cheamă?

Intru grăbită în biroul meu și închid ușa, încercînd să ignor faptul că prin peretele de

sticlă văd oamenii vorbind pe hol şi uitîndu-se în direcţia mea.

Chiar n-ar fi trebuit să vin astăzi. Ar fi trebuit să zic că am căzut la pat cu o boală gravă.

Oricum, e în regulă. O să m-apuc de lucru, ca în orice altă zi. Deschid dosarul lui Ketterman, găsesc locul unde am rămas şi încep să citesc un document despre un transfer de acţiuni de acum cinci ani.

— Samantha?

Ridic privirea. La uşa mea se află Guy, cu două cafele în mînă. Lasă una jos, pe biroul meu.

— Bună, zice. Ce faci?

— Bine, spun, dînd foaia cu un aer foarte preocupat. Foarte bine. Adică... normal. Sinceră să fiu, nu ştiu ce e cu toată agitaţia asta.

Expresia amuzată a lui Guy mă pune uşor în încurcătură. Mai dau o foaie pentru a dovedi că e cum spun – şi nu ştiu cum, întregul conţinut al dosarului îmi zboară pe jos.

Slavă Cerului că există agrafe de birou.

Roşie la faţă, culeg dosarul de pe jos, îndes toate hîrtiile înapoi în el şi iau o gură de cafea.

— Îhîm. Guy dă din cap foarte serios. Ce să zic, e bine că nu eşti nervoasă sau agitată sau ceva de genul ăsta.

— Da, zic, refuzînd să mă ridic, nu-i aşa?

— Ne vedem mai tîrziu.

Ridică ceaşca de cafea de parcă ar vrea să toasteze pentru mine, după care iese. Mă uit la ceasul de la mînă.

E doar opt şi cincizeci şi trei. Nu sînt sigură c-am să pot suporta atîta tensiune.

Cum, necum, dimineaţa trece repede. Termin cu dosarul lui Ketterman şi încep să scriu raportul. Tocmai mă aflu la paragraful al treilea, cînd Guy apare din nou în cadrul uşii.

— Bună, spun fără să ridic privirea. Sînt bine, OK? Şi nu am auzit nimic.

Guy nu răspunde.

În cele din urmă, ridic capul. Se află chiar în faţa biroului meu şi se uită în jos spre mine, cu cea mai ciudată expresie pe care i-am văzut-o vreodată. E un amestec straniu de afecţiune, mîndrie şi maximă încîntare, care freamătă în spatele înfăţişării sale extrem de serioase.

— N-ar trebui să fac asta, murmură. Se apleacă spre mine. Ai reuşit, Samantha. Eşti partener. O să fii anunţată oficial peste o oră.

Simt în piept o fierbinţeală înăbuşitoare şi mă ia cu leşin. O clipă, nu pot nici să respir.

Am reuşit. *Am reuşit.*

— Nu ştii nimic de la mine, OK? Chipul lui Guy se destinde o clipă într-un surîs. Bravo.

— Mersi... reuşesc să îngaim.

— Ne vedem mai tîrziu. Ca să te felicit cum se cuvine!

Se întoarce şi iese cu paşi mari, iar eu rămîn acolo, uitîndu-mă buimăcită la computer.

Am fost numită partener al firmei.

O, Doamne. *O, Doamne. O, DOAMNE!*

Iau o oglindă de mînă şi-mi privesc chipul radiind de fericire. Obrajii îmi sunt trandafirii. Simt o dorinţă extrem de puternică de a sări în picioare şi de a striga „DA!". Îmi vine să dansez nebuneşte şi să ţip. Cum voi rezista o oră întreagă? Cum voi putea să stau aici calmă? Mi-e

imposibil să mă concentrez la raportul lui Ketterman.

Mă ridic şi mă îndrept spre dulap, pur şi simplu ca să fac ceva. Deschid cîteva sertare la întîmplare, apoi le închid la loc. După care, în clipa în care mă răsucesc iar spre birou, îl văd ticsit de hîrtii, de dosare şi de cărţi aşezate într-un teanc uriaş lîngă monitorul computerului.

Ketterman are dreptate. E o dezordine înfiorătoare. Nu prea arată a birou de partener.

O să fac curat. E cel mai bun mod în care pot petrece o oră. 12.06-1.06. Administrarea biroului. Avem chiar şi un cod pentru asta pe fişa de pontaj de pe computer.

Uitasem cît de tare urăsc să fac curat, cît de mult detest să fac lucrul ăsta.

În timp ce încerc să dau de cap balamucului de pe birou apar tot felul de lucruri. Scrisori ale unor firme... contracte care trebuie puse în dosar... invitaţii expirate... memo-uri... o broşură pentru exerciţiile Pilates... un CD pe care l-am cumpărat acum trei luni şi pe care credeam că l-am pierdut... felicitarea de Crăciun de anul trecut de la Arnold, cu poza lui în costum de ren tricotat din lînă... Văzînd-o, zîmbesc şi o pun în grămada cu „lucruri pentru care trebuie găsit un loc".

Sînt şi nişte plăcuţe gravate de plexiglas[1] pe care le primim la încheierea unei tranzacţii importante. Şi... o, Doamne, jumătate de baton de

1. În original *tombstone*, material publicitar cu circulaţie redusă, care oferă investitorilor unei bănci informaţii utile despre propriile investiţii sau despre altele, potenţiale (n.tr.).

Snickers pe care se vede treaba că n-am apucat să-l termin cine ştie cînd. Îl arunc la coş şi mă întorc, cu un oftat, la alt teanc de hîrtii.

N-ar trebui să ne dea birouri aşa de mari. Nu-mi vine să cred cîte chestii sînt aici.

Partener! îmi vine întruna în minte, ca un joc de artificii. *PARTENER!*

Încetează, îmi spun serioasă. Concentrează-te pe ceea ce faci în clipa asta. Tocmai cînd scot un număr vechi al revistei *The Lawyer* şi mă întreb de ce naiba oi fi păstrat-o, pe jos cad nişte documente prinse cu agrafă. Le ridic şi scanez rapid prima pagină, cu mîna deja pe altceva. E un memo de la Arnold.

> Ref: Third Union Bank.
> Găsiţi ataşat certificatul de emitere a titlului de credit pentru Glazerbrooks Ltd. Vă rog înregistraţi la Registrul Comerţului.

Mă uit la el în treacăt. Cei de la Third Union Bank sînt clienţii lui Arnold, iar eu m-am ocupat de ei o singură dată. Hîrtia din mîna mea se referă la un împrumut de cincizeci de milioane de lire solicitat de Glazerbrooks şi tot ce am eu de făcut este să îl înregistrez în douăzeci şi una de zile la Registrul Comerţului. E una dintre treburile de rutină pe care partenerii mi le aruncă mereu pe birou. Mă rog, mi le aruncau pînă astăzi, îmi spun, luînd o hotărîre bruscă. De fapt, am să deleg această activitate altcuiva, chiar acum. Mă uit absentă la dată.

După care mă uit din nou mai bine. E din 26 mai.

Acum cinci săptămîni? Nu se poate.

Bulversată, frunzăresc repede foile, căutînd un bilet care să rectifice data. *Trebuie* să existe o rectificare – însă peste tot apare aceeași dată. 26 mai.

26 mai?

Mă așez, împietrită, cu ochii țintă la document. E posibil să fie adevărat? Chestia asta zace pe biroul meu de *cinci săptămîni*?

Dar... nu se poate. Adică... e imposibil. Asta ar însemna...

Asta ar însemna că termenul de scadență a expirat deja.

Înghit în sec. Probabil că am citit eu aiurea sau așa ceva. Nu se poate să fi făcut o greșeală atît de elementară. Nu se poate să fi uitat să înregistrez o cerere de împrumut înainte de data limită. *Întotdeauna* înregistrez o cerere de împrumut înainte de data limită.

Închid ochii, încercînd să-mi păstrez calmul. Probabil că n-am înțeles eu bine. Din cauza exaltării provocate de vestea că am fost numită partener. Mi-a înceţoşat creierul. OK. Hai să mă uit iar la el, cu calm.

Deschid ochii şi mă uit din nou la memo – însă acesta spune exact acelaşi lucru pe care l-a spus şi mai devreme. Vă rog înregistrați. Datat 26 mai, scris negru pe alb. Ceea ce înseamnă că l-am expus pe clientul nostru unui împrumut neprotejat. Ceea ce înseamnă că am făcut cea mai elementară greșeală pe care o poate face un avocat.

Mi-a dispărut toată exaltarea. Simt că mi se scurg fiori de gheață de-a lungul şirei spinării. Fac eforturi disperate să-mi amintesc dacă Arnold mi-a spus ceva despre document. Nu-mi

amintesc nici măcar dacă mi-a vorbit despre el. Dar... de ce ar fi făcut-o? E doar un banal contract de împrumut. Genul de chestii pe care le facem și în somn. Probabil că a fost sigur că i-am urmat instrucțiunile. S-a bazat pe mine.

O, Doamne.

Frunzăresc iar paginile, mai repede, căutînd disperată o ieșire. Vreo clauză la care să pot exclama ușurată „O, da, *fireşte*!". Însă nu există nimic de genul ăsta. Strîng documentul în mînă și simt că mă ia ameţeala. Cum de s-a putut întîmpla așa ceva? Oare l-am văzut măcar? L-am pus deoparte, cu intenția de a mă ocupa de el mai tîrziu? Nu-mi amintesc. *Nu-mi amintesc în ruptul capului.*

Ce mă fac acum? În clipa în care încep să estimez consecințele, mă inundă un val de panică. Third Union Bank le-a împrumutat celor de la Glazerbrooks cincizeci de milioane de lire. Cererea de împrumut nefiind înregistrată, acest împrumut – de multe milioane de lire sterline – nu este garantat. Dacă Glazerbrooks dă faliment mîine, Third Union Bank se va așeza la coadă lîngă ceilalți creditori. Și probabil că va rămîne fără nimic.

— Samantha! spune Maggie din ușă, iar eu sar în sus de trei metri. Pun instinctiv mîna deasupra memo-ului, deși ea nu se uită la el; deși oricum habar nu are ce înseamnă cele scrise acolo.

— Tocmai am auzit! șoptește teatral. De la Guy! Felicitări!

— Îhm... mersi! Reușesc, nici eu nu știu cum, să schițez un zîmbet.

— Mă duc să-mi iau un ceai. Vrei și tu unul?

— Ar fi... grozav. Mersi.

Maggie dispare, iar eu îmi îngrop capul în mîini. Încerc să rămîn calmă, dar simt că mă cuprinde o groază crescîndă. Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea. Am făcut o greșeală.

Am făcut o greșeală.

Ce-o să mă fac? Sînt încordată din cap pînă-n picioare, nu pot gîndi limpede...

Cînd, brusc, cuvintele de ieri ale lui Guy îmi răsună în minte și simt un val aproape dureros de ușurare. *O greșeală nu e o greșeală decît dacă nu poate fi îndreptată.*

Da. Ideea e că pot foarte bine s-o îndrept. Încă mai pot să înregistrez împrumutul.

Va fi cumplit de jenant. Va trebui să spun băncii ce am făcut – și celor de la Glazerbrooks – și lui Arnold – și lui Ketterman. Va trebui să refac complet toată documentația. Și, lucrul cel mai îngrozitor, va trebui să trăiesc cu gîndul că toată lumea știe că am făcut o greșeală absolut stupidă, genul de greșeală prostească pe care doar un începător o poate face.

Asta ar putea însemna sfîrșitul carierei mele de partener, îmi trece prin minte, și mi se face rău instantaneu.

Dar n-am nici o altă alternativă. Trebuie să îndrept situația.

Mă conectez rapid la site-ul Registrului Comerțului și dau căutare pentru Glazerbrooks. Cît timp nu a fost înregistrată altă cerere de împrumut, nu e nici o problemă...

Mă uit la pagină și nu-mi vine să cred.

Nu.

Nu se poate.

Săptămîna trecută a fost înregistrată o cerere de împrumut pentru suma de 50 de milioane de

lire de către o companie pe nume BLLC Holdings. Moment în care clientul nostru a fost trimis instantaneu pe lista creditorilor.

Simt că-mi plesnesc creierii. Asta nu e bine. Nu e bine deloc. Trebuie să vorbesc rapid cu cineva. Trebuie să fac ceva cît mai repede, înainte să se înregistreze și alte împrumuturi. Trebuie să... îi spun lui Arnold.

Dar simplul gînd mă face să paralizez de frică.

Nu pot s-o fac. Nu pot să mă duc pur și simplu să anunț că am făcut cea mai idioată și mai elementară greșeală și am pus în pericol 50 de milioane de lire din banii clientului nostru. Am să... încep prin a salva cumva situația, înainte de a spune cuiva de aici. Să demarez măcar cît mai urgent procedurile de limitare a pierderii. Da. Întîi am să sun la bancă. Cu cît știu mai repede, cu atît mai bine.

— Samantha?

— Ce? Sar efectiv de pe scaun.

— Doamne, ce încordată ești! Maggie rîde și se apropie de birou cu o ceașcă de ceai. Îmi închipui că ești în al nouălea cer. Îmi face cu ochiul.

Preț de o clipă, pur și simplu nu pricep la ce se referă. Lumea mea s-a redus la mine, la greșeala comisă și la ce am de gînd să fac în legătură cu asta.

— A! Ai dreptate. Da! Mă străduiesc să-i zîmbesc și-mi șterg pe ascuns palmele umede cu un șervețel.

— Pun pariu că încă nu te-ai obișnuit cu ideea! Se reazemă de dulap. Am niște șampanie în frigider, pregătită pentru marele moment.

— Ăă... foarte frumos! Sinceră să fiu, Maggie, chiar trebuie să-mi văd de...

— Aa. E clar că am jignit-o. Păi, OK, atunci te las.

În clipa în care iese, îi citesc indignarea în felul în care-şi ţine umerii. Probabil crede că sînt o vacă nesimţită. Dar cu fiecare clipă care trece, riscul creşte. Trebuie să sun la bancă. Imediat.

Mă uit pe foaia cu datele de contact ataşată şi găsesc numele şi telefonul tipului de la Third Union. Charles Conway.

Ăsta e tipul pe care trebuie să-l sun. Tipul căruia trebuie să-i distrug ziua şi în faţa căruia trebuie să recunosc că am făcut-o de oaie. Ridic receptorul cu mîini tremurătoare. Mă simt de parcă ar trebui să-mi fac curaj să mă arunc într-o mlaştină otrăvitoare, plină cu lipitori.

Rămîn aşa preţ de cîteva clipe, cu ochii la tastatură. Încercînd să găsesc puterea de a face lucrul ăsta. În cele din urmă, încep să formez numărul. În momentul în care sună, inima începe să-mi bată nebuneşte.

— Charles Conway.

— Bună ziua! spun, făcînd un efort să-mi menţin tonul în limite firesti. Sînt Samantha Sweeting de la Carter Spink. Nu cred că ne cunoaştem.

— Bună, Samantha. Pare destul de prietenos. Cu ce te pot ajuta?

— Sun în legătură cu... o problemă tehnică. Legat de... Cu mare greutate reuşesc să pronunţ cuvîntul. Glazerbrooks.

— A, înţeleg că ai auzit şi tu ce s-a întîmplat, spune Charles Conway. Veştile circulă repede.

Camera se face mică în jurul meu. Strîng şi mai tare receptorul.

— Ce să... aud? Glasul îmi devine mai strident decît aş fi vrut. N-am auzit nimic.

— A! Am crezut că de-asta suni. Se opreşte şi îl aud spunînd cuiva să caute naibii pe Google. Da, azi au fost chemaţi executorii judecătoreşti. Se pare că ultima lor încercare disperată de a se salva nu a funcţionat...

Încă mai vorbeşte, dar nu-l mai aud. Parcă sînt pe altă lume. În faţa ochilor îmi dansează pete negre.

Glazerbrooks a dat faliment. Nici o şansă să mai poată întocmi documentaţia cea nouă. Nici într-un milion de ani.

Nu voi putea înregistra împrumutul.

Nu pot să îndrept lucrurile.

I-am păgubit pe cei de la Third Union Bank de cincizeci de milioane de lire.

Totul mi se pare un vis urît. Simt că nu mai sînt în stare să articulez nici un cuvînt. Îmi vine să las receptorul jos şi să fug cît mă ţin picioarele.

Glasul lui Charles Conway mă trezeşte brusc la realitate.

— Şi eu voiam să te sun. Îl aud în fundal tastînd ceva la computer, total relaxat. Să te rog să verifici garanţia împrumutului.

Cîteva clipe, nu sînt în stare să vorbesc.

— Da, zic într-un final, cu glasul răguşit. Las jos receptorul, tremurînd din tot corpul. Simt că-mi vine să vomit.

Am făcut-o lată de tot.

Am făcut-o atît de lată încît...

Nu pot nici măcar să...

Aproape în transă, îmi trag scaunul. Trebuie să scap de aici. Să fug cît mai departe.

Cinci

Trec pe lîngă recepție, ca un automat. Ies în strada însorită și aglomerată la ora prînzului, punînd un picior în fața celuilalt, amestecîndu-mă cu ceilalți funcționari.

Doar că eu nu sînt deloc ca ei. Eu tocmai mi-am păgubit clientul de cincizeci de milioane de lire.

Cincizeci de milioane. E ca o tobă care îmi bate continuu în cap.

Nu înțeleg cum s-a întîmplat. Nu înțeleg. Gîndul îmi revine întruna în minte. Iar și iar, obsesiv. Cum de nu am văzut... cum de mi-a scăpat...

Nici măcar n-am văzut documentul. Nu mi-a captat atenția nici măcar o secundă. Probabil că mi-a fost pus pe birou, după care a fost acoperit cu altceva. Un dosar, un vraf de dosare, o ceașcă de cafea.

O scăpare. O greșeală. Unica greșeală pe care am făcut-o vreodată. Aș vrea să mă trezesc și să descopăr că totul n-a fost decît un coșmar, că s-a întîmplat într-un film sau altcuiva. Că e o poveste pe care am auzit-o într-un bar și pe care am ascultat-o, cu ochii cît cepele, mulțumindu-le

stelelor mele norocoase că n-a fost vorba de mine...

Dar e vorba chiar de mine. Cariera mea s-a încheiat. Ultima persoană de la Carter Spink care a făcut o greşeală ca asta a fost Ted Stephens în 1983, cînd a păgubit un client de zece milioane de lire. A fost concediat pe loc.

Iar eu am pierdut de cinci ori pe atît.

Simt că nu mai pot să respir; sînt ameţită; parcă mă sufocă cineva. Cred că sînt pe cale să fac un atac de panică. Mă aşez pe o bancă şi aştept să mă simt mai bine.

OK, nu mă simt mai bine. Mă simt şi mai rău.

Brusc, sar îngrozită în clipa în care mobilul începe să-mi vibreze în buzunar. Îl scot şi mă uit cine mă sună. E Guy.

Nu pot să vorbesc cu el. Nu pot să vorbesc cu nimeni. Nu acum.

O clipă mai tîrziu, telefonul mă anunţă că mi-a fost lăsat un mesaj. Ridic telefonul la ureche şi apăs „1" pentru a asculta mesajul.

— Samantha! îl aud pe Guy, jovial. Unde eşti? Toată lumea te aşteaptă cu şampanie ca să-ţi dea marea veste că ai fost numită partener!

Partener. Mai am un pic şi izbucnesc în plîns. Dar... nu pot. E mult prea grav. Îmi vîr telefonul în buzunar şi mă ridic iar în picioare. Încep să merg din ce în ce mai repede, amestecîndu-mă printre trecători, făcînd abstracţie de căutăturile ciudate care mi se aruncă. Îmi plesneşte capul şi habar n-am unde mă duc. Dar pur şi simplu nu mă pot opri.

Mi se pare că merg de ore întregi, cu mintea înceţoşată şi picioarele tîrîndu-se la întîmplare de-a lungul trotuarului. Soarele arde, trotuarul e plin de praf şi după o vreme capul începe să-mi zvîcnească. La un moment dat, mobilul vibrează din nou, însă îl ignor.

În cele din urmă, cînd încep să mă doară picioarele, încetinesc şi mă opresc. Am gura iască; sînt total deshidratată. Trebuie să beau nişte apă. Ridic privirea, încercînd să-mi dau seama unde sînt. Nu ştiu cum, dar, dintre toate locurile din lume, am ajuns în gara Paddington.

Ca teleghidată, mă îndrept spre intrare şi mă strecor înăuntru. E zgomot şi locul e ticsit de călători. Luminile fluorescente, aerul condiţionat şi toate anunţurile trîmbiţate prin difuzoare mă fac să tresar. În timp ce-mi croiesc drum spre un chioşc care vinde apă plată, mobilul îmi vibrează din nou. Îl scot şi mă uit să văd cine mă sună. Am cincisprezece apeluri nepreluate şi alt mesaj de la Guy. Mi l-a lăsat cam acum douăzeci de minute.

Şovăi, cu inima în piuneze, apoi apăs „1" pentru a asculta mesajul.

— Iisuse Hristoase, Samantha, ce *s-a întîmplat*?

Tonul nu îi mai e deloc jovial, pare superstresat. Simt împunsături de groază în tot trupul.

— Ştim, spune. OK? Ştim despre Third Union Bank. Tocmai ne-a sunat Charles Conway. După care Ketterman a găsit hîrtiile pe biroul tău. Trebuie să te întorci urgent la birou. Acum. Sună-mă.

Închide, dar eu nu mă mişc. Sînt paralizată de frică.

Ştiu. Ştiu cu toţii.

Petele negre încep să-mi danseze iar în faţa ochilor. Tot personalul de la Carter Spink ştie că am făcut-o de oaie. Cei care ştiu îi vor suna pe ceilalţi. Vor trimite e-mailuri, răspîndind vestea cu o bucurie îngrozită. *Ai auzit...*

Pe cînd stau acolo, ceva neliniştitor îmi atrage atenţia. În mulţime se iveşte un chip cunoscut. Întorc capul şi mă uit cu ochii îngustaţi la bărbatul ăla, încercînd să-mi dau seama de unde îl ştiu – după care mă trece un nou val de spaimă.

E Greg Parker, unul dintre partenerii seniori. Traversează holul imens al gării cu paşi mari, îmbrăcat în haine scumpe şi ţinînd în mînă mobilul. Are sprîncenele împreunate de atîta încruntare şi pare îngrijorat.

— Păi şi ea unde *e*? Glasul îi răsună în toată gara.

Panica mă păleşte asemeni unui fulger. Trebuie să ies neapărat din raza lui vizuală. Trebuie să mă ascund. Acum. Mă strecor în spatele unei femei cît casa, îmbrăcată într-un balonzaid bej şi mă las uşor în jos, ca să nu mă vadă. Însă aceasta nu stă locului şi trebuie să mă mişc şi eu după ea.

— Doreşti ceva? Cerşeşti? Se întoarce brusc şi mă fixează suspicioasă.

— Nu! zic şocată. Eu... ăă...

Nu pot să zic „mă ascund după dumneavoastră".

— Păi atunci lasă-mă în pace! Se strîmbă la mine şi porneşte ofuscată spre Costa Coffee.

Inima îmi bate cu putere. Sînt total expusă în mijlocul gării. Greg Parker s-a oprit şi el. Stă în

picioare, la aproximativ cincizeci de metri de mine şi încă mai vorbeşte la mobil.

Dacă mă mişc, mă vede. Dacă stau pe loc... tot mă vede.

Deodată, pe tabela electronică de la Sosiri încep să curgă informaţii de ultimă oră. Un grup de persoane care se uitau la ea îşi ia bagajele şi ziarele şi se îndreaptă spre peronul nouă.

Fără să mai stau pe gînduri, mă alătur grupului. Ascunsă în mijlocul lor mă îndrept spre peronul nouă, prin barierele deschise. Mă sui în tren împreună cu ceilalţi şi înaintez grăbită pe culoar.

Trenul pleacă din staţie, iar eu mă trîntesc pe o banchetă, în faţa unei familii ai cărei membri poartă cu toţii tricouri cu Grădina zoologică din Londra. Îmi zîmbesc – şi, nu ştiu cum, reuşesc să le întorc şi eu zîmbetul. Mă simt ca într-o realitate perfect paralelă.

— Doriţi ceva? În vagon îşi face loc un tip zbîrcit care împinge un cărucior şi îmi zîmbeşte. Sandvişuri reci sau calde, ceai sau cafea, băuturi răcoritoare sau alcoolice?

— Ultima, vă rog. Încerc să nu par prea disperată. Două, vă rog. Din... ce aveţi.

Nu vine nimeni să-mi ceară biletul. Nu mă deranjează nimeni. Trenul pare să fie un fel de expres. Suburbiile se preschimbă în cîmpii, iar trenul zdroncăne mai departe. Am băut trei sticluţe de gin amestecat cu suc de portocale, suc de roşii şi un iaurt cu ciocolată. Sloiul de gheaţă din stomac mi s-a mai topit. Mă simt bizar de departe de toate.

Am făcut cea mai mare greşeală din cariera mea. E posibil chiar să-mi fi pierdut slujba. N-am să fiu niciodată partener.

O singură greşeală prostească.

Membrii familiei îmbrăcate în tricouri cu Grădina zoologică din Londra au desfăcut nişte pungi cu chipsuri, mi-au oferit şi mie una şi m-au invitat să joc Travel Scrabble împreună cu ei. Mama m-a întrebat chiar dacă sînt într-o călătorie de afaceri sau într-una de plăcere?

N-am fost în stare să-i răspund.

Bătăile inimii mi s-au mai domolit, dar îmi zvîcneşte capul de durere. Ţin o mînă pe un ochi, încercînd să blochez lumina.

— Doamnelor şi domnilor... Se aude glasul conductorului, printre pîrîielile difuzorului. Din păcate... lucrări feroviare... transport alternativ...

Nu înţeleg ce vrea să spună. Nu ştiu nici măcar încotro ne îndreptăm. O să aştept staţia următoare, o să cobor din tren şi de acolo văd eu.

— Nu aşa se scrie stafidă, spune mama îmbrăcată în tricou cu Grădina zoologică din Londra unuia dintre copii, pe cînd trenul încetineşte treptat. Mă uit şi văd că opreşte într-o gară. Lower Ebury. Toată lumea îşi strînge bagajele şi coboară.

Mă ridic şi eu ca un automat. Cobor din tren pe urmele familiei de vizitatori ai Grădinii zoologice din Londra, ies din gară şi mă uit în jur. Mă aflu în faţa unei gări minuscule de ţară, peste drum de care e un bar numit The Bell[1]. Şoseaua şerpuieşte în ambele direcţii şi în

1. Clopotul (n.tr.).

depărtare se zăresc niște cîmpuri. Pe marginea drumului e tras un autobuz, în care se suie toți pasagerii din tren.

Mama îmbrăcată în tricou cu Grădina zoologică din Londra se întoarce și îmi face semn cu mîna.

— Vino încoace, spune săritoare. Unde vrei să ajungi, la Gloucester? La gara mare?

Gîndul de a mă urca în autobuz mă face să vărs. Nu vreau să merg nicăieri cu autobuzul. Nu vreau decît un analgezic. Simt că-mi plesnește capul.

— Ăă... nu, mulțumesc. Rămîn aici, mulțumesc. Îi zîmbesc cît mai convingător și, înainte să apuce să mai zică altceva, o pornesc de-a lungul șoselei, îndepărtîndu-mă de autobuz.

Habar n-am unde mă aflu. N-am nici cea mai vagă idee.

În buzunar, telefonul începe brusc să vibreze. Îl scot și mă uit la numele apelantului. E Guy. Din nou. Probabil e a treizecea oară cînd sună. Și de fiecare dată a lăsat un mesaj în care-mi cerea să-l sun înapoi; mă întreba dacă am primit e-mailurile lui.

Nu am primit nici un e-mail de la el. Am fost atît de șocată, că mi-am lăsat BlackBerry-ul pe birou. Nu am la mine decît mobilul. Acesta vibrează din nou și cîteva clipe mă holbez prostită la el. Apoi, cu inima strînsă, îl ridic la ureche și apăs pe Răspunde.

— Bună. Glasul meu are un sunet spart. Eu... sînt.

— Samantha? Vocea lui neîncrezătoare îmi răsună în ureche, spărgîndu-mi timpanul. *Tu* ești? Unde *ești?*

— Nu ştiu. A trebuit să scap de acolo. Am... fost efectiv şocată.

— Samantha, nu ştiu dacă mi-ai primit mesajele. Dar... Şovăie. Ştie toată lumea.

— Ştiu. Mă reazem de un perete vechi, aproape prăbuşit şi închid ochii, strîngîndu-i cu putere, încercînd să împiedic durerea să pătrundă înăuntru. Ştiu.

— Dar cum s-a putut *întîmpla* aşa ceva? Pare la fel de şocat ca şi mine. Cum naiba ai făcut o greşeală atît de elementară? Pe cuvîntul meu, Samantha, Iisuse...

— Nu ştiu, spun ca în transă. Pur şi simplu... nu l-am văzut. A fost o greşeală...

— Dar tu nu greşeşti niciodată!

— Ei bine, uite că am greşit! Ochii mi se umplu de lacrimi şi clipesc furioasă ca să scap de ele. Ce... s-a întîmplat?

— Situaţia nu e foarte roz. Expiră zgomotos. Ketterman a avut o discuţie despre modalităţile de limitare a pierderilor cu avocaţii lui Glazerbrooks, a vorbit şi cu banca... şi, firește, cu compania de asigurări.

Compania de asigurări. Cea care garantează pentru noi. Simt că mă cuprinde subit speranţa. Dacă ei plătesc fără să facă tam-tam, poate că lucrurile nu stau chiar aşa de rău cum am crezut.

Dar chiar în clipa în care simt că mă mai înseninez puţin, am conştiinţa clară a faptului că sînt asemenea unui călător disperat care zăreşte mirajul prin aburul închipuirii. Compania de asigurări nu acoperă niciodată suma integrală. Uneori nu oferă absolut nimic. Alteori plăteşte, dar îşi ridică taxele la niveluri imposibile.

— Ce au zis cei de la asigurări? spun cu un nod în gît. O să...

— Încă n-au zis nimic.

— Aha. Îmi şterg sudoarea de pe faţă, chinuindu-mă să găsesc curajul necesar pentru a pune următoarea întrebare. Şi... cu mine cum rămîne?

Guy nu spune nimic.

În clipa în care sensul tăcerii sale mă izbeşte în moalele capului, simt că mă clatin, că sînt la un pas de leşin. Iată răspunsul aşteptat. Deschid ochii şi văd doi băieţei pe biciclete holbîndu-se la mine.

— S-a terminat, nu? Încerc să rămîn calmă, dar glasul îmi tremură, fără să-l pot controla. Cariera mea s-a încheiat.

— Nu... ai de unde să ştii asta. Uite care-i treaba, Samantha, eşti foarte speriată. E normal. Dar nu te poţi ascunde. Trebuie să te întorci.

— Nu pot. Ridic tonul, supărată. Nu sînt în stare să dau ochii cu lumea.

— Samantha, vino-ţi în fire!

— Nu pot s-o fac! Nu pot! Am nevoie de timp...

— Saman...

Cu o singură mişcare pliez telefonul şi-l închid.

Mă simt slăbită. Simt că-mi plesneşte capul. Trebuie să beau nişte apă. Însă la bar nu pare să fie deschis şi nu văd nici un magazin.

Îmi tîrşîi picioarele pe şosea pînă cînd ajung la doi stîlpi înalţi, sculptaţi şi decoraţi cu capete de lei. Uite o casă. O să sun la uşă şi o să cer un analgezic şi un pahar cu apă. Şi o să întreb dacă nu există nici un hotel prin apropiere.

Împing porţile din fier forjat, care se deschid imediat, şi pornesc pe pietrişul ce scîrţîie sub paşii mei către uşa masivă din stejar de la intrare. E o casă destul de impozantă, din piatră de culoarea mierii, cu frontoane ascuţite şi două Porsche pe alee. Ridic o mînă şi trag de mîner.

Nu se aude nimic. Aştept cîteva clipe, însă întreaga casă pare pustie. Tocmai mă hotărăsc să renunţ şi îmi croiesc drum cu greu pe alee, cînd, brusc, uşa se deschide larg.

În faţa mea se află o femeie cu păr blond platinat, pînă la umeri şi cercei lungi, care se bălăngănesc. E foarte fardată, are pantaloni lungi de mătase într-o nuanţă ciudată de piersică, o ţigară într-o mînă şi un cocktail în cealaltă.

— Bună ziua. Trage din ţigară şi mă priveşte uşor bănuitoare. Eşti de la agenţie?

Șase

Habar n-am despre ce vorbește femeia asta. Mă doare capul atît de tare că abia mă pot uita la ea, darămite să mai înțeleg ce spune.

— Te simți bine? Mă privește cu atenție. Arăți ca naiba!

— Mă doare capul de leșin, îngaim. Mi-ați putea da un pahar cu apă?

— Sigur că da! Intră!

Își flutură țigara prin fața mea și îmi face semn să intru într-un antreu uriaș și impresionant cu tavan boltit.

— Oricum, bănuiesc că vrei să vezi și casa. *Eddie!* Glasul i se preschimbă într-un țipăt. Eddie, a mai venit una! Sînt Trish Geiger, adaugă spre mine. Poți să-mi spui Doamna Geiger. Pe aici...

Mă conduce într-o bucătărie luxoasă de culoarea arțarului și deschide cîteva sertare aparent la întîmplare, după care exclamă „Aha!" și scoate la iveală o cutie de plastic. O deschide și extrage din ea vreo cincizeci de sticle asortate și folii de pastile și începe să scormonească prin ele cu unghiile date cu lac.

— Am aspirină... paracetamol... ibuprofen... valium *foarte* slab... Îmi arată o pastilă de un roşu stins. Asta-i din America, spune veselă. Aici e ilegală.

— Îhm... drăguţ. Aveţi... o groază de analgezice.

— A, sîntem mari fani ai medicamentelor, spune, fixîndu-mă cu o intensitate ciudată. Ne plac la nebunie. *Eddie!* Îmi întinde trei pastile verzi şi, după cîteva încercări, dă peste un bufet plin cu pahare. Poftim. O să-ţi ia durerea cu mîna. Îmi toarnă nişte apă rece de la frigider. Bea asta.

— Mersi, spun, înghiţind pastilele cu o grimasă. Vă sînt foarte recunoscătoare. Mă doare capul de mor. Abia dacă pot gîndi.

— Engleza ta e foarte bună. Mă cîntăreşte atent din priviri. Chiar foarte-foarte bună!

— A, spun, nedumerită. Păi. Sînt englezoaică. Aşa că... probabil de-asta.

— Eşti *englezoaică*? Trish Geiger pare bulversată de această veste. Bine! Vino să stai jos. O să-şi facă efectul imediat. Dacă nu, îţi mai dau cîteva.

Mă conduce afară din bucătărie şi după aceea prin hol, înapoi spre ieşire.

— Ăsta e salonul, spune, oprindu-se în cadrul unei uşi. Arată în jur spre camera mare şi spaţioasă, scuturînd scrumul pe covor. După cum o să-ţi dai seama, e destul de mult de aspirat... praf de şters... o groază de argintărie de curăţat... Mă priveşte interogativ.

— Aha. Înţeleg din cap. Habar n-am ce-a apucat-o pe femeia asta să-mi povestească

despre problemele ei gospodărești, dar pare să aștepte un răspuns de la mine.

— E o masă foarte frumoasă, zic într-un final, arătînd spre o servantă din mahon.

— Va trebui lustruită. Ochii i se îngustează. În mod regulat. Să știi că e unul din lucrurile la care sînt foarte atentă.

— Sigur. Încuviințez iar din cap, amuzată.

— Să intrăm aici. Mă conduce printr-o altă încăpere uriașă și spațioasă într-o seră imensă de sticlă, mobilată cu șezlonguri opulente de tek, cu plante luxuriante și o tavă bine garnisită cu băuturi.

— Eddie! Vino puțin! Bate în fereastră și, cînd mă uit, văd un bărbat în pantaloni de golf traversînd peluza bine îngrijită. E bronzat și arată ca un om fără griji materiale, probabil în jur de patruzeci și ceva-cincizeci de ani.

Trish trebuie să aibă cam aceeași vîrstă, mă gîndesc, remarcîndu-i ridurile din colțul ochilor cînd se întoarce de la fereastră. Deși ceva îmi spune că susține sus și tare c-ar avea treizeci și nouă, nici o zi în plus.

— Aveți o grădină încîntătoare, spun.

— Mmhî. Privește în treacăt în direcția în care privesc și eu, fără prea mare interes. Da, avem un grădinar foarte priceput. Are tot felul de idei. Ia loc, te rog. Scutură ușor din mîini și, simțindu-mă puțin stînjenită, mă așez pe un fotoliu. Trish se așază pe un scaun împletit de alături și își termină cocktailul.

— Te pricepi la Bloody Mary? mă întreabă din senin.

O privesc mirată.

— Nu contează. Trage iar din țigară. Te învăț eu.

Poftim?

— Cum îți mai e? mă întreabă, dar continuă să vorbească înainte să apuc să-i răspund. Mai bine? A, uite-l și pe Eddie!

— Salutare! Ușa se deschide și domnul Geiger intră în seră. De aproape nu mai e la fel de impresionant cum era cînd traversa gazonul. Are ochii injectați și un început de burtă.

— Eddie Geiger, spune întinzîndu-mi vesel mîna. Stăpînul casei.

— Eddie, ea e... Trish mă privește surprinsă. Cum te cheamă?

— Samantha, îi spun. Îmi cer scuze pentru deranj, dar am avut cea mai cumplită durere de cap...

— I-am dat cîteva analgezice din farmacia noastră, intervine Trish.

— Foarte bine. Eddie desface dopul unei sticle de scotch și-și toarnă în pahar. Ar trebui să încerci pastilele roșii. Sînt mortale!

— Ăă... da.

— Nu la propriu, firește! Începe brusc să rîdă. Doar nu vrem să te otrăvim!

— Eddie! Trish îi dă o palmă în joacă, zăngănindu-și brățările. Nu speria fata!

Se întorc amîndoi și se uită întrebător la mine. Nu știu de ce, am senzația că așteaptă un răspuns.

— Vă sînt foarte recunoscătoare, vă rog să mă credeți. Reușesc să schițez un zîmbet chinuit. Ați fost foarte amabili că mi-ați permis să vă inoportunez.

— Vorbeşte o engleză impecabilă, nu? Eddie ridică din sprînceană către Trish.

— E englezoaică! spune aceasta triumfătoare, de parcă ar fi scos un iepure din pălărie. Înțelege tot ce-i spun!

Îmi scapă ceva aici. Ce se întîmplă oare, *par străină*?

— Facem turul casei? Eddie se întoarce spre Trish.

Îmi stă inima-n loc. Oamenii care fac turul propriilor case ar trebui şterşi de pe faţa pămîntului. Gîndul de a porni cu viteza melcului prin casă, încercînd să găsesc diverse lucruri de spus despre fiecare cameră, e insuportabil. Nu vreau decît să stau aici şi să aştept ca pastilele să îşi facă efectul.

— Nu e nevoie, credeţi-mă, încep. Sînt sigură că e absolut superbă...

— Ba sigur că e nevoie! Trish îşi stinge ţigara. Haide.

În clipa în care mă ridic, lucrurile încep să-mi joace în faţa ochilor şi trebuie să mă agăţ de o plantă de yucca pentru a-mi regăsi echilibrul. Durerea de cap începe să cedeze, dar mă simt uşor ameţită şi ciudat de detaşată de realitate. Totul mi se pare un vis.

OK, femeia asta are o viaţă groaznică. Singurul lucru care o interesează e menajul. În timp ce ne plimbăm fără grabă dintr-o cameră splendidă într-alta, îmi arată întruna lucruri care au nevoie de curăţare specială şi locul în care ţine aspiratorul. Acum a luat-o complet razna, îmi spune ceva despre maşina de spălat.

— Sună... foarte... eficient, spun, fiindcă pare să aştepte un compliment.

— Lenjeria se schimbă în fiecare săptămînă. Şi se calcă, firește. Mă privește pătrunzător.

— Firește, încuviințez, încercînd să-mi ascund uimirea. E o idee foarte bună.

— Acum să mergem sus! Iese ca o vijelie din bucătărie.

O, Doamne. Nu s-a terminat?

— Eşti din Londra, Samantha? se interesează Eddie Geiger în timp ce urcăm scările.

— Da.

— Şi lucrezi undeva?

Ştiu că mă întreabă doar de politețe, însă preț de cîteva clipe nu sînt în stare să-i răspund. Oare mai lucrez undeva?

— Am lucrat, spun într-un final. Sinceră să fiu... în acest moment nu prea ştiu care este situația.

— Ce program de lucru ai avut? întreabă Trish răsucindu-se pe călcîie, brusc interesată de conversație.

— Non-stop, spun ridicînd din umeri. Sînt obişnuită să lucrez de dimineață pînă seara. Uneori, pînă noaptea tîrziu.

Soții Geiger par absolut siderați la auzul cuvintelor mele. Lumea pur şi simplu nu are habar ce viață duc avocații.

— Ai lucrat *pînă tîrziu în noapte*? Trish pare stupefiată. Singură?

— Împreună cu ceilalți angajați. Cei de care era nevoie.

— Deci ai lucrat într-un... loc cu ştaif?

— Unul din cele mai faimoase din Londra, încuviințez.

Trish şi Eddie schimbă între ei priviri pline de subînţeles. Chiar că sînt cam ciudaţi.

— Ei, mă bucur să-ţi spun că la noi e *mult* mai relaxat! Trish chicoteşte uşor. Ăsta e dormitorul principal... cel de-al doilea dormitor...

În timp ce străbatem holul, deschide şi închide pe rînd uşile şi-mi arată paturi cu baldachin şi draperii cusute manual, pînă cînd capul începe să-mi vîjîie de-a dreptul. Nu ştiu ce era în pastilele alea, dar mă simt tot mai straniu cu fiecare clipă care trece.

— Dormitorul verde... După cum vezi, nu avem nici copii, nici animale... Fumezi? mă întreabă brusc, trăgînd fumul în piept.

— Îhm... nu. Mulţumesc.

— Nu ne deranjează, să ştii.

Coborîm pe o scară fără prea multe trepte şi, dintr-odată, simt că trebuie să mă ţin de perete ca să-mi păstrez echilibrul, însă florile de pe tapetul din faţa mea o iau la vale.

— Te simţi bine? întreabă Eddie, prinzîndu-mă chiar în clipa în care mai am puţin şi mă prăbuşesc pe podea.

— Cred că analgezicele alea au fost un pic cam tari, şoptesc.

— *Un picuţ*. Trish mă priveşte atentă. Sper că n-ai băut *alcool* azi, nu?

— Ăă... păi, ba da.

— Aah. Se încruntă uşor. Nu-i nimic, o să fie bine atîta timp cît nu începi să ai *halucinaţii*. Dacă se întîmplă cumva, o să trebuiască să chemăm un doctor. A... şaaa! continuă, deschizînd ultima uşă cu o întorsătură a mîinii. Locuinţa personalului.

Toate încăperile din casa asta sînt uriaşe. Asta e cam cît apartamentul meu, are nişte pereţi zugrăviţi în culori pale şi ferestre cu storuri ce dau spre grădină. Şi cel mai simplu pat pe care l-am văzut în casa asta, mare, pătrat şi acoperit cu lenjerie albă, gofrată.

Mă lupt cu dorinţa subită şi copleşitoare de a mă întinde pe el, cu faţa în pernă şi de a mă scufunda în uitare.

— Ce drăguţ, zic politicoasă. E o cameră foarte frumoasă.

— Bine! Eddie îşi loveşte palmele una de alta. Păi, Samantha, ce s-o mai lungim, ai primit slujba!

Îl privesc prin ceaţa ciudată care îmi învăluie creierul.

Slujba?

Ce slujbă?

— Eddie! sare ca arsă Trish. Nu poţi să-i oferi pur şi simplu slujba! Încă n-am terminat interviul!

Interviul?

Mi-a scăpat ceva?

— Nici măcar nu i-am dat fişa postului! o ţine pe-a ei Trish. N-am discutat nimic concret!

— Păi discută, ce mă tot freci la cap? se oţărăşte Eddie. Trish îi aruncă o privire furioasă şi îşi drege glasul.

— Deci, Samantha, spune pe un ton oficial, în calitate de menajeră *full-time*, te vei ocupa de...

— Poftim? mă holbez la ea ca la o nebună.

Trish plescăie din limbă exasperată.

— În calitate de menajeră *full-time*, spune mai rar, te vei ocupa de curăţenie, spălat rufe şi gătit. Vei purta o uniformă şi vei avea grijă să

afişezi în permanenţă o atitudine curtenitoare şi respectuoasă..

În calitate de...

Oamenii ăştia cred că dau interviu pentru a deveni *menajera* lor?

O clipă, sînt prea şocată ca să vorbesc.

—... masă şi casă, tocmai spune Trish, şi vacanţă de o lună anual.

— Şi salariul? spune Eddie curios. O plătim mai mult decît pe fata de dinainte?

Am senzaţia că Trish mai are puţin şi-l omoară, chiar acolo, în faţa mea.

— Îmi cer scuze, Samantha! Înainte să deschid gura să zic ceva, îl trage pe Eddie afară din cameră şi trînteşte uşa, dincolo de care izbucneşte o ceartă furioasă, în surdină.

Mă uit în jur, încercînd să-mi vin în fire.

Oamenii ăştia sînt convinşi că vreau să le fiu menajeră. Menajeră, auzi! E absolut ridicol. Trebuie să le bag minţile-n cap. Să le explic că e o neînţelegere.

Mă ia din nou un val de ameţeală şi mă aşez pe pat. Apoi, fără să-mi dau seama, mă întind pe spate pe cuvertura albă şi răcoroasă şi închid ochii. E ca şi cum m-aş scufunda într-un nor.

Nu vreau să mă ridic. Nu vreau să mă ridic din patul ăsta. E raiul pe pămînt.

A fost o zi lungă. O zi lungă, epuizantă, transformată într-un coşmar dureros. Tot ce vreau e să se termine.

— Scuze, Samantha. Deschid ochii, mă sforţez să mă ridic şi-o văd pe Trish intrînd iarăşi, urmată de un Eddie roşu la faţă. Înainte de a continua, doreşti să mă întrebi ceva legat de atribuţiile tale?

Mă uit la ea, în timp ce capul mi se învîrte ca un carusel.

Ăsta e momentul cînd trebuie să explic că s-a produs o mare greşeală. Că nu sînt menajeră, ci avocat.

Însă nu sînt în stare să rostesc nici un cuvînt.

Nu vreau să plec. Vreau să mă întind pe pat şi să mă cufund în uitare.

Aş putea să stau aici o noapte, îmi trece prin cap un gînd. *O singură noapte. Şi aş putea să clarific neînţelegerea mîine.*

— Îhm... s-ar putea să încep în seara asta? mă trezesc spunînd.

— Nu văd de ce nu... începe Eddie.

— Haideţi să nu ne pripim, îl întrerupe Trish cu o voce tăioasă. Am avut *destul de mulţi* candidaţi promiţători pentru acest post, Samantha. Dintre care cîţiva chiar senzaţionali. Una din fete avea chiar diplomă în cordon bleu!

Trage din ţigară, privindu-mă uşor pieziş. Şi ceva în mine se îmbătoşează brusc, din reflex. Pur şi simplu nu mă pot abţine. E ceva dincolo de puterile mele, chiar dincolo de dorinţa de a mă prăbuşi pe patul cel alb şi moale.

Ce vrea să spună...

Vrea să sugereze că e posibil să *nu* obţin slujba asta?

Mă uit la Trish în tăcere preţ de cîteva clipe. Undeva, sub toată această stare de confuzie şi de şoc, revine uşor la viaţă vechea Samantha. Îmi simt ambiţia adînc înrădăcinată ridicîndu-şi capul şi amuşinînd aerul. Suflecîndu-şi mînecile şi scuipînd în palme. Nu sînt în stare să bat nu ştiu ce fată-cu-diplomă-în-cordon-bleu?

N-am picat la nici un interviu în viaţa mea.

N-o să încep acum.

— Deci. Trish se uită pe listă. Te pricepi la spălat toate felurile de rufe?

— Am cîştigat un premiu la spălat cînd eram în şcoală, răspund dînd din cap modestă. De fapt, asta mi-a şi dat imboldul de a urma această carieră.

— Dumnezeule! Trish a rămas mască. Şi ai urmat şi cursuri de cordon bleu?

— Am studiat cu Michel de la Roux de la Blanc. Fac o pauză sugestivă. Cred că numele său e o garanţie în sine.

— Categoric! spune Trish, privind nesigură spre Eddie.

Ne aflăm din nou în seră. Trish a început să mă bombardeze cu o rafală de întrebări care par să provină dintr-un ghid gen „Cum să-ţi angajezi menajera". Iar eu răspund la fiecare întrebare cu maximă seninătate.

Undeva, în străfundurile creierului, aud o voce strigînd „Ce faci? Samantha, ce dracu' FACI?".

Însă nu-i dau atenţie. Nu vreau să-i dau atenţie. Cumva, am reuşit să ţin la respect lumea reală, greşeala mea, cariera mea distrusă, întregul coşmar al acestei zile... orice altceva în afară de acest interviu. Capul mi se învîrte încă şi simt că e posibil să mă prăbuşesc în orice moment – dar hotărîrea îmi creşte în suflet cu fiecare clipă. *Voi obţine această slujbă.*

— Poţi să ne dai un exemplu de meniu? Trish îşi aprinde o altă ţigară. Să zicem pentru un dineu?

Mîncare... mîncare care să sune impresionant...

Deodată, îmi amintesc de restaurantul Maxim's, la care am fost cu o seară în urmă. Meniul suvenir de ziua mea.

— Să-mi consult notițele. Deschid fermoarul genții și trag rapid cu ochiul la meniul de la Maxim's. Pentru un dineu oficial, aș servi... ăă... *foie gras* flambat cu glazură de caise... miel cu humus condimentat... urmat de un sufleu de ciocolată cu mentă și două tipuri de șerbet de casă.

Na, să te văd acum ce faci cu cordon bleu-ul tău.

— Aha! Trish pare de-a dreptul siderată. Ce să zic, e foarte impresionant.

— Minunat! Eddie are un aer de zici că-i lasă gura apă. *Foie gras* flambat! N-ai putea să ne faci puțin acum?

Trish îi aruncă o altă privire ofuscată.

— Bănuiesc că ai o recomandare, Samantha.

Recomandare?

— Fără recomandare *nu* se poate. O văd încruntîndu-se.

— Puteți vorbi cu Lady Freya Edgerly, spun, într-un acces subit de inspirație.

— *Lady* Edgerly? Trish ridică din sprînceană și ceafa i se colorează ușor în trandafiriu.

— Îi cunosc pe Lordul și pe Lady Edgerly de ani de zile. Încuviințez din cap. Lady Edgerly poate depune mărturie.

Trish și Eddie mă privesc amîndoi cu gura căscată. Poate că n-ar fi rău să adaug un mic detaliu gospodăresc.

— O familie foarte drăguță, continui. Nu era chiar ușor să ții ditamai conacul curat. Și nici... să lustruiești diademele lui Lady Edgerly.

La naiba. Am cam sărit calul la faza cu diademele.

— Și ai și gătit pentru ei, nu? se interesează Eddie. Micul dejun și așa mai departe?

— Evident. Lordul Edgerly se dădea în vînt după meniul meu special, ouă Benedict. Iau o gură de apă.

O văd pe Trish făcînd niște fețe pe care, evident, își închipuie că doar Eddie le poate descifra, iar el încuviințează „discret". La fel de bine ar fi putut să-și tatueze „S-o angajăm!" pe frunte.

— Un ultim lucru. Trish trage lung din țigară. Atunci cînd domnul Geiger și cu mine vom lipsi, vei răspunde la telefon. Imaginea noastră în societate e foarte importantă. Te rog să ne arăți cum vei răspunde. Face semn din cap spre un telefon așezat pe o masă din apropiere.

Doar nu vorbește serios. Ba... se pare că da.

— Trebuie să zici: „Bună seara, casa Geiger", îmi șoptește Eddie.

Mă ridic ascultătoare. Traversez sera și ridic receptorul, ignorînd amețeala.

— Bună seara, spun cu cel mai încîntător ton de copil de nota zece. Casa Geiger. Cu ce vă pot fi de folos?

Eddie și Trish arată de parcă toate dorințele de Crăciun li s-ar fi împlinit pe loc.

Șapte

A doua zi dimineața, cînd mă trezesc, dau cu ochii de un tavan neted, alb și total necunoscut. Mă holbez la el uluită preț de cîteva clipe, după care ridic ușor capul. Cînd mă mișc, așternuturile scot un foșnet ciudat. Ce se întîmplă? Așternuturile mele nu foșnesc așa.

Firește. Sînt așternuturile din casa Geiger.

Mă cufund confortabil între perne – și, brusc, mă străfulgeră un gînd.

Cine sînt Geigerii ăștia?

Clipesc din ochi, încercînd să-mi amintesc. Mă simt de parcă aș fi simultan mahmură și încă beată. Din adîncul minții mele începețoșate se ivesc din cînd în cînd frînturi ale zilei de ieri. Nu reușesc să-mi dau seama ce e vis și ce e realitate. Am luat trenul... da... mă durea capul... Gara Paddington... am ieșit din birou...

O, Doamne. Te rog, nu.

Întregul coșmar mă năpădește ca un val de greață. Mă simt de parcă mi-ar fi tras cineva una drept în plexul solar. Memo-ul. Third Union Bank. Cincizeci de milioane de lire. Momentul în care l-am întrebat pe Guy dacă mai am serviciu...

Tăcerea lui.

Rămîn o clipă nemişcată, lăsînd toate astea să mi se aşeze în minte. S-a zis cu cariera mea. N-am nici o şansă să devin partener. Probabil că nu mai am nici slujbă. Din cîte ştiu eu, totul s-a terminat.

Într-un final, dau cearceaful la o parte şi cobor din pat, slăbită şi ameţită. Ieri n-am mîncat nimic, îmi dau brusc seama, în afară de cei cîţiva Shreddies de dimineaţă.

Ieri la ora asta eram la mine în bucătărie şi mă pregăteam să plec la serviciu, superfericită şi fără să-mi treacă măcar prin cap ce avea să se întîmple. În altă lume – într-un univers complet paralel – azi mă trezeam partener la Carter Spink. Şi eram înconjurată de mesaje de felicitare. Viaţa mea era împlinită.

Închid ochii, încercînd să scap de gîndurile care încep să-mi plutească prin minte. Gînduri care te îmbolnăvesc, de genul „ce-ar fi dacă". Dac-aş fi văzut memo-ul mai devreme... Dacă pe biroul meu ar fi fost mai multă ordine... Dacă Arnold nu mi-ar fi încredinţat mie sarcina asta...

Dar nu are nici un sens. Mă îndrept spre fereastră, ignorînd durerea aceea continuă de cap. Ce-a fost a fost. Acum trebuie să văd ce e de făcut. Mă uit la grădină şi mă simt într-un fel cu totul ireal. Pînă în momentul ăsta, viaţa mea a fost planificată la secundă. Examenele, vacanţele dintre trimestrele petrecute la internat, treptele carierei... Credeam că ştiu exact încotro mă îndrept.

Iar acum mă trezesc într-o cameră ciudată, undeva la ţară. Iar cariera mea e făcută zdrenţe.

În plus... mai e ceva. Ceva ce nu-mi dă pace. O ultimă piesă a puzzle-ului care încă lipseşte

din creierul meu încețoșat. O să-mi aduc aminte despre ce e vorba în cîteva clipe.

Îmi lipesc fruntea de geamul rece și liniștitor și mă uit la un bărbat din depărtare, care își plimbă cîinele. Poate că lucrurile încă mai pot fi salvate. Poate că nu e chiar așa de rău cum am crezut. Oare chiar așa a zis Guy, că *am rămas fără serviciu*? Va trebui să-l sun și să aflu cît de grav e cu adevărat. Trag adînc aer în piept și-mi trec mîinile prin părul încîlcit. Dumnezeule, am luat-o razna de tot ieri. Cînd îmi aduc aminte cum m-am purtat, cum am ieșit în fugă din birou, cum m-am suit în tren... mi se pare că n-am fost eu. Dacă soții Geiger n-ar fi fost atît de înțelegători...

Firul gîndurilor mi se întrerupe brusc.

Soții Geiger.

E ceva legat de ei. Ceva ce nu-mi amintesc... ceva care îmi declanșează alarma internă...

Mă întorc și privirea îmi cade pe o rochie albastră, agățată de ușa șifonierului. Un fel de uniformă cu vipușcă. De ce-ar fi o...

Alarma sună și mai tare. Începe să țiuie dement. Îmi amintesc ca într-un vis îngrozitor, de după beție.

M-am angajat ca menajeră?

O clipă nu sînt în stare nici să mă mișc. O, Iisuse. Ce-am făcut? Ce-am *făcut*?

În timp ce-mi cîntăresc cum se cuvine situația pentru prima oară, inima începe să-mi bată cu putere. Stau în casa unui cuplu ciudat pe temeiuri total false. Am dormit în patul lor. Port unul dintre tricourile vechi ale lui Trish. Mi-au dat chiar și o periuță de dinți, după ce am inventat o poveste cu un „geamantan furat în tren".

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte să cad lată este imaginea lui Trish, pălăvrăgind înnebunită de fericire la telefon. „E englezoaică!", am auzit-o spunînd. „Da, vorbește engleza perfect! E *țais*. Are diplomă în cordon-bleu!"

Va trebui să le spun că am mințit de la un capăt la altul.

Se aude o bătăie în ușa mea și tresar speriată.

— Samantha? Pot să intru?

— A! Îhm... da!

Ușa se deschide și în prag apare Trish, purtînd un trening roz pal cu un logo cu strasuri. E fardată atent și s-a dat cu un parfum care simt că mă sufocă deja.

— Ți-am făcut o cană cu ceai, spune, întinzîndu-mi cana cu un zîmbet artificial. Domnul Geiger și cu mine dorim să te simți cît se poate de bine-venită în casa noastră.

— A! Înghit în sec, stresată. Mersi.

Doamnă Geiger, trebuie să vă spun ceva. Nu sînt menajeră.

Însă, nu știu de ce, sînt incapabilă să rostesc aceste cuvinte.

Trish își îngustează ochii de parcă regretă deja gestul amabil.

— Să nu crezi însă că vei avea parte de acest tratament în fiecare zi, firește! Însă, dat fiind faptul că azi-noapte nu te simțeai bine... Lovește ușor cu degetul cadranul ceasului de la mînă. Acum cred că ar cam fi cazul să te îmbraci. Te așteptăm jos în zece minute. De obicei, luăm un mic dejun foarte ușor. Pîine prăjită, cafea, chestii din astea. După care putem vorbi despre celelalte mese ale zilei.

— Ăă... OK, spun stins.

Închide uşa, iar eu pun ceaiul jos. O, la naiba. Ce mă fac? Ce? Ce?

OK. Calmează-te. Fă-ţi o listă de priorităţi. Trebuie să sun la birou. Să aflu exact cît de gravă e situaţia. Bag mîna în geantă după mobil, cu un fior de teamă.

Ecranul e mort. Probabil că s-a terminat bateria.

Mă uit la el frustrată. Probabil că ieri am fost atît de terminată că am uitat să-l încarc. Scot încărcătorul, îl bag în priză şi apoi în telefon. Începe imediat să se încarce.

Aştept să apară semnalul... însă nu apare. Fir-ar să fie, nu am semnal.

Mă traversează un val de panică. Cum am să sun la birou? Cum am să *funcţionez*? Nu pot trăi fără mobil.

Deodată, îmi amintesc că am trecut pe lîngă un telefon ieri, cînd am venit. Se afla pe o măsuţă, într-o nişă mică de lîngă fereastră. Poate că pot suna de la el. Deschid uşa de la dormitorul meu şi mă uit pe coridor. Nu zăresc pe nimeni. Mă strecor cu grijă în nişa de la fereastră şi ridic receptorul. Se aude, calm, tonul. Inspir adînc, după care formez numărul pentru linia directă cu Arnold. Nu e încă ora nouă, dar sigur e deja la birou.

— Biroul lui Arnold Saville, răsună glasul vesel al Larei, secretara lui.

— Lara, spun stresată, Samantha sînt. Samantha Sweeting.

— *Samantha*? Lara pare atît de şocată, că mă crispez toată. O, Doamne! Ce s-a întîmplat? Unde *eşti*? Toată lumea... Se opreşte brusc.

— Nu... sînt în Londra. Pot să vorbesc cu Arnold?

— Sigur, e chiar aici. Glasul ei se pierde într-o muzică veselă de Vivaldi, apoi se face iar liniște.

— Samantha. Glasul prietenos și sigur pe sine al lui Arnold răsună în receptor. Fata mea dragă. Cum ai reușit, scumpa mea, să faci așa o dandana?

Numai Arnold ar putea să descrie paguba de cincizeci de milioane de lire a unui client drept „dandana". În ciuda situației, în colțul gurii mi se ivește un zîmbet timid. Parcă-l și văd, îmbrăcat în vestă, cu sprîncenele groase împreunate.

— Știu, spun, încercînd s-o dau și eu pe glumă. Ce să zic... nu sînt prea mîndră.

— Mă văd obligat să subliniez că plecarea ta în fugă de ieri nu a fost de nici un ajutor.

— Știu. Îmi pare foarte rău. Dar am intrat în panică.

— E de înțeles. Oricum, ai lăsat cam debandadă în urma ta.

Dincolo de tonul vesel al lui Arnold sesizez o anume gravitate, pe care nu i-am cunoscut-o pînă acum. Arnold nu se stresează niciodată. Probabil că situația e mai serioasă decît am crezut. Îmi vine să mă arunc la picioarele lui și să-i spun plîngînd „Îmi pare atît de rău!". Însă asta n-ar ajuta la nimic. Am dat deja dovadă de o lipsă crasă de profesionalism.

— Deci... cum stă situația în acest moment? Mă străduiesc să par sigură pe mine. Ce-au zis executorii judecătorești? Pot face ceva?

— Nu prea cred. Au zis că nu depinde de ei.

— Aha. Parcă mi-a tras cineva un pumn în stomac. Deci asta e. Cele cincizeci de milioane de lire s-au dus. Și cei de la asigurări?

— Ăsta e următorul pas, firește. Sînt sigur că pînă la urmă își vor recupera cumva banii. Dar nu fără complicații. Așa cum îmi închipui că bănuiești.

— Știu, șoptesc.

Cîteva clipe, nici unul dintre noi nu rostește nici un cuvînt. Nu există vești bune, îmi dau seama, cu o durere surdă. Nu există nici o speranță. Am făcut-o de oaie și cu asta basta.

— Arnold, spun, cu glasul tremurînd. Habar n-am cum de am putut să fac o asemenea... greșeală *idioată*. Nu înțeleg cum de s-a întîmplat. Nici măcar nu-mi amintesc să fi văzut memo-ul respectiv pe biroul meu...

— Unde ești? mă întrerupe Arnold.

— Sînt... Mă uit neajutorată pe fereastră. Sinceră să fiu, habar n-am unde sînt exact. Dar pot să mă întorc. Imediat. Cuvintele mi se împleticesc în gură. Mă pot urca în primul tren... În cîteva ore ajung.

— Nu cred că e o idee chiar așa grozavă. Simt în tonul lui o încordare care mă alarmează.

— M-ați... dat afară?

— Încă nu am dezbătut acest subiect, spune iritat. Au existat probleme mult mai urgente de rezolvat, Samantha.

— Firește. Simt că mi se urcă tot sîngele în cap. Îmi pare rău. Eu doar... Mi se pune un nod în gît. Închid ochii, încercînd să nu-mi pierd cumpătul. Lucrez la Carter Spink dintotdeauna. Tot ce mi-am dorit vreodată...

Nici măcar nu sînt în stare s-o spun.

— Samantha, știu că ești un avocat foarte talentat. Arnold oftează. Nimeni nu se îndoiește de asta nici o clipă.

— Dar am făcut o greșeală.

Aud niște pîrîituri pe fir; îmi simt pulsul zvîcnindu-mi în urechi.

— Samantha, am să fac tot ce pot, spune în cele din urmă. Poate e mai bine să știi, în dimineața asta avem fixată o ședință în care vom discuta soarta ta.

— Și nu crezi c-ar trebui să particip și eu? Îmi mușc buza.

— S-ar putea să-ți facă mai mult rău decît bine în clipa asta. Stai unde ești. Lasă tot restul în seama mea. Șovăie, apoi continuă pe un ton ușor sever: Am să fac tot ce pot, Samantha. Îți promit.

— Aștept să-mi spui cum a fost, zic repede. Mulțumesc foarte mult. Dar a închis deja. Las încet receptorul jos.

Nu m-am simțit atît de neajutorată în viața mea. Îi și văd stînd sobri la masa din sala de conferințe. Arnold. Ketterman. Poate chiar și Guy. Discutând dacă să mă arunce-n stradă sau nu. Trebuie să gîndesc pozitiv. Încă mai am o șansă. Dacă Arnold e de partea mea, atunci o să fie și ceilalți.

— O fată *super*.

Tresar la auzul glasului lui Trish, care se apropie din ce în ce mai mult.

— Sigur că am să-i verific recomandările, dar, Gillian, mă pricep *foarte bine* să citesc oamenii. Nu mă duce nimeni cu prețul așa ușor...

Trish dă colțul cu un mobil la ureche, iar eu mă îndepărtez în grabă de telefon.

— Samantha! spune surprinsă. Ce faci? Încă nu te-ai îmbrăcat? Hai, repejor, te rog!

Dispare după alt colţ, iar eu fug înapoi în camera mea. Închid uşa şi mă privesc în oglindă.

Brusc, încep să mă simt cam prost.

Nu prost, foarte prost. Cum vor reacţiona soţii Geiger cînd le voi spune că sînt ditamai escroaca? Că nu sînt deloc o menajeră cu diplomă în cordon bleu şi că n-am vrut decît un acoperiş sub care să-mi petrec noaptea?

Mi-i şi închipui dîndu-mă afară din casă în şuturi. Simţindu-se umiliţi. Poate chiar chemînd poliţia. Şi punînd să mă aresteze. O, Doamne. Ar putea să iasă foarte urît.

Dar ce să fac, n-am de ales. Doar n-o să...

Oare aş putea?

Iau uniforma albastră şi-mi trec mîna peste ea, cu mintea muncită de aceleaşi gînduri.

Au fost foarte drăguţi cînd m-au luat la ei în casă. Şi, în clipa asta, oricum nu fac nimic altceva. Nu am unde să mă duc în altă parte. Poate că în felul ăsta am să pot uita de alte lucruri, aş putea să fac cîte ceva prin casă, ca să-mi treacă timpul...

Şi brusc iau o decizie.

Am să rezist o dimineaţă. Nu poate fi chiar atît de greu. Am să le fac pîine prăjită, să le şterg de praf bibelourile şi ce-o mai fi. Asta o să fie mica mea mulţumire pentru ce au făcut. Apoi, imediat ce voi avea veşti de la Arnold, am să găsesc eu o scuză oarecare ca să plec. Iar soţii Geiger nu vor şti niciodată că nu sînt menajeră.

Îmi pun repede uniforma şi-mi trec un pieptăn prin păr. Apoi mă uit în oglindă.

— Bună dimineaţa, doamnă Geiger, îi spun imaginii mele. Şi... ăă... doriţi să şterg praful în salon?

OK. O să fie bine.

Cînd cobor scările, îi găsesc pe soţii Geiger stînd în picioare la baza scărilor, uitîndu-se la mine. În viaţa mea nu m-am simţit atît de pusă sub lupă.

Sînt menajeră. Trebuie să mă comport ca o menajeră.

— Bine ai venit, Samantha! spune Eddie cînd ajung jos în hol. Ai dormit bine?

— Foarte bine, mulţumesc, domnule Geiger, răspund foarte demnă.

— Mă bucur! Eddie se leagănă înainte şi-napoi pe tălpile pantofilor. Pare uşor stînjenit. Adevărul e că amîndoi par uşor stingheriţi. Sub tot fardul, sub bronzul perfect, sub hainele scumpe, cei doi soţi par uşor nesiguri pe ei.

Mă îndrept spre o banchetă şi aşez o pernă, încercînd să dau impresia că ştiu exact ce fac.

— Bănuiesc că abia aşteptaţi să-ţi vezi noua bucătărie! spune Trish veselă.

— Sigur că da! spun cu un zîmbet încrezător. Abia aştept!

E o simplă bucătărie. E vorba doar de o dimineaţă. Pot s-o fac.

Trish mă conduce în bucătăria imensă, de culoarea arţarului şi de data asta mă uit atentă în jur, încercînd să observ fiecare detaliu. În blatul de granit din stînga mea e fixată o chestie uriaşă, ca o plită. Mai multe cuptoare zidite în perete. Oriunde mă uit, zăresc tot felul de aparate strălucitoare de crom, băgate în prize. Stative pline de cratiţe şi ustensile de toate soiurile atîrnă deasupra acestora, într-o mare de obiecte de inox.

Habar n-am la ce folosește nici unul dintre ele.

— Sînt convinsă că vrei să ți le așezi așa cum ești obișnuită, spune Trish, arătînd în jur. Poți să schimbi ce dorești. Aranjează totul așa cum îți convine. Tu ești profesionista!

Amîndoi par să aștepte să zic ceva.

— Categoric, spun pe un ton atotștiutor. Evident că am... îhm... propriile mele... tabieturi. Asta, de pildă, n-are ce căuta aici. Arăt la întîmplare spre un obiect. Va trebui să îi schimb locul.

— Serios? Trish pare fascinată. De ce?

Urmează un moment de tăcere absolută. Pînă și Eddie pare interesat.

— Am eu o teorie despre... ergonomicitatea... bucătăriei, improvizez. Deci doriți pîine prăjită la micul dejun, da? adaug repede.

— Da, amîndoi, spune Trish. Și cafea cu lapte.

— Imediat. Zîmbesc ușurată.

Pot să fac pîine prăjită. Imediat ce îmi dau seama care dintre chestiile astea e toasterul.

— Vi le aduc într-un minut, adaug încercînd să-i trimit la plimbare. Doriți să luați masa în sufragerie?

În hol se aude un zgomot ușor, ca și cum ar fi fost aruncat ceva pe jos.

— A venit ziarul, spune Trish. Da, Samantha, poți să ne servești micul dejun în sufragerie. Iese în grabă, însă Eddie mai zăbovește.

— Știi ceva, m-am răzgîndit. Îmi zîmbește larg. Nu mai vreau pîine prăjită. Vreau faimoasele tale ouă Benedict. Mi-ai făcut poftă aseară!

Aseară? Ce-am zis asea...

O, Doamne. Ouă Benedict. Faimoasa mea specialitate, atît de iubită de Lordul Edgerly.

Oare ce-o fi fost în *mintea mea*?

N-am nici cea mai vagă idee *ce sînt alea* ouă Benedict.

— Sînteţi sigur... că asta doriţi? îngaim cu glasul sugrumat.

— Vreau neapărat să văd cum le faci tu! Eddie se freacă pe burtă a apreciere. E micul meu dejun preferat. Cele mai bune ouă Benedict le-am mîncat la Carlyle, în New York, dar pun pariu că ale tale sînt şi mai bune!

— Nu ştiu ce să zic! În cele din urmă, reuşesc să zîmbesc cu seninătate.

De ce dracu' oi fi zis că ştiu să fac ouă Benedict?

OK... păstrează-ţi calmul. Nu cred că e chiar aşa de complicat. Ouă şi... ceva.

Eddie se reazemă de blatul de granit cu o privire curioasă. Am o presimţire nasoală, că aşteaptă să mă vadă cum încep să gătesc. Şovăind, iau o tigaie strălucitoare de pe stativ, clipă în care Trish dă buzna cu ziarul. Mă priveşte cu o curiozitate intensă.

— Ce faci cu oala de gătit sparanghel la aburi?

La naiba.

— Am vrut doar să... mă uit la ea. Da. Încuviinţez scurt din cap, de parcă tigaia mi-a confirmat bănuielile, după care o atîrn iar pe stativ.

Simt că mă trec toate apele. Habar n-am cum să încep. Să sparg ouăle? Să le fierb? Să le arunc de perete?

— Uite ouăle.

Eddie trîntește un cofraj uriaş pe masă şi-i scoate capacul.

— Sper că ţi-ajung!

Mă uit la rîndurile de ouă maronii, uşor umeţită. Ce naiba caut aici? Nu pot să gătesc ouă Benedict nici pentru papa. Nu pot să le fac acestor oameni micul dejun. Va trebui să le spun adevărul.

— Domnule Geiger... doamnă Geiger...

— *Ouă?* mă acoperă glasul lui Trish. Eddie, nu poţi să mănînci ouă! Îţi aminteşti ce-a zis doctorul! Mă priveşte, mijindu-şi ochii. Ce ţi-a cerut, Samantha? Ouă fierte?

— Ăă... Domnul Geiger a comandat ouă Benedict. Dar ideea e că...

— S-o crezi tu că mănînci ouă Benedict! se răţoieşte Trish la Eddie. Sînt pline de colesterol!

— Mănînc ce vreau! protestează Eddie.

— Doctorul i-a prescris un regim strict. Trish trage furioasă din ţigară. Şi deja a mîncat un castron cu cereale de dimineaţă!

— Mi-era foame! se apără Eddie. Şi tu ai mîncat o brioşă cu ciocolată!

Trish cască ochii, de parcă ar fi lovit-o cineva cu leuca. Pe obraji îi apar pete mici, roşii. Cîteva clipe, pare incapabilă să mai zică ceva.

— Vom bea cîte o ceaşcă de cafea, Samantha, mă anunţă într-un final cu un glas demn. În holul de la parter, te rog. Foloseşte serviciul roz de porţelan. Haide, Eddie. Şi iese maiestuos, înainte să apuc să mai zic ceva.

Mă uit în jur la bucătăria goală şi nu ştiu dacă să rîd sau să plîng. E ridicol. Nu pot să continui şarada asta. Trebuie să mă duc să le spun adevărul. Acum. Ies hotărîtă în hol. După care mă opresc brusc. În spatele uşii închise a sufrageriei aud glasul strident al lui Trish făcîndu-l cu ou şi

cu oţet pe Eddie, întrerupt din cînd în cînd de mormăitul lui defensiv.

Mă întorc repede în bucătărie şi dau drumul la filtru. E mai simplu să fac pur şi simplu cafeaua.

Zece minute mai tîrziu am aranjat pe o tavă cafetiera roz, ceştile roz, laptele, zahărul şi un bucheţel de flori pe care l-am rupt dintr-un coş ce atîrna la fereastra de la bucătărie. De ce să nu recunosc, sînt destul de mîndră de mine.

Mă apropii de uşa de la sufragerie, las tava jos pe masa din hol şi bat încetişor.

— Intră! o aud pe Trish.

Cînd intru, ea stă pe un scaun de lîngă fereastră, ţinînd o revistă într-un unghi destul de ciudat. Eddie se află în partea opusă a camerei şi se uită la o sculptură de lemn.

— Mulţumesc, Samantha. Trish îşi înclină capul graţios, în timp ce eu torn cafeaua. Pentru moment, ne ajunge atît.

Mă simt de parcă aş fi nimerit din întîmplare în nu ştiu ce film ciudat de epocă al lui Merchant Ivory, doar că în acest caz costumele constau în trening roz de yoga şi ţinută de golf.

— Ăă... prea bine, doamnă, spun, jucîndu-mi rolul. După care, nu ştiu ce-mi vine şi fac o reverenţă.

Urmează o tăcere încremenită. Soţii Geiger se holbează la mine uluiţi.

— Samantha, mi s-a părut mie sau... ai făcut o *reverenţă*? spune Trish într-un final.

Mă uit la ea blocată.

Ce-o fi fost în capul meu? De ce naiba am făcut o reverenţă? O să creadă că fac mişto de

ea. Cine dracu' a mai auzit de menajere care să facă reverenţe? Doar nu sîntem în Gosford Park.

Cei doi continuă să se holbeze la mine. Trebuie neapărat să spun ceva.

— Familia Edgerly ţinea foarte mult la asta. Simt că mă furnică faţa. Şi m-am obişnuit aşa. Îmi cer scuze, doamnă, n-o să se mai întîmple.

Trish se apleacă şi mai tare în faţă, mijindu-şi ochii. Mă priveşte pătrunzător, de parcă ar încerca să mă citească.

N-are cum să nu-şi dea seama că sunt o impostoare, *n-are cum.*

— Îmi place, spune în cele din urmă, cu satisfacţie. Da, îmi place. Poţi să faci reverenţe şi aici.

Poftim?

Pot să *ce*?

Sîntem în secolul douăzeci şi unu. Şi mi se cere să fac reverenţe în faţa unei femei pe nume Trish?

Trag aer în piept, gata să protestez, după care închid din nou gura. Nu contează. N-are nici o importanţă. Nu mor dacă fac reverenţe o dimineaţă.

Opt

În clipa în care ies din cameră, pornesc în fugă pe scări, traversez coridorul și intru în dormitor, să-mi verific mobilul. Dar e încărcat doar pe jumătate și habar n-am unde să mă duc, ca să am semnal. Dacă Trish are, înseamnă că pot vorbi și eu. Mă întreb în ce rețea...

— Samantha?

Îi aud vocea de jos.

— Samantha? Pare iritată. Acum îi aud pașii pe scări.

— Da, doamnă. Mă grăbesc pe hol.

— Iată-te! Se încruntă ușor. Te rog *să nu dispari* în camera ta în timpul programului. Nu vreau să fiu nevoită să te strig.

— Ăă... da, doamnă Geiger, spun. Când ajungem jos în hol, îmi sare inima din piept. În spatele lui Trish, zăresc pe masă *The Times*. E deschis la paginile de business și văd, mare, titlul GLAZERBROOKS ÎN PRAGUL EXECUȚIEI JUDECĂTOREȘTI.

Ochii îmi coboară pe text în timp ce Trish începe să scormonească de zor într-o geantă albă Chanel – dar numele de Carter Spink nu apare

nicăieri. Slavă Domnului. Probabil că departamentul de PR a reușit să împiedice orice scurgeri de informații în presă.

— Unde-mi sînt cheile? Trish pare foarte agitată. Unde or fi? Continuă să scotocească, din ce în ce mai furibundă, în geanta Chanel. Un ruj auriu zboară prin aer și aterizează la picioarele mele. De ce *dispar* lucrurile?

Ridic rujul și i-l dau.

— Vă amintiți unde le-ați pierdut, doamnă Geiger?

— Nu le-am *pierdut*. Trage adînc aer în piept. Mi-au fost furate. E cât se poate de clar. Va trebui să schimbăm toate broaștele. Ne vor fi furate identitățile. Își cuprinde capul în mîini. Asta fac escrocii ăștia puși pe fraudă, să știi. A fost un ditamai articol pe chestia asta în *Mail*...

— Astea sînt? Tocmai am observat un portchei Tiffany licărind pe pervazul ferestrei. Îl culeg și îl ridic spre ea.

— Da! Trish pare total uimită. Da, astea sînt! Samantha, ești extraordinară! Cum le-ai găsit?

— Sînteți foarte amabilă, zic ridicînd cu modestie din umeri.

— Ei bine, sînt foarte impresionată! Mă privește cu subînțeles. Am să-i spun și domnului Geiger.

— Da, doamnă, o aprob, încercînd să imprim vocii tonalitatea potrivită, astfel încît să par copleșită de recunoștință. Vă mulțumesc.

— Domnul Geiger și cu mine vom pleca imediat, continuă ea, scoțînd un spray parfumat și dîndu-se cu el. Te rog să ne pregătești ceva ușor pentru prînz, niște sandvișuri, și să-ți continui curățenia la parter. Despre cină vorbim mai

tîrziu. Se răsucește pe călcîie. Trebuie să-ți spun că am fost amîndoi foarte impresionați de meniul tău cu *foie gras* glazurat.

— A... îhm... mă bucur!

Nu-i nimic. La ora cinei n-am să mai fiu aici.

— *Așa.* Trish își aranjează părul cu mîna pentru ultima dată. Vino o clipă în salon, Samantha.

O urmez în încăpere și ne oprim amîndouă în fața șemineului.

— Înainte să plec și să începi să ștergi praful pe aici, spune Trish, am vrut să-ți arăt cum sînt aranjate bibelourile. Arată spre niște figurine de porțelan de pe polița căminului. Pare complicat, dar nu e. Nu știu de ce, menajerele nu reușesc deloc să țină minte. Așa că te rog *să fii foarte atentă.*

Mă întorc, ascultătoare, odată cu ea, spre polița căminului.

— E foarte important, Samantha, ca acești căței să fie unul cu fața la celălalt. Trish arată spre o pereche de cîini spaniel King Charles. Vezi? Nu se uită într-o parte. Ci *unul la celălalt.*

— Unul la celălalt, o îngîn, încuviințînd din cap. Da, înțeleg.

— Iar ciobănițele sînt îndreptate cu fața ușor *într-o parte.* Vezi? Cu fața *într-o parte.*

Vorbește clar și răspicat, de parcă aș avea IQ-ul unui copil retardat de trei ani.

— Într-o parte, repet conștiincioasă.

— Acum ai înțeles? Mă privește stăruitor. Să vedem. Încotro trebuie puși cățeii? Ridică un braț în fața poliței, ca să nu văd.

Nu-mi vine să cred. Mă testează.

— Cățeii, îmi șoptește. În ce direcție?

O, Doamne, nu mă pot abține.

— Ăă... Rămîn pe gînduri cîteva clipe. Cu fața... într-o parte?

— *Unul către celălalt!* strigă Trish exasperată. Cu fața *unul către celălalt!*

— A, da, spun pe un ton de scuză. Da. Îmi pare rău. Acum am înțeles.

Trish închide ochii și își duce două degete la frunte de parcă stresul de a avea ajutoare idioate e prea mult pentru ea.

— Nu contează, spune într-un final. Mai încercăm mîine.

— Am să iau tava de cafea, sugerez umilă. În clipa în care o ridic, îmi arunc privirea la ceas. Zece și doișpe' minute. Mă întreb dacă or fi început ședința.

Dimineața asta o să fie al naibii de greu de îndurat.

Pe la unșpe' jumate sînt cu nervii la pămînt. Mobilul mi s-a încărcat și am găsit în cele din urmă semnal în bucătărie, dar n-a sunat nimeni. Și nu am nici un mesaj. L-am verificat la fiecare două secunde.

Am băgat vasele în mașina de spălat și, cam după cincizeci de încercări, am reușit s-o pornesc. Și am șters cățeii de porțelan cu un șervețel. În afară de asta, n-am făcut decît să mă plimb încolo și-ncoace prin bucătărie.

Am renunțat aproape imediat la „sandvișurile pentru un prînz lejer". M-am chinuit ore întregi să tai două franzele – și am rămas cu zece bucăți uriașe, colțuroase și neregulate de pîine și o mare de firimituri. Dumnezeu știe unde-am greșit. Probabil cuțitul a fost de vină.

Tot ce pot să spun e că îi mulțumesc cerului că există *Pagini aurii* și firme de catering. Și American Express. Cu numai 45 de lire 50 le voi putea oferi lui Trish și lui Eddie niște „sandvișuri pentru un prînz gourmet" de la Cotswold Caterers. Aș fi dat de două ori pe atît. Sinceră să fiu, probabil că aș fi dat de zece ori pe-atît.

Acum stau pur și simplu pe un scaun, cu mîna pe mobilul din buzunar.

Îmi doresc cu disperare să sune.

Și, în același timp, sînt absolut îngrozită numai la gîndul că va suna.

Brusc, nu mai pot suporta tensiunea. Am nevoie de ceva care să mă ajute să mă relaxez. Orice. Deschid ușa enormului frigider al familiei Geiger și scot o sticlă de vin alb. Îmi torn un pahar și-l beau dintr-o singură suflare, disperată. Tocmai vreau să-mi mai torn unul, cînd simt o senzație ciudată în ceafă.

Ca și cum... m-ar privi cineva.

Mă răsucesc pe călcîie și aproape îmi stă inima-n loc. În ușa bucătăriei se află un bărbat.

E înalt, lat în umeri și foarte bronzat și are niște ochi de un albastru intens. Are părul ondulat blond-castaniu, cu vîrfuri decolorate. E îmbrăcat în niște jeanși vechi și un tricou rupt și are cele mai noroioase cizme pe care le-am văzut vreodată.

Privirea îi zăbovește curioasă asupra celor zece codri de pîine ce zac printre firimituri, după care se mută la paharul meu de vin.

— Bună, zice într-un final. Ești noua bucătăreasă, specialista în cordon bleu?

— Ăă... da! Categoric! Îmi netezesc uniforma. Sînt Samantha, noua menajeră. Bună.

— Eu sînt Nathaniel. Îmi întinde mîna și, după un moment de ezitare, i-o întind și eu pe a mea. Are pielea atît de tare și de aspră că parcă ar fi o coajă de copac. Eu mă ocup de grădina familiei Geiger. Cu mine trebuie să vorbești despre legume.

Îl privesc confuză. De ce-aș vrea să vorbesc cu el despre legume?

Se reazemă de tocul ușii, încrucișîndu-și brațele, și nu pot să nu remarc cît de vînjoase și puternice sînt. N-am văzut în viața mea un bărbat cu asemenea brațe. În viața reală, vreau să zic.

— Pot să-mi ceri absolut orice vrei, continuă. Orice legumă de sezon, mă refer. Nu trebuie decît să-mi spui de ce ai nevoie.

— A, *legume*, zic, în clipa în care îmi pică în fine fisa. Pentru gătit. Ăă... da. Păi o să am nevoie. Cu siguranță.

— Am înțeles că ai studiat cu nu știu ce mare șef bucătar cu nu știu cîte stele, Michelin nu știu cum. Se încruntă ușor. Nu știu ce chestii ultrarafinate îți trebuie, dar am să fac tot ce pot. Scoate un carnețel mînjit de pămînt uscat și un creion. Ce crucifere folosești în mod obișnuit?

Crucifere?

Ce sînt alea?

Trebuie să fie vreun soi de legume. Îmi scotocesc mintea frenetic, dar nu reușesc să vizualizez decît imaginea unor mamifere care se uită cruciș.

— Va trebui să-mi consult notițele, spun în cele din urmă dînd din cap cu un aer atotștiutor. O să-ți dau de știre.

— Vorbesc în general. Ridică ochii spre mine. Ce folosești cel mai mult? Ca să știu ce să plantez.

O, Doamne. Nu îndrăznesc să numesc nici un soi de legume de frică să nu cumva să greșesc.

— Păi, sincer... folosesc toate tipurile de legume. Îi zîmbesc detașată. Știi cum e cu cruciferele. Cîteodată ai chef de unele... altădată de altele!

Nu prea știu cît am fost de convingătoare. Nathaniel pare perplex.

— Trebuie să comand niște praz, spune tărăgănat. Ce varietate de praz preferi? Albinstar sau Bleu de Solaise?

Mă uit la el și simt că mă furnică fața. Habar n-am la ce se referă.

— Păi... îhm... prima, zic într-un final. Are multe calități... gustative.

Nathaniel lasă jos carnețelul și mă măsoară din priviri. Apoi, atenția i se îndreaptă din nou asupra paharului meu de vin. Nu sînt sigură că-mi place expresia lui.

— Tocmai voiam să pun vinul ăsta în mîncare, spun repede. Cu nonșalanță, iau o cratiță de pe stativ, o pun pe plită și torn vinul în ea. Presar deasupra niște sare, apoi iau o lingură de lemn și amestec.

După care îi arunc o privire lui Nathaniel. Acesta se uită la mine cu ceva care aduce a uluire maximă.

— Unde spuneai că te-ai specializat? zice.

Mă străbate un fior de neliniște. Tipul ăsta nu e prost deloc.

— La... școala de cordon bleu. Obrajii îmi ard din ce în ce mai tare. Presar și mai multă sare în vin și amestec cu elan.

— Vezi că n-ai aprins aragazul, remarcă Nathaniel.

— E un sos făcut la rece, răspund, fără să ridic capul. Continui să amestec cîteva momente, după care las lingura de lemn jos. Aşa. Acum o să-l las... să se marineze.

În cele din urmă, ridic privirea. Nathaniel stă încă rezemat de uşă şi îmi urmăreşte calm fiecare mişcare. Ochii lui au o expresie atît de stranie încît mi se pune un nod în gît.

Ştie.

Ştie că sînt o impostoare.

Te rog, nu le spune soţilor Geiger, îi transmit telepatic. *Te rog. O să dispar cît de repede pot.*

— Samantha? De după uşă se iţeşte capul lui Trish şi tresar, cuprinsă de nervozitate. A, văd că ai făcut cunoştinţă cu Nathaniel! Ţi-a spus despre grădina lui de legume?

— Ăă... da. Nu reuşesc să ridic privirea spre el. Da, mi-a spus.

— Minunat! Trage din ţigară. Păi, ne-am întors şi am dori sandvişurile în douăzeci de minute.

O undă de şoc îmi străbate tot trupul. Douăzeci de minute? Păi e abia doişpe' şi zece. Cei de la catering vin abia la ora unu.

— Nu doriţi să beţi ceva înainte? propun disperată.

— Nu, mersi, spune ea. Doar sandvişurile. Sinceră să fiu, sîntem cam hămesiţi, aşa că dacă te-ai putea grăbi un pic...

— Da, zic înghiţind în sec. Nici o problemă!

Mă înclin automat în clipa în care Trish dispare şi îl aud pe Nathaniel pufnind pe nas.

— Faci reverenţe, văd, spune.

— Da, fac reverenţe, zic sfidătoare. Ai ceva împotrivă?

Privirea lui Nathaniel se opreşte din nou asupra codrilor de pîine ce zac pe blatul de bucătărie.

— Sînt pentru prînz? spune.

— Nu, nu sînt pentru prînz, i-o tai scurt, fîstîcită. Eşti, te rog, drăguţ să mă laşi singură în bucătărie? Am nevoie de spaţiu, ca să mă pot desfăşura.

El ridică din sprînceană.

— Atunci ne mai vedem. Noroc cu sosul. Arată din cap spre cratiţa cu vin.

În clipa în care închide uşa în urma lui, îmi scot telefonul şi formez grăbită numărul celor de la catering. Însă intră robotul.

— Bună, zic cu respiraţia tăiată după bip. Am comandat nişte sandvişuri mai devreme. Le-aş vrea *acum*. Cît de repede se poate. Mulţumesc.

Însă în momentul în care închid, îmi dau seama că nu are nici un rost. N-or să ajungă în veci la timp. Iar familia Geiger aşteaptă.

În sufletul meu creşte o hotărîre.

OK. Pot s-o fac. Sînt în stare să fac nişte amărîte de sandvişuri.

Ridic repede cele două bucăţi de pîine care aduc cel mai mult cu nişte felii. Iau cuţitul de pîine şi încep să curăţ coaja pînă cînd se subţiază de tot, dar arată cît de cît prezentabil. Alături am un castronel din care iau nişte unt şi-l trîntesc pe pîine. În clipa în care încep să-l întind pe prima felie, pîinea se rupe în două.

La naiba.

O să le lipesc eu cumva. N-o să observe nimeni.

Deschid uşa de la bufet şi încep să caut furibundă printre borcane cu muştar, sos de mentă... gem de căpşuni. Am să fac sandvişuri cu gem. Meniu clasic, englezesc. Pun gem din belşug pe o felie de pîine, mai întind nişte unt pe cealaltă şi le pun una peste alta. După care mă trag un pic în spate şi mă uit la sandviş.

E un dezastru cu D mare. Gemul se prelinge printre crăpături. Iar forma e departe de a fi una regulată.

N-am văzut în viaţa mea un sandviş mai dezgustător.

E imposibil să le servesc aşa ceva soţilor Geiger.

Las cuţitul jos, înfrîntă. Deci asta e. E momentul să îmi dau demisia. Cînd mă uit la opera mea şi la dezordinea din jur mă simt extrem de dezamăgită de mine. Credeam că pot rezista măcar o dimineaţă.

Un ciocănit mă trezeşte la realitate. Mă întorc şi văd o fată cu bentiţă de catifea albastră uitîndu-se la mine prin geamul ferestrei.

— Bună! strigă. Ai comandat sandvişuri pentru douăzeci de persoane?

Totul se întîmplă foarte repede. Acum stau şi mă uit deprimată la ghiveciul de firimituri şi gem. Şi o clipă mai tîrziu, în bucătărie intră două fete cu şorţuri verzi, aducînd farfurie după farfurie cu sandvişuri făcute profesionist.

Sandvişuri perfect tăiate, din pîine albă şi neagră, aranjate în piramide îngrijite, garnisite cu bucheţele minuscule de ierburi şi felii de lămîie. Au chiar şi steguleţe mici de hîrtie, scrise de mînă, care descriu umpluturile.

Ton, mentă și castravete. Somon afumat, cremă de brînză și caviar. Pui tailandez cu salată de voinicică.

— Îmi cer mii de scuze pentru încurcătura cu numărul de porții, spune fătuca aeriană cu bentiță în timp ce semnez pentru ele. Pe bune că doiul ăsta arăta ca un douăzeci. Și nu ni se prea întîmplă să primim comenzi de sandvișuri pentru doar două persoane...

— E în regulă! spun, împingînd-o ușor spre ușă. Pe bune. Nu contează. Treceți totul pe cardul meu.

În cele din urmă ușa se închide și mă uit în jurul meu în bucătărie, copleșită. În viața mea n-am văzut *atîtea* sandvișuri. Peste tot sînt farfurii pline. Pe fiecare suprafață. A trebuit să pun cîteva chiar și pe aragaz.

— Samantha? o aud pe Trish apropiindu-se.

— Îhm... numai puțin! Mă grăbesc spre ușă, încercînd să-i blochez intrarea.

— E aproape unu și cinci, o aud spunînd, pe un ton tăios. Și îmi amintesc că te-am rugat *foarte clar* să...

În clipa în care ajunge în pragul ușii de la bucătărie și se uită înăuntru, cuvintele i se sting încet și îi cade fața de uimire. Mă întorc și îi urmăresc privirea, în timp ce trece în revistă șirul nesfîrșit de farfurii cu sandvișuri.

— Dumnezeule mare! o aud cînd îi revine în sfîrșit vocea. E... foarte impresionant!

— Nu știam sigur ce umplutură preferați, spun. Evident, data viitoare n-am să mai fac atîtea...

— Măi să fie! Trish pare complet bulversată. Culege un steguleț și îl citește. „Friptură de vită

în sînge, salată verde și ridiche". Ridică ochii spre mine, mirată. Dar n-am cumpărat carne de vită de nu mai știu cînd! Unde ai găsit-o?

— Ăă... în frigider?

Mai devreme m-am uitat în frigider. Probabil că mîncarea îndesată acolo ar ajunge o săptămînă pentru o întreagă țărișoară africană.

— Ai dreptate! Trish plescăie din limbă. Văd că-ți merge mintea!

— Am să vă pun din fiecare pe o farfurie, îi sugerez. Și am să v-o aduc în seră.

— Extraordinar. Nathaniel! Trish răpăie ușor cu degetele în fereastra de la bucătărie. Intră să mănînci un sandviș!

Împietresc. Nu. Nu vreau să mai dau cu ochii de el.

— Doar nu vrem să aruncăm toată mîncarea asta. Își arcuiește sprîncenele spre mine. Dacă aș avea ceva de comentat, Samantha, ar fi că ai fost *un pic* cam risipitoare. Nu vreau să zic prin asta că *am fi săraci*, adaugă repede. Nu e vorba despre *asta*, deloc.

— Ăă... nu, doamnă.

— Nu-mi place să vorbesc despre bani, Samantha. Trish coboară ușor glasul. E extrem de vulgar. Și cu toate astea...

— Doamnă Geiger?

Nathaniel a apărut din nou în ușa bucătăriei, ținînd în mînă o lopată murdară de pămînt.

— Te rog, servește unul din delicioasele sandvișuri ale Samanthei! exclamă Trish, arătînd în jur. Uită-te și tu! Nu-i așa că e extraordinar de pricepută?

În timp ce Nathaniel trece atent în revistă munții nesfîrșiți de sandvișuri, se lasă o tăcere

mormîntală. Nu sînt în stare să mă uit în ochii lui. Mă furnică fața. Mai am un pic și îmi pierd uzul rațiunii. Mă aflu într-o bucătărie la dracu-n praznic. Am pe mine o uniformă albastră de nailon. Și mă dau drept o menajeră care poate să facă să apară sandvișuri în mod magic, din aer.

— Extraordinar, spune Nathaniel în cele din urmă.

Într-un final, îmi iau inima în dinți și mă uit la el. El mă privește, încruntînd din sprîncene, de parcă încearcă să înțeleagă ce e cu mine.

— Ai fost foarte operativă, spune, și tonul lui are ceva întrebător.

— Pot să fiu foarte rapidă atunci cînd vreau. Îi zîmbesc amabil.

— E o fată de aur! spune Trish, mușcînd lacom dintr-un sandviș. Și uite și tu ce curat lucrează! Uite ce impecabilă e bucătăria!

— E meritul școlii de cordon bleu, spun modestă.

— Vai! Trish și-a vîrît alt sandviș în gură și pare că mai are un pic și leșină de încîntare. Puiul ăsta tailandez e absolut divin!

Pe ascuns, iau și eu unul din teanc și mușc.

Să dea naiba dacă n-are dreptate. E bun. Chiar dacă o zic chiar eu.

Pe la două jumate, sînt iar singură în bucătărie. Trish și Eddie au devorat peste jumătate din sandvișuri și acum au ieșit. Nathaniel s-a întors în grădină. Iar eu mă plimb nervoasă încoace și-ncolo, jucîndu-mă cu o lingură, uitîndu-mă la ceas din jumătate în jumătate de minut.

Arnold trebuie să sune. Au trecut ore întregi.

Nu mă pot gîndi la nimic altceva. Mintea mea s-a îngustat, ajungînd ca un tunel cu o singură bandă de mers, la capătul căruia se află singurul lucru de care-mi pasă cu adevărat.

Mă uit pe fereastră la o pasăre maro care scormonește cu ciocul pămîntul, după care mă întorc și mă așez pe un scaun, cu ochii la masă, jucîndu-mă obsesiv cu unghia de la degetul mare pe textura lemnului șlefuit.

Am făcut o singură greșeală. Toată lumea are voie să facă o greșeală în viață. Așa e regula.

Sau poate că nu e așa. Pur și simplu nu știu.

Deodată, mobilul începe să vibreze și aproape că-mi explodează pieptul de groază. Înșfac telefonul din buzunarul uniformei cu o mînă dintr-odată tremurătoare.

Mă uit la ecran și văd că Guy este cel care mă sună. Trag adînc aer în piept, apoi apăs pe OK.

— Bună, Guy. Fac eforturi să par stăpînă pe mine, dar glasul îmi e stins și speriat.

— Samantha? Tu ești? Vocea lui Guy se precipită ca un torent care se revarsă. Unde naiba ești? De ce nu ești aici? Nu mi-ai primit e-mailurile?

— N-am BlackBerry-ul la mine, spun, luată ca din oală. De ce n-ai sunat?

— Am sunat! Dar n-ai răspuns. Și pe urmă am fost în ședințe toată ziua, dar ți-am trimis mesaje peste mesaje... Samantha, unde naiba ești? Ar trebui să fii aici, la birou! Nu să te-ascunzi ca o lașă, pentru numele lui Dumnezeu!

O undă de șoc îmi străbate tot trupul. Să m-ascund?

— Dar... dar Arnold a zis să nu vin! A zis că așa e mai bine! Mi-a zis să stau unde sînt și că el o să facă tot ce poate...

— Ai idee cît de prost *dă* toată treaba asta? mă întrerupe Guy. Mai întîi intri în panică, după care dispari total de pe fața pămîntului. Lumea a început să spună că ai clacat, că ai o cădere nervoasă... există chiar și zvonuri cum că ai fi plecat din țară...

În momentul în care adevărul mă izbește în față cu putere, mă cuprinde o panică teribilă, care mă sufocă. Nu-mi vine să cred ce aiurea m-am purtat. Nu-mi vine să cred cît de tîmpită am putut să fiu. De ce sînt încă în bucătăria asta, la sute de kilometri de Londra?

— Zi-le că vin chiar acum, reușesc să articulez grăbită. Spune-i lui Ketterman că vin imediat... Mă sui în tren...

— S-ar putea să fie prea tîrziu. Glasul lui Guy pare ezitant și încărcat de vinovăție. Samantha, circulă tot soiul de povești.

— Povești? Inima îmi bate atît de tare că abia reușesc să rostesc cuvîntul ăla. Ce... povești?

Îl ascult și parcă nu aud ce-mi spune. Mă simt ca și cum mașina mea ar fi luat un viraj brusc de pe șosea și nu o pot opri. Credeam că totul e sub control. Credeam că fac ce trebuie, că e bine să rămîn aici și să îl las pe Arnold să-mi pledeze cazul.

— Se pare că mai multe persoane au spus că ești iresponsabilă, spune Guy într-un final. Că nu e prima oară. Că ai mai făcut greșeli și înainte.

— *Greșeli*? Sar în picioare, țipînd de parcă m-ar fi opărit cineva. Cine spune asta? N-am greșit în viața mea! Ce tot vorbesc aiurea?

— Nu știu. N-am fost la ședință. Samantha... gîndește-te bine. Ai mai făcut vreo altă greșeală?

Să mă gîndesc bine?

Mă uit stupefiată la mobil şi nu-mi vine să cred. Nu mă crede?

— N-am greşit niciodată, spun, încercînd, fără să reuşesc, să-mi menţin calmul din voce. Niciodată. Nici una! Sînt un avocat bun. Sînt un avocat *bun*. Spre maxima mea iritare, îmi dau seama că lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji. Sînt o persoană de încredere! O ştii foarte bine, Guy.

Urmează o tăcere încordată.

Între noi există cuvinte nerostite. Ca o condamnare. Am făcut o greşeală.

— Guy, nu ştiu cum de n-am văzut documentaţia de la Glazerbrooks. Încep să vorbesc din ce în ce mai precipitat. Nu ştiu cum s-a întîmplat. Nu înţeleg deloc. Ştiu că pe biroul meu e cam dezordine, dar am sistemele mele, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-mi scapă niciodată asemenea lucruri. Pur şi simplu nu ştiu cum...

— Samantha, linişteşte-te.

— Cum să mă liniştesc? aproape că îmi vine să urlu. E viaţa mea. *Viaţa* mea. Nu am nimic altceva! Îmi şterg lacrimile de pe obraji. Şi n-am de gînd s-o pierd. Vin. Acum.

Închid telefonul şi mă ridic în picioare, înnebunită şi superpanicată. Trebuia să mă fi întors. Trebuia să mă fi întors imediat, nu să pierd timpul aici. Nu ştiu la ce oră am tren, dar nu-mi pasă. Trebuie să plec de aici.

Înşfac o bucată de hîrtie şi un creion şi încep să scriu grăbită.

Stimată doamnă Geiger,

Din păcate, mă văd nevoită să demisionez din postul de menajeră. Deşi m-am simţit bine

Hai odată. N-am timp să scriu mai mult, trebuie să plec. Las hîrtia jos, pe masă şi pornesc spre uşă. După care mă opresc.

Nu pot să las scrisoarea neterminată. O să mă obsedeze tot restul zilei.

Deşi m-am simţit bine în compania dumneavoastră, simt că este timpul pentru o nouă provocare. Vă mulţumesc mult pentru amabilitate.

A dumneavoastră,

Samantha Sweeting

Las creionul jos şi împing scaunul înapoi, cu un hîrşîit. În clipa în care ajung la uşă, mobilul îmi vibrează din nou.

Guy, mă gîndesc imediat. Îl iau şi îl deschid înainte să apuc să văd cine mă sună. Nu e Guy.

E Ketterman.

Simt un sloi de gheaţă scurgîndu-mi-se încet pe şira spinării. În timp ce mă uit la numele afişat pe ecran, mă cuprinde o spaimă mai reală decît am simţit vreodată. O groază copilărească, de coşmar. Fiece părticică a trupului meu îmi spune să nu răspund.

Dar e prea tîrziu. Am deschis deja mobilul. Îl duc încet la ureche.

— Alo.

— Samantha. Sînt John Ketterman.

— Da. Din cauza nervozității, vocea mea are un sunet spart. Bună ziua.

Urmează o pauză lungă. Știu că acum e momentul în care trebuie să vorbesc. Dar sînt paralizată de spaimă; parcă mi-a băgat cineva vată pe gît. Nici un cuvînt nu pare potrivit. Ketterman urăște scuzele și explicațiile, știe toată lumea.

— Samantha, te sun ca să te anunț că din acest moment contractul dintre tine și Carter Spink a fost reziliat.

Simt că mi se scurge tot sîngele din trup.

— Ți-am trimis deja o scrisoare din care vei afla motivele. Tonul lui e distant și oficial. Gravă neglijență în serviciu, la care se adaugă comportamentul tău ulterior, total lipsit de profesionalism. Vei primi prin poștă fișa fiscală. Legitimația de acces ți-a fost anulată. Din acest moment, nu mai ai ce căuta la Carter Spink.

Vorbește prea repede. Totul se întîmplă mult prea repede.

— Vă rog, nu... Mă trezesc spunînd, disperată. Vă rog să-mi mai dați o șansă. Am făcut o singură greșeală. Una.

— Avocații de la Carter Spink nu greșesc, Samantha. Și nici nu fug de greșelile lor.

— Știu că nu trebuia să fug. Știu. Tremur din tot corpul. Dar a fost un șoc îngrozitor. Nu mai gîndeam clar.

— Ai discreditat atît firma, cît și pe tine însăți. Glasul i se aspreste, de parcă nici lui nu îi e foarte ușor. Prin neglijența ta, ai păgubit un client de cincizeci de milioane de lire. După care ai dispărut, fără nici cea mai mică explicație. Samantha, în mod sigur nu te-ai așteptat la o altă urmare.

Se așterne o tăcere lungă. Fruntea mi se sprijină în căușul palmei. Încerc să mă concentrez asupra respirației. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

— Nu, șoptesc în cele din urmă.

S-a terminat. Acum s-a terminat definitiv.

Ketterman se lansează într-un discurs gata pregătit despre o ședință cu departamentul de resurse umane, dar nu-l mai ascult.

Simt că se învîrte camera cu mine și fac mari eforturi să-mi regăsesc suflul.

S-a terminat. Cariera mea a luat sfîrșit. Toate lucrurile pentru care m-am zbătut de cînd aveam doisprezece ani. S-au dus. Totul a fost distrus. În douăzeci și patru de ore.

Într-un final, îmi dau seama că gata, Ketterman nu mai e pe fir. Mă ridic în picioare și mă îndrept clătinîndu-mă spre frigiderul strălucitor. Chipul meu reflectat de suprafața sa netedă are o culoare gri-verzuie. Ochii îmi sînt imenși, două găuri care ard.

Nu știu ce să fac. Nu știu de unde să încep.

Mult timp, stau pur și simplu uitîndu-mă la propriul meu chip pînă cînd nu mai disting nimic, pînă cînd liniile sale se începețoșează și încep să se amestece.

Am fost concediată. Cuvintele îmi răsună în minte cu ecou. *Am fost concediată.* Pot să încasez alocația de șomaj. Gîndul mă face să pufnesc dureros. Mă și închipui alături de bărbații din *The Full Monty*. Stînd la coadă cu ceilalți șomeri, dînd din șolduri înainte și înapoi la „Hot Stuff".

Deodată, aud o cheie răsucindu-se în ușa de la intrare. Clipesc ca să-mi revin și mă îndepărtez de frigider.

Nu se poate să mă vadă cineva în halul ăsta. Nu sînt în stare fac față nici întrebărilor iscoditoare; nici compasiunii. Pentru că mi-e teamă să nu încep să plîng în hohote și să nu mă mai opresc niciodată.

Înșfac mecanic un prosop de bucătărie și încep să șterg masa cu el desenînd cercuri fără sens. După care zăresc biletul pentru Trish, care încă mai zace pe masă. Îl iau, îl mototolesc și-l arunc la coș. Mai tîrziu. Am s-o fac mai tîrziu. Simt că abia pot vorbi, darămite rosti un discurs convingător de demisie.

— Aici erai! Trish intră în bucătărie cocîrjată sub cele trei sacoșe mari cu cumpărături, tropăind pe saboții ei cu toc. Samantha! Ești bine? Ce-i, ți-a revenit durerea de cap?

— Sînt... bine. Vocea îmi tremură ușor. Mersi.

— Arăți *îngrozitor*! Dumnezeule! Mai ia niște pastile!

— Ei...

— Haide! Am să iau și eu, de ce nu? adaugă veselă. Hai, stai jos, acum am să-ți fac eu *ție* un ceai.

Trîntește sacoșele jos și pune ceainicul pe foc, după care începe să scotocească după analgezicele verzi.

— Au fost bune, nu?

— Îhm, parcă totuși aș vrea doar o aspirină, spun repede. Dacă nu vă supărați.

— Ești sigură? Îmi toarnă niște apă de la robinet și-mi dă cîteva aspirine. Așa, stai liniștită. Relaxează-te. Nici să *nu te gîndești* să faci altceva! Pînă cînd trebuie să te apuci de cină, adaugă repede.

— Sînteți foarte bună cu mine, bîigui.

În clipa în care rostesc cuvintele astea, îmi dau seama că sînt chiar adevărate. În ciuda aerului uşor demonstrativ, bunătatea ei e reală.

— Poftim. Pune o ceaşcă de ceai pe masă şi mă cîntăreşte din priviri cîteva momente. Ţi-e dor de casă? Are un ton victorios, de parcă tocmai a rezolvat marele mister. Pe fata din Filipine o mai apuca din cînd în cînd aleanul, dar îi ziceam: capul sus, Manuela! Se opreşte gînditoare. Abia pe urmă am aflat că numele ei era Paula. Extraordinar.

— Nu mi-e dor de casă, spun, sorbindu-mi ceaiul.

Mintea îmi freamătă ca aripile unui fluture. Ce-am să fac?

Du-te acasă.

Însă gîndul de a mă întoarce în apartamentul meu, cu Ketterman la două etaje deasupra, îmi face greaţă. Nu pot să dau ochii cu el. Nu pot s-o fac.

Sună-l pe Guy. El o să mă invite să stau la el. Are casa aia imensă din Islington, cu toate camerele alea goale. Am să stau la el o noapte. După care am să... îmi vînd apartamentul. Am să-mi găsesc o slujbă.

Ce slujbă?

— Uite, asta o să te înveselească. Glasul lui Trish îmi întrerupe firul gîndurilor. Loveşte uşor în pungile de cumpărături, cu o bucurie abia reţinută. După *uluitoarea* ta performanţă de la prînz... m-am dus la cumpărături. Şi am o mare surpriză pentru tine! Care o să te bucure!

— O surpriză? Ridic privirea nedumerită, în timp ce Trish începe să despacheteze.

— *Foie gras*... mazăre fină... spate de miel.. Trînteşte o halcă de carne pe masă şi mă priveşte nerăbdătoare. Cînd îmi zăreşte expresia uimită, plescăie din limbă cu subînţeles. Sînt *ingredientele!* Pentru meniul tău special, de dineu! Masa va fi la ora opt, e OK?

O să fie bine.

Dacă o repet de multe ori, o să încep s-o și cred.

Știu că trebuie să-l sun pe Guy. Am deschis telefonul de mai multe ori cu gîndul să fac lucrul ăsta. Dar, de fiecare dată, senzația de umilință care a pus stăpînire pe mine m-a oprit. Deși e prietenul meu; deși e persoana cea mai apropiată mie din firmă. Eu sînt cea care a fost dată afară. Eu sînt cea aflată în dizgrație. Nu el.

În cele din urmă mă îndrept de spate și îmi masez obrajii, încercînd să-mi regăsesc buna dispoziție. Ce naiba. E vorba de *Guy*. Sigur vrea să știe ce fac. Sigur va face tot ce poate ca să mă ajute. Deschid mobilul și sun la biroul lui, pe numărul direct. O clipă mai tîrziu aud pași tropăind pe parchetul din hol.

Trish.

Îmi pliez fără zgomot mobilul, îl bag în buzunar și iau un broccoli.

— Cum merge? mă întîmpină glasul lui Trish. Cum stai?

În clipa în care intră în bucătărie pare ușor mirată să mă găsească exact în același loc în care m-a lăsat.

— S-a întîmplat ceva?

— Tocmai... treceam în revistă ingredientele, improvizez. Ca să văd dacă am tot ce-mi trebuie.

Nici nu apuc bine să zic asta, că de după uşă apare lîngă Trish o altă blondă. Are ochelari de soare cu strasuri, ridicaţi în vîrful capului şi mă priveşte cu mare interes.

— Eu sînt Petula, îmi aduce la cunoştinţă. Bună ziua.

— Tocmai am servit-o cu nişte sandvişuri din cele făcute de tine, intervine Trish. Şi a fost de părere că sînt *minunate*.

— Şi am auzit despre *foie gras*-ul cu glazură de caise! Petula ridică o sprînceană. Foarte impresionant!

— Samantha poate găti orice! se laudă Trish, îmbujorată de mîndrie. A studiat cu Michel de la Roux de la Blanc în persoană!

— Şi cum anume vei face glazura pentru *foie gras*, Samantha? mă întreabă Petula curioasă.

În bucătărie se lasă tăcerea. Amîndouă femeile aşteaptă cu ochii cît cepele.

— Păi. Îmi dreg glasul de mai multe ori. Cred că am să folosesc... metoda obişnuită. Cuvîntul „glazură" vine evident de la consistenţa transparentă a... ăă... finisajului... şi completează perfect *foie*-ul... *Gras*, adaug repede. *De gras*. Adică... amestecul de arome.

Habar n-am ce naiba îndrug aici, dar nici Trish şi nici Petula nu par să-şi dea seama. Ba chiar sînt sincer impresionate.

— Unde naiba ai găsit-o? o întreabă Petula pe Trish într-o şoaptă care se vrea discretă. Fata mea mă aduce *la disperare*. Nu ştie să gătească *şi* nu înţelege nici o vorbă din ce-i spun.

— A venit pur și simplu la interviu! îi răspunde Trish, tot în șoaptă, încă trandafirie la față de plăcere. Cordon bleu! Englezoaică! Nu ne-a venit să credem!

Mă privesc amîndouă de parcă aș fi nu știu ce animal rar cu coarne în creștetul capului.

Nu mai pot să suport.

— Să vă fac niște ceai și să vi-l aduc în seră? spun disperată.

— Nu, o să plecăm să ne facem manichiura, spune Trish. Ne vedem mai tîrziu, Samantha.

Tăcerea ei sugerează că așteaptă un răspuns. Și am revelația bruscă a faptului că Trish așteaptă să fac o reverență. De jenă, simt că mă furnică prin tot trupul. Ce m-o fi apucat să fac reverență? *Ce m-o fi apucat* să fac reverență?

— Prea bine, doamnă Geiger. Înclin capul și mă aplec stîngace. Cînd ridic privirea, Petula se holbează la mine cu niște ochi cît sarmalele.

În timp ce se îndreaptă spre ieșire, o aud pe Petula șoptind:

— *Face reverențe*? *Face reverențe* în fața ta?

— E un simplu semn de respect, o aud pe Trish replicînd pe un ton îngîmfat. Însă foarte eficient. Știi, Petula, ar trebui să o pui și pe fata ta să încerce asta...

O, Doamne. Ce lanț de nenorociri am provocat?

Aștept pînă cînd țăcănitul tocurilor lor nu se mai aude deloc. Apoi, mutîndu-mă în cămară, pentru a fi și mai sigură, deschid telefonul și formez din nou numărul lui Guy. Sună de trei ori, apoi Guy răspunde.

— Samantha. Pare extrem de precaut. Bună. Ai...

— E OK, Guy. Închid ochii pentru o clipă. Am vorbit cu Ketterman. Ştiu.

— Of, Doamne, Samantha. Expiră adînc. Îmi pare atît de rău că s-a întîmplat aşa ceva. Atît de rău...

Nu pot să suport mila din glasul lui. Dacă mai zice un singur cuvînt, o să izbucnesc în hohote.

— Nu-i nici o problemă, spun, tăindu-i scurt vorba. Hai să nu mai vorbim despre asta. Hai să... privim doar înainte. Trebuie să-mi repun viaţa pe linia de plutire.

— Iisuse, dar văd că nu te dai bătută! În vocea lui se simte o urmă de admiraţie sinceră. Nimic nu te demontează!

Îmi dau părul de pe faţă. Îl simt uscat şi neîngrijit, plin de vîrfuri despicate.

— Trebuie doar să... îmi văd de viaţa mea. Nu ştiu cum, reuşesc să vorbesc pe un ton calm şi egal. Trebuie să mă întorc la Londra. Dar nu mă pot duce acasă. Ketterman şi-a cumpărat un apartament la mine în bloc. *Locuieşte* acolo.

— Da, am auzit de chestia asta. Îl simt uşor încordat. Ghinion.

— Pur şi simplu nu sînt în stare să dau ochii cu el, Guy. Simt că mă aflu iar pe punctul de a începe să plîng şi mă forţez să inspir adînc de cîteva ori. Aşa că... mă întrebam. Crezi că aş putea să vin şi să stau la tine o vreme? Doar vreo cîteva zile?

La celălalt capăt al firului se aşterne tăcerea. Nu ăsta era răspunsul pe care îl aşteptam.

— Samantha, aş vrea să te ajut, spune Guy în cele din urmă. Dar va trebui mai întîi să o întreb şi pe Charlotte dacă are ceva împotrivă.

— Firește, spun, ușor luată prin surprindere.

— Rămîi numai o secundă pe fir, te rog. O sun chiar acum.

Închide, lăsîndu-mă să aștept. Aștept, ascultînd muzica ușor metalică de clavecin, încercînd să nu fiu dezamăgită. Doar nu mă așteptam să zică imediat da. Evident că trebuie să ceară acordul prietenei lui.

În cele din urmă, Guy revine la telefon.

— Samantha, nu prea cred că se poate.

Nu-mi vine să cred ce aud.

— Aha. Încerc să zîmbesc; să-mi iau un ton natural, ca și cum nu e nici o problemă. Ei, asta e. Nu face nimic.

— Charlotte e foarte ocupată acum... tocmai zugrăvim dormitoarele... nu e un moment prea fericit...

Amuțește, de parcă abia așteaptă să termine această conversație. Și, deodată, am o revelație. Nu e vorba de nici o Charlotte. Totul e doar o minciună gogonată. Pur și simplu, nu vrea să mă aflu în preajma lui. Ca și cum necazul meu ar fi contagios; ca și cum apropierea mea i-ar periclita propria carieră.

Ieri eram cea mai bună prietenă a lui. Ieri, cînd eram pe punctul de a fi numită partener al firmei, îmi tot dădea tîrcoale, plin de zîmbete și de drăgălășenii. Iar azi nici măcar nu mai vrea să mă cunoască.

Știu că ar trebui să stau în banca mea, să-mi păstrez demnitatea; dar pur și simplu nu mă mai pot abține.

— Nu vrei să mai ai de-a face cu mine, așa-i? izbucnesc.

— Samantha! spune stresat. Nu te prosti.

— Sînt aceeaşi *persoană*. Credeam că eşti prietenul meu, Guy.

— Sînt prietenul tău! Dar nu te poţi aştepta să... trebuie să ţin cont şi de ce spune Charlotte... nici nu avem chiar atîta loc... Uite ce e, sună-mă peste cîteva zile, poate ne putem întîlni să bem ceva...

— Nu-ţi face probleme. Încerc să-mi controlez vocea. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Stai! strigă. Nu închide! Ce-o să faci?

— Las-o moartă, Guy. Reuşesc să rîd. De parcă ţi-ar păsa.

Închid telefonul, cuprinsă de un sentiment ciudat de uşurare. Totul s-a schimbat. Sau poate că nu. Poate că Guy a fost întotdeauna aşa, dar eu nu mi-am dat seama.

Mă uit în jos, la ecranul minuscul al mobilului, respirînd precipitat, privind cum trec secundele. Întrebîndu-mă ce să fac mai departe. Cînd mobilul începe brusc să-mi vibreze în mînă, aproape îmi sare inima din piept. *Tennyson*, citesc pe ecran.

Mama.

Mă străbate un fior de îngrijorare. Bănuiesc că a auzit. Trebuia să mă aştept la asta. Aş putea să mă duc şi să stau la ea, îmi dau seama. Ce ciudat. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap pînă acum. Deschid mobilul şi inspir adînc.

— Bună, mamă.

— Samantha. Glasul ei puternic îmi sparge timpanul. Cît timp aveai de gînd să laşi să treacă pînă să-mi spui de parascovenia pe care ai făcut-o? A trebuit să aflu de păţania propriei mele fiice dintr-o *glumă de pe internet*. Articulează cuvintele cu repulsie.

— O glumă de pe internet? o îngîn pierită. Ce vrei să spui?

— Nu știai? Se pare că în anumite cercuri juridice noul termen pentru cincizeci de milioane de lire este „o Samantha". Crede-mă, nu m-am amuzat deloc.

— Mamă, îmi pare atît de rău...

— Bine măcar că am reușit să opresc povestea să nu ajungă la presă. Am vorbit la Carter Spink și m-au încredințat că nu vor merge mai departe. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru asta.

— Cred... că da.

— Unde ești? îmi întrerupe scurt bîiguielile. Unde ești în clipa asta?

Mă aflu într-o cămară, înconjurată de cutii de cereale.

— Sînt... în casa cuiva. Departe de Londra.

— Și ce-ai de gînd să faci?

— Nu știu. Îmi trec încet mîna peste față. Trebuie să... mă liniștesc. Să-mi găsesc o slujbă.

— O slujbă, spune caustic. Crezi că există vreo firmă de avocatură de top care o să te bage în seamă în momentul ăsta?

Tonul ei mă face să tresar.

— Nu... știu. Mamă, tocmai am aflat că am fost concediată. Nu pot pur și simplu să...

— Ba da. Din fericire, am luat eu măsurile care se impuneau, în locul tău.

A luat măsurile care se impuneau în locul meu?

— Ce vrei să...

— Am apelat la toate cunoștințele. N-a fost ușor, să știi. Dar partenerul senior de la Fortescues e de acord să aibă o întrevedere cu tine mîine dimineață la zece.

Mă uit la telefon uluită.

— Mi-ai fixat un interviu?

— Dacă totul decurge cum trebuie, vei fi angajată la nivel de asociat senior. Glasul îi e necruțător. Ți se oferă șansa asta ca favoare specială pentru mine. Așa cum îți imaginezi, există unele... rezerve. Așa că, Samantha, dacă vrei să progresezi, va trebui să zbîrnîi. Va trebui să dai tot ce poți.

— Am înțeles. Închid ochii și mintea începe să-mi proceseze. Am un interviu de angajare. Un nou început. Este soluția la coșmarul meu.

De ce nu mă simt mai ușurată? Mai fericită?

— Va trebui să muncești mai mult decît ai muncit la Carter Spink, continuă în urechea mea. Fără să te lași nici o clipă pe tînjală. Fără nici un pic de răsfăț. Va trebui să faci un efort de două ori mai mare decît pînă acum. M-ai înțeles?

— Da, zic automat.

Mai multe ore. Mai multă muncă. Mai multe nopți pierdute.

Aproape că simt din nou în spate vechea greutate copleșitoare, ca niște blocuri de beton. Și mai multe, tot mai multe. Mai grele, tot mai grele.

— Adică vreau să zic nu, mă trezesc spunînd. Nu, nu vreau asta. Nu vreau. Nu pot... e prea mult.

Cuvintele îmi ies singure din gură. N-a fost ceva intenționat; nici măcar nu-mi trecuse prin cap așa ceva. Însă acum că le-am rostit par, într-un mod ciudat... adevărate.

— *Poftim*? zice mama tăioasă. Samantha, ce naiba tot spui?

— Nu știu. Îmi frămînt fruntea, încercînd să înțeleg eu însămi ce se întîmplă. Mă gîndeam... că poate n-ar fi rău să iau o pauză.

— O pauză îți va distruge definitiv cariera juridică. Glasul îi devine de-a dreptul aspru. *Definitiv.*

— O să mă apuc de altceva.

— N-o să reziști nici două minute în altă meserie! Pare de-a dreptul jignită. Samantha, ești *avocat*. Pentru asta te-ai pregătit, pentru a fi *avocat*.

— Mai sînt și alte lucruri pe lume decît să fii avocat! strig iritată.

Se lasă o tăcere rău prevestitoare.

— Samantha, dacă ai nu știu ce depresie...

— Nu am! De nervi, ridic tonul. Faptul că îmi pun pur și simplu niște întrebări în legătură cu viața mea nu înseamnă că am o depresie! Nu te-am rugat niciodată să-mi găsești o altă slujbă. Nu știu ce-mi doresc. Am nevoie de un pic de timp ca să... mă gîndesc.

— Te vei duce la interviu, Samantha. Vocea mamei e ca un bici. Mîine dimineață la ora zece punct vei fi acolo.

— Ba nu!

— Spune-mi unde ești! Îți trimit imediat o mașină!

— Nu! Lasă-mă în pace.

Închid telefonul, ies din cămară și în ultima clipă mă abțin să nu-l arunc cu forță pe masă. Îmi ia foc fața. Abia îmi reținlacrimile grele ce-mi ard ochii. Telefonul începe să vibreze furios pe masă, însă îl ignor. N-am de gînd să răspund. N-am de gînd să mai vorbesc cu nimeni. O să

beau ceva. După care o să gătesc nenorocita aia de cină.

Trîntesc nişte vin alb în pahar şi beau cîteva guri zdravene. După care iau în primire grămada de ingrediente care mă aşteaptă pe masă.

Pot să gătesc. Pot să gătesc chestia asta. Chiar dacă viaţa mea e un dezastru, pot să fac asta. Am destulă minte ca să-i dau de cap.

Fără să mai întîrzii nici o clipă, rup plasticul ce învelește carnea de miel. Ăsta poate să intre în cuptor. Într-o tavă, ceva. Simplu. Şi mazărea poate să intre şi ea tot acolo. După care o s-o pasez şi din chestia asta am să fac humusul.

Deschid un dulap şi scot toate tăvile şi formele de copt. Aleg o tavă şi presar mazărea în ea. Cîteva boabe sar pe jos, dar nu-mi pasă. Înşfac o sticlă de ulei de pe bufet şi torn o bună parte din ea în tavă. Mă simt deja ca o bucătăreasă.

Bag tava în cuptor şi dau focul la maxim. După care trîntesc mielul într-un vas cu formă ovală şi-l bag şi pe el la cuptor.

Pînă acum, toate bune şi frumoase. Acum tot ce trebuie să fac este să răsfoiesc prin toate cărţile de bucate ale lui Trish şi să găsesc reţeta pentru *foie gras* cu glazură de caise.

OK, n-am găsit nici o reţetă de *foie gras* cu glazură de caise. Cea mai apropiată reţetă pe care am găsit-o a fost una de prăjitură din foitaj cu caise şi zmeură. Poate că o pot adapta pe asta.

„Amestecaţi făina şi untul pînă cînd se formează un aluat de pesmet", citesc.

Nu înţeleg nimic. Pesmet? Din făină şi unt?

Mă uit la pagină fără s-o văd şi simt că-mi plesnesc creierii. Tocmai am refuzat poate unica mea şansă de a o lua de la început. Nici măcar nu înţeleg de ce am făcut-o. Sînt avocat. Asta *sînt*. Ce altceva pot să fac? Ce s-a întîmplat cu mine?

O, Doamne. De ce iese fum din cuptor?

La ora şapte, încă mai gătesc.

Cel puţin, asta cred că fac. Amîndouă cuptoarele ard la maxim. Pe plită fierb oale. Mixerul amestecă de zor. M-am fript la mîna dreaptă de două ori, cînd am luat tăvile din cuptor. În bucătărie sînt întinse opt cărţi de bucate, una pătată cu ulei, iar alta cu gălbenuş de ou. Sînt congestionată la faţă, transpir ca un porc şi din cînd în cînd îmi bag mîna sub jetul de apă rece.

Muncesc de trei ore. Şi n-am reuşit să fac nimic care să se poată mînca. Pînă acum am aruncat un sufleu de ciocolată prăbuşit, două tigăi de ceapă arsă şi o cratiţă cu caise congelate la a căror simplă vedere m-a apucat greaţa.

Nu înţeleg deloc ce s-a întîmplat. N-am timp să înţeleg ce s-a întîmplat. Nu e momentul cel mai bun pentru analize. De fiecare dată cînd o dau în bară, arunc pur şi simplu chestia respectivă şi o iau de la capăt.

Soţii Geiger habar n-au de nimic. Beau sherry în salon. Şi sînt convinşi că totul merge ca la carte. Trish a încercat să intre în bucătărie acum vreo jumătate de oră, dar am reuşit s-o trimit la plimbare.

În mai puţin de o oră, ea şi cu Eddie se vor aşeza la masă, aşteptînd o cină gourmet. Îşi vor scutura şervetele, în aşteptarea acesteia; îşi vor turna în pahare apa minerală.

Un fel de isterie dementă a pus stăpînire pe mine. Știu că nu pot să fac asta. Dar, cumva, nu pot nici să mă dau bătută. Mă tot gîndesc că o să se întîmple un miracol. Că o s-o scot eu cumva la capăt. O să reușesc eu cumva să...

O, Doamne, sosul dă pe dinafară.

Împing mai bine ușa de la cuptor, înșfac o lingură și încep să amestec. Arată ca o apă maronie dezgustătoare. Încep să caut disperată prin bufet după ceva să arunc în ea. Făină. Mălai. Ceva de genul ăsta. Chestia asta e la fix. Apuc un borcănel și torn cu nădejde din praful alb, după care îmi șterg sudoarea de pe frunte. OK. Și acum?

Deodată, îmi aduc aminte de albușurile de ou, care încă se mai amestecă în mixer. Apuc cartea de bucate și cobor cu degetul pe pagină. După ce am citit din întîmplare într-una dintre cărți că „Bezelele sînt foarte ușor de făcut", am schimbat desertul, optînd pentru pavlovă.

Pînă acum, toate bune. Ce mai urmează? „Turnați compoziția întărită de bezea în formă circulară pe pergamentul de copt".

Mă uit la castronul meu. Compoziția *întărită* de bezea? A mea e lichidă.

N-are cum să nu fie bine, îmi spun înnebunită. Trebuie să fie. Am urmat instrucțiunile. Poate că e mai solidă decît pare. Poate că în clipa în care o torn o să se întărească instantaneu, prin nu știu ce lege ciudată a fizicii.

Încep să o torn încet în tavă.

Nu se întărește. Se întinde ca un lac alb revărsat și începe să se prelingă de pe tavă pe podea, în pete mari.

Ceva îmi spune că din chestia asta n-o să iasă în veci pavlova de ciocolată albă pentru opt persoane.

O parte îmi aterizează pe picior şi ţip enervată. Mai am un pic şi-mi dau lacrimile. De ce nu mi-a ieşit? Am urmat nenorocita aia de reţetă pas cu pas. Simt că mă-năbuşă furia: furie la adresa propriei mele incapacităţi, furie la vederea albuşurilor care mi-au opus rezistenţă, furie faţă de cărţile de bucate, faţă de bucătari, faţă de mîncare... Şi, mai presus de toate, faţă de cel sau cea care a scris că bezelele sînt „foarte uşor de făcut".

— Ba nu sînt! mă trezesc spunînd. Nu sînt deloc uşor de făcut! Arunc cartea mînioasă, iar aceasta se izbeşte de uşa bucătăriei.

— Ce naiba... aud o voce mirată de bărbat.

O clipă mai tîrziu, uşa se deschide larg şi în pragul ei se află Nathaniel, în jeanşi, cu picioarele solide ca nişte trunchiuri de copac şi cu părul strălucind în soarele asfinţitului. Are pe umăr un rucsac; pare că tocmai e pe punctul de a pleca acasă.

— S-a întîmplat ceva?

— Nu, totul e în regulă, spun ofuscată. Totul e în regulă. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Îi fac semn din mînă că poate să plece, dar el nu se mişcă.

— Am înţeles că găteşti o cină gourmet în seara asta, spune încet, privind balamucul din jur.

— Da. Aşa e. Sînt în... cea mai complexă etapă a... îhm... Privirea îmi cade asupra plitei şi încep să ţip, fără să vreau. La naiba! Sosul!

Nu știu ce s-a întîmplat. Din cratița mea de sos sar bășicuțe maronii care tapetează tot aragazul și podeaua din jur. Arată ca oala minune din poveste, care a dat pe-afară, pînă a acoperit totul în jur.

— Ce faci, dă-l la o parte de pe foc! exclamă Nathaniel. Apucă de cratiță și o mută de pe foc. Ce naiba ai pus în ea?

— Nimic! zic. Doar ingredientele obișnuite...

Nathaniel a remarcat borcanul de pe bufet. Îl ia și se holbează la el uluit.

— *Praf de copt*? Ai pus praf de copt în sos? Așa te-au învățat la... Se oprește și amușină atent aerul. Ia stai așa. Arde ceva?

Îl privesc neajutorată cum deschide cuptorul, apucă rapid, cu o îndemînare de expert, o mănușă de bucătărie și trage afară o tavă de copt acoperită cu niște buburuze micuțe negre.

Mazărea mea fină. Am uitat complet de ea.

— Astea ce mai sînt? zice siderat. Căcăreze de iepure?

— E mazăre fină, îi răspund. Îmi ard obrajii, dar ridic semeață capul, încercînd să-mi recuperez demnitatea pierdută. Le-am pus în ulei de măsline și le-am dat la cuptor ca să se... topească.

Nathaniel se uită la mine ca la o nebună.

— *Să se topească*?

— Să se înmoaie, mă corectez grăbită.

Nathaniel pune tava jos și-și încrucișează brațele.

— Ai măcar *cea mai vagă idee* despre gătit? zice.

Înainte să îi pot răspunde, dinspre cuptorul cu microunde se aude un ZBANG puternic.

— O, Doamne! țip îngrozită. O, Doamne! Ce-a fost asta?

Nathaniel se uită prin geamul de sticlă.

— Ce naiba ai pus acolo? mă întreabă. A explodat ceva.

Mintea mea face sforțări supraomenești. Ce naiba oi fi pus la microunde? Totul e învăluit în ceață.

— Ouăle! îmi amintesc subit. Fierbeam ouăle tari ca să le folosesc la antreuri.

— În *cuptorul cu microunde*? mă dojenește el.

— Ca să scutesc niște timp! aproape că strig la el. Am vrut să fiu eficientă!

Nathaniel scoate cuptorul din priza din perete și se întoarce spre mine, cu aerul că nu-i vine să creadă.

— Te pricepi la gătit din părți! Totul e o cacealma! Nu ești menajeră. Nu știu ce naiba ai de gînd să...

— N-am de gînd nimic! răspund șocată.

— Soții Geiger sînt oameni foarte cumsecade. Se întoarce cu fața spre mine. Și nu am să accept să îți bați joc de ei.

Deodată, pare de-a dreptul agresiv. Ce-o fi crezînd? Că sînt vreo escroacă și vreau să-i fur?

— Uite ce e... te rog, ascultă-mă. Îmi trec mîna peste fața transpirată. Nu am nici cea mai mică intenție să jefuiesc pe nimeni. OK, nu știu să gătesc. Dar am ajuns aici din cauza... unei neînțelegeri.

— A unei neînțelegeri? încruntă neîncrezător din sprîncene.

— Da, zic, pe un ton ușor mai tăios decît aș fi vrut. Mă așez pe un scaun și-mi masez șalele,

care mă dor. Nu mi-am dat seama cît sînt de epuizată. Fugeam de... ceva. Aveam nevoie de un loc unde să-mi petrec noaptea. Soţii Geiger au crezut că sînt menajeră. Şi a doua zi dimineaţă m-am simţit total aiurea. M-am gîndit să încerc să fac asta o dimineaţă. Dar nu am nici cea mai mică intenţie de a rămîne. Şi nici de-a le lua vreun ban, dacă la asta te gîndeşti.

Se aşterne tăcerea. În cele din urmă, ridic privirea. Nathaniel stă rezemat de blatul de bucătărie, cu braţele puternice încrucişate. Încruntarea i s-a mai risipit. Bagă mîna în rucsac şi scoate o sticlă de bere. Mi-o întinde, însă eu clatin din cap.

— Şi de ce anume fugeai? zice, deschizînd berea.

Mi se pune un nod în gît. Nu pot suporta ideea de a-i spune toată povestea aia oribilă.

— A fost o... anume situaţie. Cobor privirea în pămînt.

El ia o gură de bere.

— O relaţie care s-a terminat prost?

O clipă, nu ştiu ce să zic. Mă gîndesc la toţi anii petrecuţi la Carter Spink. La tot timpul pe care l-am dedicat firmei; la toate sacrificiile pe care le-am făcut. Încheiate printr-un telefon de trei minute.

— Da, zic fără tragere de inimă. O relaţie care s-a terminat prost.

— Cît a durat?

— Şapte ani. Spre groaza mea, simt lacrimile începînd să mi se prelingă pe obraz. Iartă-mă, zic înghiţind în sec. A fost o zi foarte grea.

Nathaniel rupe un şervet de hîrtie de pe suportul montat în perete, în spatele lui, şi mi-l întinde.

— Dacă a fost o relaţie cu probleme, e mai bine că s-a terminat, spune calm. N-avea nici un rost să mai rămîi. N-are nici un rost să mai priveşti înapoi.

— Aşa e. Mă şterg la ochi. Da. Nu trebuie decît să mă hotărăsc ce să fac cu viaţa mea. Nu pot să rămîn aici. Iau sticla de cremă de mentă pe care trebuia s-o pun la sufleul de ciocolată cu mentă, îmi torn puţin într-un suport pentru ouă şi iau o gură.

— Familia Geiger se poartă foarte frumos cu angajaţii ei, spune Nathaniel ridicînd uşor din umeri. Puteai să nimereşti mult mai rău.

— Mda, zic cu un zîmbet chinuit. Din păcate, nu ştiu să gătesc.

El lasă sticla de bere jos şi se şterge la gură. În ciuda faptului că s-a spălat pe mîini, sub unghii şi în cutele pielii bătute de vînt mai are încă pămînt.

— Aş putea să vorbesc cu mama. Ea găteşte foarte bine. Te-ar putea învăţa chestiile de bază.

Îl privesc mirată, aproape rîzînd.

— Adică tu eşti de părere că ar trebui *să rămîn*? Parcă nu mai devreme decît adineaori m-ai făcut escroacă. Scutur din cap, strîmbîndu-mă uşor din cauza gustului cremei de mentă. Trebuie să plec.

— Păcat. Ridică din umeri. Ar fi fost plăcut să am în preajma mea pe cineva vorbitor de engleză. Şi care face nişte sandvişuri atît de extraordinare, adaugă, extrem de serios.

Nu mă pot abţine să nu zîmbesc.

— Firma de catering.

— A. Eram doar curios.

La auzul unui răpăit uşor în uşă, ridicăm amîndoi privirea.

— Samantha? o aud pe Trish şoptind de dincolo de uşă, pe un ton de urgenţă. Mă auzi?

— Ăă... da? răspund cu glasul uşor sugrumat.

— Nu te teme, nu intru. Nu vreau să te deranjez! Probabil te afli într-o etapă *crucială*.

— Cam aşa ceva...

Surprind privirea lui Nathaniel şi simt urcînd înlăuntrul meu un hohot incontrolabil de rîs.

— Voiam doar să te întreb, continuă Trish, dacă vei servi vreun fel de *şerbet* între felurile de mîncare?

Mă uit la Nathaniel. Umerii i se zguduie de rîs în tăcere. Fără voia mea, îmi scapă şi mie un hohot. Îmi duc mîna la gură disperată, încercînd să mă controlez.

— Samantha?

— Ăă... nu, reuşesc să îngaim într-un final. Nu voi servi şerbet.

Nathaniel tocmai a ridicat una dintre tigăile mele cu ceapă arsă. Se face că ia o lingură şi o înghite. *Delicios*, spune din buze. Abia îmi mai pot stăpîni lacrimile de rîs. Simt că mă sufoc din cauza efortului de a nu scoate un sunet.

— Bine, atunci! Ne vedem mai tîrziu!

Trish se îndepărtează ţaca-ţaca, iar eu mă nărui efectiv de rîs. În viaţa mea n-am rîs atît de tare. Mă dor coastele; tuşesc; mai am un pic şi-mi vine rău.

În cele din urmă reuşesc cumva să mă calmez, mă şterg la ochi şi-mi suflu nasul, care-mi curge. Nathaniel s-a oprit şi el din rîs şi se uită în jur la bucătăria care arată ca după bombardament.

— Serios, spune, ce-ai de gînd să faci? Se aşteaptă la o masă simandicoasă.

— Ştiu. Mă străbate un nou val de rîs, pe care mă străduiesc să-l înăbuş. Ştiu. Va trebui să... găsesc o soluţie.

În bucătărie se aşterne tăcerea. Îl văd pe Nathaniel uitîndu-se curios la băltoacele albe de bezea de pe jos.

— OK. Respir adînc tremurînd uşor din umeri şi-mi dau părul umed pe spate. O să salvez situaţia.

— O să salvezi situaţia. Pare extrem de sceptic.

— De fapt, cred că asta o să rezolve problemele tuturor. Mă ridic în picioare şi încep să arunc plină de elan toate pachetele la gunoi. În primul rînd, trebuie să fac puţină curăţenie în bucătărie...

— Te ajut. Nathaniel se ridică în picioare. Trebuie s-o văd şi pe-asta.

Umăr la umăr, golim toate cratiţele, tigăile şi aruncăm toate pachetele la coşul de gunoi. Eu frec toate suprafeţele murdare, iar Nathaniel şterge cu mopul băltoacele de bezea.

— De cînd lucrezi aici? îl întreb în timp ce clăteşte mopul în chiuvetă.

— De trei ani. Înainte de familia Geiger am lucrat pentru familia Ellise, foştii proprietari. Trish şi Eddie s-au mutat aici acum vreo doi ani şi m-au păstrat în serviciul lor.

Procesez informaţiile.

— Şi de ce au plecat cei de dinainte? E o casă foarte frumoasă.

— Soţii Geiger le-au făcut o ofertă pe care n-au putut s-o refuze. Colţurile gurii i se ridică, semn că... *se amuză?*

— Ce? zic intrigată. Ce s-a întîmplat?

— Păi... Lasă mopul jos. A fost destul de comic. Casa a fost folosită ca locaţie pentru un film BBC de epocă. La două săptămîni după ce a fost difuzat filmul, Trish şi Eddie au apărut la uşă, fluturînd un cec. O văzuseră la televizor, hotărîseră că vor să fie a lor şi porniseră s-o caute.

— Uau, rîd. Aşa că bănuiesc că au dat pe ea mult mai mult decît face.

— Dumnezeu ştie cu cît au cumpărat-o. Familia Ellise n-a dezvăluit suma niciodată.

— Ştii cumva de unde au soţii Geiger atîţia bani? Ştiu că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar e foarte plăcut să te bagi pentru cîteva clipe în viaţa altora. Mă face să uit de a mea.

— Au construit de la zero o companie de transport, după care au vîndut-o. La pachet. Începe să şteargă cu mopul ultimele pete de bezea.

— Şi tu? Înainte de a lucra pentru familia Ellise ce-ai făcut? Apuc cu vîrful degetelor caisele congelate şi le arunc cu scîrbă la coş.

— Am lucrat la Marchant House, răspunde Nathaniel. E un conac-muzeu, undeva pe lîngă Oxford. Şi, înainte de asta, la universitate.

— La universitate? zic, ciulind urechile. Nu ştiam că...

Mă opresc, roşind brusc. Tocmai eram pe punctul de a spune „Nu ştiam că-ţi trebuie facultate să fii grădinar".

— Am studiat biologia. Îmi aruncă o privire care îmi spune că ştie exact la ce m-am gîndit.

Deschid gura pentru a-l întreba ce facultate a făcut şi cînd a terminat-o, după care,

gîndindu-mă mai bine, o închid la loc şi apăs pe butonul aparatului de tocat resturile menajere. Nu vreau să intru în detalii şi s-o iau pe panta „Oare avem cunoştinţe comune?". În momentul ăsta nu am nici un chef să-mi amintesc vreun amănunt al vieţii mele.

Într-un final, bucătăria arată cît de cît mai omenește. Iau suportul de ou, golesc restul de cremă de mentă în chiuvetă şi trag adînc aer în piept.

— OK. A sosit clipa.

— Noroc. Nathaniel ridică din sprîncene.

Deschid uşa bucătăriei şi îi văd pe Trish şi pe Eddie rătăcind prin hol, cu paharele de sherry în mînă.

— A, Samantha! Gata? Lui Trish i se luminează faţa de nerăbdare şi simt apăsarea unei vine uriaşe pentru ceea ce tocmai urmează să fac.

Dar nu am nici o altă soluţie.

Inspir adînc şi-mi iau cea mai umană faţă de-spus-veştile-rele-unui-client.

— Doamnă şi domnule Geiger. Mă uit de la unul la celălalt, asigurîndu-mă că mă ascultă cu atenţie. Sînt foarte supărată.

Închid ochii şi încuviinţez din cap.

— Supărată? mă îngînă Trish cu un tremur nervos.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Deschid ochii. Dar din păcate nu pot lucra cu aparatura din bucătăria dumneavoastră. Iar cina care a rezultat de aici este sub standardele mele profesionale. Drept pentru care nu mi-am putut permite să o las să iasă din această bucătărie. Firește, vă voi despăgubi pentru toate

ingredientele folosite – şi sînt nevoită să vă rog să-mi acceptaţi demisia. Voi pleca mîine dimineaţă.

Aşa. Gata. Şi fără victime.

Nu mă pot abţine să nu arunc o privire spre Nathaniel, care stă în pragul uşii. Acesta clatină zîmbind din cap şi ridică degetul mare, felicitîndu-mă.

— *Demisia*? Trish mă priveşte consternată, cu ochii ei albaştri efectiv scoşi din orbite. Dar nu poţi să pleci! Eşti cea mai bună menajeră pe care am avut-o vreodată! Eddie, *fă* ceva!

— Doamnă Geiger, după eşecul meu din această seară, simt că nu am de ales, zic. Vă spun cu mîna pe inimă, cina este total necomestibilă.

— Dar nu a fost vina ta! spune ea ambalată. Ci *a noastră*! Îţi vom comanda imediat aparatură nouă.

— Dar...

— Spune-ne doar de ce anume ai nevoie. Şi, te rog, nu te uita la preţ! Şi îţi dăm şi o mărire de salariu! Brusc, se agaţă de o nouă idee. Cît vrei? Spune o cifră!

Conversaţia asta a luat-o complet razna.

— Păi... sinceră să fiu, nu am discutat niciodată efectiv chestiunea salariului... Cobor ochii în pămînt, uşor jenată.

— *Eddie!* Trish tabără pe el mînioasă. E vina *ta*! Samantha vrea să plece fiindcă nu o plăteşti destul!

— N-am zis că... încep neajutorată.

— Şi are nevoie de cratiţe şi de tigăi noi. De la firmele cele mai bune. Îl împunge pe Eddie în coaste cu cotul, şoptind „Zi ceva!".

— Ah... Samantha. Eddie își drege glasul stînjenit. Am fi foarte fericiți dacă ai accepta să rămîi la noi. Sîntem foarte încîntați de serviciile tale și oricare ar fi așteptările tale salariale le vom... împlini. Trish îl mai împunge o dată în coaste. Le vom depăși.

— Și îți vom plăti și asigurare medicală, adaugă Trish.

Amîndoi mă privesc cu speranță și nerăbdare.

Mă uit la Nathaniel, care dă ușor din cap spunînd parcă „De ce nu?".

Mă copleșește cel mai ciudat sentiment din lume. Iată trei oameni. Care mi-au spus într-un interval de zece minute că mă doresc în preajma lor.

Aș putea să rămîn. E foarte simplu.

Dar nu știu să gătesc, îmi amintește o voce ascunsă undeva, într-un colț al minții mele. *Nu știu să fac curat. Nu sînt menajeră.*

Dar aș putea să învăț. Aș putea să învăț să fac toate astea.

Liniștea se transformă în încordare. Pînă și Nathaniel mă privește atent din pragul ușii.

— Păi... OK. Mă trezesc zîmbind. OK. Dacă asta vreți... am să rămîn.

Mai tîrziu, după ce am mîncat cu toții mîncare chinezească la pachet, îmi scot mobilul, sun la biroul mamei și aștept pînă intră mesageria.

— E în regulă, mamă, spun. Nu e nevoie să rogi pe nimeni să-ți facă servicii. M-am angajat deja. Și las telefonul jos.

E ca și cum un lanț care mă ținea s-ar fi rupt.

Sînt liberă.

Zece

Singura problemă e că acum chiar trebuie să fiu menajeră.

Îmi pun ceasul să sune ca să mă trezesc a doua zi dimineață devreme și ajung în bucătărie îmbrăcată doar în capot, înainte de ora șapte. Grădina e învăluită în ceață și nu se aude nici un zgomot, doar niște coțofene care se ciondănesc pe peluză. Mă simt de parcă aș fi unica persoană trează din lume.

Avînd grijă să nu fac nici cel mai mic zgomot, scot vasele din mașina de spălat și le pun la locul lor în bufet. Așez scaunele sub masă. Fac o ceașcă de cafea. După care mă uit în jur la blatul de granit strălucitor.

Împărăția mea.

Dar nu o simt ca pe împărăția mea. O simt ca pe bucătăria altcuiva, ca pe un loc care mă bagă în sperieți.

Deci... ce e de făcut acum? Mă simt ușor neliniștită, stînd acolo fără nici o treabă. Ar trebui să fac ceva. Ochii îmi cad pe un număr vechi din *Economist*, aflat pe raftul de ziare de lîngă masă și îl ridic. Îl răsfoiesc și încep să citesc un

articol interesant despre controalele monetare internaţionale, savurîndu-mi cafeaua.

Apoi, în clipa în care aud un zgomot venind de sus, îl las repede jos. Nu e normal ca menajerele să citească articole despre controalele monetare internaţionale. Ar trebui să nu-mi văd capul de treabă, făcînd dulceaţă sau altceva de genul ăsta.

Doar că există deja un dulap plin cu gemuri. Şi, oricum, habar n-am cum se fac.

Ce altceva aş putea face? Ce *fac* menajerele toată ziua? Mă uit iar prin bucătărie şi mi se pare perfect curată. Aş putea să pregătesc micul dejun, îmi trece prin cap. Dar nu pot să fac asta pînă nu-mi spun ce vor...

Apoi, brusc, îmi amintesc de dimineaţa de ieri. Trish mi-a făcut o ceaşcă de ceai.

Poate că azi se aşteaptă să-i fac *eu ei* o ceaşcă de ceai! Poate că mă aşteaptă sus, bătînd nervoşi darabana cu degetele, zicînd „Unde naiba e nenorocitul ăla de ceai?".

Pun repede ceainicul pe foc şi îl umplu. Apoi îl aşez pe o tavă, alături de ceştile şi farfurioarele trebuincioase şi, după cîteva clipe de reflecţie, adaug şi nişte biscuiţi. După care pornesc pe scări şi mă aventurez pe coridorul tăcut spre dormitorul lui Trish şi al lui Eddie... mă opresc în faţa uşii.

Şi acum ce fac?

Dacă dorm şi îi trezesc?

Am să bat uşor în uşă, mă hotărăsc. Da. O bătaie scurtă, discretă, ca de menajeră.

Ridic mîna ca să ciocănesc, însă tava e prea grea ca s-o ţin cu o singură mînă şi, în clipa în care tava se apleacă uşor într-o parte, se aude

un clinchet alarmant. O prind îngrozită exact în momentul în care ceainicul începe să alunece. Transpirată toată, las tava jos, ridic o mînă și bat foarte ușor, după care ridic iar tava.

Nu primesc nici un răspuns. Ce să fac acum?

Bat din nou, șovăind.

— Eddie! Termină! Glasul ascuțit al lui Trish se strecoară abia auzit prin ușă.

O, Doamne. De ce nu mă aud?

M-au trecut toate apele. Și tava e al naibii de grea. Nu pot să stau toată dimineața în fața ușii dormitorului lor, cu o tavă în mînă. Ce să fac, să mă retrag?

Tocmai sînt pe punctul de a mă răsuci pe călcîie și a mă strecura înapoi pe scări. Însă mă apucă o hotărîre bruscă. Nu. Nu mai fi atît de lipsită de vlagă. Am făcut ceai și am să li-l dau. Sau măcar am să li-l ofer. Dacă n-au chef de el, pot să mă trimită la plimbare.

Apuc strîns tava și lovesc tare cu colțul în ușă. *Imposibil* să nu fi auzit.

După o clipă, se aude glasul lui Trish.

— Intră!

Mă străbate un val de ușurare. E în regulă. Mă așteaptă. Știam eu. Răsucesc mînerul ușii în timp ce țin tava în echilibru lipind-o de aceasta. Împing ușa și intru în cameră.

Trish mă privește din pat, tolănită pe perne, singură. Poartă o cămașă de noapte de mătase, are părul ciufulit și urme de machiaj în jurul ochilor. Un moment, pare uluită să mă vadă.

— Samantha, spune tăios. Ce dorești? S-a întîmplat ceva?

Am imediat sentimentul oribil că am făcut o gafă ireparabilă. Continui să mă uit la ea, însă cu coada ochiului surprind unele detalii ale încăperii. Văd o carte cu titlul *Plăcerea fizică* aruncată pe jos. Și o sticlă de ulei de masaj cu parfum de mosc. Și...

Un exemplar uzat din *Bucuria sexului*. Chiar lîngă pat. Deschisă la „Stilul turcesc".

OK. Deci nu mă aşteptau cu ceaiul.

Înghit în sec, încercînd să-mi păstrez cumpătul, făcînd eforturi disperate să mă prefac că n-am observat nimic.

— V-am... adus o ceaşcă de ceai, spun, cu glasul spart de la atîta încordare. M-am gîndit că v-ar plăcea... să vă aduc.

Nu te uita la *Bucuria sexului*. Ține privirea *sus*.

Chipul lui Trish se destinde.

— Vai, Samantha! Eşti o adevărată comoară! Las-o jos! Flutură vag din mînă către noptieră.

Tocmai pornesc în direcția indicată, cînd uşa băii se deschide şi apare Eddie, care are pe el doar o pereche de boxeri mult prea strîmți, pieptul îi e gol şi incredibil de păros.

Iisuse.

Nu știu cum reuşesc să nu scap tava pe jos.

— Îmi... cer scuze, spun bîlbîindu-mă, făcînd un pas înapoi. Nu mi-am dat seama...

— Nu te prosti! Intră! exclamă Trish veselă, părînd să se fi împăcat total cu ideea că mă aflu în dormitorul ei. Nu sîntem *pudici*.

OK, sinceră să fiu, mi-ar fi plăcut să fie. Mă apropii cu grijă de pat, sărind peste un sutien de dantelă mov. Găsesc un loc pentru tavă pe noptiera lui Trish, împingînd uşor într-o parte o

fotografie cu ea și cu Eddie într-un jacuzzi, ridicînd paharele de șampanie.

Torn ceaiul cît pot de repede și le întind cîte o ceașcă fiecăruia. Nu pot să mă uit în ochii lui Eddie. Ce altă meserie îți permite să-ți vezi șeful dezbrăcat?

În minte îmi vine imediat doar una singură. Ceea ce nu e prea încurajator.

— Păi... o să plec acum, murmur, cu capul plecat.

— Nu te grăbi așa, spune Trish, sorbindu-și încîntată ceaiul. Mmm. Dacă tot ești aici, hai să vorbim un pic! Să vedem cum *stăm*.

— Ăă... bine. Cămașa de noapte i se sucește într-o parte și-i zăresc vîrful sfîrcului. Îmi feresc repede privirea și mă trezesc uitîndu-mă în ochii bărbosului contorsionat din *Bucuria sexului*.

Fără să vreau, mi-i închipui automat pe Trish și pe Eddie în exact aceeași poziție.

Nu. Încetează.

Îmi simt fața arzînd de jenă. Ce poate fi mai suprarealist decît să mă aflu în dormitorul a două persoane complet străine de mine și să mi se *arate* efectiv ce poziție sexuală preferă? Și ca aceștia să nu pară cîtuși de puțin stresați...

O clipă mai tîrziu îmi pică fisa. Firește. Eu fac parte din personal. Eu nu contez.

— Și zi, Samantha, totul e în regulă? Trish lasă ceașca jos și-mi aruncă o privire curioasă. Știi ce ai de făcut? Ai totul sub control?

— Categoric. Mă chinui să găsesc niște cuvinte care să-mi ateste competența. Sînt destul de... călare pe situație. Au! Adică... gata să întorc casa cu fundul în sus.

Au.

— Bravo! exclamă ea. Ştiam eu! Nu-i nevoie să te iau de mînă şi să-ţi arăt! Ştii singură ce trebuie făcut într-o casă!

— Îmi place să cred că da.

Trish îmi răspunde cu un surîs radios şi mai ia o gură de ceai.

— Bănuiesc că azi te ocupi de rufe.

Rufe. La asta nu m-am gîndit pînă acum.

— Aş vrea să schimbi şi aştenuturile cînd faci paturile, adaugă.

Cînd fac paturile?

Nici la asta nu m-am gîndit.

Simt că încep să intru în panică. Nu numai că nu sînt nici pe departe „călare pe situaţie". N-am nici cea mai mică idee despre ce „situaţie" e vorba.

— Vă închipuiţi că am propriile mele... ăă... tipicuri, zic, încercînd să-mi iau un ton firesc. Dar n-am nimic împotrivă dacă vreţi să-mi faceţi o listă cu ce anume doriţi să fac.

— A. Trish pare uşor iritată. Bine, dacă chiar crezi că ai nevoie de aşa ceva.

— Iar eu, Samantha, trebuie să discut cu tine mai încolo în cursul zilei de azi despre termenii şi condiţiile angajării tale, spune Eddie. Stă în faţa oglinzii, ţinînd o halteră. Ca să ştii în ce te-ai băgat. Rîde în hohote, apoi, cu un icnet uşor, ridică greutatea deasupra capului. Pîntecul i se zguduie de efort. Şi imaginea nu e prea atractivă.

— Păi... să mă duc să-mi văd de... treabă. Pornesc cu spatele spre uşă, cu ochii în pămînt.

— Atunci ne vedem mai tîrziu, la micul dejun. Trish îşi flutură veselă mîna spre mine, din vîrful patului. Ciao, ciao!

Nu reuşesc să fac faţă schimbărilor bruşte de dispoziţie ale lui Trish. Se pare că am trecut pe neaşteptate de la relaţia patron-angajat la una gen colegi-de-croazieră-de-lux.

— Ăă... atunci pa! zic, încercînd să-i copiez tonul. Fac o reverenţă, sar din nou peste sutienul ei şi ies cît pot de repede din cameră.

*

Micul dejun e aproape un coşmar. Abia după trei încercări eşuate reuşesc să-mi dau seama cum se taie un grepfruit în două. Nu înţeleg de ce nu s-a gîndit nimeni la asta. Ar fi putut să traseze nişte linii de jur împrejur, sau să le perforeze sau mai ştiu eu ce. Între timp, laptele pentru cafea dă în foc şi, cînd iau cafetiera de pe foc, cafeaua se împrăştie în toate direcţiile. Din fericire, Trish şi Eddie sînt atît de ocupaţi să se certe în legătură cu destinaţia următoarei lor vacanţe că par să nici nu observe ce se întîmplă în bucătărie. Şi nici să-mi audă ţipetele.

Partea bună a lucrurilor este că se pare că de data asta i-am dat de rost toasterului.

Cînd au terminat de mîncat, îndes vasele murdare în maşină şi încerc disperată să-mi amintesc cum am pus-o în funcţiune ieri, cînd Trish intră în bucătărie.

— Samantha, domnul Geiger doreşte să vii în biroul său, spune. Pentru a discuta salariul tău şi condiţiile de angajare. Nu-l lăsa să te aştepte!

— Ăă... prea bine, doamnă. Fac o reverenţă, după care îmi netezesc uniforma şi o pornesc de-a lungul holului. Mă apropii de uşa biroului lui Eddie şi ciocănesc de două ori.

— Intră! se aude un glas jovial. În clipa în care intru, îl găsesc pe Eddie aşezat la biroul său: o chestie uriaşă de mahon şi piele ştanţată, pe care se află un laptop ce pare foarte scump. Acum e complet îmbrăcat, slavă Domnului, în nişte pantaloni maro şi o cămaşă sport şi toată încăperea miroase a aftershave.

— A, Samantha. Eşti pregătită pentru mica noastră întrevedere? Arată spre un scaun cu spătar înalt de lemn, iar eu mă aşez. Poftim! Documentul pe care-l aşteptai!

Îmi întinde, cu un aer foarte sigur pe sine, un dosar pe care scrie CONTRACTUL MENAJEREI. Îl deschid şi în el descopăr pagina de titlu: o foaie de pergament printată astfel încît să semene cu un papirus vechi. Pe ea sînt tipărite cu un font înflorit, în stil medieval, următoarele cuvinte:

CONTRACT
Între Samantha Sweeting şi
Domnul şi doamna Edward Geiger,
Încheiat în ziua de 2 ale lunii iulie, A.D.
Două mii patru.

— Uau, zic surprinsă. Cine v-a redactat contractul ăsta... un avocat?

Nu-mi pot imagina nici un avocat dintre cei pe care îi cunosc redactînd un contract cu litere medievale stil Disney. Ca să nu mai zic de faza cu papirusul.

— N-am avut nevoie de avocat. Eddie chicoteşte atotştiutor. Nu cad eu în plasa asta. Îţi iau cît nu face, crede-mă, doar fiindcă ştiu puţină latină. Ascultă-mă pe mine, Samantha, chestiile

astea sînt supersimplu de redactat, nu-i nevoie să fii un geniu pentru asta. Îmi face cu ochiul poznaş.

— Sînt sigură că aveţi dreptate, spun în cele din urmă. Dau pagina şi trec repede cu privirea peste clauze.

O, Doamne. Ce e prostia asta? Sînt nevoită să-mi muşc buzele ca să nu mi se citească uluiala pe chip în timp ce trec de la o frază la alta.

... *Samantha Sweeting (numită de aici înainte PARTE CIVILĂ)*...

Parte civilă? Oare are cea mai vagă idee ce e aia parte civilă?

... *Prin urmare, avînd în vedere furnizarea de servicii culinare, de o manieră ce va fi explicitată, prima facie, pentru a include fără a exclude gustări şi băuturi uşoare*...

Strîng tare din buze. Nu am voie să rîd.

Urmare a celor mai sus menţionate, ipso facto, toate părţile îşi vor păstra drepturile mai sus numite dincolo de orice îndoială.

Ce? Ce?

Toată chestia e un talmeş-balmeş de nonsensuri. Frînturi de jargon juridic presărate alandala în fraze fără nici o logică, menite să epateze. Parcurg rapid şi restul paginii, făcînd eforturi mari să-mi păstrez seriozitatea, încercînd să mă gîndesc la un răspuns adecvat.

— Știu că pare înspăimîntător, spune Eddie, interpretîndu-mi greșit tăcerea. Dar să nu fii intimidată de toate aceste cuvinte alambicate. Pe cuvînt că e foarte simplu, de fapt! Te-ai uitat cumva și pe salariu?

Privirea mi se mută imediat la cifra trecută cu caractere accentuate la capitolul „Plată săptămînală". E un pic mai puțin decît iau pe oră ca avocat.

— Mi se pare extrem de generos, spun după o pauză. Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

— E ceva ce nu înțelegi? Mă privește radios. Spune-mi!

Cu ce să încep?

— Îhm... partea asta. Arăt spre *Punctul 7: Programul.* Asta înseamnă că am liber tot weekendul? Toate weekendurile?

— Firește. Eddie pare surprins. Nu-ți putem pretinde să renunți la weekend! Decît dacă este o ocazie specială, caz în care îți plătim în plus... vezi la punctul 9...

Nu mai sînt atentă la el. Toate weekendurile libere. Nu mă pot obișnui deloc cu ideea. Nu cred că am avut un weekend total liber de la doișpe' ani.

— E extraordinar. Ridic privirea spre el, continuînd să zîmbesc. Vă mulțumesc foarte mult!

— Dar foștii tăi stăpîni nu-ți dădeau liber în weekend? Eddie pare uluit.

— Păi, nu, spun cu toată sinceritatea. Nu prea.

— Din ce spui, mi se pare că erau niște adevărați sclavagiști! Vei vedea că noi sîntem mult mai rezonabili! Zîmbește larg. Așa, acum am să

te las puţin singură, ca să apuci să citeşti cu atenţie documentul înainte de a-l semna.

— L-am citit deja în mare... Amuţesc în clipa în care Eddie ridică o mînă, dezaprobator.

— Samantha, Samantha, Samantha, spune pe un ton protector de unchi, scuturînd din cap. Am să-ţi dau un sfat care îţi va prinde foarte bine în viaţă. Întotdeauna citeşte documentele juridice *cu foarte mare atenţie*.

Mă uit la el preţ de cîteva clipe şi mă mănînc nasul din cauza efortului pe care-l fac pentru a rămîne serioasă.

— Da, domnule, spun într-un final. Am să încerc să ţin minte asta.

În clipa în care Eddie dispare din cameră, mă uit iar la contract, dîndu-mi ochii peste cap. Iau un creion şi încep să corectez textul automat, să-l reformulez, să tai şi să adaug întrebări pe margine.

După care mă opresc brusc.

Ce naiba fac aici?

Iau o gumă şi-mi şterg iute toate amendamentele. Iau un pix şi mă duc drept la sfîrşitul paginii, unde o bufniţă ca din desene animate, în ţinută de avocat, arată spre o linie punctată.

Nume: Samantha Sweeting
Ocupaţie:

După o clipă de şovăială, scriu „ajutor domestic".

În clipa în care scriu cuvintele, clipesc uimită. Chiar fac asta. Chiar mă angajez pe postul ăsta, la sute de kilometri de viaţa mea de pînă acum, în toate sensurile. Şi nimeni nu ştie ce fac.

Nu știu de ce, îmi vine subit în minte imaginea mamei și expresia de pe chipul ei, dacă ar ști unde mă aflu acum... dacă m-ar putea vedea în uniforma asta... *Ar leşina* pe loc. Aproape că sînt tentată s-o sun și să-i spun cu ce mă ocup.

Dar n-am s-o fac. Și nici n-am timp să mă gîndesc la asta. Am de spălat.

Fac două drumuri pînă la baie ca să duc toate rufele la spălătorie. Trîntesc coșurile pline ochi pe gresie și mă uit la mașina de spălat hi-tech. Ar trebui să fie destul de simplu.

Nu prea am experiență în domeniul ăsta. Acasă trimit totul, în afară de lenjeria intimă, la curățătorie. Dar asta nu înseamnă că *nu pot* s-o fac. Nu trebuie decît să-mi folosesc un pic mintea. Încerc marea cu degetul și deschid ușa mașinii de spălat; imediat, pe ecranul electronic încep să pîlpîie cuvintele: SPĂLARE? SPĂLARE?

Intru instantaneu în panică. *Evident* că vreau să speli, îmi vine să-i răspund. Dar lasă-mă măcar un pic, să bag nenorocitele astea de rufe înăuntru.

Inspir adînc. Stai calmă. Fiecare lucru la timpul lui. Primul pas: să umplu mașina cu rufe. Pescuiesc din coș o grămadă de haine, apoi mă opresc.

Nu. Primul pas: sortarea lucrurilor. Simțindu-mă extrem de încîntată de mine fiindcă m-am gîndit la asta, încep să sortez lucrurile murdare în grămezi pe podea, uitîndu-mă la etichete.

Albe 40.

Albe 90.

Pentru spălare, întoarceţi pe dos.

Spălaţi rufele colorate separat.

Spălaţi cu grijă.

Spălaţi cu MARE GRIJĂ.

Cînd termin cu primul coş sînt complet bulversată. Am făcut cam douăzeci de grămăjoare pe jos şi cele mai multe dintre ele constau doar din cîte un articol. E ridicol. Nu pot să spăl de douăzeci de ori. O să-mi ia toată săptămîna.

Ce să fac? Ce trebuie să înţeleg din toate astea? Simt că mă copleşeşte frustrarea. Şi o uşoară panică. Mă aflu aici de un sfert de oră şi nici măcar n-am început încă.

OK... hai să fiu raţională. Oamenii spală în fiecare zi, în toată lumea. Nu poate fi chiar atît de greu. Va trebui doar să le amestec şi să le împart în categorii mai extinse.

Ridic o grămadă de haine de pe jos şi o bag în cuvă. După care deschid un dulap din apropiere şi mă trezesc uitîndu-mă la o mie de feluri de detergent. Pe care să-l aleg? Îmi revin în minte tot felul de sloganuri auzite la reclamele TV. *Alb fără pată. Mai alb decît albul. Non-biologic. Maşina de spălat trăieşte mai mult cu Calgon.*

Eu nu vreau ca maşina asta de spălat să trăiască mai mult. Nu vreau decît să spăl nenorocitele astea de haine cu ea.

În cele din urmă, înşfac un pachet pe care sînt desenate mai multe cămăşi albe, torn nişte detergent în tăviţă şi, ca să ştiu o treabă, şi în cuvă. Acum ce urmează?

SPĂLARE? Întrebarea continuă să pîlpîie pe ecran. SPĂLARE?

— Ăă... da! zic. Spală-le. Apăs la întîmplare pe un buton.

INTRODUCEŢI PROGRAMUL? îmi răspunde pîlpîind iar.

Programul?

Mă uit în jur după ceva care să mă ghideze cît de cît şi zăresc sub un tub de spray un manual. Îl înşfac şi încep să-l frunzăresc.

Opţiunea de încărcare pe jumătate se referă exclusiv la programele de prespălare A3-E2 şi la programele de clătire suplimentară G2-L7, cu excepţia H4.

Poftim?

Ei, haide. Am absolvit la Cambridge. Pentru numele lui Dumnezeu, am învăţat limba latină. Pot să înţeleg atîta lucru. Dau la altă pagină.

Programele E5 şi F1 exclud ciclul de centrifugare CU EXCEPŢIA CAZULUI ÎN CARE butonul „S" este apăsat cinci secunde înainte de începere SAU zece secunde în timpul programului în cazul programului E5 (pentru rufe care nu sînt din lînă).

Nu reuşesc deloc să-i dau de cap. Examenul meu la litigiile internaţionale între corporaţii a fost de un milion de ori mai uşor decît chestia asta. OK, hai să uităm de manual. Să ne folosim bunul simţ. Apăs scurt pe tastatură cu cel mai competent aer de menajeră de care sînt în stare.

PROGRAMUL K3? începe să pîlpîie ecranul.

— Dar eu nu vreau programul K3! spun, roşie la faţă. Dă-mi altceva! Apăs pe toate butoanele, dar maşina mă ignoră. Aud apa năvălind înăuntru şi văd că se aprinde o lumină verde.

DEMARARE K3, pîlpîie cuvintele pe ecran. PROGRAM PENTRU SPĂLARE DIFICILĂ ŢESĂTURI GROASE.

Spălare dificilă? *Țesături groase?*

— Oprește-te! zic cu respirația tăiată și încep să apăs cu putere toate butoanele. Stai! Încep să dau cu șutul în ea disperată. *Stai!*

— S-a întîmplat ceva? se aude glasul lui Trish din bucătărie și sar de lîngă mașină, netezindu-mi părul.

— Ăă... nu! Nimic! În clipa în care apare în ușă, îmi iau un zîmbet profesionist. Tocmai... am pus niște rufe la spălat.

— Bravo. Îmi întinde o cămașă cu dungi. Dacă ești drăguță, te rog să-i coși domnului Geiger nasturele care i-a căzut...

— Sigur că da! Iau cămașa înghițind în sec.

— Și iată și lista cu îndatoririle tale! Îmi întinde o foaie de hîrtie. Nu e completă, dar cred că pentru început ajunge...

În clipa în care privirea îmi cade asupra listei nesfîrșite, mă cuprinde o ușoară sfîrșeală.

Făcut paturile.. măturat și spălat treptele de la intrare... aranjat florile... lustruit toate oglinzile... făcut ordine în bufeturi... spălat rufele... curățat băile zilnic...

— Spune-mi, există vreun lucru pe lista asta care să-ți pună vreo problemă? adaugă Trish.

— Ăă... nu! Glasul îmi e ușor sugrumat. Nu, nici cea mai mică problemă!

— Dar am să te rog să începi cu călcatul, continuă fermă. Mi-e teamă că ai văzut și tu, sînt destul de multe. Nu știu cum se face, dar mereu se adună... Din motive numai de ea știute, Trish privește în sus. Îi urmăresc privirea, cuprinsă brusc de o presimțire neagră. Acolo, deasupra capetelor noastre, se află un munte de cămăși șifonate care atîrnă pe un suport de lemn, la uscat. Cel puțin treizeci.

În clipa în care le văd, simt că mi se taie picioarele. Habar n-am cum se calcă o cămașă. N-am ținut în viața mea în mînă un fier de călcat. Ce-o să fac?

— Bănuiesc că o să le netezești cît ai clipi! adaugă veselă. Masa de călcat e acolo, adaugă cu un semn ușor din cap.

— Îhm, mersi! îngaim.

Lucrul cel mai important e să par convingătoare. O să scot masa de călcat, o să aștept pînă pleacă... după care o să-mi fac un plan de bătaie.

Apuc masa cu niște gesturi cît mai firești cu putință, de parcă aș face asta de cînd mă știu. Apăs pe unul dintre picioarele de metal, dar nu vrea să se miște. Încerc cu altul, tot fără succes. Trag tot mai tare, pînă cînd mă încing de efort, dar a naibii drăcovenie nici nu se mișcă. Cum naiba s-o deschid?

— Are o clemă, spune Trish, privindu-mă cu mirare. Dedesubt.

— A. Sigur că da! Îi arunc un zîmbet, după care încep să bîjbîi în jurul mesei, împingînd și apăsînd pînă cînd, fără nici o avertizare, drăcovenia aia se desface într-un triunghi cu picioare pe două laturi, care glisează. Îmi alunecă din mînă și se oprește singură la o înălțime de vreo șaizeci și ceva de centimetri, unde se fixează cu un clic.

— Așa! Rîd pentru a-mi ascunde fîstîceala. Păi atunci... să o reglez.

Ridic masa și încerc să modific înălțimea picioarelor, dar chestia aia nu vrea deloc să se miște. În timp ce mă agit fără rost, întorcînd-o

pe toate feţele, obrajii îmi iau foc. *Cum dracu' funcţionează chestia asta?*

— Sinceră să fiu, dacă mă gîndesc mai bine, arunc în treacăt, parcă prefer ca masa de călcat să fie mai joasă. O s-o las aşa cum e.

— Dar nu poţi să calci *la înălţimea asta!* spune Trish chicotind uimită. Trage de mîner! Trebuie să tragi destul de tare... stai să-ţi arăt.

Îmi ia masa din mînă şi din două mişcări o aranjează la înălţimea care trebuie.

— Bănuiesc că eşti învăţată cu un alt model, adaugă înţeleaptă în timp ce clema se închide cu un ţăcănit. Fiecare are propria şmecherie.

— Categoric! spun uşurată prinzînd din zbor această scuză. Evident! Sînt mult mai obişnuită să lucrez cu o... o... o Nimbus 2000.

Trish mă scrutează uşor uimită.

— Asta nu e mătura lui Harry Potter?

La naiba.

Ştiam eu c-o ştiu de undeva.

— Ba da... aşa e, spun într-un final, cu faţa în flăcări. Dar este, de asemenea, şi o marcă foarte cunoscută de mese de călcat. De fapt, cred că mătura a fost botezată aşa... ăă... *după* masa de călcat.

— Serios? Trish pare fascinată. Habar n-am avut! Spre groaza mea, se sprijină de uşă şi-şi aprinde, fără grabă, o ţigară. Nu mă băga în seamă! adaugă, cu glasul înecat în fum. Tu vezi-ţi de treabă!

Să-mi văd de treabă?

— Uite şi fierul, adaugă cu un gest al mîinii. În spatele tău.

— Ăă... super! Mersi! Iau fierul de călcat şi îl bag în priză, cît pot de încet, inima îmi bate

cu putere. Nu pot să fac asta. Trebuie neapărat să găsesc o ieşire. Dar nu-mi trece nimic prin cap. În mintea mea e un vid absolut.

— Cred că fierul s-a încălzit destul! spune Trish săritoare.

— Da! o aprob, aruncîndu-i un zîmbet schimonosit.

N-am de ales. Va trebui să încep să calc. Iau una dintre cămăşile de deasupra şi o întind stîngace pe masa de călcat, trăgînd cît pot de timp. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Domnului Geiger nu-i place să aibă gulerele *prea* apretate, mă atenţionează Trish.

Prea ce? Mă uit în jur cu o privire hăituită şi ochii îmi cad pe o sticlă cu eticheta Spray pentru apretat.

— Am înţeles! Înghit în sec, încercînd să-mi ascund panica. Păi, cred că... am să ajung la etapa cu apretatul... imediat...

Fără să-mi vină să cred ce fac, ridic fierul. E mult mai greu decît mi-am imaginat şi scoate un nor de aburi înspăimîntător. Cu maximă gingăşie, îl cobor spre ţesătura de bumbac. N-am nici cea mai vagă idee ce parte a cămăşii ţintesc. Mai bine închid ochii.

Şi din senin se aude un ţîrîit venind dinspre bucătărie. Telefonul. Slavă Domnului... slavă Domnului... slavă Domnului...

— Of, cine-o fi? spune Trish, încruntată. Scuze, Samantha. Cred că trebuie să mă duc să răspund.

— Nici o problemă! strig ridicînd puţin vocea. Nu vă faceţi griji! Eu îmi văd de treabă...

În clipa în care Trish iese din cameră, trîntesc fierul jos cu zgomot şi-mi îngrop capul în mîini.

Sînt nebună. N-o să meargă niciodată. Nu sînt făcută să fiu menajeră. Aburii fierului de călcat îmi pufăie în față și țip, speriată. Îl scot din priză și mă prăbușesc lîngă perete. E abia nouă și douăzeci și sînt deja cu nervii la pămînt.

Și eu care credeam că e foarte stresant să fii avocat.

Unsprezece

În momentul în care Trish se întoarce în bucătărie, mi-am mai revenit. Pot să fac asta. Sigur că pot. Doar nu e fizică cuantică. E *menaj*.

— Samantha, mi-e teamă că azi va trebui să te lăsăm singură, spune Trish ușor îngrijorată. Domnul Geiger a plecat la golf, iar eu mă duc să văd Mercedesul cel nou al unei *foarte* bune prietene. Crezi că te descurci singură?

— Sigur că da! zic, sforțîndu-mă să nu par exagerat de veselă. Nu vă faceți griji pentru mine. Serios. O să-mi văd de ale mele...

— Ai terminat cu călcatul? Se uită spre spălătorie, impresionată.

Dacă am terminat? Ce-și închipuie că sînt, Wonder Woman?

— Să vă spun drept, m-am gîndit să las călcatul deocamdată și mă ocup mai întîi de restul casei, spun, pe un ton cît se poate de sec. De obicei, așa fac.

— Categoric. Încuviințează cu hotărîre. Cum crezi că e mai bine. Și, fiindcă din păcate eu n-am să-ți pot răspunde la eventualele întrebări, o va face Nathaniel! Face un semn spre ușă. V-ați cunoscut, nu?

— A, zic în clipa în care intră îmbrăcat în nişte blugi rupţi şi cu părul în dezordine. Ăă... da. Bună din nou.

E un pic ciudat să-l văd în dimineaţa asta, după toate dramele de aseară. În momentul în care privirile ni se întîlnesc, colţurile gurii i se ridică într-un zîmbet.

— Bună, zice. Cum merge?

— Foarte bine! zic pe un ton lejer. Perfect.

— Nathaniel ştie *tot* ce e de ştiut despre casa asta, intervine Trish, care se dă cu ruj. Aşa că dacă nu găseşti ceva... dacă vrei să ştii cum se deschide o uşă sau orice altceva... el e omul pe care să-l întrebi.

— Am să ţin minte, zic. Mersi.

— Dar, Nathaniel, te rog foarte mult *să n-o deranjezi* pe Samantha, adaugă Trish, aruncîndu-i o privire severă. Fiindcă ea are tabieturile ei.

— Evident, spune Nathaniel, încuviinţînd grav din cap. În clipa în care Trish ne întoarce spatele, îmi aruncă o privire amuzată şi simt că mi se urcă sîngele în obraji.

Adică ce vrea să spună cu asta? De unde ştie că nu am tabieturile mele? Doar fiindcă nu ştiu să gătesc, nu înseamnă că nu pot să fac *absolut nimic*.

— Deci totul e OK, da? Trish îşi ia geanta. Ai găsit chestiile de curăţat?

— Ăă... mă uit în jur confuză.

— În spălătorie! Dispare un moment, după care reapare cu o căduţă albastră plină de produse de curăţat, pe care o trînteşte pe masă. Poftim! Şi nu uita de Marigolds! adaugă veselă.

De ce să nu uit?

— Mănuşile de cauciuc, spune Nathaniel. Ia o pereche imensă de mănuşi roz din cădiţă şi mi le întinde cu o uşoară înclinare a capului.

— Da, mulţumesc, spun cu un aer demn. Ştiam şi eu.

N-am purtat în viaţa mea mănuşi de cauciuc. Făcînd eforturi ca dezgustul să nu mi se citească pe faţă, îmi bag degetele în ele.

O, Doamne. În viaţa mea n-am simţit pe piele ceva atît de fără formă, de cauciucat şi de... *dezgustător*. Trebuie să port chestiile astea *toată ziua?*

— *Au revooooir*! strigă Trish din hol şi uşa de la intrare se închide cu zgomot în urma ei.

— Aşa! spun. Păi... să-mi văd de treabă.

Aştept ca Nathaniel să plece, dar el se reazemă de masă şi mă priveşte întrebător.

— Ai măcar cea mai vagă idee despre cum se face curat într-o casă?

Încep să mă simt de-a dreptul insultată. Oare chiar *arăt* ca o persoană care nu e în stare să facă curat într-o casă?

— Evident că ştiu cum se face curat într-o casă. Dau ochii peste cap.

— I-am spus mamei despre tine aseară. Îmi zîmbeşte brusc, de parcă tocmai şi-ar fi amintit conversaţia, iar eu îl privesc bănuitoare.

— Ce-a zis?

— Oricum, spune Nathaniel ridicînd privirea, a zis că e de acord să te înveţe să gătească. Şi i-am zis că probabil ai nevoie şi de nişte ponturi pentru curăţenie...

— N-am nevoie de nici un fel de ponturi pentru curăţenie! îi răspund. Am făcut curat în

nu știu cîte case, de mii de ori. Sinceră să fiu, ar cam trebui să m-apuc.

— Fă abstracție de mine, spune Nathaniel ridicînd din umeri.

Las' că-i arăt eu lui. Cu aerul cel mai profesionalist din lume, iau un spray din cădiță și dau cu el pe blatul de la bucătărie. Așa. Cine zice că nu știu ce fac?

— Deci ai făcut curat în nu știu cîte case, spune Nathaniel, privindu-mă.

— Da. În milioane de case.

Sprayul s-a solidificat în picături mici cenușii, ca de cristal. Le șterg repede cu o cîrpă, dar nu vor să se ia. La naiba.

Mă uit mai bine la tub. „A NU SE FOLOSI PE SUPRAFEȚE DE GRANIT". *La naiba.*

— În orice caz, spun, acoperind iute picăturile cu cîrpa. Îmi stai în drum. Iau un pămătuf de praf din cădiță și încep să mătur cu el firimiturile de pe masă. Scuză-mă...

— Atunci te las, spune Nathaniel, cu un început de surîs în colțul gurii. Se uită la pămătuf. N-ar fi mai bine să folosești pentru asta o perie și un făraș?

Mă uit confuză la pămătuf. Și ăsta ce-are? Și oricum, cine e el, inspectorul-șef de la ministerul prafului?

— Am metodele mele, spun, înălțînd semeață capul. Mulțumesc.

— OK. Zîmbește. Ne vedem mai tîrziu.

N-o să-l las să mă intimideze. Sînt cît se poate de capabilă să fac curat în casa asta. Nu-mi trebuie decît... un plan. Da. O fișă de pontaj, ca la serviciu.

În clipa în care Nathaniel a dispărut, înșfac un stilou și o hîrtie și încep să scriu repede o listă pentru ziua de azi. Mă și văd mișcîndu-mă grațioasă de la o treabă la alta, cu peria într-o mînă și pămătuful în cealaltă, punînd totul în ordine. Ca Mary Poppins.

9.30-9.36 **Făcut paturile**
9.36-9.42 **Scos rufele din mașină și pus în uscător**
9.42-10.00 **Făcut curățenie în băi**

Cînd termin de scris lista, o recitesc cu un nou elan de optimism. E mai bine. Așa mai merge. În ritmul ăsta, pe la prînz am terminat.

9.36 **La naiba. Nu pot să fac patul ăsta. De ce nu vrea așternutul ăsta să stea întins?**

9.42 **Și de ce sînt saltelele atît de *grele*?**

9.54 **E curată tortură. În viața mea nu m-au durut brațele atît de tare. Păturile cîntăresc o tonă, iar așternuturile nu vor să stea drepte și habar n-am cum să aranjez nenorocitele alea de colțuri. Oare cum fac asta cameristele? Cum?**

10.30 **În sfîrșit. O oră întreagă de muncă grea și am reușit să fac fix un pat. Deja am rămas foarte tare în urmă. Dar nu contează. Nu trebuie să mă opresc. Urmează spălatul.**

10.36 **Nu. Te rog, nu.**

Cu greu îmi fac curaj să mă uit mai bine. E un dezastru total. Toate lucrurile din mașina de spălat s-au făcut roz. Fiecare lucruşor.

Ce *s-a întîmplat*?

Cu degetele tremurînde, pescuiesc un cardigan ud de caşmir. Cînd l-am pus înăuntru, era bej. Iar acum are o culoare grețoasă de vată de zahăr. Știam eu că programul K3 nu sună bine deloc. *Ştiam* eu...

Calmează-te. Trebuie să existe o soluție, trebuie. Caut disperată cu privirea printre șirurile de produse îngrămădite pe rafturi. Stain Away... Vanish. Trebuie să existe un remediu. Trebuie doar să mă gîndesc...

10.42 **OK, am răspunsul. S-ar putea ca rezultatul să nu fie impecabil, dar altă soluție n-am.**

11.00 **Tocmai am cheltuit 852 de lire pentru înlocuirea tuturor hainelor din mașină, cu altele cît mai asemănătoare. Cei de la departamentul de shopping personalizat de la Harrods au fost foarte săritori și le vor trimite mîine, cu o livrare expres. Mă rog din suflet ca Trish și Eddie să nu observe că garderoba lor s-a regenerat ca prin farmec.**

Acum va trebui să arunc toate hainele roz. Și să trec la următorul punct de pe listă.

11.06 **Şi... aa. Călcatul. Cum o să mă descurc?**

11.12 **Așa. M-am uitat în ziarul local și am găsit o soluție și la chestia asta. O fată din sat o să vină să ia rufele, o să le calce pînă dimineață pentru suma de trei lire o cămașă și o să-i coasă nasturele lui Eddie.**

Pînă acum, slujba asta m-a costat aproape o mie de lire. Și nu e nici măcar ora prînzului.

11.42 **Totul merge ca pe roate. Am băgat aspiratorul și mă-nțeleg foarte bine cu el...**

La naiba. Ce-a fost asta? Ce-a intrat în furtun? Și ce scîrțîie așa?

L-am *stricat?*

11.48 **Oare cît o costa un aspirator?**

12.24 **Mă dor picioarele de mor. Am stat în genunchi pe gresia tare, am curățat baia și mi s-a părut că a durat o veșnicie. Am șănțulețe în genunchi, acolo unde marginile plăcilor mi-au intrat în carne, mi-e cald de mor, iar produsele chimice de curățat mă fac să tușesc. Nu vreau decît să mă odihnesc puțin. Dar trebuie să continui. Nu mă pot opri nici măcar un moment. Sînt *atît de* în urmă...**

12.30 **Ce naiba e cu sticla asta de clor? Cum s-o fi deschizînd? O răsucesc în toate părțile nedumerită, uitîndu-mă la săgețile**

de pe capac. De ce nu iese nimic? OK, o s-o strîng foarte, foarte tare...

La naiba. Mai avea puțin și-mi nimerea drept în ochi.

12.32 LA NAIBA. Ce mi-a făcut la PĂR?

Pe la ora trei sînt complet depășită. N-am bifat decît jumătate din lucrurile de pe listă și nu mă văd deloc ajungînd la capătul ei. Habar n-am cum face lumea curat. E cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea.

Nu mă mișc deloc grațioasă ca Mary Poppins. Sar de la o treabă neterminată la alta, ca un pui fără cap. În clipa asta stau în picioare pe un scaun și șterg oglinda din salon. Dar e ca într-un vis urît. Cu cît frec mai mult, cu atît se murdărește mai tare.

Mă privesc din cînd în cînd în oglindă. În viața mea n-am arătat mai neîngrijită. Am un păr ca de nebună, cu o șuviță grotescă de un blond-verzui în locul în care m-am stropit cu clor. Fața mi-e roșie și transpirată, mîinile trandafirii și umflate de durere de la atîta frecat, iar ochii injectați.

De ce nu se ia? De ce?

— Șterge-te! strig, aproape plîngînd de frustrare. Șterge-te, lua-te-ar naiba de... lua-te-ar naiba de...

— Samantha.

Mă opresc brusc din frecat și-l văd pe Nathaniel stînd în ușă și uitîndu-se la oglinda murdară.

— Cu oțet ai încercat?

— *Cu oțet*? Mă holbez la el neîncrezătoare.

— Atacă grăsimea, adaugă. E bun pentru geamuri.

— A. Bine. Pun cîrpa jos, încercînd să-mi recapăt calmul. Da, știam și eu asta.

Nathaniel clatină din cap.

— Ba nu știai.

Mă uit la chipul lui hotărît. N-are nici un rost să mă mai prefac. Știe că n-am făcut curat în nici o casă în viața mea.

— Ai dreptate, recunosc în cele din urmă. N-am știut.

În clipa în care mă dau jos de pe scaun mi se împleticesc picioarele de oboseală. Mă apuc de polița căminului, încercînd să ridic din nou capul.

— Ar trebui să iei o pauză, spune Nathaniel ferm. Te-am văzut, ai muncit toată ziua. Ai mîncat ceva?

— N-am avut timp.

Mă las să cad pe un scaun, brusc prea slăbită ca să mă mai pot mișca. Mă doare fiecare mușchi, chiar și mușchii pe care habar n-aveam că-i am. Mă simt de parcă aș fi alergat la maraton. Sau aș fi trecut înot Canalul Mînecii. Și încă n-am lustruit lemnăria și n-am bătut preșurile.

— E... mai greu decît am crezut, zic într-un final. Mult mai greu.

— Îhîm. Încuviințează, privindu-mă mai atent. Ce s-a întîmplat cu părul tău?

— Clor, zic scurt. Cînd spălam WC-ul.

Pufnește într-un rîs înfundat, dar nu mă uit la el. Sinceră să fiu, mi se fîlfîie de tot și de toate.

— Un lucru e sigur, spune. Nu te dai în lături de la muncă. Cu timpul o să fie mai ușor...

— Nu pot s-o fac. Cuvintele îmi scapă înainte de a le putea opri. Nu pot să fac lucrul ăsta. Sînt... un caz irecuperabil.

— Ba sigur că poţi. Caută în rucsac şi scoate o cutie de Cola. Poftim, ia asta. Nu poți să lucrezi fără combustibil.

— Mersi, zic și o iau recunoscătoare. O deschid și iau o înghițitură și mi se pare cea mai minunată băutură pe care am gustat-o vreodată. Mai iau o gură mare şi lacomă, apoi încă una.

— Să știi că oferta mai e încă valabilă, adaugă după o pauză. Dacă vrei, mama e gata să te învețe.

— Serios? Mă șterg la gură, îmi dau părul transpirat de pe față și-l privesc. Crezi că... ar face asta?

— E genul de om căruia îi plac provocările. Zîmbeşte. O să te învețe cum să descurci în bucătărie. Se uită ironic la oglinda murdară.

Mă trece instantaneu un val de umilință și-mi feresc privirea. Nu vreau să fiu o neajutorată. Nu vreau să am nevoie de meditații. Eu nu sînt așa. Vreau să pot face asta singură, fără să cer ajutorul nimănui.

Dar trebuie să fiu realistă. Adevărul e că am nevoie de ajutor.

Măcar pentru motivul că, dacă o țin ca azi, în două săptămîni dau faliment.

Mă întorc spre Nathaniel.

— Ar fi extraordinar, spun recunoscătoare. Mi-ar plăcea mult. Mersi.

Doisprezece

Sîmbătă dimineaţa cînd mă trezesc inima îmi bate cu putere şi sar în picioare agitată, înnebunită la gîndul tuturor lucrurilor pe care le am de făcut...

După care mă opresc, asemeni unei maşini care frînează la un stop. O clipă, nici nu sînt în stare să mă mişc. Apoi, şovăind, mă scufund înapoi în pat, copleşită de cea mai ciudată şi mai extraordinară senzaţie pe care am trăit-o vreodată.

Nu am nimic de făcut.

Nu am nici un contract de citit, nici un e-mail la care să trebuiască să răspund, nici o şedinţă urgentă la birou. Nimic.

Mă încrunt, încercînd să-mi amintesc cînd a fost ultima oară cînd n-am avut nimic de făcut. Şi mi se pare că nu mi s-a întîmplat *niciodată* să n-am nimic de făcut, de cînd aveam şapte ani. Mă dau jos din pat, mă duc la fereastră şi mă uit afară la dimineaţa abia începută, la cerul albastru şi transparent, încercînd să mă obişnuiesc cu ideea. E ziua mea liberă. Nimeni nu poate să-mi ceară nimic. Nimeni nu mă poate

una pentru a-mi solicita prezența. E timpul meu și numai al meu. *Timpul meu personal.*

Pe cînd stau la fereastră și meditez la asta, mă cuprinde o senzație ciudată. Mă simt ușoară ca un balon cu heliu, parcă plutesc. Pe chip îmi înflorește un zîmbet de beatitudine. Privirea mea se întîlnește cu cea a imaginii mele reflectată în sticla ferestrei. Pentru prima oară în viața mea, pot să fac absolut orice doresc.

Mă uit la ceas, e abia șapte și un sfert. Întreaga zi se întinde în fața mea, ca o foaie albă de hîrtie. Oare ce să fac? Cu ce să *încep*? Simt bucuria invadîndu-mă din nou, pînă cînd mai am puțin și izbucnesc efectiv în rîs.

Am început deja să-mi fac fișa de pontaj a zilei în minte. Uită de intervalele de șase minute. Uită de grabă. Azi, timpul meu se măsoară în *ore*. O oră pentru zăbovit în baie și pentru îmbrăcat. O oră pentru luat micul dejun în tihnă. O oră pentru citit ziarul, din scoarță-n scoarță. O să am cea mai indolentă, cea mai trîndavă, cea mai plăcută dimineață din viața mea de adult.

În clipa în care intru în baie, simt că mă dor toți mușchii. Mușchi pe care n-am știut niciodată că-i am. Nu știu de ce nu s-a gîndit nimeni să scoată bani din ședințe de făcut curat, ca alternativă la fitness. Umplu cada cu apă fierbinte și torn în ea niște ulei de baie de-al lui Trish, după care mă scufund în apa parfumată și mă întind pe spate fericită.

Grozav. Am să stau aici pînă mă uită Dumnezeu.

Închid ochii, lăsînd apa să-mi scalde umerii și timpul să plutească pe lîngă mine în fuioare

lungi. Cred că am aţipit chiar, o vreme. În viaţa mea n-am petrecut atîta timp în baie.

În cele din urmă deschid ochii, iau un prosop şi ies din cadă. În momentul în care încep să mă şterg, iau ceasul şi mă uit să văd cît e, doar aşa, de curiozitate.

Şapte jumate.

Poftim?

Totul n-a durat decît un sfert de oră?

Mă cuprinde nedumerirea. Cum naiba de n-a durat decît un sfert de oră? Stau în picioare, cu apa prelingîndu-mi-se pe corp, uşor nehotărîtă, întrebîndu-mă dacă n-ar fi mai bine să intru la loc în cadă şi să o iau de la început, de data asta fără nici un fel de grabă.

Dar nu. Ar fi prea ciudat. Nu contează. Am făcut baie repede. Ei şi ce? O să am grijă să-mi iau mai pe îndelete micul dejun. Să-l *savurez* cu adevărat.

Măcar bine că am nişte haine să-mi pun pe mine. Aseară, Trish m-a luat cu ea la un mall aflat la cîţiva kilometri, ca să-mi fac provizii de lenjerie intimă, pantaloni scurţi şi rochii de vară. Mi-a zis că mă lasă pe mine să-mi aleg şi a sfîrşit prin a mă bate la cap şi a alege ea totul... şi nu ştiu cum, m-am trezit că nu am nici măcar un articol de îmbrăcăminte de culoare neagră.

Îmi pun cu grijă o rochie roz mulată şi o pereche de sandale şi mă uit în oglindă. E prima oară cînd port roz în viaţa mea. Dar, spre uimirea mea, nu îmi stă rău deloc! Singurul lucru care mă deranjează e şuviţa decolorată. Va trebui să fac ceva în privinţa ei.

Pornesc pe hol, dar dinspre dormitoriul soţilor Geiger nu se aude nici cel mai mic zgomot.

Trec în liniște pe lîngă ușa lor, simțindu-mă brusc stînjenită. O să fie un pic ciudat să mă aflu în casa lor tot weekendul, fără să am nimic de făcut. Mai bine ies la plimbare mai încolo. Ca să nu le stau în drum.

În bucătăria strălucind de curățenie ca întotdeauna e liniște, dar încep să mă simt tot mai puțin intimidată. Măcar acum știu să umblu cu cafetiera și cu prăjitorul de pîine și în cămară am găsit o tonă de gemuri. O să-mi pregătesc un mic dejun cu toast, suc de portocale și marmeladă de ghimbir și o ceașcă de cafea. Și am să citesc ziarul, din scoarță-n scoarță. Asta o să dureze pînă pe la ora unșpe, după care văd eu ce fac.

Găsesc pe prestul de la intrare un exemplar din *The Times* și vin cu el în bucătărie, exact în clipa în care feliile de pîine sar din prăjitor.

Asta da viață.

Mă așez lîngă fereastră, crănțănind din pîinea prăjită, sorbind din cafea și răsfoind alene ziarul. În cele din urmă, după ce devorez trei felii, două cești de cafea și toate secțiunile de duminică, îmi întind brațele cu un căscat uriaș și mă uit la ceas.

Nu-mi vine să cred. E abia opt fără patru minute.

Ce-o fi cu mine? Parcă zisesem c-o să-mi iau micul dejun fără pic de grabă. Trebuia să-mi ia toată dimineața. Și nu să termin totul în fix douăzeci de minute.

OK... nu contează. N-are rost să mă stresez din atîta lucru. O să găsesc eu altă metodă de a mă relaxa.

Pun farfuria şi tacîmurile în maşina de spălat vase şi şterg firimiturile de pe masă. După care mă aşez iar şi mă uit în jur. Mă întreb ce să fac în continuare. E prea devreme ca să ies din casă.

Îmi dau brusc seama că bat darabana cu degetele în masă. Mă opresc şi mă uit o clipă la mîinile mele. E ridicol. E prima mea zi cu adevărat liberă din ultimii zece ani. Ar trebui să fiu *relaxată*. Haide, nu se poate să nu găsesc ceva relaxant de făcut.

Ce face lumea cînd e liberă? Îmi vin instantaneu în minte o serie de imagini de la televizor. Ce-ar fi să-mi mai fac o cafea? Dar am băut deja două. Nu prea mai am chef de încă una. Să citesc încă o dată ziarul? Dar am o memorie aproape fotografică. Aşa că n-are nici un rost să recitesc ce-am citit deja.

Privirea îmi zboară pe fereastră, unde o veveriţă stă cocoţată pe un stîlp de piatră şi se uită în jur cu ochi ageri. Poate că am să ies în curte. Să mă bucur de grădină, de vietăţile sălbatice şi de roua dimineţii. E o idee foarte bună.

Doar că problema cu roua dimineţii e că te cam udă la picioare. Îmi croiesc stresată drum prin iarba umedă, dorindu-mi să nu-mi fi luat sandalele decupate în faţă. Sau să-mi fi amînat plimbarea pentru mai tîrziu.

Grădina e mult mai mare decît mi se păruse. Pornesc pe peluză spre un gard viu ornamental unde pare că se sfîrşeşte totul şi-mi dau seama că dincolo de el e o altă secţiune a grădinii, mărginită într-o parte de o livadă, iar în cealaltă, în stînga mea, de un fel de grădină împrejmuită cu gard de piatră.

E o grădină uluitoare. Pînă şi eu îmi dau seama de asta. Florile sînt viu colorate fără a fi ţipătoare, fiecare zid e acoperit cu nu ştiu ce soi de iederă superbă sau cu viţă de vie, şi, în timp ce mă îndrept spre livadă, zăresc pere mici, aurii atîrnînd de crengile copacilor. Nu cred că am mai văzut vreodată în viaţa mea o pară crescînd într-un copac.

Mă plimb printre arborii fructiferi spre o porţiune imensă, în formă pătrată, de pămînt cafeniu, cu plante care cresc în şiruri una lîngă alta. Astea trebuie să fie legumele. Ating uşor cu vîrful piciorului una dintre ele. Ar putea fi varză sau salată verde. Sau, poate, frunze ale unei plante care creşte sub pămînt.

Sinceră să fiu, poate să fie şi un extraterestru. Habar n-am.

Mai rătăcesc o vreme, după care mă aşez pe o bancă de lemn acoperită cu muşchi şi mă uit la un tufiş din apropiere presărat cu flori albe. Mm. Ce drăguţ.

Şi acum? Oare *ce fac* oamenii în grădinile lor?

Îmi trece prin cap că aş putea să-mi iau ceva de citit. Sau să sun pe cineva. Simt nişte furnicături ciudate în degete. Mă uit la ceas. E abia opt şi şaişpe minute. O, Doamne.

Ei hai, nu pot să renunţ aşa uşor. O să mai stau aici un timp şi-o să mă bucur de linişte. Mă las pe spate, mă aşez confortabil pe bancă şi mă uit la pasărea care scormoneşte în pămînt, lîngă mine.

După care mă uit din nou la ceas. Opt şi şaptişpe minute.

Nu pot să fac asta.

Nu pot să nu fac nimic toată ziua. O să înnebunesc. Trebuie să mă duc să cumpăr alt ziar de la magazinul din sat. Dacă au *Război şi pace*, o să cumpăr şi cartea asta. Mă ridic şi pornesc cu pas grăbit înapoi spre peluză, cînd un bip care se aude dinspre buzunarul meu mă face să mă opresc în loc.

E mobilul meu. Am primit un SMS. Cineva mi-a trimis un SMS, sîmbătă, dis-de-dimineaţă. Scot mobilul şi mă uit la el, cuprinsă de o nervozitate subită. N-am mai avut nici un contact cu lumea exterioară de o zi şi ceva.

Ştiu că mai sînt şi alte mesaje în telefon, dar nu am citit nici unul. Ştiu că am mesaje şi în mesageria vocală, dar nu am ascultat nici unul. Nu vreau să ştiu. Am pus un zid între mine şi toate astea.

Pun mîna pe mobil, spunîndu-mi că ar fi mai bine să-l bag la loc în buzunar. Însă acum mi-a fost stîrnită curiozitatea. Cineva mi-a trimis un SMS acum doar cîteva secunde. Cineva, undeva, a ţinut în mînă mobilul şi a tastat un mesaj pentru mine. Am o viziune subită cu Guy, în pantaloni sport şi cămaşă albastră, ţinuta lui din afara orelor de program. Îl văd stînd la birou, scriind încruntat.

Cerîndu-şi scuze.

Dîndu-mi veşti. Despre o evoluţie surprinzătoare a situaţiei, pe care nici n-aş fi crezut-o posibilă ieri...

Nu mă pot abţine. În ciuda tuturor celor întîmplate, simt o mică licărire de speranţă. Pe cînd stau aici, pe peluză dis-de-dimineaţă, simt că mintea îmi e trasă cu forţa afară din această grădină, înapoi la Londra, înapoi la birou. Unde

a trecut o zi întreagă fără mine. Cîte nu se pot întîmpla în douăzeci şi patru de ore! Lucrurile se pot schimba. În cine ştie ce mod miraculos, poate că lucrurile au luat o întorsătură pozitivă.

Sau... s-au înrăutăţit şi mai tare. S-au hotărît să mă dea în judecată. Mă aduc în faţa instanţei.

Încordarea îmi creşte în suflet, cu fiecare clipă. Apuc şi mai strîns mobilul. Trebuie să ştiu. Bine sau rău. Deschid telefonul şi găsesc textul. E de la un număr pe care nu-l cunosc.

Cine? Cine naiba îmi dă SMS?

Cu un sentiment neplăcut, apăs OK ca să-l citesc.

bună samantha, sînt nathaniel.

Nathaniel?

Nathaniel?

Sînt atît de uşurată, că izbucnesc în rîs. Sigur că da! I-am dat ieri numărul de mobil, pentru mama lui. Apăs pe buton ca să citesc şi restul mesajului.

dacă te interesează, mama poate începe lecţiile de gătit cu tine azi. nat

Lecţiile de gătit. Mă străbate un fior de încîntare. Da. Asta e modul cel mai plăcut în care îmi pot petrece restul zilei. Apăs pe Răspunde şi scriu repede:

mi-ar plăcea. mersi. sam

Îl expediez zîmbind uşor. Ce amuzant! Un minut sau două mai tîrziu, telefonul bipăie din nou.

la ce oră? e prea devreme la 11? Nat

Mă uit la ceas. Mai sînt două ore şi jumătate pînă la unşpe.

Două ore şi jumătate în care n-am nimic de făcut în afară de a citi ziarul şi a-i evita pe Trish şi pe Eddie. Apăs pe Răspunde.

nu s-ar putea la 10? sam

La zece fără cinci sînt în hol, gata de plecare. Se pare că locuinţa mamei lui Nathaniel nu e prea uşor de găsit, aşa că planul e să ne întîlnim aici şi să mă conducă el. Îmi studiez chipul în oglindă şi mă crispez. Şuviţa decolorată sare în ochi mai tare ca niciodată. Îmi dau părul în faţă şi în spate de cîteva ori – dar nu o pot ascunde nicicum. Poate pot să merg cu mîna pusă absent în creştet, de parcă aş medita profund. Încerc cîteva poze firești în oglindă.

— Te doare capul?

Mă răsucesc pe călcîie şi îl văd pe Nathaniel în cadrul uşii deschise, îmbrăcat într-o cămaşă simplă şi jeanşi.

— Ăă... nu, spun, cu mîna încă la cap. Tocmai...

N-are nici un sens. Las mîna jos şi Nathaniel se uită o clipă la şuviţă.

— Arăţi simpatic, zice. Ca un bursuc.

— Un *bursuc?* spun, ofensată. Nu arăt deloc ca un bursuc.

Arunc o privire rapidă în oglindă, ca să mă asigur. Nu, nu arăt ca un bursuc.

— Bursucii sînt nişte creaturi foarte frumoase, spune Nathaniel ridicînd din umeri. Dac-aş

avea de ales între a arăta ca un bursuc sau ca o hermelină, aș alege bursucul.

Ia stai așa. Cine a zis că ar trebui să aleg între bursuc și hermelină? Nici măcar nu știu cum am ajuns la conversația asta.

— Poate că ar trebui să plecăm, zic cu un aer demn. Îmi iau geanta, îmi mai arunc o ultimă privire de control în oglindă și apăs pe clanță.

OK. Poate că aduc un pic cu un bursuc.

Aerul vărătic a început deja să se încălzească și îl inspir recunoscătoare, în timp ce păşim pe aleea de pietriș. Simt un miros floral plăcut, pe care am sentimentul că-l recunosc...

— Caprifoi și iasomie! exclam subit.

Am ulei de baie Jo Malone acasă.

— Uite caprifoiul, acolo pe zid. Nat arată spre o plantă încîlcită, cu flori de culoare gălbui deschis de pe piatra veche, îngălbenită. Acum un an l-am pus.

Mă uit cu interes la florile delicate. Deci așa arată caprifoiul?

— Dar iasomie nu există aici în zona asta, spune mirat. Ți se pare ție că miroase a iasomie?

— Ăă... îmi întind vag brațele. Poate că nu.

Mai bine nu pomenesc nimic despre uleiul meu de baie Jo Malone în momentul ăsta. Sau și mai bine, niciodată.

În clipa în care ieșim de pe alee îmi dau seama că e prima oară cînd ies de pe proprietatea familiei Geiger de cînd am venit aici – dacă nu pun la socoteală mersul la cumpărături împreună cu Trish, cînd am fost mult prea ocupată să-i caut CD-ul cu Céline Dion ca să mai fiu atentă la împrejurimi. Nathaniel a făcut stînga

şi merge cu paşi mari pe drum – dar eu pur şi simplu nu mă pot mişca. Mă uit cu gura căscată la priveliştea din faţa mea. Satul ăsta e absolut *uluitor de frumos.*

Habar n-am avut.

Mă uit în jur şi privirea îmi zăboveşte cu nesaţ asupra zidurilor vechi, de culoarea mierii. Şirurile de case vechi cu acoperişuri foarte abrupte. Pîrîul mărginit de sălcii. Mai sus pe drum se zăreşte barul pe care l-am remarcat în prima noapte, cu faţada ornată cu coşuri de flori. În depărtare, se aude tropot de cai. Nu există absolut nimic care să facă notă discordantă. Totul e calm şi blînd şi pare că există aici de sute de ani.

— Samantha?

Nathaniel a observat, în cele din urmă, că am rămas ţintuită locului.

— Îmi cer scuze. Mă grăbesc să-l ajung din urmă. E un loc incredibil de frumos! Nici nu mi-am dat seama pînă acum.

— E drăguţ. Simt în tonul lui o urmă de mîndrie. Cam plin de turişti, dar... Ridică din umeri.

— Habar n-am avut! Pornim mai departe, dar nu mă pot opri să nu mă uit în jur, cu ochii măriţi de uimire. Ia uite la pîrîul ăla! Ia uite, ce bisericuţă superbă!

Mă simt ca un copil care descoperă o jucărie nouă. Nu am prea fost la ţară pînă acum. Întotdeauna fie am stat în Londra, fie am plecat în străinătate. Am fost în Toscana de atîtea ori că nici nu le mai ştiu şirul şi la un moment dat, cînd mama a fost detaşată pe post acolo, am stat şase luni la New York. Dar n-am fost în viaţa mea la Cotswolds.

Traversăm pîrîul pe un pod vechi, de piatră, în arcadă. Mă opresc o clipă pe pod și mă uit la rățuște și la lebede.

— E pur și simplu splendid. Trag adînc aer în piept. Absolut superb.

— N-ai văzut nimic din toate astea cînd ai venit? Nathaniel mă privește amuzat. Ce-ai făcut, ai coborît dintr-o bulă de aer, direct din cer?

Îmi amintesc călătoria mea și toată panica, tulburarea și disperarea care puseseră stăpînire pe mine. Cum am coborît din tren, cu capul zvîcnindu-mi, văzînd în fața ochilor doar o ceață.

— Cam așa ceva, spun într-un final. Nu m-am uitat pe unde merg.

Ne uităm la două lebede care plutesc pe sub podeț cu un aer princiar. Apoi mă uit la ceas. E deja zece și cinci.

— Ar cam trebui să mergem, zic tresărind. Ne așteaptă mama ta.

— Nu-i nici o grabă, strigă Nathaniel cînd mă vede iuțind pasul spre capătul podului. Avem toată ziua la dispoziție. Sare de pe pod și mi se alătură. E OK. Poți să mergi mai încet.

Pornește pe stradă și eu mă iau după el, încercînd să pășesc la fel de relaxată ca el. Dar nu sînt obișnuită cu un ritm atît de lejer. Sînt obișnuită să merg cu pași mari pe trotuare aglomerate, croindu-mi loc cu cotul și împingînd.

— Ești din satul ăsta? îl întreb, încercînd să merg mai agale.

— Îhîm. O cotește spre stînga, pe o uliță pietruită. M-am întors cînd s-a îmbolnăvit tata. După care a murit și a trebuit să-i preiau o parte din îndatoriri. Să am grijă de mama. I-a fost

foarte greu. Era la pămînt cu banii... toate erau la pămînt.

— Îmi pare rău, zic stîngace. Mai ai şi alte rude?

— Un frate, Jake. El s-a întors pentru doar o săptămînă. Şovăie. Are propria lui afacere. De mare succes.

Tonul îi e la fel de lejer ca întotdeauna, însă parcă de data asta simt o urmă de... ceva. Poate că n-am să-l mai întreb nimic despre familia lui.

— Sinceră să fiu, eu *m-aş muta* aici, spun cu entuziasm.

Nathaniel mă priveşte uşor ciudat.

— Dar locuieşti deja aici, îmi aminteşte.

La auzul vorbelor lui, îmi dau seama că are dreptate. Teoretic, aşa e.

Merg mai departe, încercînd să mă obişnuiesc cu acest nou gînd. Toată viaţa, cu excepţia celor trei ani petrecuţi la Cambridge, n-am locuit decît la Londra. De cînd mă ştiu am avut un cod poştal care începe cu NW. Şi un număr cu 0207. Asta sînt. Asta... am fost.

Dar mă simt deja tot mai departe de cea care am fost. Cînd mă gîndesc cum eram în urmă cu doar o săptămînă e ca şi cum m-aş privi prin hîrtie de calc.

Tot ce am preţuit vreodată a fost distrus. Şi încă mai simt durerea şi rănile. Însă, în acelaşi timp... simt cu toată fiinţa că în faţă mi se deschid mai multe posibilităţi decît mi s-au deschis vreodată. Inspir adînc, trăgînd în piept aerul de ţară şi mă cuprinde un val de optimism, aproape de euforie. Cu un impuls, mă opresc lîngă un copac şi mă uit la crengile grele şi verzi.

— Există o poezie superbă a lui Walt Whitman despre un stejar. Ridic o mînă şi mîngîi cu căldură scoarţa rece şi aspră. „Demult, în Louisiana, am văzut cum creştea un stejar. Se înălţa spre cer stingher, de crengile-i atîrna muşchiul verde".

Arunc o privire spre Nathaniel, sperînd pe jumătate ca vorbele mele să-l impresioneze.

— Ăsta e mesteacăn, zice, arătînd din cap spre copac.

A. Da.

Nu cunosc nici o poezie cu mesteceni.

— Am ajuns. Deschide o poartă veche de fier şi-mi arată o potecă de piatră spre o căsuţă cu perdele cu flori albastre la ferestre. Vino să-ţi fac cunoştinţă cu cea care te va învăţa să gătești.

Mama lui Nathaniel nu e deloc aşa cum m-am aşteptat. Mi-o imaginam ca pe un personaj drăgălaş gen Mrs. Tiggywinkle[1], cu părul argintiu prins în coc şi ochelari cu jumătate de lentilă pe vîrful nasului. Spre mirarea mea, mă întîmpină o femeie subţirică şi drăguţă, cu o faţă foarte vioaie. Are nişte ochi albaştri-deschis, conturaţi cu un dermatograf fin. Părul cărunt e împletit în două cozi ce-i încadrează chipul, poartă un şorţ peste blugi, tricou şi espadrile şi frămîntă cu putere nu ştiu ce fel de aluat.

— Mamă. Nathaniel zîmbeşte şi mă împinge uşor în bucătărie. Uite-o. Ea e Samantha. Samantha... mama mea. Iris.

---

1. Unul dintre cele mai îndrăgite personaje ale cărţilor pentru copii scrise şi ilustrate de Beatrix Potter (1866-1943) (n.tr.).

— Samantha. Bine ai venit. Iris ridică privirea și o văd măsurîndu-mă din cap pînă-n picioare, în timp ce continuă să frămînte aluatul. Lasă-mă doar puțin, să termin aici.

Nathaniel îmi face semn să stau jos și mă așez cu grijă pe un scaun de lemn. Bucătăria se află în partea din spate a casei și e luminoasă și însorită. Peste tot în jur sînt flori în ghivece de pămînt. Zăresc un aragaz din alte vremuri, o masă uzată de lemn și o ușă care dă spre curte. Tocmai cînd încep să mă întreb dacă ar trebui să fac conversație, în cameră intră o găină, care începe să scormonească.

— Ia te uită, o găină! mă trezesc spunînd.

— Da, o găină. O văd pe Iris privindu-mă cu un amuzament ironic. N-ai mai văzut niciodată o găină?

Ba da, la raionul de alimente congelate de la Waitrose. Găina se îndreaptă cu ciocul întins drept spre picioarele mele încălțate în sandale decupate în față, iar eu le ascund repede sub scaun, prefăcîndu-mă că asta intenționam să fac.

— Așa. Iris ridică aluatul, îl pune într-o tavă rotundă, deschide ușa grea a cuptorului și bagă tava înăuntru.

Își spală mîinile pline de făină la chiuvetă, după care se întoarce cu fața spre mine.

— Și zi așa, vrei să înveți să gătești. Tonul ei e prietenos, dar sec. Îmi dau imediat seama că e o femeie care nu face risipă de cuvinte.

— Da, zîmbesc. Vă rog.

— Cordon bleu, chestii din astea simandicoase, se bagă și Nathaniel, care stă rezemat de plită.

— Și cam ce experiență ai în domeniul ăsta? Iris se șterge pe mîini cu un prosop cu pătrățele

albe și roșii. Nathaniel mi-a spus că nu știi absolut nimic. Dar nu pot să cred așa ceva. Împăturește prosopul și îmi zîmbește pentru prima oară. Ce știi să faci? La ce anume te pricepi?

Privirea ei scrutătoare și albastră îmi provoacă o ușoară nervozitate. Îmi storc creierii, încercînd să-mi aduc aminte dacă pot spune că mă pricep la ceva.

— Păi... pot să... pot să... îhm... fac pîine prăjită, spun. Cam asta.

— *Pîine prăjită?* Pare complet luată prin surprindere. Doar atît, pîine prăjită?

— Și gogoși, adaug repede. Prăjiturile de ceai... adică tot ce poate fi făcut cu un toaster...

— Dar de *gătit*? Întinde prosopul pe un suport de metal de lîngă plită și mă privește puțin mai atentă. Dar... o omletă? Nu se poate să nu știi să faci o omletă.

Înghit în sec.

— Sincer, nu.

Iris e atît de uluită încît simt că-mi iau foc obrajii.

— N-am făcut niciodată ore de gospodărie la școală, îi explic. Așa că nu am învățat niciodată să gătesc.

— Dar nu se poate ca mama ta... sau bunica ta... Amuțește în clipa în care clatin din cap. *Nimeni?*

Îmi mușc buzele. Iris trage adînc aer în piept, de parcă acum ar înțelege cu adevărat situația.

— Deci nu știi să gătești absolut nimic. Și ce le-ai promis soților Geiger că le gătești?

O, Doamne.

— Trish a vrut să-i prezint meniul pe toată săptămîna viitoare. Așa că... îhm... am încropit un meniu plecînd de la asta.

Scot ruşinată din geantă meniul şifonat de la Maxim's şi i-l întind.

— Miel înăbuşit cu arpagic cu cartof fondant şi crustă de brînză de capră, garnisit cu piure de spanac cu nucşoară, citeşte siderată.

Cineva pufneşte în rîs şi, cînd ridic ochii, îl văd pe Nathaniel scuturîndu-se de rîs.

— Asta a fost tot ce am avut la mine! mă apăr. Ce era să le zic, peşte cu cartofi prăjiţi?

— *Assemblé* e musaca. Iris continuă să citească de pe listă. Asta e o denumire simandicoasă pentru plăcinta ciobanului. Pot să te învăţ, fără probleme. Iar păstrăvul înăbuşit cu alune e destul de simplu de făcut... Coboară cu degetul pe pagină, apoi, într-un final, ridică ochii spre mine, uşor încruntată. O să te-nvăţ toate felurile astea de mîncare, Samantha. Dar n-o să fie uşor. Dacă n-ai mai gătit niciodată în viaţa ta. Se uită la Nathaniel. Nu ştiu ce să zic...

Cînd îi văd expresia, mă străbate un fior de nelinişte. Dă, Doamne, să nu spună că-şi retrage oferta.

— Învăţ repede. Mă aplec uşor în faţă. Şi o să muncesc din greu. O să fac tot ce e nevoie. Îmi doresc foarte, foarte mult să fac asta.

O privesc cît pot de sincer în ochi, încercînd să-i transmit mesajul. *Te rog. Am nevoie de asta.*

— Bine, spune într-un final. Hai să te-nvăţ să gătesti.

Ia dintr-un bufet un cîntar de gătit şi eu profit de ocazie ca să bag mîna în geantă, după un carneţel şi un stilou. Cînd se întoarce şi mă vede, Iris pare de-a dreptul amuzată.

— Ce faci cu astea? Arată din cap spre carneţel.

— Îmi iau notiţe, îi explic. Scriu data şi dedesubt „Lecţia de gătit nr. 1“, subliniez, apoi mă uit la ea. Iris clatină uşor din cap.

— Samantha, n-o să iei nici o notiţă, spune. Gătitul n-are nici o legătură cu scrisul. Trebuie să guşti. Să simţi. Să pipăi. Să miroşi.

— Aha. Încuviinţez din cap cu un aer inteligent.

Să ţin minte asta. Desfac repede capacul stiloului şi scriu „Gătit = gustat, mirosit, simţit etc.“. Pun din nou capacul la stilou şi ridic privirea. Iris se holbează la mine uluită.

— Să guşti, spune, luîndu-mi din mînă carnetul şi stiloul. Nu să scrii. Trebuie să-ţi foloseşti simţurile. Instinctele.

Ridică încet capacul unei cratiţe care fierbe pe foc şi bagă o lingură în ea.

— Uite, gustă asta.

Duc încetişor lingura la gură.

— Sos, spun imediat. Delicios! adaug, ca o fată politicoasă ce sînt.

Iris scutură din cap.

— Nu-mi spune ce crezi că e. Spune-mi ce simţi în sosul ăsta.

Mă uit confuză la ea. E o întrebare capcană, precis.

— Păi, simt... sos.

Expresia ei nu se schimbă. Evident aşteaptă un alt răspuns din partea mea.

— Ăă... carne? mă aventurez.

— Şi altceva?

În mintea mea e un vid absolut. Nu mă pot gîndi la nimic altceva. Pe bune acum, e doar un sos. Ce poţi să mai spui despre sos?

— Ia mai gustă o dată. Iris nu se dă bătută. Trebuie să te străduiești mai tare.

Mă înroșesc la față, chinuindu-mă să găsesc ceva de spus. Mă simt ca un copil tembel din fundul clasei, care nu știe tabla înmulțirii cu doi.

— Carne... apă... Mă sforțez disperată să-mi dau seama din ce altceva e făcut sosul ăsta. Făină! Zic cu o inspirație subită.

— Samantha, nu-ți cer să identifici ingredientele. Spune-mi doar care e senzația ta. Îmi întinde lingura, pentru a treia oară. Mai gustă o dată – și de data asta închide ochii.

Să închid ochii?

— OK. Înghit sosul din lingură și închid ochii, ascultătoare.

— Așa. Ce simți? aud glasul lui Iris în ureche. Concentrează-te asupra aromelor. Doar asupra lor.

Cu ochii complet închiși, uit de tot restul și-mi concentrez întreaga atenție asupra gurii mele. Și nu simt decît lichidul cald și sărat de pe limba mea. *Sare.* Asta e una dintre arome. Și un iz dulceag... și... mai există încă o aromă de care devin conștientă în clipa în care sosul îmi alunecă pe gît...

E ca și cum în fața mea ar apărea pe rînd mai multe culori. Întîi cele aprinse, care-ți sar în ochi, apoi cele mai subtile, pe care aproape că nu le remarci...

— E sărat și are gust de carne... spun încet, fără să deschid ochii. Și dulce... și... aproape ca de fruct? De... cireșe?

Deschid ochii, ușor dezorientată. Iris mă privește scrutător. În spatele ei îl observ acum

și pe Nathaniel, care mă urmărește și el. La vederea lui, mă fîstîcesc ușor. Să guști sosul cu ochii închiși e o treabă destul de intimă, tocmai am aflat. Și nu sînt prea sigură că vreau să mă privească cineva cînd fac asta.

Iris pare să înțeleagă imediat.

— Nathaniel, zice pe un ton energic, o să avem nevoie de ingrediente pentru toate felurile astea de mîncare. Întocmește rapid o listă și i-o întinde. Fugi repede și cumpără-ni-le, dragul meu.

În clipa în care el părăsește încăperea, ea mă privește, cu un surîs vag.

— A fost mult mai bine.

— Sfinte Sisoe, uite c-am nimerit-o! zic plină de speranță și Iris începe să rîdă, dîndu-și capul pe spate.

— Nu încă, scumpo, mai e mult pîn-acolo! Uite, ia un șorț. Îmi întinde un șorț cu dungi alb-roșii și mi-l leg în jurul mijlocului, foarte sigură pe mine.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că mă ajutați, spun șovăitoare în timp ce ea scoate ceapa și nu știu ce legumă portocalie pe care nu o recunosc. Vă sînt foarte recunoscătoare.

— Îmi plac provocările. Mă privește cu ochi strălucitori. Sinceră să fiu, mă cam plictisesc. Nathaniel face totul pentru mine. Cîteodată, prea mult.

— Dar totuși. Nici măcar nu mă cunoșteați...

— Mi-a plăcut ce mi-a spus despre tine. Scoate un tocător imens și greu de lemn. Mi-a spus cum ai reușit să ieși din încurcătură zilele trecute. Ai avut o prezență de spirit de invidiat.

— Trebuia să fac ceva. Îi zîmbesc ușor încordată.

— Și, drept rezultat, ți-au mărit salariul. Minunat. Cînd zîmbește, în jurul ochilor i se formează riduri fine, ca niște raze. Trish Geiger e o femeie tare prostuță.

— Îmi place de ea, spun, cuprinsă brusc de loialitate.

— Și mie. Iris încuviințează din cap. S-a purtat foarte frumos cu Nathaniel. Dar nu se poate să nu fi observat că nu stă prea bine la capitolul inteligență.

O spune pe un ton atît de fără drept de apel încît îmi vine să rîd. Mă uit la ea în timp ce pune pe foc o oală uriașă și strălucitoare, după care se întoarce spre mine, cu brațele încrucișate.

— Deci i-ai păcălit ca la carte.

— Da, zîmbesc. Habar n-au cine sînt.

— Și cine ești?

Întrebarea ei mă ia total pe nepregătite. Deschid gura, dar nu-mi iese nici un cuvînt.

— Ăsta e numele tău adevărat, Samantha?

— Da! zic șocată.

— Scuză-mă, am fost puțin cam directă. Ridică o mînă, cerîndu-și scuze. Dar pune-te puțin în locul meu: într-un sat de la țară apare din senin o fată, care își ia o slujbă la care nu se pricepe... Se oprește, de parcă și-ar căuta cuvintele. E adevărat ce mi-a spus Nathaniel, că tocmai ai încheiat o relație care ți-a lăsat un gust amar?

— Da, murmur, cu capul plecat. Îi simt privirea iscoditoare cîntărindu-mă.

— Nu vrei să vorbești despre asta, nu?

— Nu prea. Nu. Nu vreau.

În clipa în care ridic privirea, citesc în ochii ei că mă înțelege.

— Nici o problemă. Ridică un cuțit. Așa, hai să ne apucăm de treabă. Suflecă-ți mînecile, leagă-ți părul la spate și spală-te pe mîini. O să te învăț cum se taie o ceapă.

Ne petrecem tot weekendul gătind.

Învăț să tai o ceapă în felii subțiri, să o întorc pe partea cealaltă și să fac cubulețe fine. Învăț să tai verdeața cu un cuțit cu lamă curbată. Învăț cum să amestec făina și ghimbirul măcinat cu bucăți de carne, pe care să le trîntesc apoi într-un tuci superîncins. Învăț că aluatul pentru pateuri trebuie făcut rapid, cu mîinile reci, lîngă fereastră. Învăț cum se curăță fasolea verde mai rapid, în apă fiartă, pentru *sote* cu unt.

Acum o săptămînă nu știam nici măcar ce e ăla *sote*.

În pauzele de gătit stau pe treptele din spate ale casei, lîngă Iris, mă uit la găinile care scormonesc în pămînt, beau o ceașcă de cafea abia făcută și musc dintr-o brioșă de dovleac sau dintr-un sandviș cu pîine de casă, brînză de burduf și salată verde.

— Mănîncă și savurează ce mănînci! îmi spune Iris de fiecare dată, întinzîndu-mi porția mea, după care clatină din cap a reproș cînd încep să mănînc. Nu așa de repede! Nu te grăbi! *Gustă* mîncarea!

Duminică după-masă, sub atenta supraveghere a lui Iris, fac friptură de pui umplut cu salvie și ceapă, cu broccoli înăbușit în aburi, morcovi cu aromă de chimen și cartofi la cuptor. În clipa în care scot tava imensă de tablă din

cuptor, mă opresc o clipă și savurez mirosul cald de pui. În viața mea n-am simțit un miros atît de îmbietor de mîncare gătită în casă. Puiul e auriu; pielița rumenită și crocantă e presărată cu piperul pe care l-am măcinat mai devreme; zeama încă sfîrîie în tigaie.

— E momentul să facem sosul, strigă Iris din celălalt colț al bucătăriei. Scoate puiul și pune-l pe platou... și acoperă-l. Trebuie să rămînă cald... Acum înclină ușor tava. Vezi picăturile alea mari de grăsime care plutesc la suprafață? Trebuie să le scoți cu lingura.

În timp ce vorbește tocmai termină plăcinta cu prune. Unge foaia de deasupra cu unt și o bagă rapid la cuptor, după care culege din zbor o cîrpă și șterge masa. Am urmărit-o toată ziua mișcîndu-se cu rapiditate și siguranță prin bucătărie, gustînd din toate felurile, complet stăpînă pe situație. Nu există nici urmă de panică în atitudinea ei. Fiecare lucru se întîmplă exact așa cum trebuie să se întîmple.

— Așa. Acum stă lîngă mine și se uită cum amestec în sos. Continuă... o să se îngroașe imediat...

Nu-mi vine să cred că fac sos. *Fac sos.*

Și – ca toate celelalte lucruri din bucătăria asta – funcționează. Ingredientele mă ascultă. Amestecul de zeamă lăsată de pui, ciorbă de legume cu carne și făină se transformă într-un lichid fin și frumos mirositor.

— Foarte bine! spune Iris. Acum toarnă-l în sosiera asta drăguță încălzită... strecoară bucățelele rămase... vezi ce ușor a fost?

— E o vrăjitorie, spun bulversată. De-asta te ascultă toate în bucătăria asta. Ești o bucătăreasă vrăjitoare.

— O bucătăreasă vrăjitoare! Chicotește. Îmi place. Acum gata. Dă-ți jos șorțul. E timpul să savurăm ce-am pregătit. Își scoate șorțul și întinde mîna după al meu. Nathaniel, ai terminat cu masa?

Nathaniel a intrat și a ieșit din bucătărie tot weekendul și m-am obșnuit cu prezența lui. Ba, mai exact, am fost atît de prinsă cu gătitul, că abia dacă l-am mai băgat în seamă. Acum pune pe masa de lemn suporturi pentru farfurii, tacîmuri vechi cu mîner de os și șervete fine cu pătrățele.

— Vin pentru bucătărese, spune Iris, scoțînd o sticlă din frigider și destupînd-o. Îmi toarnă un pahar, după care arată înspre masă. Te rog stai jos, Samantha. Ai făcut destule pentru un weekend. Cred că ești frîntă.

— Mi-e foarte bine! zic automat. Dar în clipa în care mă așez pe cel mai apropiat scaun, îmi dau seama cît de epuizată sînt. Închid ochii și simt că mă relaxez pentru prima dată pe ziua de azi. Mă dor brațele și spatele de la atîta tocat și amestecat. Simțurile mi-au fost bombardate cu mirosuri și gusturi și cu senzații noi.

— Să nu adormi! Glasul lui Iris mă scoate brusc din amorțeală. Asta e răsplata noastră! Nathaniel, scumpule, pune friptura de pui făcută de Samantha aici. Poți să începi s-o tai.

Deschid ochii și îl văd pe Nathaniel îndreptîndu-se spre masă cu platoul cu friptură de pui. În clipa în care o văd din nou, așa crocantă, aurie și suculentă, mă străbate un nou val de mîndrie. Primul meu pui la cuptor. Aproape că-mi vine să-i fac o poză.

— Doar nu vrei să spui că *tu* ai făcut ăsta? spune Nathaniel prefăcîndu-se mirat.

Ha ha ha. Ştie foarte bine că eu l-am făcut. Dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— E doar o chestie pe care am făcut-o rapid mai devreme... Ridic modestă din umeri. Un fleac pentru specialişti în cordon bleu de calibrul meu.

Nathaniel taie puiul cu o îndemînare de expert, iar Iris pune garniturile în farfurii. După ce ne-am servit cu toţii, se aşază şi ridică paharul.

— În sănătatea ta, Samantha. Te-ai descurcat de minune.

— Mersi. Îi zîmbesc şi mă pregătesc să iau o gură de vin, cînd îmi dau seama că ceilalţi doi comeseni nu fac nici o mişcare.

— Şi pentru Ben, adaugă Iris blînd.

— Duminica ne aducem întotdeauna aminte de tata, explică Nathaniel.

— A. Şovăi, apoi ridic paharul.

— Aşa. Cu privirea strălucitoare, Iris pune paharul jos. Momentul adevărului. Ia o gură de pui şi o privesc mestecîndu-l. Fac eforturi să-mi stăpînesc nervozitatea.

— Foarte bun. Încuviinţează. Foarte bun, într-adevăr.

Fără voia mea, un zîmbet larg îmi înfloreşte pe chip.

— Serios? E bun?

Iris ridică paharul în cinstea mea.

— Pe cuvîntul meu. În orice caz, are gust de friptură de pui.

Stau scăldată în lumina blîndă a serii, mai mult mîncînd decît vorbind, şi ascultîndu-i pe ceilalţi doi, care vorbesc. Îmi povestesc despre Eddie şi

Trish, despre cum au încercat mai demult să cumpere biserica satului şi să o tranforme într-un conac de oaspeţi, şi nu mă pot abţine să nu rîd. Nathaniel îmi arată planurile pentru grădina familiei Geiger şi-mi desenează o schiţă a bulevardului cu tei pe care l-a făcut la Marchant House. Pe măsură ce se însufleţeşte desenează tot mai rapid şi ciotul de creion din mîna lui se face tot mai mic. Iris mă vede privindu-l plină de admiraţie şi-mi arată o acuarelă cu iazul satului, atîrnată pe perete.

— Ben a făcut-o. Apoi arată spre Nathaniel. Îl moşteneşte pe taică-su.

Atmosfera e atît de lejeră şi de relaxată, atît de diferită de orice masă pe care am luat-o vreodată acasă. Nimeni nu vorbeşte la telefon. Nimeni nu se grăbeşte să ajungă în altă parte. Aş putea să stau aici toată noaptea.

În clipa în care masa se apropie în fine de sfîrşit, îmi dreg glasul.

— Iris, vreau doar să-ţi mai mulţumesc încă o dată.

— Mi-a făcut plăcere. Ia o gură de plăcintă de prune. Întotdeauna mi-a plăcut să dau ordine şi indicaţii preţioase.

— Serios, îţi sînt foarte recunoscătoare. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Weekendul viitor o să facem lasagna. Şi gnocchi! Iris ia o gură de vin şi se şterge cu şervetul la gură. O să fie un weekend în stil italian.

— Weekendul *viitor*? Mă holbez la ea. Dar...

— Doar nu crezi c-ai terminat, nu? izbucneşte în hohote de rîs. Abia am început cu tine.

— Dar... Nu pot să profit cu nerușinare de toate weekendurile tale...

— Încă nu-ți dau diploma de absolvire, spune cu o asprime simulată. Așa că n-ai de ales. Zi, la ce mai ai nevoie de ajutor? La curățenie? La spălat?

Mă simt ușor jenată. E clar că e la curent și cu pățania mea de ieri.

— Nu prea știu cum să folosesc mașina de spălat, recunosc într-un final.

— O să ne ocupăm și de asta. Încuviințează din cap. O să trec eu pe la tine într-o zi cînd sînt ei plecați și-o să mă uit la ea.

— Și nu știu să cos nasturi...

— Nasturi. Ia o bucată de hîrtie și un creion și începe să noteze pe ea, încă mestecînd. Știi să tivești un material?

— Ăă...

— Tivit. Scrie mai departe. La călcat te pricepi? Ridică privirea, brusc alarmată. Nu se poate să nu fi călcat la viața ta. La capitolul ăsta nu prea văd cum ai fi putut să-i tragi în piept.

— Le trimit la Stacey Nicholson, îi mărturisesc. E din sat. Și-mi ia trei lire de cămașă.

— Stacey Nicholson? Iris lasă creionul jos. Tălîmba aia cu capu' în nori?

— În anunț zicea că are experiență la călcatul rufelor.

— Are cinșpe' ani! Iris își trage scaunul, de-a dreptul siderată. Samantha, n-are nici un rost s-o plătești pe Stacey Nicholson ca să-ți calce rufele. O să înveți s-o faci singură.

— Dar eu niciodată...

— O să te-nvăț eu. Oricine poate să calce. Intră într-o cămăruță de lîngă bucătărie, scoate

o masă veche de călcat, acoperită cu un material cu flori și o desface, după care mă cheamă lîngă ea. Ce trebuie să calci?

— În principiu, cămășile domnului Geiger, spun, apropiindu-mă stresată de masa de călcat.

— Foarte bine. Bagă fierul în priză și învîrte rotița. Încins, pentru bumbac. Aștepți pînă se încălzește fierul. N-are rost să începi pînă nu ajunge la temperatura potrivită. Așa, hai să-ți arăt cum se calcă o cămașă...

Începe să caute încruntată printr-un maldăr cu rufe curate din cămăruță.

— Cămăși... cămăși... Nathaniel, dă-ți, te rog, cămașa jos o clipă.

Încremenesc. Uitîndu-mă la Nathaniel, văd că și el a încremenit.

— Doamne, ce idei îți mai trec prin cap, mamă! Rîde jenat.

— Ei, hai, nu te prosti, dragul meu, spune Iris nerăbdătoare. Poți să o dai jos o secundă. Doar n-o să ne jenăm acuma. Te jenezi cumva, Samantha?

— Îhm... Vocea mea are un sunet spart. Îhm... nu, sigur că nu...

— Fii atentă, pe aici iese aburul. Apasă pe unul din butoanele fierului și, printr-un orificiu, țîșnește un jet de aburi. Întotdeauna să verifici dacă are apă înăuntru... Nathaniel! Aștept!

Prin aburul des, îl văd pe Nathaniel descheindu-și încet nasturii cămășii. Apuc să zăresc o porțiune de piele bronzată și cobor grăbită privirea.

Hai să nu ne comportăm ca niște adolescenți. Își dă jos cămașa. Ce mare lucru?

Îi aruncă mamei lui cămaşa, iar ea o prinde cu o mînă sigură. Rămîn cu ochii aţintiţi în podea. N-am de gînd să mă uit la el.

N-am de gînd să mă uit la el.

— Începi cu gulerul... Iris netezeşte cămaşa pe masa de călcat. Uite, nu trebuie să apeşi prea tare. Îmi conduce mîna în timp ce fierul alunecă pe ţesătură. Abia atingi materialul...

E complet ridicol. Sînt o femeie matură, în toată firea. Pot să mă uit la un bărbat la bustul gol fără să mă ia cu leşin. O să... arunc doar o privire. Da. Ca să-mi scot chestia asta din minte.

— Acum platca. Iris răsuceşte cămaşa pe masă şi începe iar să calc. Foarte bine... acum, manşetele...

Întorc grăbită cămaşa pentru a călca mînecile şi, în clipa în care fac asta, ridic, accidental-cu-intenţie, ochii.

Sfinte Hristoase.

Nu sînt sigură că planul-meu-cu-scosul-din-minte o să funcţioneze, pînă la urmă.

— Samantha? Iris îmi ia fierul din mînă. Vezi că arzi cămaşa!

— A! Îmi vin în fire. Scuze. Mă... gîndeam aiurea.

— Îţi ard foarte tare obrajii. Iris îşi pune mîna, curioasă, pe obrajii mei. Te simţi bine, scumpo?

— Cred că e de la... îhm.. abur. Încep din nou să calc, iar faţa îmi dogoreşte ca un furnal.

Iris începe să mă dirijeze din nou, dar nu aud nici un cuvînt din ce spune. Mîna mi se mişcă orbeşte pe masa de călcat, în sus şi-n jos, în timp ce eu mă gîndesc obsesiv la a) Nathaniel,

b) Nathaniel fără cămaşă, c) dacă Nathaniel o avea o prietenă.

În cele din urmă scutur cămaşa perfect călcată, cu pliurile ca la carte.

— Foarte bine! spune Iris, aplaudîndu-mă. După ce mai capeţi puţină experienţă, o să poţi să faci asta în maxim patru minute.

— Arată super, spune Nathaniel zîmbind şi întinzînd mîna. Mersi.

— Cu plăcere! reuşesc să îngaim cu un glas ca un scîncet sugrumat şi-mi feresc grăbită privirea, însă inima îmi bate nebuneşte.

Bravo. Bravo, ce să zic. L-am văzut o clipă la bustul gol şi m-am îndrăgostit pe loc de el.

Pe bune, credeam că sînt ceva mai profundă.

Treisprezece

N-are iubită.

Am reușit să scot informația asta de la Trish aseară, sub pretextul că o întreb despre vecini. Se pare că a existat o fată din Gloucester, dar povestea s-ar fi terminat acum nu știu cîte luni. Drumul e liber. Am nevoie doar de-o strategie.

În timp ce fac duș și mă îmbrac a doua zi dimineață nu mă gîndesc decît la Nathaniel. Sînt conștientă de faptul că e un comportament de puștoaică de paisprezece ani; că nu mai e mult și-o să încep să scriu peste tot „Samantha îl iubește pe Nathaniel" cu inimioare în loc de punctul pe i. Dar nu-mi pasă. N-a fost mare sfîrîială nici cînd am fost o adultă cu mega-carieră și capul pe umeri.

Mă pieptăn cu peria, uitîndu-mă la cîmpurile verzi acoperite de ceață și mă simt inexplicabil de ușoară. N-am nici un motiv să fiu atît de fericită. Pe hîrtie, totul continuă să fie catastrofal. Cariera mea de mare perspectivă s-a sfîrșit. Familia mea habar n-are unde sînt. Cîștig un salariu de nu știu cîte ori mai mic decît înainte, iar serviciul meu presupune, printre altele,

să ridic de pe jos chiloții murdari ai altor persoane.

Și totuși nu pot să nu lălăi fericită în timp ce-mi fac patul.

Viața mi s-a schimbat și, odată cu ea, mă schimb și eu. E ca și cum vechea Samantha monocromă a pălit și a devenit o păpușă de hîrtie. Am aruncat-o în apă și s-a topit încet pînă n-a mai rămas nimic. Iar în locul ei a apărut o nouă Samantha. Una cu mult mai multe posibilități.

N-am alergat niciodată pînă acum după un bărbat. Dar la fel de adevărat e și că pînă ieri n-am făcut în viața mea friptură de pui. Dacă pot să fac asta, pot și să invit un tip să iasă cu mine, nu? Vechea Samantha ar fi stat cuminte și ar fi așteptat să facă el primul pas. Ei bine, noua Samantha nu va face asta. Am văzut emisiuni despre prima întîlnire la televizor, știu regulile. E vorba doar de priviri, limbajul trupului și conversație pe un ton de flirt.

Mă duc la oglindă și, pentru prima oară de cînd am ajuns aici, mă privesc cu onestitate, cît de critic pot.

Și regret instantaneu. Era mai bine să nu fi știut.

În primul rînd, *cum* ar fi posibil să-i stea cuiva bine cu un halat de nailon? Înșfac o curea, o strîng în jurul mijlocului și-mi ridic halatul pînă cînd e cu vreo șapte-opt centimetri mai scurt, cum purtam la școală.

— Bună! spun către imaginea mea din oglindă și-mi dau nonșalant părul pe spate. Bună, Nathaniel. Bună, Nat.

Tot ce-mi mai trebuie acum e o tonă de dermatograf dat aiurea şi-o să arăt exact ca pe vremea cînd aveam paişpe ani.

Îmi iau portfardul şi petrec cam zece minute aplicîndu-mi şi ştergîndu-mi machiajul, pînă cînd reuşesc o variantă de machiaj natural şi subtil, şi totuşi definit. Asta în cazul în care n-am pierdut complet aiurea zece minute. Habar n-am.

Acum punctul doi, limbajul trupului. Mă încrunt, încercînd să-mi amintesc regulile de la televizor. Dacă o femeie e atrasă de un bărbat, i se dilată pupilele. De asemenea, se va apleca în mod vizibil în faţă, va rîde la glumele lui şi-şi va expune încheieturile şi palmele.

Mă aplec spre imaginea mea din oglindă ca să văd cum dă şi întind mîna.

Arăt ca Iisus.

O să încerc faza cu rîsul pe ton de flirt.

— Ha ha ha! exclam cu voce tare. M-ai dat pe spate!

Acum arăt ca un Iisus care a luat ceva la bord.

Nu sînt prea convinsă că în felul ăsta îmi sporesc şansele.

*

Cobor, trag draperiile, lăsînd să intre lumina puternică a dimineţii şi ridic ziarele de pe preş. Răsfoiesc rapid *Cotswold Property Magazine* ca să văd cît costă o casă prin partea locului, cînd sună la uşă. În faţa casei stă un tip în uniformă, cu o mapă în mînă, iar în spatele lui, pe alee, e parcată o dubiţă.

— Aveţi o livrare de la Professional Chef's Equipment Direct, spune. Unde să pun cutiile?

— A, da, spun puţin temătoare. În bucătărie, vă rog. Mersi.

Echipament de gătit profesionist. Bănuiesc că e pentru mine, marea Bucătăreasă-Şefă. Speram să nu ajungă decît abia peste cîteva zile.

— Ce-i în dubiţă, Samantha? strigă Trish, coborînd curioasă scările, în capot şi papuci cu toc. Flori?

— E echipamentul de gătit pe care l-aţi comandat pentru mine! Reuşesc, cumva, să-mi iau un ton entuziast.

— O, ce bine! În sfîrşit! Trish mă priveşte radioasă. Acum ne vei putea ului cu meniurile tale! Parcă în seara asta avem plătică prăjită cu legume tăiate stil *julienne*, nu?

— Ăă... da! înghit în sec. Cred că da.

— Ferea!

Sărim amîndouă în lături în clipa în care doi dintre bărbaţii care se ocupă de livrare trec pe lîngă noi cu braţele pline de cutii. Îi urmez la bucătărie şi privesc siderată stiva de cutii. Cîte drăcovenii din astea a comandat familia Geiger?

— Să ştii că ţi-am cumpărat *de toate*, spune Trish, citindu-mi parcă gîndurile. Haide! Poţi să le deschizi! Sînt sigură că nu mai poţi de nerăbdare!

Iau un cuţit şi încep să desfac prima cutie, în timp ce Trish sfîşie plasticul alteia, cu unghiile ei ca lama. Din marea de bule şi folii de protecţie pescuiesc o... chestie strălucitoare de inox. Ce naiba o fi asta? Mă uit repede la eticheta de pe cutie. *Formă de savarină*.

— O formă de savarină! exclam. Ce frumos! Exact ce-mi doream.

— N-am luat decît *opt*, spune Trish îngrijorată. Ajung?

— Ăă... mă uit neajutorată la cutie. Cred că sînt arhisuficiente.

— Acum, cratițele. Trish a deschis cu unghiile o cutie plină de vase strălucitoare de aluminiu și-mi întinde unul dintre ele, așteptîndu-mi verdictul. Ni s-a spus că astea sînt de *cea mai bună* calitate. Îți convin? Se ridică la standardele tale?

Mă uit la cratiță. E nouă și strălucitoare. Asta e cam tot ce pot să spun despre ea.

— Stați să arunc o privire atentă, zic pe un ton cît mai profesionist. Mă uit la cratiță, o ridic, îi studiez fundul, îmi trec degetul peste marginea ei și, ca să știu o treabă, îi dau și un bobîrnac cu unghia pînă face ping. Da, e o cratiță de calitate, spun într-un final. Ați făcut o alegere bună.

— O, *ce bine*! Radiind de încîntare, Trish atacă o altă cutie. Fii atentă la *asta*! Dă la o parte învelișul protector și scoate la iveală o drăcie cu mîner de lemn. N-am văzut în viața mea așa ceva! Ce este, Samantha?

Mă holbez la ea în tăcere. Ce mama naibii o fi? Pare ceva între strecurătoare, răzătoare și mixer. Mă uit repede la cutie în căutarea unui indiciu, dar eticheta a fost ruptă.

— Ce este? zice Trish iar.

Haide. Sînt bucătăreasă cu studii alese. Evident că știu ce este.

— Se folosește pentru o tehnică extrem de specializată de gătit, spun într-un final. Extrem de specializată.

— Şi ce se *face* cu ea? Trish se uită la mine cu nişte ochi cît cepele. Arată-mi! Îndreaptă mînerul spre mine.

— Ei bine. Iau obiectul din mîna ei. E un fel de... se amestecă... mişcare circulară... laşi încheietura moale... Bat rapid aerul de cîteva ori. Cam aşa ceva. E greu să vă arăt cum trebuie fără... îhm... trufe.

Trufe? De unde mi-o fi venit ideea asta?

— Cînd o folosesc, vă anunţ, adaug, punînd rapid obiectul pe masă.

— Te rog! Trish pare de-a dreptul încîntată. Şi cum se numeşte?

— Eu una îi spun... bătător de trufe, zic într-un final. Dar e posibil să i se spună şi altfel. Ce-ar fi să vă fac o cafea? adaug iute. O să despachetez totul mai tîrziu.

Aprind filtrul, iau cafetiera şi arunc o privire pe geam. Nathaniel traversează peluza, cu paşi mari.

O, Doamne. Bărbatul de care m-am îndrăgostit la orizont. Bărbatul pentru care am făcut o pasiune nebunească, adolescentină.

Nu-mi pot lua ochii de la el. Soarele i se reflectă în părul blond, şi poartă o pereche de blugi antici şi decoloraţi. Îl privesc ridicînd un sac imens cu nu ştiu ce, învîrtindu-l în aer şi aruncîndu-l pe o grămadă cu ceva care pare a fi bălegar.

Fără să vreau, mi-l închipui ridicîndu-mă şi pe mine la fel. Legănîndu-mă cu aceeaşi uşurinţă în braţele lui puternice. Nu cred că sînt *mult* mai grea decît un sac cu cartofi...

— Şi ce-ai făcut în weekend? îmi întrerupe Trish reveria. Abia dacă te-am văzut! Te-ai dus în oraş?

— Am fost acasă la Nathaniel, răspund fără să mă gîndesc.

— La Nathaniel? Trish pare total luată prin surprindere. Acasă *la grădinar?* De ce?

Imediat îmi dau seama ce gafă uriașă am făcut. Nu pot să-i spun „ca să învăț să gătesc". Mă uit prostită la ea preț de cîteva clipe, încercînd să inventez un motiv plauzibil.

— Doar ca să... îl salut, doar atît... zic într-un final, dîndu-mi seama că las impresia că nu vreau să spun mai multe. Și că obrajii mi s-au colorat instantaneu în trandafiriu.

Trish are o revelație bruscă și face niște ochi cît farfuriile.

— A, înțeleg, spune. Ce *drăguț!*

— Nu! zic repede. Nu e... sincer...

— Nu te teme! mă întrerupe Trish cu emfază. N-o să suflu un *cuvînt*. Sînt discreția în persoană. Duce un deget la buze. Poți conta pe mine.

Înainte să apuc să mai zic ceva, își ia cafeaua și iese din bucătărie. Mă așez pe un scaun printre toate drăcoveniile și pachetele cele noi și mă joc cu bătătorul de trufe.

N-am fost prea inspirată. Dar bănuiesc că oricum nu contează. Atîta timp cît nu-i pomenește despre chestia asta lui Nathaniel.

După care îmi dau seama cît de proastă sînt. *Evident* că o să-i pomenească despre chestia asta lui Nathaniel. O să-i bată un apropo mama subtilității. Și el cine știe ce-o să creadă. O să fie foarte jenant. Și asta ar putea să strice totul.

Trebuie să mă duc și să-i spun clar care e situația. Că Trish m-a înțeles greșit, că nu sînt îndrăgostită de el sau ceva de genul ăsta.

În timp ce-i sugerez foarte limpede că de fapt sînt.

Mă străduiesc din răsputeri să aştept pînă cînd pregătesc micul dejun pentru Trish şi Eddie, găsesc un loc noilor ustensile de bucătărie şi pun la marinat fileurile de plătică pentru cină în ulei de măsline şi zeamă de lămîie, aşa cum m-a învăţat Iris.

După care îmi ridic puţin uniforma, îmi refac conturul ochilor cu un creion dermatograf, pentru noroc, şi pornesc spre grădină, cu un coş pe care l-am găsit în debara în mînă. Dacă mă întreabă Trish ce fac, culeg verdeaţă pentru pus în mîncare.

După ce mă plimb puţin prin grădină îl găsesc pe Nathaniel în livadă, stînd în picioare pe o scară în spatele zidului vechi şi legînd o sfoară de un copac. În clipa în care pornesc spre el mă cuprinde o neliniştе ridicolă. Am gura iască – şi nu cumva au început *să-mi tremure* picioarele?

Dumnezeule, ai crede că ştiu să-mi păstrez ţinuta. Ai crede că faptul că am fost avocată timp de şapte ani m-a pregătit pentru orice situaţii. Ignorîndu-mi tremurul pe cît îmi stă în puteri, mă opresc la picioarele scării, îmi dau părul pe spate şi-i zîmbesc, încercînd să-mi ţin ochii larg deschişi, deşi îmi vine soarele în faţă.

— Bună!

— Bună! Nathaniel îmi zîmbeşte de sus, de pe scară. Cum merge?

— Bine, mulţumesc! Mult mai bine. Nici un dezastru încă...

Urmează o pauză. Îmi dau brusc seama că mă uit prea stăruitor la mîinile lui care strîng sfoara.

— Am venit după niște... rozmarin. Arăt către coș. Ai?

— Sigur că da. Îți tai imediat. Sare de pe scară și pornim pe potecă, spre grădina de verdețuri.

Aici, departe de casă, e o liniște absolută, nu se aude decît bîzîitul insectelor și scîrțîitul pietrișului sub picioarele noastre. Încerc să mă gîndesc la un subiect ușor de conversație, însă nu-mi trece nimic prin cap.

— E foarte cald, zic într-un final.

Bravo.

— Îhîm. Nathaniel aprobă din cap și pășește cu ușurință peste zidul de piatră, în grădina de verdețuri. Încerc să-l urmez și eu cu pas săltăreț și mă lovesc cu piciorul de zid. Au.

— E-n regulă? Nathaniel se întoarce către mine.

— Da! spun radioasă, în ciuda faptului că piciorul îmi zvîcnește chinuitor. Îhm... ce verdețuri frumoase! Arăt spre grădină cu admirație sinceră.

Are formă hexagonală, iar parcelele sînt delimitate prin mici cărărui.

— Tu ai făcut toate astea? E incredibil.

— Mersi. Și mie îmi place. Îmi zîmbește. Mă rog. Uite și rozmarinul tău.

Scoate o pereche de foarfeci de grădină dintr-o chestie veche de piele care arată cam ca un toc de pistol și începe să taie dintr-un arbust țepos, de un verde închis.

Inima începe să-mi bată nebunește. Trebuie să-i spun ce-am venit să-i spun.

— Deci... îhm... e foarte ciudat, încep cît pot de relaxată, mîngîind cu degetul frunzele

parfumate ale unui arbust. Dar se pare că lui Trish i-a intrat în cap o idee total aiurea despre noi! Pare convinsă că... mă-nțelegi.

— A. Dă din cap că da, uitîndu-se în altă parte.

— Ceea ce e, evident... ridicol! adaug rîzînd din nou.

— Mm hmm. Mai taie niște rămurele de rozmarin și mi le arată. Crezi că-ți ajung?

Mm hmm? Ce-i asta? Asta-i tot ce are de zis în legătură cu subiectul ăsta?

— Sinceră să fiu, nu cred că-mi ajung, spun și el se întoarce spre arbust. Deci... ție nu ți se pare ridicol? adaug disperată, încercînd să-l ghidez spre un răspuns corect.

— Ba da, sigur că da. Mă privește în sfîrșit drept în ochi, încruntîndu-se ușor, iar pe fruntea bronzată îi apar încrețituri fine. Oricum tu nu vrei să te implici într-o altă relație, cel puțin deocamdată. Nu atît de curînd după ce-ai trecut prin ce-ai trecut.

Îl privesc fără să înțeleg. Ce naiba...

A, da. Relația mea cu probleme.

— Da, zic după o pauză. Da, așa e.

Fir-ar să fie.

De ce-am inventat o relație cu probleme? Ce-o fi fost în capul meu?

— Uite-ți și rozmarinul. Nathaniel îmi pune în brațe un mănunchi de plante puternic parfumate. Altceva?

— Îhm... da! zic repede. Poți să-mi dai și niște mentă?

Îl văd strecurîndu-se atent peste șirurile de ierburi și îndreptîndu-se spre niște ghivece uriașe de piatră, în care crește menta.

— Adevărul e... Mă sforţez să-mi iau un ton nepăsător. Adevărul e că n-a fost o relaţie chiar atît de nefericită. De fapt, cred că am reuşit deja să-mi revin.

Nathaniel ridică privirea spre mine şi-şi duce mîna streaşină la ochi.

— Adică vrei să spui că ţi-ai revenit într-o săptămînă după destrămarea unei relaţii de şapte ani?

Dacă o ia aşa, da, nu pare prea plauzibil. Îmi storc creierii să găsesc o soluţie rapidă ca să ies din situaţia aia.

— Sînt genul care-şi revine uşor, spun într-un final. Sînt precum... cauciucul.

— Cauciucul, mă îngînă el, cu o expresie de nepătruns.

Oare a fost o comparaţie nefericită? Nu. Ce naiba, cauciucul e sexy.

Nathaniel pune menta peste rozmarinul pe care îl ţin în braţe. Are aerul că încearcă să înţeleagă ce-i cu mine.

— Mama a zis... Se opreşte, jenat.

— Ce? zic cu respiraţia tăiată. Au vorbit despre mine?

— Mama se întreba dacă ai fost... agresată? Îşi fereşte privirea. Eşti atît de încordată şi de impulsivă.

— Ba nu sînt încordată şi impulsivă! i-o întorc imediat.

Poate că asta e o dovadă că sînt într-adevăr aşa.

— Aşa sînt eu, agitată, îi explic. Dar n-am fost niciodată agresată sau ceva de genul ăsta. Am fost doar... m-am simţit întotdeauna... ca prinsă în capcană.

Cuvintele care-mi ies din gură mă surprind şi pe mine.

Prin faţa ochilor mi se perindă dintr-odată viaţa mea la Carter Spink. Săptămînile în care locuiam practic la serviciu. Munţii de dosare pe care îi luam după mine acasă. E-mailurile la care răspundeam la orice oră. Da, poate că m-am simţit un pic prinsă în capcană.

— Dar acum sînt bine. Îmi scutur părul. Sînt gata să merg mai departe... şi să încep o nouă relaţie... sau ceva mai puţin pretenţios... orice...

Chiar şi o aventură de o noapte.

Mă uit la el, făcînd eforturi să-mi dilat pupilele şi, ca să ştiu o treabă, îmi duc şi mîna la ureche cu aerul cel mai firesc de care sînt în stare. Urmează o tăcere totală şi încordată, întreruptă doar de bîzîitul insectelor.

— Poate că n-ar trebui să te grăbeşti, spune Nathaniel.

Se îndepărtează fără să mă privească şi începe să se uite la frunzele unui arbust.

Atitudinea lui sugerează clar că e uşor stingherit. Îmi vine tot sîngele în obraji în clipa în care îmi dau seama ce se întîmplă. Mă refuză, şi încearcă să fie cît poate de blînd. Nu vrea să iasă cu mine.

Aaah. E de-a dreptul îngrozitor. Stau aici cu fusta ridicată şi machiată ca o pupăză, punînd la bătaie toate trucurile pe care le cunosc în materie de limbaj al trupului, *oferindu-mă* pur şi simplu pe tavă... Iar el încearcă să-mi transmită că nu-l interesez.

Îmi vine să intru în pămînt de ruşine. Trebuie să fug imediat de aici. Şi de el.

— Ai dreptate, zic fîstîcită. E... prea devreme ca să mă gîndesc la ceva de genul ăsta. De fapt, ar fi o idee foarte proastă. O să mă concentrez pur şi simplu asupra noii mele slujbe. Asupra gătitului şi... şi... a celorlalte. Trebuie să mă întorc la treabă. Mersi pentru verdeţuri.

— Cu plăcere, spune Nathaniel.

— Păi, bine, atunci. Mai vorbim.

Mă răsucesc pe călcîie ţinînd strîns în mînă mănunchiul de ierburi, sar peste zid, reuşind de data asta să nu mă lovesc la picior şi pornesc cu paşi mari pe cărarea de pietriş către casă.

Sînt *înfiorător de jenată*. S-a ales praful de noua Samantha.

E ultima oară în viaţa mea cînd mai alerg după un bărbat. Vechea mea strategie de a aştepta politicos, de a fi ignorată şi apoi de a vedea cum respectivul îşi îndreaptă atenţia asupra altcuiva era de un milion de ori mai bună.

Oricum, nu-mi pasă. E mai bine aşa, serios. Fiindcă aşa e, chiar *trebuie* să mă concentrez asupra muncii mele. Imediat ce ajung în casă întind masa de călcat, bag fierul în priză, dau drumul la radio şi-mi fac o cană de cafea tare. De-acum încolo, cu asta o să mă ocup. Am să-mi văd de treburile zilnice. Şi o să uit complet de faptul că am făcut o obsesie penibilă pentru grădinar. Oamenii ăştia mă plătesc ca să muncesc şi asta am de gînd să fac.

Pînă la ora zece am terminat deja de călcat zece cămăşi, am pus o tonă de rufe la spălat şi am dat cu aspiratorul în seră. Pînă la prînz, am şters praful şi am aspirat camerele de la parter şi am lustruit toate oglinzile cu oţet. Pînă la ora

ceaiului, am mai pus o tură de rufe, am tocat legumele la robot, am măsurat orezul nerafinat ca să-l pun la abur şi am pregătit cu atenţie patru cutii cu aluat de foitaj, aşa cum m-a învăţat Iris.

La ora şapte am aruncat la coş o cutie arsă de foitaj, am copt alte patru, le-am acoperit cu căpşuni şi le-am garnisit cu gem de caise încălzit. Am prăjit în tigaie bucăţile de legume în ulei de măsline şi usturoi, pînă s-au înmuiat. Am curăţat fasolea verde. Am pus plătica în cuptor. De asemenea, am luat cîteva guri bune din vermutul pentru *coulis*, dar nu face nimic.

Sînt roşie la faţă, inima îmi bate tare şi mă mişc prin bucătărie cu o viteză superioară... dar mă simt destul de OK. De fapt, sînt aproape încîntată. Uite-mă, gătesc o masă de una singură... şi totul e sub control! Dacă nu punem la socoteală fiascoul cu ciupercile. Dar sînt la loc sigur, la coşul de gunoi.

Am aranjat pe masa din sufragerie cel mai bun serviciu de porţelan pe care l-am găsit şi am aşezat lumînări în sfeşnicele de argint. În frigider aşteaptă pregătită o sticlă de Prosecco, iar în cuptor farfuriile încălzite, şi am pus chiar şi CD-ul lui Trish cu melodii de dragoste cîntate de Enrique Iglesias. Mă simt de parcă aş da primul dineu din viaţa mea.

Cu o fluturare plăcută în stomac, îmi netezesc şorţul, deschid uşa bucătăriei şi strig:

— Doamnă Geiger? Domnule Geiger?

Mi-ar prinde bine un gong uriaş.

— Doamnă Geiger? Repet.

Nu primesc nici un răspuns. Credeam că o să-i găsesc bîntuind prin faţa bucătăriei. Intru

din nou în bucătărie, iau un pahar şi o furculiţă şi le lovesc una de alta.

Nimic. Unde naiba or fi?

Iau la rînd camerele de la parter, dar nu dau de nimeni. Pornesc cu grijă pe scări.

Poate că sînt în plină *Bucuria sexului*. Poate că ar trebui să mă retrag.

— Ăă... doamnă Geiger? strig şovăitoare. Cina vă aşteaptă.

În clipa în care fac cîţiva paşi în faţă, aud voci venind dinspre celălalt capăt al coridorului.

— Doamnă Geiger?

Brusc, o uşă se deschide violent.

— Şi la ce folosesc banii? Glasul lui Trish răsună strident. Spune-mi tu!

— Nu trebuie să-ţi spun eu la ce folosesc banii! îi răspunde Eddie, strigînd şi el. Ştii şi singură!

— Nu înţelegi absolut nimic...

— Ba înţeleg! Eddie pare să fie la un pas de apoplexie. Nu-mi spune că nu înţeleg!

Aaam înţeleeees. Deci probabil că nu sînt în plină *Bucuria sexului*. Pornesc pe vîrfuri înapoi, dar e prea tîrziu.

— Şi Portugalia? zbiară Trish. Ţi-aduci aminte cum a fost?

Iese din cameră ca o vijelie roz şi îngheaţă în clipa în care dă cu ochii de mine.

— Îhm... cina e gata, murmur, cu ochii la covor. Doamnă.

— O singură dată dacă mai pomeneşti de Portugalia...

Eddie iese cu paşi furibunzi din încăpere.

— Eddie! i-o taie Trish scurt, după care arată spre mine cu o vagă mişcare a capului. *Pas devant*.

— Ce? zice Eddie, cu o grimasă.

— *Pas devant les... les...*

Își frămîntă mîinile, de parcă ar încerca să mimeze cuvîntul care lipsește.

— *Domestiques*? o ajut eu stîngace.

Trish mă săgetează cu privirea, după care se retrage cu demnitate.

— Mă găsești la mine în cameră.

— E și camera mea! spune Eddie furios, dar ușa s-a închis deja cu zgomot în urma ei.

— Îhm... am pregătit cina... mă aventurez, însă Eddie pornește cu pași nervoși pe scări, fără să mă bage în seamă.

Mă uit necăjită în urma lui. Dacă nu mănîncă plătica în următorul sfert de oră, o să se zbîrcească toată.

— Doamnă Geiger? Bat la ușa ei. Mi-e teamă că, dacă mai așteptăm, o să se strice mîncarea...

— Și? îi aud vocea de dincolo de ușă. N-am chef să mănînc.

Mă uit la ușă și nu-mi vine să cred. Mi-am petrecut toată ziua gătind cina pentru ei. Am aprins lumînările, farfuriile sînt în cuptor. Nu se poate să nu mănînce.

— *Trebuie* să mîncați! strig și-l văd pe Eddie oprindu-se la jumătatea scărilor. Ușa dormitorului se deschide, iar Trish se holbează la mine uluită.

— Poftim? zice.

OK. Ai grijă ce spui.

— Toată lumea trebuie să mănînce, improvizez. E o necesitate fizică. Așa că ce-ar fi să continuați discuția la masă? Sau să o amînați puțin? Să beți cîte un pahar de vin, să vă

relaxați și să cădeți de acord să nu mai pomeniți nimic despre... ăă... Portugalia.

În clipa în care rostesc ultimul cuvînt, simt că li se ridică tot părul de pe corp.

— Nu eu am adus vorba, bombăne Eddie. Credeam că e un subiect închis.

— N-am adus vorba despre asta decît fiindcă te-am văzut atît de *insensibil*... Trish ridică glasul și-și șterge o lacrimă apărută subit în colțul ochiului. Tu cum crezi că mă simt, cînd știu că pentru tine sînt doar... un trofeu?

Trofeu?

Fac eforturi să nu pufnesc în rîs.

— Trish. Spre uimirea mea, Eddie urcă scările în grabă, mă rog, pe cît îi permite burta. Să nu mai spui asta *niciodată*. O prinde de umeri și o privește adînc în ochi. Întotdeauna am fost ca unul. Știi foarte bine. Încă de la Sydenham.

Întîi Portugalia, acum Sydenham. Într-o zi o să trebuiască să stau cu Trish la o sticlă cu vin și s-o fac să-mi spună de-a fir a păr povestea vieții ei.

— Știu, șoptește Trish.

Se uită la Eddie de parcă nu mai există nimeni altcineva pe lume și simt o ușoară împunsătură în inimă. Oamenii ăștia se iubesc cu adevărat. Văd cum supărarea li se topește încet. E ca și cum aș asista la o reacție chimică dintr-o eprubetă.

— Să mergem la masă, spune Eddie în cele din urmă. Are dreptate Samantha. Ar trebui să mîncăm ceva bun. Să stăm jos la masă și să discutăm.

Îmi aruncă o privire și eu zîmbesc larg, ușurată. Slavă Domnului. Cred că plătica încă

mai e OK... Trebuie doar să torn sosul în sosieră...

— Bine, hai. Trish își trage nasul. Samantha, în seara asta o să luăm masa în oraș.

Simt că îmi îngheață zîmbetul pe buze. Poftim?

— Nu mai e nevoie să gătești azi, intervine și Eddie, bătîndu-mă vesel pe braț. Poți să-ți iei liber!

Poftim?

— Dar... am gătit! zic repede. E gata!

— A. Păi, asta e. Trish flutură vag din mîini. Poți să mănînci tu.

Nu. Nu. Nu pot să-mi facă una ca asta.

— Dar am pregătit totul! Pește prăjit... legume *julienne*...

— Unde să mergem? spune Trish către Eddie, fără să asculte nici un cuvînt din ce spun. Să-ncercăm să vedem dacă găsim loc la Mill House?

Rămîn încremenită-n loc, în timp ce ea dispare în dormitor, urmată de Eddie. Ușa se închide și rămîn pe palier.

S-a ales praful de dineul meu.

*

După ce îi aud demarînd în trombă în Porsche-ul lui Eddie, intru în salon și încep să strîng totul fără grabă. Pun înapoi paharele de cristal, împăturesc șervetele și suflu în lumînări. După care mă întorc în bucătărie și mă uit o clipă la toate felurile de mîncare pe care le-am pregătit și care sînt gata să intre în scenă. La sosul meu, care încă mai fierbe încetișor pe foc. La

garniturile mele din felii de lămîie. Eram atît de mîndră de toate.

Asta e, n-am ce face.

Plătica pare foarte îndurerată de propria ei soartă, dar îmi pun un fileu pe o farfurie şi îmi torn un pahar de vin. Mă aşez la masă, îmi tai o bucată şi o duc la gură. După care las cuţitul şi furculiţa jos, fără măcar să gust. Nu mi-e foame.

O zi întreagă, complet irosită. Mîine va trebui să fac toate astea din nou. Simplul gînd mă face să-mi las capul pe braţe şi să nu mai ridic niciodată ochii.

Ce caut eu aici?

Serios acum. Ce fac? De ce nu ies de aici în momentul ăsta şi nu mă sui într-un tren spre Londra?

Pe cînd zac prăbuşită pe scaun, mi se pare că aud o bătaie uşoară în uşa deschisă. Ridic privirea şi îl văd pe Nathaniel rezemat de tocul uşii, cu rucsacul în braţe. Îmi vine imediat în minte scena de dimineaţă şi mă cuprinde un val de ruşine. Fără să vreau, îmi răsucesc uşor scaunul şi îmi încrucişez braţele pe piept.

— Bună! zic cu o ridicare uşoară din umeri de genul „Dacă-ţi închipui că mă interesează persoana ta, te înşeli *amarnic*".

— Am zis să trec să văd dacă ai nevoie de ajutor. Ochii lui dau roată bucătăriei, trecînd în revistă platourile cu mîncare neatinsă. Ce s-a întîmplat?

— N-au vrut să mănînce. Au plecat să ia masa în oraş.

Nathaniel mă priveşte un moment, după care închide ochii o fracţiune de secundă şi clatină din cap.

— După ce ţi-ai petrecut toată ziua gătind pentru ei?

— E mîncarea lor. Casa lor. Pot face absolut orice au chef.

Încerc să-mi iau un ton nepăsător şi sec. Dar în adîncul sufletului încă mai simt o puternică dezamăgire. Nathaniel lasă rucsacul jos, se duce la aragaz şi inspectează plătica.

— Arată foarte bine.

— Arată ca un peşte congelat şi ţinut prea mult pe foc, îl corectez.

— Exact cum îmi place mie. Zîmbeşte, dar eu nu mă simt în stare să-i întorc zîmbetul.

— Atunci gustă puţin. Arăt spre mîncare. Oricum n-o s-o mănînce nimeni.

— Păi ar fi mare păcat s-o arunci. Se serveşte cu de toate, umplîndu-şi farfuria cu vîrf, după care îşi toarnă un pahar de vin şi se aşază lîngă mine la masă.

O clipă, nici unul dintre noi nu spune nimic. Nici măcar nu mă uit la el.

— În cinstea ta. Nathaniel ridică paharul. Felicitări.

— Mda, mersi.

— Serios, Samantha. Aşteaptă răbdător pînă cînd ridic ochii din podea. Indiferent dacă se ating sau nu de ea, e o mare realizare. Vorbesc cît se poate de serios. Mustăceşte amuzat. Îţi aduci aminte cînd ai gătit ultima dată în bucătăria asta?

Fără să vreau, îmi scapă un zîmbet.

— Apocalipsă de miel, vrei să spui.

— *Mazăre fină*. N-o s-o uit niciodată. Ia o gură de peşte, clătinînd neîncrezător din cap. Apropo, e foarte bun.

Îmi vine în minte imaginea gloanțelor ălora mici și negre; imaginea mea alergînd ca o bezmetică în mijlocul debandadei generale; bezeaua făcînd pleosc pe podea... și, fără să vreau, îmi vine să rîd. Am făcut progrese enorme de atunci.

— Dar sper că ești de acord că m-aș fi descurcat foarte bine, zic detașată, dacă n-ai fi insistat tu atîta *să mă ajuți*. Aveam totul sub control pînă în clipa în care ți-ai băgat tu nasul în treburile mele.

Nathaniel lasă jos furculița, mestecînd încă. Mă privește cîteva clipe și în ochii lui albaștri licărește ceva – pare că se distrează. Roșeața care îmi cuprinde încet obrajii mă dă de gol și, coborînd privirea, observ că mîinile mele se odihnesc pe masă cu palmele îndreptate în sus.

În plus, stau și ușor aplecată în față, îmi dau brusc seama îngrozită. Și probabil că am pupilele cît casa. N-aș putea fi mai explicită de atît nici dacă mi-aș scrie „îmi placi" cu markerul pe frunte.

Îmi duc repede mîinile în poală, îmi îndrept ținuta și-mi compun o expresie impenetrabilă. Încă n-am uitat situația absolut penibilă de azi-dimineață. De fapt, cred că ar fi bine să profit de ocazie ca să lămuresc situația.

— Deci... încep, în clipa în care Nathaniel deschide gura să zică ceva.

— Zi tu. Arată spre mine și mai ia o gură de pește. Îți spun după aia ce aveam de spus.

— Bine. Îmi dreg glasul. După... conversația noastră de azi-dimineață, tocmai voiam să-ți spun că ai dreptate în ce ai zis despre relații. Evident că încă nu sînt pregătită pentru o nouă relație. Sau măcar interesată. Cîtuși de puțin.

Așa. I-am zis-o. Nu știu cît am fost de convingătoare, dar cel puțin mi-am salvat cît de cît demnitatea.

— Ce voiai să spui? îl întreb, umplîndu-i din nou paharul cu vin.

— Voiam să te invit în oraș, spune Nathaniel, și aproape că-mi cade sticla din mînă.

Poftim?

Adică faza cu mîinile chiar *a funcționat?*

— Dar nu-ți face griji. Ia o gură de vin. Înțeleg perfect.

Hai, retractează. Trebuie să retractez foarte, foarte repede. Și totuși subtil, ca să nu-și dea seama că de fapt mă repliez...

— Nathaniel, zic făcînd eforturi să rămîn calmă, mi-ar face mare plăcere să ies în oraș cu tine.

— Bine. Pare total netulburat. Ce zici de vineri seară?

— E perfect.

În clipa în care îi zîmbesc, îmi dau brusc seama că mi-e foame. Trag platoul cu plătică spre mine, îmi iau cuțitul și furculița și încep să mănînc.

Paisprezece

Pînă vineri dimineață, reușesc să nu provoc nici un dezastru major. Cel puțin, vreunul despre care să afle soții Geiger.

Marți a fost eșecul numit risotto cu legume – dar, slavă Cerului, am reușit să fac rost în timp util de un înlocuitor de la firma de catering. A mai fost apoi cămășuța de noapte de culoarea piersicii care, acum cînd mă gîndesc mai bine, cred că ar fi trebuit călcată la o temperatură mai joasă. A fost apoi vaza Dartington pe care am spart-o în timp ce încercam s-o șterg de praf cu un dispozitiv special atașat la aspirator. Dar se pare că nimeni nu i-a remarcat încă lipsa. Iar cea nouă trebuie să ajungă mîine.

Pînă acum, săptămîna asta m-a costat doar două sute de lire, ceea ce e parfum față de săptămîna trecută. Cine știe, poate că nu peste mult timp am să încep să scot chiar și profit.

Tocmai atîrn chiloții umezi ai lui Eddie în uscătorie, ferindu-mi ochii cît pot, cînd o aud pe Trish strigîndu-mă.

— Samantha! Unde ești?

Nu pare prea încîntată și mi se pune un nod în gît. Peste ce-o fi dat?

— Nu pot să te las să mai umbli în halul ăsta. Apare în ușa uscătoriei, clătinînd cu hotărîre din cap.

— Poftim? Mă uit la ea.

— *Părul* tău. Se strîmbă.

— A, da. Ating șuvița decolorată cu o grimasă. Voiam să mi-l aranjez în weekendul ăsta...

— Ba ți-l aranjezi chiar acum, mi-o taie scurt. Ți-am adus-o pe *super*coafeza mea.

— Acum? Mă uit la ea uluită. Dar... trebuie să dau cu aspiratorul.

— Nu mai vreau să te văd umblînd prin jurul meu ca o sperietoare. O să recuperezi tu timpul pierdut mai tîrziu. Iar banii o să ți-i scad din salariu. Hai, că te-așteaptă Annabel!

Văd că n-am de ales. Trîntesc restul chiloților lui Eddie pe sîrmă și o urmez pe scări.

— Tot uit să-ți spun despre cardiganul meu de cașmir, adaugă Trish foarte gravă cînd ajungem sus. Cel bej?

La naiba. La naiba. Și-a dat seama că i l-am înlocuit cu altul. Trebuia să-mi închipui că nu poate fi chiar atît de idioată...

— Nu știu ce i-ai făcut. Scoate pe gură un nor de fum și deschide ușa dormitorului. Dar arată *minunat*. Iar mica pată de cerneală de pe tiv a dispărut complet! E ca nou!

— Da. Răsuflu ușurată. Păi... asta-i treaba mea, nu?

O urmez în dormitor, unde o femeie subțire cu păr blond înfoiat, jeanși albi și centură cu lanț de aur în talie îmi trage un scaun în mijlocul camerei.

— Bună! Ridică privirea, ținînd încă țigara în mînă și îmi dau seama că are în jur de șaizeci de ani. Samantha! Am auzit *atîtea* despre tine!

Are o voce aspră, încreţituri adînci în jurul gurii, probabil de la atîta fumat, iar machiajul pare să-i fie lipit de piele. Arată exact cum o să arate Trish peste cincisprezece ani. Se apropie, se uită cu atenţie la părul meu şi se strîmbă.

— Ce-i asta? Ai vrut să-ţi faci singură şuviţe? Rîde cu poftă, încîntată de propria glumă.

— A fost un accident... cu o sticlă de clor.

— I-auzi, un accident! Îşi trece degetele prin părul meu, ţîţîind din buze. Ei bine, nu poţi să rămîi în halul ăsta. Zic să-ncercăm un blond drăguţ. N-ai nimic împotrivă să fii blondă, nu, draga mea?

Blondă?

— N-am fost blondă în viaţa mea, zic alarmată. Nu sînt prea sigură că...

— Ţi-ar sta bine. Începe să-mi perie părul.

— Dacă nu e *foarte* blond, zic iute. Să nu fie... ştiţi ce vreau să zic, culoarea aia falsă, de curvă, blondul ăla platinat..

Amuţesc brusc în clipa în care îmi dau seama că atît ea, cît şi Trish au părul blond platinat şi o culoare falsă, de curvă.

— Sau... îhm... Înghit în sec, incapabilă să ridic privirea. Cum credeţi. Merg pe mîna dumneavoastră.

Mă aşez pe scaun, îmi pun un prosop pe umeri şi fac eforturi să nu tresar în clipa în care Annabel amestecă nu ştiu ce pastă cu miros de chimicale şi mi-o întinde pe şuviţe, învelindu-le apoi într-o chestie care pare a fi poleială.

Blond. Păr galben. Păpuşi Barbie.

O, Doamne. Ce fac?

— Cred că a fost o greşeală, zic brusc, încercînd să mă ridic de pe scaun. Nu cred că mi-ar sta bine blondă...

— Relaxează-te! Annabel mă prinde bine de umeri, forțîndu-mă să mă așez la loc și-mi pune în brațe o revistă. În spatele nostru, Trish deschide o sticlă de șampanie. O să-ți stea foarte bine. O fată atît de drăguță ca tine trebuie neapărat să-și *facă* ceva la păr. Citește-ne și nouă previziunile.

— Previziunile? zic mirată.

— Horoscoapele! Annabel țîțîie din buze. N-o prea duce capul, așa-i? adaugă în șoaptă către Trish.

— Nu prea, murmură Trish discretă. Dar spală *senzațional.*

Deci asta înseamnă să fii o femeie care se respectă. Să stai cu bucăți de poleială în cap, bînd Buck's Fizz și citind reviste despre vedete și modă. Singura revistă pe care am citit-o de la treisprezece ani pînă azi e *The Lawyer*. De obicei, îmi petrec vremea la coafor scriind e-mailuri și citind contracte.

Dar nu mă pot relaxa și bucura sută la sută de acest moment de respiro. Pe măsură ce citesc articolul „Zece metode pentru a afla dacă ai bikinii prea mici" devin din ce în ce mai îngrijorată. În momentul în care ajung la „Idile adevărate de vacanță" și Annabel îmi usucă părul cu föhnul, mă cuprinde cea mai veritabilă spaimă.

Nu pot fi blondă. Chestia asta nu e de mine.

— Gata! Annabel mai vîjîie o dată cu föhnul deasupra părului meu și îl oprește. Se lasă o liniște mormîntală. Nu sînt în stare să deschid ochii.

— *Mult* mai bine! spune Trish aprobator.

Deschid încet un ochi. Apoi pe celălalt.

Nu sînt blondă.

Sînt caramel. Am părul vopsit într-o nuanță caldă de caramel cu șuvițe de culoarea mierii și, ici și colo, firicele aurii. Cînd mișc capul, acestea captează lumina.

Înghit în sec de cîteva ori, încercînd să mă stăpînesc. Mai am puțin și-mi dau lacrimile.

— Nu m-ai crezut, așa-i? Annabel ridică din sprînceană către mine în oglindă, cu un zîmbet de satisfacție. Credeai că nu prea știu ce fac.

Îmi citește cu atîta iscusință gîndurile, că mă simt rușinată.

— E minunat, spun, regăsindu-mi glasul. Sînt... Vă mulțumesc foarte mult.

Sînt ca vrăjită de propria mea imagine. Nu pot să-mi iau ochii de la noul meu eu, strălucitor, caramel și miere. Arăt plină de viață. Am *culoare.*

N-am să mai revin niciodată la culoarea mea naturală. Niciodată.

Încîntarea nu-mi dispare nici după ce cobor și încep să împing aspiratorul prin salon. Sînt total îndrăgostită de părul meu cel nou. De fiecare dată cînd trec pe lîngă o suprafață cu luciu mă opresc și mă admir, îmi dau părul pe spate și îl privesc revărsîndu-se într-o coamă bogată de culoarea caramelului.

Aspir sub preș. *Flip.* Aspir sub măsuța de cafea. *Flip. Flip.*

Nu m-am gîndit niciodată să-mi vopsesc părul. Oare ce alte lucruri senzaționale am ratat?

— A, Samantha. Ridic privirea și îl văd pe Eddie intrînd în cameră, în sacou și cravată. O

să am o întîlnire de afaceri în salon. Te rog să faci niște cafea și să ne-o aduci.

— Da, domnule. Fac o reverență. Pentru cîte persoane?

— Patru cu totul. Și niște biscuiți. Gustări. Ce vrei tu.

— Sigur.

Pare surescitat și îmbujorat. Mă întreb despre ce întîlnire o fi vorba. În drum spre bucătărie mă uit pe fereastră și văd un Mercedes Serie 5 necunoscut parcat pe alee, lîngă un BMW decapotabil.

Hmm. Probabil că nu e vicarul din sat.

Fac cafea, o pun pe tavă, adaug o farfurie cu biscuiți și niște brioșe pe care le-am cumpărat pentru ceai. După care pornesc spre salon și bat la ușă.

— Intră!

Împing ușa pentru a o deschide și îl văd pe Eddie stînd la masă, înconjurat de trei bărbați, avînd fiecare niște hîrtii în față.

— Cafeaua dumneavoastră, șoptesc pe un ton plin de respect.

— Îți mulțumesc, Samantha. Lui Eddie îi strălucesc obrajii de încîntare. Ești, te rog, amabilă să ne servești?

Las tava pe bufet și pun cîte o ceașcă în fața fiecăruia. În timp ce fac asta, nu mă pot abține să nu mă uit la hîrtii – și-mi dau seama imediat că e vorba despre niște contracte.

— Ăă... cu lapte sau fără? îl întreb pe bărbatul aflat cel mai aproape de mine.

— Cu lapte, te rog. Nici măcar nu ridică privirea spre mine. În timp ce torn cafeaua, mai arunc o privire, ca din întîmplare. Pare o

tranzacție de investiție imobiliară. Ce face Eddie, vrea să-și bage banii în ceva?

— Biscuiți? întreb.

— Sînt destul de dulce și așa. Tipul rînjește la mine, iar eu îi zîmbesc politicoasă. Ce măgar.

— Deci, Eddie. Înțelegi acum? tocmai zice individul cu cravată mov, cu un glas mieros și preocupat. E destul de limpede, odată ce-ai prins jargonul.

În clipa în care îl aud vorbind, știu imediat cu cine am de-a face. Nu-l cunosc, dar îi cunosc pe cei de teapa lui. Am lucrat cu ei vreme de șapte ani. Și știu din instinct că individului ăstuia i se rupe dacă Eddie înțelege ceva sau nu.

— Da! spune Eddie rîzînd. Da, sînt convins. Se uită confuz la contract, după care îl lasă jos.

— Și noi sîntem la fel de preocupați de securitatea investiției, spune tipul cu cravată mov, cu un surîs.

— Cine n-ar fi, cînd e vorba de bani? i se alătură și primul individ.

OK. Ce naiba se întîmplă exact aici?

Cînd ajung lîngă celălalt individ și-i torn cafeaua, contractul se află chiar în fața mea și-mi trec rapid ochii peste el cu viteza experienței. E un parteneriat de dezvoltare imobiliară. Ambele părți pun la bătaie bani... dezvoltare a unei zone rezidențiale... pîn-aici, totul pare formulat standard.

După care văd ceva care mă face să împietresc. E o mică clauză bine întoarsă din condei și aparent insignifiantă strecurată în josul paginii. Un singur rînd, care îl obligă pe Eddie să suporte toate eventualele sume ce le vor lipsi

celorlalţi investitori. Dar, din cîte văd, fără vreo reciprocitate.

Dacă lucrurile merg rău, Eddie va fi cel care va achita nota de plată. Oare îşi dă seama de asta?

Sînt total şocată. Impulsul de a lua contractul şi de a-l face fărîmiţe e mai puternic decît mine. Dacă am fi la Carter Spink, invidizii ăştia ar fi daţi afară în şuturi în maxim două minute. Şi nu numai că le-aş arunca în faţă contractul, dar i-aş recomanda clientului meu să...

— Samantha? Revin brusc la realitate şi îl văd pe Eddie încruntîndu-se uşor şi arătînd spre farfuria cu biscuiţi.

Din păcate, nu ne aflăm la Carter Spink. Sînt îmbrăcată într-o uniformă de menajeră şi servesc gustări.

— Un biscuit cu ciocolată? Reuşesc cumva să-mi iau un ton politicos în timp ce-i ofer farfuria individului brunet. Sau o brioşă?

Acesta înşfacă una grăbit, fără să se uite măcar la mine, şi ajung la Eddie. Mintea îmi procesează cu febrilitate. Trebuie să fac cumva să-l avertizez.

— Deci. Eu zic că am discutat destul. Să începem aventura. Tipul cu cravată mov desface capacul unui stilou scump. După dumneavoastră. I-l întinde lui Eddie.

Vrea să semneze? *Acum?*

Nu. Nu. Nu pot să-l las să semneze contractul ăsta.

— Nu vă grăbiţi, adaugă tipul cu dinţi perfecţi. Dacă doriţi să-l mai citiţi o dată...

Mă cuprinde un val de mînie la adresa acestor indivizi, cu maşinile lor care-ţi iau ochii şi

cravatele lor mov și glasurile lor alunecoase. Dar n-am să-i las să-mi jecmănească stăpînul. N-o să las să se întîmple una ca asta. În clipa în care stiloul lui Eddie atinge hîrtia, mă aplec ușor spre el.

— Domnule Geiger, zic pe un ton de urgență. Puteți veni puțin, vă rog? Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Eddie ridică iritat ochii spre mine.

— Samantha, spune zîmbind strîmb. Tocmai mă aflu în mijlocul unei tranzacții extrem de importante. Pentru mine, cel puțin! Se uită în jur, iar cei trei bărbați rîd și ei, ținîndu-i isonul.

— E foarte urgent, îi spun. Nu durează mult.

— Samantha...

— Vă rog, domnule Geiger. *Trebuie neapărat* să vorbim.

În cele din urmă, Eddie oftează exasperat și lasă jos stiloul.

— Bine. Se ridică, mă conduce afară din încăpere și mă întreabă: Ce-i?

Mă uit la el cu un aer tîmp. Acum, că l-am scos din cameră, habar n-am cum să aduc vorba despre subiect. Ce să-i zic?

Domnule Geiger, v-aș recomanda să treceți atent în revistă clauza numărul 14.

Domnule Geiger, interesele dumneavoastră nu sînt suficient protejate.

E imposibil. Nu pot să-i zic nimic. Cine ascultă sfaturile juridice ale unei menajere?

Mîna lui e pe mînerul ușii. E ultima mea șansă.

— Doriți zahăr la cafea? zic în pană de idei.

— *Poftim?* Eddie se uită la mine ca la o nebună.

— Nu mai știam precis, murmur. Și n-am vrut să atrag atenția în public asupra cantității de zahăr pe care o consumați.

— Da, o bucățică, spune Eddie agasat. Altceva?

— Păi... mai e și altceva. Se pare că sînteți pe punctul de a semna niște documente.

— Așa. Se încruntă. Niște documente care mă privesc personal.

— Evident! Înghit în sec. Mă întrebam doar dacă aveți un avocat. Tocmai mi-a... îhm... trecut prin cap. Îmi amintesc că dumneavoastră mi-ați spus că trebuie să am mare grijă cînd semnez documente.

Mă uit în ochii lui, încercînd din răsputeri să-i transmit mesajul. *Consultă un avocat, tembelule.*

Eddie rîde din inimă.

— Foarte drăguț din partea ta, Samantha. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Nu sînt un prost. Deschide ușa și intră iarăși. Deci, domnilor, unde rămăsesem?

Mă uit supărată la el și îl văd ridicînd iar stiloul. Nu-l pot opri. Idiotul ține morțiș să se lase țepuit ca la carte.

Dar asta n-o să se întîmple de față cu mine.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule Geiger... șoptesc, intrînd grăbită în cameră. Ridic cafetiera, încep să torn, apoi, accidental-cu-intenție o las să-mi scape din mînă.

— Aaah!

— Iisuse!

Cafeaua se împrăștie imediat într-un lac maroniu-închis pe masă, provocînd un adevărat dezastru, pătează hîrtiile și se prelinge pe jos.

— Contractele! strigă tipul cu cravată mov enervat. Femeie proastă ce eşti!

— Îmi cer mii de scuze, spun pe tonul cel mai fîstîcit de care sînt în stare. Îmi pare foarte, foarte rău. Pur şi simplu... mi-a scăpat din mînă. Încep să şterg cafeaua cu un şerveţel, avînd grijă să o împrăştii bine şi pe restul documentelor.

— Nu mai avem copii? întreabă unul dintre indivizi, şi îngheţ.

— Erau pe nenorocita asta de masă, spune brunetul exasperat. Va trebui să le mai printăm o dată.

— Ştiţi ceva, dacă le mai printaţi o dată, aş vrea să-mi daţi două copii, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Eddie îşi drege glasul. Cred că o să le dau şi avocatului meu să se uite un pic peste ele. Aşa, pentru orice eventualitate.

Indivizii se uită unii la alţii. Îi văd cum dau din colţ în colţ, consternaţi.

— Sigur că da, spune tipul cu cravată mov după o pauză îndelungată. Nici o problemă.

Ha. Ceva îmi spune că tranzacţia asta s-ar putea să nu mai aibă loc pînă la urmă.

— Haina, domnule? spun cu un surîs, oferindu-i-o. Şi, încă o dată, îmi pare foarte, foarte rău.

Partea bună a unei educaţii juridice e că te învaţă să minţi aşa cum respiri.

Te învaţă, de asemenea, să suporţi cu stoicism cînd şeful tău te face albie de porci. Şi mai apoi să faci faţă cu brio perdafului de douăzeci de minute pe care ţi-l trage în bucătărie soţia acestuia, cînd află ce-ai făcut.

— Domnul Geiger pune la cale o afacere extrem de importantă! Pufăie furioasă din ţigară,

şi părul proaspăt vopsit îi tresaltă pe umeri. Iar întîlnirea aia era crucială!

— Îmi pare foarte rău, doamnă, spun cu privirea în pămînt.

— Ştiu că nu ai cum să înţelegi lucrurile astea, Samantha. Mă priveşte stăruitor. Dar e în joc o sumă foarte mare de bani! Sume la care nici n-ai visat vreodată.

Fii calmă. Fii umilă.

— O groază de bani, repetă ca să mă impresioneze.

Moare de nerăbdare să-mi spună. Văd cum pe faţa ei se dă o luptă între dorinţa impetuoasă de a se da mare şi dorinţa de a păstra discreţia.

— *O sumă cu şase zerouri*, zice în cele din urmă.

— Măiculiţă. Fac tot posibilul să par ca lovită cu leuca.

— Ne-am purtat foarte frumos cu tine, Samantha. Am făcut *o groază* de eforturi. Îi simt reproşul în glas. Şi ne aşteptăm ca şi tu să faci acelaşi lucru.

— Îmi pare foarte rău, spun pentru a milioana oară.

Trish mă săgetează cu o privire nemulţumită.

— Ei bine, în seara asta mă aştept să-ţi dai şi mai multă silinţă decît de obicei.

— În seara asta? repet după ea bulversată.

— La cină. O văd dînd ochii peste cap.

— Dar mi-aţi dat seara liberă, spun panicată. Aţi zis că e OK, că vă pot lăsa o cină rece...

Se vede treaba că a uitat complet de conversaţia noastră.

— Da, spune pe un ton pus pe harţă, dar asta a fost înainte să-i *împroşti* cu cafea pe musafirii

noştri. Şi înainte să-ţi petreci toată dimineaţa aranjîndu-ţi părul.

Poftim ? E atît de nedreaptă că nu am replică.

— Sinceră să fiu, Samantha, mă aştept la mai mult din partea ta. În seara asta vei rămîne acasă şi ne vei servi cina. Îmi aruncă o privire otrăvită, ridică o revistă şi iese maiestuoasă din bucătărie.

Mă uit lung în urma ei şi mă copleşeşte o resemnare binecunoscută şi apăsătoare. Mi s-a întîmplat de atîtea ori că m-am obişnuit. O să-mi contramandez întîlnirea cu Nathaniel. Altă întîlnire... altă amînare...

Însă, brusc, am o revelaţie. Nu mă mai aflu la Carter Spink. Şi nu sînt nevoită să accept fără să crîcnesc aşa ceva.

Ies valvîrtej din bucătărie şi o găsesc pe Trish în sufragerie.

— Doamnă Geiger, spun cît pot de fermă. Îmi pare rău în legătură cu întîmplarea nefericită cu cafeaua şi voi face toate eforturile pentru a-mi îndeplini atribuţiile cît mai bine. Însă în seara asta mi-aţi dat liber. Mi-am făcut planuri şi am de gînd să le respect. La ora şapte îmi închei serviciul pe ziua de azi, aşa cum am stabilit.

În timp ce rostesc ultimele cuvinte, inima începe să-mi bată cu putere. E prima oară cînd pun piciorul în prag atît de răspicat. Dacă aş fi vorbit pe tonul ăsta la Carter Spink, aş fi dispărut imediat din peisaj.

O clipă, Trish pare pe punctul de a face apoplexie. După care, spre marea mea mirare, plescăie din limbă şi dă pagina.

— Bine, bine. Dacă e *chiar atît* de important...

— Da. Înghit în sec. E important. Viaţa mea personală e importantă.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, mă ambalez şi-mi vine să-i vorbesc despre priorităţi, despre echilibru...

Însă Trish e deja absorbită de un articol despre „Dieta cu vin roşu – cum poţi să-l pui să lucreze pentru tine". Nu sînt prea sigură că i-ar plăcea să fie întreruptă.

Cincisprezece

Pe la ora șapte seara, dispoziția lui Trish s-a schimbat ca prin farmec. Sau poate nu chiar ca prin farmec. Cînd ajung jos, în hol o văd ieșind din sufragerie cu pași absenți, cu un pahar de cocktail în mînă, ochii injectați și obrajii îmbujorați.

— Deci! spune binevoitoare. Ieși în oraș cu Nathaniel.

— Da. Arunc o privire de control în oglindă. Am optat pentru o ținută casual. Jeanși, top simplu, sandale. Păr proaspăt aranjat. *Fil.*

— E un tînăr foarte arătos. Mă scrutează curioasă pe deasupra paharului de cocktail. Foarte *musculos.*

— Ăă... da. Cred că da.

— Așa te duci? Mă măsoară din priviri. Nu e prea *epatant,* nu crezi? Hai să-ți împrumut ceva de la mine.

— Dar nu mă deranjează să nu fie epatant, încep, cuprinsă de un fior de neliniște, dar Trish a dispărut deja pe scări. Cîteva clipe mai tîrziu reapare cu o cutie de bijuterii.

— Poftim. Ai nevoie de un pic de *glanț.* Îmi întinde o agrafă cu strasuri, în formă de căluț de mare. O am de la Monte Carlo.

— Ăă... drăguț! spun, privind înspăimîntată agrafa. Înainte să o pot opri, îmi dă părul într-o parte și-mi prinde agrafa. Mă cîntărește din priviri. Nu... cred că îți trebuie ceva *mai mare*. Uite. Scoate din cutie un cărăbuș imens cu piatră și mi-l prinde în păr. Vezi cum îți scoate în evidență smaraldul culoarea ochilor?

Mă privesc înmărmurită. Nu pot să ies din casă cu un cărăbuș strălucitor în păr.

— Iar ăsta e foarte la modă! Tocmai îmi înfășoară în jurul taliei un lanț auriu. Stai numai puțin să-ți dau și ceva care să-ți poarte noroc...

Să-mi poarte noroc?

— Doamnă Geiger... încep, fîstîcită, în clipa în care Eddie iese din biroul său.

— Tocmai am primit prețul estimativ pentru baie, îi spune lui Trish.

— Nu-i așa că elefantul ăsta în ape e *absolut splendid*? spune Trish, atîrnîndu-mi-l de lanțul auriu. Și broscuța la fel!

— Vă rog, spun disperată. Nu sînt sigură că am nevoie de elefanți...

— Șapte mii, mă întrerupe Eddie. Pare destul de rezonabil. Plus TVA.

— Păi și cu TVA cu tot cît vine? spune Trish, scotocind prin cutie. Unde-o fi maimuța?

Mă simt ca un brad de Crăciun. Îmi atîrnă tot mai multe zdrăngănele sclipitoare de cingătoare, ca să nu mai pomenesc și de cărăbușul din cap. Și Nathaniel trebuie să pice din clipă-n clipă... și o *să mă vadă* așa...

— Nu știu! răspunde Eddie nervos. Cît fac șaptișpe virgulă cinci la sută din șapte mii?

— O mie două sute douăzeci și cinci, răspund absentă.

Se lasă o tăcere uluită.

La naiba. Asta a fost o greşeală.

Cînd ridic privirea, Eddie şi Trish se uită la mine cu nişte ochi cît cepele.

— Sau... cam aşa ceva. Rîd ca să le abat atenţia. Am zis şi eu la întîmplare. Şi... mai aveţi şi alte bijuterii pentru noroc?

Nici unul dintre ei nu mă bagă în seamă. Privirea lui Eddie e fixată asupra hîrtiei din mîna lui. Ridică încet ochii şi-şi mişcă buzele ca în transă.

— Are dreptate, spune cu glasul sugrumat. Să fiu al naibii dacă n-are dreptate. Atîta face. Arată cu degetul pe hîrtie. Uite-aici!

— Are *dreptate*? întreabă Trish, trăgînd aer în piept cu un şuierat.

— Ai văzut-o şi tu. Vocea lui Eddie e atît de ascuţită că-ţi zgîrie timpanele. A făcut socoteala în cap!

Se răsucesc amîndoi pe călcîie pentru a se uita mai bine la mine.

— E *autistă*? Trish pare să nu-şi revină din uimire.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă mă întrebaţi pe mine, asta-i numai vina filmului *Rain Man*.

— Nu sînt autistă! spun. Doar că... doar că pur şi simplu mă pricep la socoteli. Nu e mare lucru...

Spre marea mea uşurare, se aude soneria şi mă duc să deschid. În prag se află Nathaniel, puţin mai elegant decît de obicei, în jeanşi cafenii şi cămaşă verde.

— Bună, zic repede. Hai să mergem.

— Stai! Eddie îmi blochează drumul. Domnişoară, s-ar putea să fii mult mai isteaţă decît crezi.

O, nu.

— Ce se întîmplă? întreabă Nathaniel.

— E un geniu matematic! spune Trish cu ochii scoşi din orbite. Şi tocmai am descoperit asta! E pur şi simplu incredibil!

Îi arunc lui Nathaniel o privire gen „vorbeşte prostii".

— Ce studii ai, Samantha? vrea să ştie Eddie. În afară de cele de gătit.

O, Doamne. Ce le-oi fi zis la interviu? Sincer, nu-mi aduc aminte.

— Păi... îhm... cîţiva ani ici, cîţiva colo. Dau vag din mîini. Ştiţi cum e...

— Şcoala din ziua de azi. Trish trage intens din ţigară. Tony Blair ar trebui *împuşcat*.

— Samantha, spune Eddie, foarte pătruns, de acum încolo am să mă ocup eu de educaţia ta. Şi, dacă eşti gata să munceşti din greu – din greu, să-ţi intre bine în cap – sînt sigur că o să reuşim să facem ceva.

Nu. Situaţia a luat-o complet razna.

— Nu vreau să-mi continui educaţia, domnule, murmur, cu ochii în pămînt. Sînt foarte fericită aşa cum sînt. Mersi oricum.

— Nu accept refuzul tău! insistă Eddie.

— Ţinteşte mai sus, Samantha! spune Trish cu o însufleţire bruscă, apucîndu-mă de braţ. Dă-ţi o şansă în viaţă! Ţinteşte către stele!

Uitîndu-mă la chipurile lor, nu pot să nu mă simt mişcată. Chiar doresc ce e mai bine pentru mine.

— Îhm... păi... poate. Mă dezbar pe furiș de toate creaturile de podoabă și le strecor în cutia de bijuterii. După care mă uit la Nathaniel, care a așteptat în tot acest timp răbdător în prag. Mergem?

— Zi-mi și mie: ce-a fost chestia de mai devreme? mă întreabă Nathaniel cînd ieșim în drum. Aerul e blînd și cald, părul meu cel proaspăt aranjat tresaltă ușor și la fiecare pas îmi văd degetele de la picioare date cu oja roz a lui Trish. Ești un geniu matematic?

— Nu. Nu mă pot abține să nu izbucnesc în rîs. Normal că nu!

— Ce-ai făcut înainte?

— Ei... nu vrei să știi. Îi zîmbesc pentru a da mai multă greutate vorbelor mele. Foarte plicticos.

— Nu cred nici măcar o clipă. Tonul îi e lejer, dar insistent. Ai avut o carieră? Înainte să vii aici?

Fac cîțiva pași fără să zic nimic, cu ochii în pămînt, gîndindu-mă la ce-aș putea să-i spun. Îi simt ochii ațintiți asupra mea, dar mă uit în altă parte, ca să scap de privirea lui scrutătoare.

— Nu vrei să vorbești despre asta, spune în cele din urmă.

— E... destul de dificil.

Nathaniel expiră zgomotos.

— Înțeleg că n-a fost o situație prea fericită?

O, Doamne, tot mai crede că sînt o soție abuzată.

— Nu! Nu e vorba de asta. Îmi bag mîinile în păr. Doar că... e o poveste lungă.

Nathaniel ridică din umeri.

— Avem la dispoziţie toată seara.

În clipa în care îi întîlnesc privirea stăruitoare simt imboldul de a-i spune înfigîndu-se ca un cîrlig de undiţă în pieptul meu. Vreau să-i spun. Să mă descarc de toată această povară. Cine sînt, ce s-a întîmplat, cît de greu mi-a fost. Dintre toţi oamenii din lume, e singurul în care cred că pot avea încredere. Ştiu că el n-ar spune nimănui. Ar înţelege. Ar păstra secretul.

— Deci. Se opreşte în mijlocul străzii, cu mîinile în buzunare. Îmi spui cine eşti?

— Poate, zic în cele din urmă şi mă trezesc zîmbind. Nathaniel îmi zîmbeşte şi el şi ochii i se destind încet, făcîndu-l şi mai atrăgător.

— Dar nu chiar acum. Mă uit în jur la strada aurie a satului. E o seară prea frumoasă ca să o stric cu povestea nenorocirii şi a suferinţelor mele. Îţi spun mai tîrziu.

Mergem mai departe, trecînd peste un zid vechi de piatră, acoperit cu trandafiri căţărători. Şi trăgînd în piept mirosul lor delicios, mă simt brusc mult mai uşoară; aproape euforică. Strada e scăldată în lumina blîndă a serii şi ultimele raze de soare îmi încălzesc umerii.

— Îţi stă foarte bine cu părul aşa, apropo, zice el.

— A, mersi. Îi zîmbesc nonşalant. Nu e mare lucru. *Fîl.*

Trecem podeţul şi ne oprim să privim rîul. Lebedele albe se scufundă în căutarea hranei, iar soarele presară apa cu pete de chihlimbar. Un cuplu de turişti se fotografiază unul pe altul şi mă cuprinde un sentiment de mîndrie. Eu nu sînt în trecere prin locul ăsta, îmi vine să le spun. Eu *locuiesc* aici.

— Şi unde mergem? îl întreb cînd pornim din nou.

— La bar, zice. E OK?

— Perfect!

Cînd ne apropiem de The Bell, zăresc afară o mică mulţime de oameni; unii stau în picioare în faţa uşii, alţii stau aşezaţi la mesele de lemn.

— Ce fac? zic nedumerită.

— Aşteaptă, spune. Proprietarul localului a întîrziat.

— A, zic. Mă uit în jur, dar toate mesele sînt deja ocupate. Ei, nu contează. Putem să stăm aici.

Mă cocoţ pe un butoi vechi – dar Nathaniel a pornit deja spre uşa barului.

Şi... ce ciudat. Toată lumea se trage înapoi şi-i face loc să treacă. Îl privesc mirată cum scoate din buzunar o legătură imensă de chei, după care se uită în urmă după mine.

— Hai, îmi face semn cu un surîs. E timpul să deschidem.

Nathaniel are un *bar*?

— Ai un *bar*? zic, după ce agitaţia iniţială se mai calmează.

L-am privit siderată un sfert de oră, în timp ce a pus bere în halbe, a glumit cu clienţii, a dat instrucţiuni personalului şi s-a asigurat că toată lumea e mulţumită. Acum, că graba de la început a dispărut, se apropie de scaunul de bar pe care m-am cocoţat cu un pahar de vin în mînă.

— Trei baruri, mă corectează. Dar nu sînt numai ale mele. Asta e afacerea familiei noastre. The Bell, The Swan din Bingley şi The Two Foxes.

— Uau. Dar... e foarte aglomerat!

Mă uit în jurul meu. Fiecare scaun e ocupat, oamenii au umplut grădina şi au ocupat chiar şi curtea din faţă. Vacarmul glasurilor e asurzitor.

— Dar cum reuşeşti să te ocupi şi de asta şi de grădinărit?

— OK, am să-ţi spun adevărul. Ridică mîinile. Nu servesc personal decît din cînd în cînd. Avem nişte barmani extraordinari. Dar m-am gîndit că ar fi amuzant să o fac în seara asta.

— Deci nu eşti grădinar, de fapt!

— Ba da. Coboară o clipă privirea, îndreptînd un suport pentru pahare. Aici e vorba despre... afaceri.

Recunosc în vocea lui tonul de mai devreme. De parcă aş fi atins un punct sensibil. Mă uit în jur şi atenţia îmi e atrasă de un portret de pe perete, înfăţişînd un bărbat între două vîrste. Are bărbia puternică, ochii albaştri ai lui Nathaniel şi aceleaşi linii fine în jurul ochilor cînd zîmbeşte.

— E tatăl tău? întreb precaută. Foarte prezentabil.

— El era sufletul acestui loc. Ochii i se îmblînzesc. Toţi clienţii îl iubeau. Ia o gură mare de bere, apoi lasă paharul jos. Dar ştii ceva? Nu trebuie neapărat să rămînem aici. Dacă preferi să mergem în altă parte, într-un loc mai elegant...

Mă uit în jur, la barul înţesat de lume. În fundal, dincolo de zarvă şi de rîsete, cîntă muzica. Un grup de clienţi de-ai casei se salută unii pe alţii la bar, insultîndu-se amical. Un cuplu de turişti americani în vîrstă, în tricouri cu Stratford discută cu un barman roşcat, cu

ochi ageri. În celălalt colţ al localului, a început un joc de darts. Nu-mi amintesc cînd am fost ultima oară într-un loc cu o atmosferă atît de destinsă şi de prietenoasă.

— Hai să rămînem aici. Hai să te ajut şi eu! Mă ridic repede de pe scaun şi trec după tejghea.

— Ai mai pus vreodată bere la draft? Nathaniel mă urmează, amuzat.

— Nu, zic, ridicînd un pahar şi punîndu-l sub robinet. Dar pot să învăţ.

— OK. Nathaniel vine şi el după tejghea. Apleci puţin paharul aşa... şi acum tragi.

Trag de manetă şi izbucneşte un jet de spumă.

— Fir-ar să fie!

— Încet... Mă înconjoară cu braţele, ghidîndu-mă. Aşa-i mai bine...

Mmm, ce drăguţ. Îmi spune ceva, dar nu aud nimic. Sînt într-o stare de beatitudine, învăluită de braţele lui puternice. Poate n-ar fi rău să mă fac că nu prind deloc chestia asta cu trasul de manetă. Poate că putem să stăm aşa toată seara.

— Ştii, încep să zic, întorcînd capul spre el. Dar mă opresc în clipa în care privirea îmi cade asupra unui lucru de pe perete. E o tăbliţă veche de lemn pe care scrie „Interzisă intrarea cu noroi pe încălţăminte" şi „Interzisă intrarea în haine de lucru". Dedesubt a mai fost prins un anunţ. E scris pe hîrtie îngălbenită cu un marker care abia se mai zăreşte şi spune aşa: INTRAREA AVOCAŢILOR INTERZISĂ.

Mă holbez siderată la el. A avocaţilor?

Oare am înţeles bine?

— Poftim. Nathaniel ridică paharul plin cu lichid strălucitor, de culoarea chihlimbarului. Prima bere pusă de tine.

— Ăă... super! spun. Fac un efort să las o pauză firească, după care arăt în treacăt spre anunţ. Ce-i asta?

— Nu servesc avocaţii, răspunde fără să clipească.

— Nathaniel! Vino puţin! îl strigă cineva din celălalt capăt al barului şi dă ochii peste cap, iritat.

— Vin imediat. Îmi atinge mîna, apoi pleacă.

Iau o gură mare de vin. Nu serveşte avocaţii. De ce nu serveşte avocaţii?

OK... calmează-te, îmi spun hotărîtă. E o *glumă*. Evident că e o glumă. Toată lumea urăşte avocaţii, aşa cum toată lumea urăşte agenţii imobiliari şi inspectorii de la circa financiară. E un fapt general acceptat.

Dar nu toată lumea pune anunţuri de genul ăsta în baruri, nu?

Pe cînd stau acolo, barmanul roşcat trece pe lîngă mine şi scoate nişte cuburi de gheaţă din container.

— Bună, zice, întinzîndu-mi mîna. Eu sînt Eamonn.

— Samantha. Îi strîng mîna zîmbind. Am venit cu Nathaniel.

— Mi-a zis. În ochii lui zăresc un licăr de mulţumire. Bine-ai venit la Lower Ebury.

Mă uit la el cum serveşte şi îmi dau brusc seama că tipul ăsta ar putea să ştie ceva despre anunţ.

— Zi-mi şi mie, spun în treacăt, cînd se întoarce. Anunţul ăla despre avocaţi e o glumă, nu?

— Nu tocmai, răspunde Eamonn vesel. Nathaniel nu suportă avocaţii.

— Aha! Reuşesc cumva să continui să zîmbesc. Îhm... din ce cauză?

— De cînd a murit tatăl lui. Eamonn ridică pe tejghea un carton cu cutii cu suc de portocale şi îmi schimb poziţia pe scaun ca să-l văd mai bine.

— De ce? Ce s-a întîmplat?

— A avut un proces cu primăria. Eamonn se opreşte din ce face. Nathaniel e de părere că procesul n-ar fi trebuit niciodată să aibă loc, dar Ben a fost convins de avocaţi să intenteze proces. Nu stătea prea bine cu sănătatea şi stresul i-a făcut şi mai rău, nu se mai putea gîndi la nimic altceva. Şi a făcut un atac de cord.

— Doamne, ce oribil, spun îngrozită. Şi Nathaniel a dat vina pe avocaţi?

— Spune că tatăl lui n-ar fi trebuit niciodată să intenteze proces. Eamonn continuă să ridice diverse cutii. Din păcate, după moartea lui Ben, au fost nevoiţi să vîndă unul din baruri. Ca să plătească pentru proces.

Sînt complet şocată. Mă uit la Nathaniel care îl ascultă foarte încruntat pe un tip, în partea cealaltă a barului.

— Ultimului avocat care a intrat în barul ăsta... Eamonn se apleacă peste tejghea conspirativ. Nathaniel i-a tras un pumn în nas.

— *I-a tras un pumn în nas?* Glasul mi se transformă într-un scîncet împietrit.

— S-a întîmplat să fie tocmai ziua înmormîntării tatălui lui. Eamonn coboară vocea. Unul din avocaţii tatălui său a venit la bar şi Nathaniel i-a tras una de i-au mers fulgii. Şi acum mai facem mişto de el pe tema asta.

Îmi întoarce spatele pentru a servi pe cineva şi iau o gură de vin, cu un tremur nervos în stomac.

Să-ncerc să nu mă pierd cu firea. Deci nu-i plac avocaţii. Asta nu are nici cea mai mică legătură cu *mine*. Pot foarte bine să fiu sinceră cu el. Să-i povestesc despre viaţa mea. N-are cum să-mi reproşeze trecutul. Evident că nu.

Şi dacă o va face?

Dacă mă trezesc că-mi dă una?

— Scuze. Ca din senin, Nathaniel apare în faţa mea, cu chipul lui cald şi prietenos. Eşti bine?

— Foarte! zic cu o veselie forţată. Mă distrez de milioane!

— Hei, Nathaniel, spune Eamonn, ştergînd un pahar. Îmi face cu ochiul. Cum se numesc cinci mii de avocaţi pe fundul oceanului?

— Un început! Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Ar trebui să... putrezească toţi. De tot. În iad.

Se aşterne o tăcere mirată. Îi văd pe Eamonn şi pe Nathaniel ridicînd din sprînceană unul către celălalt.

OK. Schimbă subiectul. Acum.

— Deci! Ăă... Mă întorc repede către un grup de lîngă tejghea. Vă servesc cu ceva?

Pînă la sfîrşitul serii am turnat cam patruzeci de pahare de bere. Am mîncat o porţie de cod şi cartofi prăjiţi şi o jumătate de porţie de budincă de caramel – şi l-am bătut pe Nathaniel la darts, în ovaţiile şi uralele tuturor celor prezenţi .

— Ai zis că n-ai mai jucat pînă acum! spune sceptic după ce-mi agăţ pe panou dubla de opt cîştigătoare.

— Păi n-am mai jucat, zic nevinovată. N-are nici un sens să-i pomenesc de cei cinci ani de tras cu arcul pe care i-am făcut la şcoală.

În cele din urmă, Nathaniel sună din clopoțel pentru Ultimele comenzi și, o oră și ceva mai tîrziu, ultimii cîțiva clienți răzleți se îndreaptă spre ușă, unde se opresc să-și ia la revedere.

— Pa.

— Salut, Nathaniel.

I-am urmărit pe toți în timp ce părăseau barul – și, în afară de turiști, cu toții l-au salutat pe Nathaniel de plecare. Cred că se cunoaște cu toți cei din sat.

— Strîngem noi, spune Eamonn apăsat, în clipa în care Nathaniel începe să adune paharele, cîte cinci o dată. Dă-le-ncoa'. Să vă bucurați și voi de cît a mai rămas din seara asta.

— Păi... OK. Nathaniel îl bate ușor pe spate. Mersi, Eamonn. Se uită la mine. Gata de plecare?

Fără prea mare tragere de inimă, mă dau jos de pe scaun.

— A fost o seară extraordinară, îi spun lui Eamonn. Îmi pare foarte bine că te-am cunoscut.

— Și mie. Îmi zîmbește. Așteptăm să ne trimiți factura.

Îi întorc zîmbetul, încă transportată de atmosferă; de faptul că am cîștigat la darts; de satisfacția de a-mi fi petrecut seara făcînd ceva *cu adevărat*. În viața mea nu am avut parte de o asemenea ieșire în oraș.

Nimeni din Londra nu m-a dus vreodată la întîlnire în vreun bar – ca să nu mai zic dincolo de tejghea. În prima seară, Jacob m-a dus la Covent Garden să vedem *Les Sylphides*, și douăzeci de minute mai tîrziu a primit un telefon urgent din State și nu s-a mai întors niciodată. Iar a doua zi mi-a zis că a fost atît de prins cu

un contract de drept comercial că a uitat complet de mine.

Şi partea cea mai proastă a fost că, în loc să-i zic „Nenorocitule ce eşti!" şi să-i dau una în bot, m-am mulţumit doar să-l întreb ce fel de contract comercial era.

*

După căldura cu iz de bere din bar, noaptea de vară e proaspătă şi răcoroasă. În clipa în care pornim agale aud în faţa mea rîsetele celor care au plecat înaintea noastră şi, undeva în depărtare, o maşină care demarează. Nu există felinare stradale; singurele surse de lumină sînt luna plină şi ferestrele cu draperiile trase ale caselor.

— Te-ai simţit bine? Nathaniel pare uşor neliniştit. N-am vrut să stăm chiar toată noaptea...

— Mi-a plăcut foarte, foarte mult, spun cu însufleţire. E un loc extraordinar. Nu-mi vine să cred ce prietenoşi sînt cu toţii. Şi că toată lumea te cunoaşte! Iar despre spiritul de comunitate ce să mai zic... Tuturor le pasă de ceilalţi. Se vede foarte clar.

— Unde se vede aşa de clar? Nathaniel pare amuzat.

— În felul în care fiecare îl bate pe celălalt pe spate, îi explic. Pare că, dacă vreunul din voi ar avea probleme, toată lumea i-ar sări imediat în ajutor, din tot sufletul. Pur şi simplu, simţi asta.

Îl aud înăbuşindu-şi rîsul.

— Adevărul ăsta e, anul trecut am primit premiul pentru Cel mai Ospitalier Sat, spune.

— Poţi să rîzi cît vrei, îi răspund. Dar în Londra nimeni nu te primeşte aşa, cu braţele deschise. Dacă mori pe stradă, te împing pur şi simplu cu piciorul în şanţ. După ce-ţi golesc portofelul şi-ţi fură actele. Aici nu s-ar întîmpla în veci aşa ceva, nu?

— Păi, nu, spune Nathaniel. Se opreşte gînditor. Dacă mori, tot satul se strînge la patul tău şi te boceşte.

Pe faţă mi se aşterne un zîmbet.

— Ştiam eu. Şi presară deasupra ta petale de flori?

— Evident, încuviinţează. Şi-ţi fac păpuşi de înmormîntare, din porumb.

Păşim cîteva clipe în tăcere. Un animăluţ traversează în fugă drumul, se opreşte şi ne priveşte cu doi ochi galbeni imenşi, după care dispare după gardul viu.

— Şi cum e bocetul? zic.

— Cam aşa. Îşi drege glasul, după care începe să cînte cu voce joasă, tristă şi monotonă. Vai, vai. S-a dus, bietul de el.

Îmi dă ghes un rîs nebun, dar fac eforturi să mă abţin.

— Şi dacă e vorba de o femeie?

— Bună întrebare. În acest caz, cîntăm un alt bocet. Trage adînc aer în piept şi începe din nou să cînte, pe acelaşi ton insipid: Vai, vai. S-a dus, biata de ea.

Mă doare burta din cauza efortului de-a mă abţine să nu rîd.

— Ei, noi cei din Londra nu cîntăm nici un fel de bocete, zic. Doar ne vedem de viaţă mai departe. Aşa sîntem noi, londonezii. Ne vedem de viaţă mai departe.

Ştiu cum sînt londonezii. Nathaniel se strîmbă uşor. Am locuit şi eu la Londra o vreme.

Mă holbez mirată la el, la lumina lunii. Nathaniel a locuit la Londra? Încerc, fără succes, să mi-l închipui ţinîndu-se de bară în metrou, citind *Metro*.

— Vorbeşti serios? zic într-un final, şi el încuviinţează.

— Şi nu mi-a plăcut deloc. Pe bune.

— Dar ce... adică de ce...

— Eram în anul de dinainte de universitate şi eram chelner. Apartamentul meu se afla vizavi de un supermarket deschis non-stop. Toată noaptea era luminat cu neoane puternice. Iar zgomotul... Se strîmbă. În cele zece luni cît am stat acolo, n-am avut nici măcar o secundă de întuneric sau de linişte totală. N-am auzit niciodată o păsăre ciripind. N-am văzut nici o stea.

Îmi dau capul pe spate instinctiv şi mă uit la cerul senin al nopţii. Încet, în timp ce ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, încep să disting deasupra mea mici punctişoare de lumină, care formează tot felul de desene şi de forme pe care nu reuşesc să le descifrez. Are dreptate. Nici eu n-am văzut stelele de deasupra Londrei.

— Dar tu? Glasul lui mă readuce în prezent.

— Eu ce?

— Începuseşi să-mi spui povestea ta, zice. Şi cum ai ajuns aici.

— A. Mi se pune un nod în gît. Da, aşa e. Începusem să-ţi spun. Deşi nu prea are cum să mă vadă în întuneric, îmi feresc privirea şi mintea îmi procesează cît de repede e în stare după trei pahare de vin.

Trebuie să zic ceva. Poate reușesc să scap doar cu cîteva cuvinte. Să-i spun adevărul fără să pomenesc de partea cu avocatura.

— Păi, spun într-un final. Stăteam la Londra. Și aveam o... o...

— Relație, îmi șoptește.

— Ăă... da. Înghit în sec. Așa. Și lucrurile au luat o turnură neplăcută. M-am suit într-un tren... și am ajuns aici.

Urmează o tăcere expectativă.

— Asta-i tot, adaug.

— *Asta-i tot?* Nathaniel pare sincer uluit. Asta-i povestea cea lungă?

O, Doamne.

— Uite ce e. Mă întorc cu fața spre el în lumina lunii, iar inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Știu că în momentul ăla aveam de gînd să-ți spun mai mult. Dar oare sînt chiar atît de importante detaliile? Contează ce-am făcut înainte... sau ce-am fost? Ideea e că acum sînt aici. Și tocmai am petrecut cu tine cea mai frumoasă seară din viața mea. Din toată viața mea.

Văd pe chipul lui că ar vrea să mă provoace; deschide chiar gura să zică ceva. Însă încet-încet se destinde și întoarce privirea, fără să spună nimic.

Simt că mă cuprinde disperarea. Poate că am stricat totul. Poate că ar fi trebuit să-i spun adevărul, cu orice preț. Sau să inventez rapid o poveste complicată cu un iubit ticălos.

Pășim mai departe în noapte, fără să rostim nici un cuvînt. Umărul lui îmi atinge umărul. Apoi îi simt mîna. Degetele i se strecoară printre ale mele, la început ca din greșeală, apoi, încet, împletindu-se cu ale mele.

Mă arcuiesc toată în clipa în care trupul meu răspunde, dar fac eforturi să nu-mi ţin respiraţia. Nici unul dintre noi nu spune nici un cuvînt. Nu se aude nimic în afară de paşii noştri pe drum şi de un ţipăt de bufniţă undeva, în depărtare. Mîna lui Nathaniel e sigură şi fermă în clipa în care o cuprinde pe-a mea. Îi simt bătăturile aspre din palmă; degetul mare mîngîindu-l pe al meu.

Continuăm să nu rostim nici un cuvînt. Nici măcar nu ştiu dacă *pot* să vorbesc.

Ne oprim la intrarea spre aleea familiei Geiger. Mă priveşte în tăcere, cu o expresie aproape severă. Îmi simt respiraţia precipitîndu-se; respir doar din doi în doi. Nu-mi pasă absolut deloc dacă se vede de la o poştă că-l doresc.

Oricum nu m-am priceput niciodată la regulile astea.

Îmi dă drumul la mînă şi îmi cuprinde mijlocul cu braţele. Mă trage uşor spre el. Închid ochii, pregătită să mă abandonez îmbrăţişării lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu! aud un glas prea bine cunoscut. N-ai de gînd *s-o săruţi* odată?

Tresar şi deschid ochii. Nathaniel pare la fel de şocat şi se trage instantaneu înapoi. Mă răsucesc pe călcîie – şi, spre groaza mea, o văd pe Trish, aplecată la o fereastră de la etaj, cu o ţigară în mînă şi uitîndu-se ţintă la noi.

— Nu sînt o *mironosiţă*, zice. Aveţi voie să vă pupaţi!

O săgetez cu o privire mînioasă. Oare femeia asta n-a auzit în viaţa ei de cuvîntul „intimitate"?

— Continuaţi! Îşi flutură ţigara spre noi, iar jarul străluceşte. Nu mă băgaţi în seamă!

Să n-o băgăm în seamă? Îmi pare rău, dar eu n-am de gînd să fac asta în timp ce Trish se uită ca la spectacol. Îl privesc tulburată pe Nathaniel, care pare la fel de uluit ca şi mine.

— Oare să... amuţesc, neştiind ce vreau de fapt să propun.

— Nu-i aşa că e o noapte superbă de vară? adaugă Trish, de dragul conversaţiei.

— Superbă, îi răspunde Nathaniel politicos.

Privirile ni se întîlnesc şi simt că m-apucă un rîs isteric. E un dezastru. S-a zis cu momentul de romantism.

— Îhm... mersi pentru seara asta extraordinară, spun, sforţîndu-mă să-mi păstrez seriozitatea. M-am simţit senzaţional.

— Şi eu. În umbră, ochii lui capătă o nuanţă de indigo; mustăceşte amuzat. Deci, îi facem pe plac doamnei Geiger? Sau o lăsăm pradă unei frustrări insuportabile?

Ridicăm amîndoi ochii spre Trish, care încă mai e aplecată pe fereastră, privindu-ne cu ochi lacomi. De parcă am fi într-un local cu striptease, şi din clipă-n clipă o să-i ofer lui Nathaniel un dans erotic.

— Păi... cred că parcă ar merita să o lăsăm pradă unei frustrări insuportabile, spun cu un surîs abia schiţat.

— Deci ne vedem mîine?

— La zece sînt la mama ta.

— Ne vedem dimineaţă, atunci.

Îmi întinde mîna şi ne atingem uşor degetele, după care se întoarce şi pleacă. Mă uit după el în timp ce dispare în întuneric, apoi mă întorc şi

pornesc pe aleea către casă; continui să simt fiori în tot trupul.

E foarte bine că i-am tras clapa lui Trish. Dar cum rămîne cu frustrarea *mea* insuportabilă?

Șaisprezece

A doua zi, Trish mă trezește cu niște bătăi puternice în ușă.

— Samantha! Trebuie să-ți vorbesc! Acum!

E sîmbătă și nu e nici măcar ora opt dimineața. Unde arde?

— OK! strig cheaună. O secundă!

Mă dau jos din pat cu un mers împleticit, iar capul îmi e plin de amintirea clipelor atît de plăcute din seara trecută. Nathaniel ținîndu-mă de mînă... brațele lui Nathaniel în jurul mijlocului meu...

— Da, doamnă Geiger? Deschid ușa și o văd pe Trish în capot, cu chipul îmbujorat și ochii injectați. Acoperă cu mîna telefonul portabil la care vorbește.

— Samantha. Își îngustează ochii mai tare ca niciodată și în glasul ei simt o notă ciudată de triumf. Mi-ai turnat gogoși, așa-i?

O undă de șoc îmi străbate tot trupul și simt cum mi se urcă stomacul în gît. De unde o fi... Cum a...

— Așa e? Îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Sînt sigură că știi foarte bine la ce mă refer.

Mintea îmi trece rapid în revistă toate gogoșile pe care i le-am turnat, mai ales partea cu „sînt menajeră". Ar putea fi oricare din ele. Ar putea fi ceva mic și insignifiant. Sau poate a aflat absolut tot.

— Nu știu la ce anume vă referiți, spun cu glasul spart. Doamnă.

— Ei bine. Se apropie de mine, fluturîndu-și supărată capotul de mătase. Așa cum îți închipui, sînt *foarte* supărată că nu mi-ai spus niciodată că ai gătit *paella* pentru ambasadorul Spaniei.

Rămîn cu gura căscată. Ce ambasador?

— Alaltăieri te-am întrebat dacă ai gătit pentru persoane importante. Ridică din sprînceană a reproș. Și *nu ai pomenit* niciodată de banchetul pentru trei sute de persoane de la Mansion House.

Ce banchet? A luat-o razna de tot?

OK, oare o fi fost bipolară tot timpul ăsta și eu n-am observat? Asta ar explica foarte multe.

— Doamnă Geiger, spun ușor neliniștită, nu vreți să vă așezați puțin?

— Nu, mulțumesc! spune tăios. Vorbesc la telefon cu Lady Edgerly.

Simt că se cască pămîntul sub mine. *Freya e la telefon?*

— Lady Edgerly... Trish duce telefonul la ureche. Aveți dreptate, e *mult prea modestă*. Ridică privirea. Lady Edgerly dorește să vorbească puțin cu tine.

Îmi întinde telefonul și, ca în transă, îl duc la ureche.

— Alo?

— Samantha? Vocea familiară, uşor răguşită a Freyei răsună, printre fîşîituri, în urechea mea. Eşti OK? Ce dracu' se întîmplă acolo?

— Sînt... bine! Arunc o privire spre Trish, care se află la aproximativ doi metri de mine. O să... mă duc undeva mai...

Fără să iau în seamă privirea ca de laser a lui Trish, mă retrag în dormitor şi închid bine uşa în urma mea. Apoi duc din nou receptorul la ureche.

— Sînt bine! Mă străbate un val de bucurie la ideea că vorbesc cu Freya. Nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine!

— Ce naiba se întîmplă? mă întreabă iar. Am primit mesajul ăsta, dar n-am înţeles nimic. Eşti *menajeră?* E o glumă tîmpită?

— Nu. Arunc o privire de control spre uşă, după care mă duc în baie şi dau drumul la ventilator. Sînt menajeră cu normă întreagă, spun cu glas scăzut. Am plecat de la Carter Spink.

— Ţi-ai dat demisia? spune Freya nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Pur şi simplu?

— Nu mi-am dat demisia. Am fost... dată afară. Am făcut o greşeală şi m-au concediat.

Încă îmi vine greu s-o spun. Şi chiar şi să mă gîndesc la asta.

— Ai fost dată afară din cauza unei *greşeli* oarecare? Freya pare de-a dreptul ultragiată. Iisuse Hristoase, oamenii ăştia...

— N-a fost o greşeală oarecare, o întrerup în mijlocul frazei. A fost o greşeală foarte mare şi importantă. Asta e, s-a întîmplat. Şi m-am hotărît să fac ceva cu totul diferit. Să lucrez ca menajeră pentru o vreme.

— Să lucrezi ca menajeră, mă îngînă Freya încet. Samantha, tu chiar ai luat-o razna complet?

— De ce nu? spun pe un ton defensiv. Chiar tu mi-ai zis că ar fi bine să fac o pauză.

— Bine, bine, dar totuşi... *menajeră*? Nici nu ştii să găteşti!

— Ştiu, ştiu.

— Pe bune acum, *habar n-ai* să găteşti! Acum chicoteşte amuzată. Te-am văzut gătind. Eşti un antitalent. Ca să nu mai zic că n-ai spălat în viaţa ta.

— Ştiu! Mă apucă un hohot isteric de rîs. Sinceră să fiu, la început a fost un adevărat coşmar. Dar să ştii că... învăţ. Ai fi surprinsă.

— Şi trebuie să porţi şorţ?

— Am halatul ăsta oribil de nailon... Mă înec de rîs. Şi le spun Doamnă... şi Domnule... şi fac reverenţe...

— Samantha, eşti sărită de pe fix, spune Freya printre icnete. Complet sărită de pe fix. Nu poţi să rămîi acolo. Vin să te salvez. Mîine mă sui în avion...

— Nu! zic pe un ton mai vehement decît aş fi vrut. Nu! Mă... distrez foarte bine. E în regulă.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere suspicioasă. Fir-ar să fie. Freya mă cunoaşte ca pe buzunarele ei.

— Cu un bărbat? îi aud vocea, într-un final.

— Poate. Zîmbesc fără să vreau. Da.

— Detalii?

— E prea devreme. Dar e... îţi închipui. Drăguţ. Zîmbesc prosteşte spre propria mea reflexie în oglinda băii.

— Mă rog, chiar şi aşa. Nu trebuie decît să pui mîna pe telefon. Poţi să vii să stai la noi...

— Mersi, Freya. Mă străbate un val de afecţiune pentru ea.

— Fără nici cea mai mică problemă. Samantha?

— Da? Urmează o pauză atît de lungă încît încep să cred că am pierdut legătura.

— Şi cu avocatura cum rămîne? spune Freya în cele din urmă. Cu dorinţa ta de a deveni partener al firmei? Ştiu că ţi-am făcut capul mare pe tema asta. Dar ăsta era visul tău. O să renunţi pur şi simplu la el?

Simt o împunsătură în inimă, ca şi cînd ar fi ieşit la suprafaţă o mîhnire, adînc îngropată.

— Visul ăla s-a sfîrşit, spun grăbită. Partenerii nu fac greşeli care să provoace pagube de cincizeci de milioane de lire.

— *Cincizeci de milioane de lire?*

— Îhîm.

— Iisuse, spune repede, părînd de-a dreptul şocată. Habar n-am avut. Nu-mi pot imagina cum ai reuşit să faci faţă unei asemenea...

— E în regulă, o întrerup. Am trecut peste asta. Serios.

Freya oftează.

— Ştii, am simţit eu că e ceva în neregulă. Am încercat să-ţi trimit un e-mail pe website-ul tău de la Carter Spink. Însă pagina ta nu mai era.

— Pe bune? Mi se strînge uşor inima.

— Şi atunci m-am gîndit... Amuţeşte şi aud zgomote de agitaţie în fundal. Of, la naiba. A venit maşina să ne ia. Fii atentă, te mai sun curînd...

— Stai! spun repede. Freya, înainte să închizi, zi-mi şi mie *ce naiba* i-ai spus lui Trish despre ambasadorul Spaniei? Şi despre Mansion House?

— A, chestia aia. Chicoteşte pe-nfundate. Păi a început să-mi pună tot felul de întrebări, aşa că m-am gîndit că e mai bine să inventez cîte ceva. I-am zis că ştii să împăturești şervetele ca într-o scenă din Lacul lebedelor... că ştii să faci sculpturi din gheaţă... şi că David Linley ţi-a cerut odată o reţetă de saleuri.

— Freya... Închid ochii.

— Sinceră să fiu, am inventat cam multe. Dar e vina ei, ea m-a provocat! Trebuie să te las acum, scumpo. Te iubesc.

— Şi eu pe tine.

Legătura se întrerupe, iar eu rămîn nemişcată preţ de o clipă, în baie se lasă deodată o liniște mormîntală fără glasul răguşit al Freyei pe fundal de agitaţie indiană.

Mă uit la ceas. Nouă patruzeci şi cinci. Am timp să arunc o privire scurtă.

Trei minute mai tîrziu stau la biroul lui Eddie, bătînd darabana cu degetele în timp ce aştept ca internetul să se conecteze la site-ul firmei. Am întrebat-o pe Trish dacă aş putea să-i trimit un mesaj lui Lady Edgerly şi ea mi-a deschis imediat uşa biroului, făcîndu-şi de lucru prin spatele scaunului meu, pînă cînd am rugat-o să plece.

Pagina de start a lui Eddie se deschide şi tastez imediat www.carterspink.com.

În timp ce logo-ul grena atît de familiar apare pe ecran şi se învîrte într-un cerc perfect,

simt că-mi revine brusc în suflet toată tensiunea din trecut, precum frunzele de pe fundul unui eleşteu. Trag adînc aer în piept şi sar peste Introducere, trecînd direct la Asociaţi. Aparo lista – şi Freya are dreptate. După Snell, urmează imediat Taylor. Nici urmă de Sweeting.

Expir, spunîndu-mi că trebuie să fiu raţională. Evident că m-au scos de pe site. Am fost concediată, la ce altceva mă puteam aştepta? Asta a fost viaţa mea anterioară, care acum nu mă mai interesează deloc. Ar trebui pur şi simplu să închid computerul, să mă duc acasă la Iris şi să uit tot. Asta ar trebui să fac.

Însă, în schimb, mă trezesc apucînd mouse-ul şi tastînd „Samantha Sweeting" în căsuţa de căutare. „Nici un rezultat", îmi apare cîteva clipe mai tîrziu pe ecran şi mă uit la cuvinte, şocată.

Nici un rezultat? Nicăieri în tot *site-ul*? Nici... în secţiunea Media? Sau măcar la Arhiva de ştiri?

Dau repede clic pe căsuţa cu Tranzacţii încheiate şi caut Euro-Sal, fuziune, DanCo. Asta e o tranzacţie de proporţii de anul trecut şi eu am fost cea care s-a ocupat de partea de finanţare. Raportul apare pe ecran, cu titlul „Carter Spink, consultanţă pentru fuziune de 20 de miliarde de lire". Privirea îmi coboară pe textul cunoscut. „Echipa Carter Spink din Londra a fost condusă de Arnold Saville, împreună cu asociaţii Guy Ashby şi Jane Smilington".

Mă opresc uluită, după care mă întorc şi citesc din nou textul cu mare atenţie, căutînd cuvintele care lipsesc – „şi Samantha Sweeting", ar trebui să scrie. Însă cuvintele nu mai sînt

acolo. Eu nu mai sînt acolo. Dau repede clic pe o altă tranzacţie, vînzarea Conlon. *Ştiu* că sînt menţionată în acest raport. L-am citit, pentru numele lui Dumnezeu. Am făcut parte din echipă, am o plăcuţă de plexiglas care dovedeşte asta.

Dar nici aici nu se spune nimic de mine.

În timp ce inima îmi bate din ce în ce mai tare, trec în revistă toate tranzacţiile din decursul ultimului an. Din ultimii doi ani. Din ultimii cinci ani. M-au şters complet. Cineva şi-a dat osteneala de a lua la mînă întregul site şi de a-mi scoate numele. Am fost ştearsă din toate tranzacţiile în care am fost implicată. De parcă n-aş fi existat niciodată.

Inspir adînc, încercînd să-mi păstrez calmul. Însă mînia îmi creşte în suflet, din ce în ce mai fierbinte şi mai puternică. Cum îndrăznesc să schimbe istoria? Cum îndrăznesc să mă şteargă cu buretele? Le-am dat şapte ani din *viaţa* mea. Nu pot să mă facă să dispar pur şi simplu; să se poarte ca şi cum n-aş fi fost niciodată angajata lor...

După care am o revelaţie. Oare de ce s-au obosit să facă toate astea? Au mai plecat şi alţii din firmă şi numele lor au rămas acolo unde erau. De ce se jenează atît de tare cu mine? Privesc tăcută ecranul preţ de un moment. Apoi, fără grabă, încep să tastez www.google.com şi scriu „Samantha Sweeting" în căsuţă. Adaug şi „avocat", ca să fiu sigură şi apăs pe Enter.

O clipă mai tîrziu, ecranul se umple cu tot felul de intrări. Încep să scanez rezultatele căutării şi parcă mă loveşte cineva cu leuca în moalele capului.

... **pățania** Samanthei Sweeting...
... **descoperit,** Samantha Sweeting **a dezertat de la datorie, lăsîndu-şi colegii să...**
... **auzit despre** Samantha Sweeting...
... **bancuri despre** Samantha Sweeting. **Cum i se spune unui avocat care...**
... Samantha Sweeting **concediată de la Carter Spink.**

Şi tot aşa. De la site-uri ale avocaţilor, la ştirile despre serviciile juridice şi la forumurile studenţilor la drept. E ca şi cum întreaga lume juridică n-a făcut decît să mă vorbească pe la spate. Ca în transă, dau clic pe pagina următoare – şi lista continuă. Dau la pagina următoare, apoi la următoarea.

Mă simt de parcă m-aş uita la un pod prăbuşit. Încerc să estimez pagubele ; îmi dau seama pentru prima oară cît de grav mi-a fost terfelit numele.

Nu mă mai pot întoarce niciodată.

Ştiam eu.

Şi totuşi cred că nu o *ştiam* de fapt. Cel puţin nu în adîncul sufletului. Acolo unde contează cu adevărat.

Simt ceva umed pe obraz şi sar în picioare, închizînd în viteză toate paginile de web ; ştergînd în urma mea adresele pe care le-am vizitat, pentru eventualitatea în care pe Eddie îl apucă vreo curiozitate. Închid computerul şi mă uit în jur, la încăperea tăcută. Acum sînt aici. Şi nu acolo. Acea parte din viaţa mea s-a sfîrşit.

Cînd intru cu răsuflarea tăiată pe uşă, căsuţa lui Iris arată la fel de idilic ca întotdeauna. Poate chiar şi mai idilic, pentru că acum o gîscă se plimbă în voie prin faţa mea, printre găini.

— Bună. Ridică zîmbind privirea din locul în care stă ţinînd în mînă o ceaşcă de ceai. Pari grăbită.

— Mi-a fost teamă să nu întîrzii. Mă uit prin grădină, dar Nathaniel nu se zăreşte nicăieri.

— Nathaniel a trebuit să se ducă la bar să repare o ţeavă care curgea, spune Iris, parcă citindu-mi gîndurile. Dar se va întoarce mai tîrziu. Între timp, noi o să facem pîine.

— Super! zic. O urmez în bucătărie şi-mi pun şorţul cu dungi, ca data trecută.

— M-am apucat deja, ca să nu pierdem timpul, spune Iris, îndreptîndu-se spre un lighean uriaş şi demodat de pe masă. Drojdie, apă călduţă, unt topit şi făină. Le amesteci pe toate şi ai făcut coca. Tu o s-o frămînţi.

— Aha, spun, uitîndu-mă fără nici o expresie la cocă.

Mă priveşte curioasă.

— Te simţi bine, Samantha? Pari cam... întoarsă pe dos.

— Mă simt bine. Încerc să zîmbesc. Scuze.

Are dreptate. Mintea mi-e în altă parte. Haide. Concentrează-te.

— Cunosc oameni care folosesc aparate pentru asta, spune, ridicînd coca din lighean şi punînd-o pe masă. Dar ăsta e modul tradiţional de a face pîine. Cea mai bună pîine.

O frămîntă cu mişcări rapide de mai multe ori.

— Vezi? O împleteşti, după care o răsuceşti puţin. E nevoie de ceva forţă.

Cu grijă, îmi bag mîinile în aluatul moale şi încerc să fac şi eu ca ea.

— Aşa, spune Iris urmărindu-mă cu atenţie. Găseşte-ţi un ritm al tău şi pe urmă ţine-o tot aşa. Frămîntatul e foarte bun cînd vrei să scapi de stres, adaugă uşor amuzată. Imaginează-ţi că te răzbuni pe cei mai mari duşmani ai tăi.

— Aşa am să fac! reuşesc în fine să-mi iau un ton vesel.

Însă greutatea ce-mi apasă pieptul nu vrea deloc să cedeze în timp ce frămînt. De fapt, cu cît împăturesc şi răsucesc mai tare aluatul, cu atît mă simt mai rău. Mintea îmi zboară necontenit la site-ul ăla. Nu pot să-mi ostoiesc cu nici un chip sentimentul de nedreptate care îmi arde pieptul.

Am făcut lucruri foarte bune pentru firma aia. Am cîştigat clienţi. Am negociat afaceri. Am însemnat ceva.

Am însemnat *ceva*.

— Cu cît frămînţi mai mult, cu atît mai bună o să fie pîinea, spune Iris, care se apropie de masă zîmbind. Simţi cum se încălzeşte şi devine elastică în mîinile tale?

Mă uit la aluatul care mi se lipeşte de degete, însă nu pot intra în nici un fel de legătură cu el. Nu simt senzaţiile despre care vorbeşte. Simţurile mele sînt amorţite. Mintea îmi alunecă haotic de la un lucru la altul, ca o pasăre pe gheaţă.

Încep să frămînt din nou coca, cu şi mai multă forţă decît înainte, încercînd să revin în prezent. Vreau să simt iar mulţumirea pe care am simţit-o ultima dată cînd am fost aici; senzaţia aia de simplitate şi de pămîntesc. Dar îmi cam pierd

ritmul; înjur printre dinți de frustrare în timp ce degetele mele apucă aluatul. Mă dor mușchii brațelor; sudoarea mi se scurge pe față. Iar zbuciumul din sufletul meu crește neîncetat.

Cum de au îndrăznit să mă șteargă cu totul din scripte? Am fost un avocat bun.

Am fost un avocat al naibii de bun.

— Nu vrei să te odihnești un pic? Iris se apropie de mine și-mi pune mîna pe umăr. E destul de greu, cînd nu ești obișnuit.

— Ce rost are? Cuvintele îmi scapă fără să vreau. Serios, ce rost are? Să faci pîine. O faci și pe urmă o mănînci. Și s-a dus.

Mă opresc brusc, neștiind nici eu ce m-a apucat. Respirația mi-e precipitată și sacadată. Îmi vine să mă dau cu capul de toți pereții.

Iris mă privește cu atenție.

— Același lucru îl poți spune și despre mîncare, îmi răspunde cu blîndețe. Sau despre viața însăși.

— Exact. Îmi șterg fruntea cu șorțul. Exact.

Nu știu ce zic. De ce mă cert cu Iris? Trebuie să mă calmez. Însă nu mă pot lupta cu nervozitatea care pune stăpînire pe mine.

— Cred că ai frămîntat destul, spune, luîndu-mi coca din mînă și dîndu-i o formă rotundă.

— Și acum? zic, încercînd să-mi iau un ton cît mai firesc. O punem în cuptor?

— Încă nu. Iris pune aluatul înapoi în lighean, apoi îl așază pe acesta pe aragaz. Acum așteptăm.

— Așteptăm? Mă holbez la ea. Cum adică așteptăm?

— Așteptăm. Acoperă ligheanul cu un șervet. O jumătate de oră, e destul. Îți fac un ceai.

— Dar... *ce* aşteptăm?

— Să dospească drojdia şi să-l facă să crească. Îmi zîmbeşte. Sub ştergarul ăsta se întîmplă o mică minune.

Mă uit la lighean, încercînd să-mi închipui un miracol. Dar nu pot. Nu sînt cîtuşi de puţin calmă şi senină. Sînt mult prea încordată; am nervii întinşi la maximum, în tot corpul. Odinioară îmi controlam perfect fiecare minut. Pînă la secundă. Iar acum trebuie să stau şi să aştept drojdia să dospească? Să stau cu şorţul pe mine, aşteptînd după... o *ciupercă*?

— Îmi cer scuze, mă aud zicînd. Nu pot să fac asta. Pornesc spre uşa bucătăriei şi ies în grădină.

— Poftim? Iris iese după mine, ştergîndu-şi mîinile de şorţ. Ce s-a întîmplat, scumpa mea?

— Nu pot să fac asta! Mă întorc spre ea. Nu pot să... stau pur şi simplu răbdătoare, aşteptînd ca *drojdia* să-şi facă treaba.

— De ce nu poţi?

— Pentru că e o mare pierdere de timp! Mă apuc cu mîinile de cap, frustrată. E o mare pierdere de timp! Ca şi toate celelalte!

— Şi ce crezi c-ar fi mai bine să facem în loc de asta? mă întreabă curioasă.

— Ceva... *important*. OK? Mă duc pînă la măr şi mă întorc, incapabilă să stau pe loc. Ceva constructiv.

Mă uit la Iris, dar nu pare în nici un fel jignită. Ci mai degrabă amuzată.

— Ce poate fi mai constructiv decît să faci pîine?

O, *Doamne*. Îmi vine să urlu. Ei ce-i pasă, ea îşi vede de găinile şi de şorţul ei, n-are cariera distrusă şi expusă umilinţei publice, pe internet.

— Nu înțelegi nimic, îi spun, aproape cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău, dar nu înțelegi. Uite ce e... cred că e mai bine să plec.

— Nu pleca. Glasul îi e surprinzător de ferm. O clipă mai tîrziu se află în fața mea, cu ambele mîini pe umerii mei, privindu-mă cu ochii ei albaștri, iscoditori.

— Samantha, ai suferit o traumă, spune pe un ton blînd și egal. Care te-a afectat foarte adînc...

— Ba *n-am suferit* nici o traumă! Mă smulg din brațele ei. Pur și simplu... nu pot să fac asta, Iris. Nu pot să mă prefac că sînt așa. Nu sînt o femeie care face pîine, OK? *Nu* sînt o supermenajeră. Mă uit disperată prin grădina din jurul meu, de parcă aș căuta indicii. Nu mai știu cine sînt. N-am nici cea mai vagă idee.

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă, pe care o șterg nervoasă. N-am de gînd să plîng în fața lui Iris.

— Nu știu cine sînt. Respir adînc, puțin mai calmă. Sau care este țelul meu... sau încotro mă îndrept în viață. Nu mai știu nimic.

Mă simt brusc fără pic de vlagă și mă așez pe iarba uscată. Cîte clipe mai tîrziu, Iris vine și se ghemuiește lîngă mine.

— Nu are nici o importanță, spune cu blîndețe. Nu trebuie să te dai de ceasul morții fiindcă nu știi toate răspunsurile. Nu e nevoie să știi în permanență cine ești. Nu trebuie să îți imaginezi tot ce o să se întîmple sau încotro te îndrepți. Uneori ajunge doar să știi ce-o să faci în clipa următoare.

O vreme, nu spun nimic. Las vorbele ei să-și facă efectul asupra minții mele, ca o compresă cu apă rece cînd te doare capul.

— Şi ce-o să fac în clipa următoare? spun într-un final, ridicînd neputincioasă din umeri.

— O să mă ajuți să curăț fasolea pentru prînz. Vorbele ei sînt atît de fără drept de apel că nu mă pot abține să nu zîmbesc.

O urmez ascultătoare în casă, iau un castron mare cu păstăi de fasole și încep să le rup și să le aranjez cum îmi arată ea. Păstăile într-un coș de pe podea. Boabele zdravene de fasole în chiuvetă. Același gest, iarăși și iarăși.

Pe măsură ce sînt absorbită de muncă, mă calmez încet-încet. Habar n-am avut că boabele mari de fasole ies din asemenea păstăi.

Sinceră să fiu, unica mea experiență legată de fasole a fost să le cumpăr de la Waitrose, ambalate într-o pungă de plastic, să le pun în frigider, să le scot la o săptămînă după data expirării și să le arunc la coș.

Dar astea sînt boabe de fasole adevărate. Așa arată, scoase direct din pămînt. Sau... culese dintr-un arbust. De oriunde-o fi.

De fiecare dată cînd desfac o păstaie e ca și cum aș găsi un șir de bijuterii de un verde pal. Şi, cînd duc una dintre ele la gură, e...

Ei, OK. Trebuie gătite.

Cîh.

Cînd termin cu fasolea, frămîntăm din nou aluatul. Îi dăm o formă rotundă, îl punem în tăvi de copt, după care trebuie să mai așteptăm încă o jumătate de oră, ca să crească iar. Dar nu știu de ce, de data asta nu-mi mai pasă. Mă așez la masă cu Iris, curățînd căpșuni și ascultînd radioul pînă cînd vine momentul să punem tăvile

în cuptor. După care Iris umple o tavă cu brînză, salată de fasole, biscuiți și căpșune și o luăm cu noi afară, la o masă așezată în umbra unui copac.

— Așa, spune, turnînd niște ceai cu gheață într-un pahar de sticlă marmorată. Ți-e mai bine?

— Da. Mersi, zic jenată. Îmi cer scuze pentru mai devreme. Pur și simplu...

— E în regulă, Samantha. Îmi aruncă o privire rapidă, în timp ce taie brînza. Nu trebuie să te scuzi.

— Ba da. Inspir adînc. Îți sînt foarte recunoscătoare, Iris. Ai fost atît de amabilă... iar Nathaniel...

— Te-a dus la bar, am auzit.

— A fost incredibil! zic entuziastă. Cred că ești foarte mîndră de el.

Iris dă din cap că da.

— Barurile astea sînt de multe generații ale familiei Blewett. Se așază și mă servește cu niște salată de fasole garnisită cu ulei și cu verdeață. Iau o gură – și e absolut divină.

— Cred că ți-a fost foarte greu cînd ți-a murit bărbatul, mă aventurez prudentă.

— A fost o perioadă cumplită. O spune pe un ton neutru. O găină rătăcește pe sub masă și Iris o gonește. Am avut dificultăți financiare. Eu nu mă simțeam bine. Dacă nu era Nathaniel, cred că pierdeam barurile. Dar el a avut grijă să repună lucrurile pe linia de plutire. În memoria tatălui său. Ochii i se întunecă o clipă și o văd luptîndu-se cu emoția, rămînînd cu furculița în aer. Nu știi niciodată cum o să iasă lucrurile, indiferent cît de tare te chinui să-ți faci planuri. Dar știi deja asta.

— Întotdeauna am crezut că viața mea o să fie într-un anume fel, spun, cu ochii în farfurie. Aveam totul planificat în detaliu.

— Și nu s-a întîmplat așa, nu?

Preț de cîteva clipe, nu sînt în stare să-i răspund. Îmi amintesc de momentul în care am auzit că urma să fiu făcută partener. Cînd crezusem că viața mea a intrat în fine pe făgașul mult așteptat; cînd am crezut că totul e perfect.

— Nu, zic, făcînd eforturi uriașe ca vocea să nu-mi trădeze tulburarea. Nu s-a întîmplat așa.

Iris mă privește cu niște ochi atît de limpezi și de plini de înțelegere încît aproape că-mi vine să cred că e în stare să-mi citească gîndurile.

— Nu fi atît de aspră cu tine, puișor, spune. Cu toții avem momentele noastre de debusolare.

Nu mi-o pot deloc închipui pe Iris debusolată. Pare atît de calmă și de stăpînă pe ea.

— Și eu am fost debusolată, să știi, spune, citindu-mi expresia. După ce s-a dus Benjamin. A fost un lucru atît de neașteptat. Tot ce credeam că am a dispărut într-o noapte.

— Și... ce-ai... Întind mîinile, neajutorată.

— Mi-am găsit un alt drum în viață, spune. Dar mi-a luat mult timp. Mă privește un moment, apoi se uită la ceasul de la mînă. Că veni vorba, mă duc să pun de cafea. Și să văd ce face pîinea.

Mă ridic pentru a o urma, dar îmi face semn să rămîn unde sînt.

— Așază-te. Stai liniștită. Relaxează-te.

Rămîn acolo, scăldată în lumina filtrată a soarelui, sorbind din ceaiul cu gheață, încercînd să mă relaxez. Încercînd să mă bucur de acest

moment în care stau pur şi simplu într-o grădină frumoasă. Dar emoţiile încă îmi mai dau ghes, ca nişte peşti ce se zvîrcolesc pe uscat.

Un alt drum.

Dar eu nu cunosc nici un alt drum. Habar n-am ce fac; n-am nici cea mai mică perspectivă asupra viitorului care mă aşteaptă. Mă simt de parcă s-ar fi stins lumina şi păşesc pe bîjbîite. Tot ce ştiu e că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte.

Închid ochii, încercînd să-mi limpezesc gîndurile. N-ar fi trebuit să mă uit niciodată pe site-ul ăla. N-ar fi trebuit să citesc niciodată comentariile alea. Acum mă aflu într-o altă lume.

— Întinde mîinile, Samantha, aud deodată glasul lui Iris în spatele meu. Nu deschide ochii. Hai.

Habar n-am ce vrea de la mine, dar închid ochii şi întind mîinile. Un moment mai tîrziu, simt că îmi pune în mîini ceva cald. Şi că în nări îmi pătrunde un miros puternic de drojdie. Deschid ochii şi îmi dau seama că ţin în braţe o pîine.

Mă uit la ea de-a dreptul uluită. Arată ca o pîine adevărată. Ca o pîine adevărată, precum cea pe care o vezi în vitrina unei brutării. Mare, dolofană şi rumen-aurie, cu striaţii fine şi coajă crocantă, gata să ţi se rupă în mîini. Miroase atît de bine că îmi lasă gura apă.

— Spune-mi că asta nu înseamnă nimic, zice Iris, strîngîndu-mă de braţ. Tu ai făcut-o, scumpa mea. Şi ar trebui să fii mîndră de tine.

Nu sînt în stare să-i răspund. Ţin franzela caldă în mîini şi simt că mi se pune un nod în

gît. Eu am făcut pîinea asta. Eu am făcut-o. Eu, Samantha Sweeting, care nu eram în stare nici măcar să pun la microunde o supă la pachet. Care mi-am irosit șapte ani din viață ca să nu rămîn cu nimic, care am fost ștearsă cu buretele, de parcă nici n-aș fi existat. Care habar n-am cine sînt.

Am făcut o pîine. În momentul ăsta, mi se pare că e singurul lucru de care pot fi sigură.

Spre groaza mea, o lacrimă începe să mi se prelingă pe obraz, urmată de încă una. E ridicol. Trebuie să-mi vin în fire.

— Arată bine, aud glasul relaxat al lui Nathaniel în spatele meu, și mă întorc uluită. Stă în picioare lîngă Iris, iar părul îi strălucește în bătaia soarelui.

— Bună, zic fistîcită. Credeam că repari... o țeavă sau cam așa ceva.

— Păi asta și fac. Încuviințează din cap. Am trecut doar puțin pe-acasă.

— Mă duc să scot celelalte pîini, spune Iris bătîndu-mă ușor pe umăr și dispare îndreptîndu-se prin iarba înaltă spre casă.

Mă ridic și mă uit la Nathaniel peste pîinea pe care o țin în mînă. Simpla lui vedere mă face să mă nelinștesc și mai tare: și mai mulți pești se zvîrcolesc în jurul meu.

Deși, dacă stau să mă gîndesc, toți sînt cam din aceeași specie.

— Ești bine? spune, văzîndu-mi lacrimile.

— Da. A fost o zi ciudată, atîta tot, spun, ștergîndu-le stînjenită. Nu-mi prea stă în fire să mă emoționez atîta la vederea unei... pîini.

— Mama zice că ai fost un pic supărată. Ridică din sprînceană. Din cauza frămîntatului?

— A dospitului. Zîmbesc strîmb. A aşteptatului. Niciodată n-am fost bună la aşteptat.

— Îhîm. Privirea mea îi întîlneşte ochii albaştri şi gravi.

— Din nimic. Nu ştiu cum, mă trezesc apropiindu-mă din ce în ce mai mult de el. Vreau să obţin totul *acum.*

— Îhîm.

Ne aflăm la doar cîţiva centimetri unul de altul. Şi, cînd mă uit la el, cu răsuflarea întretăiată, toate frustrările şi şocurile ultimelor două săptămîni mi se adună în suflet. Sînt atît de încordată încît pur şi simplu nu mai pot suporta. Trebuie să mă eliberez de toată această presiune. Fără să mă mai pot controla, mă întind şi-i aplec chipul spre al meu.

Nu m-am sărutat în halul ăsta din adolescenţă. Strîns îmbrăţişaţi; fără să mai existe nimic altceva pe lume. Complet absorbiţi. Şi Trish dac-ar fi lîngă noi cu o cameră video, dîndu-ne indicaţii, nici n-aş observa-o.

Cînd deschid ochii şi ne îndepărtăm unul de celălalt, parc-au trecut ore întregi. Îmi simt buzele umflate şi mă clatin pe picioare. Nathaniel pare la fel de tulburat ca şi mine. Are privirea opacă şi respiră mai precipitat.

Îmi dau brusc seama că pîinea s-a strivit de tot. Încerc să-i redau cît de cît forma şi o pun pe masă ca pe un obiect de ceramică deformat, cît îmi trag eu răsuflarea.

— N-am prea mult timp, spune Nathaniel. Trebuie să mă întorc la bar. Coboară mîna uşor pe spatele meu şi îmi simt tot trupul atras spre el ca de un magnet.

— Nu-mi trebuie mult, spun, cu glasul răguşit de dorinţă.

Cînd naiba am devenit atît de directă?

— *Serios*, chiar n-am mult timp. Se uită la ceas. Cam şase minute.

— Şase minute sînt arhisuficiente, murmur cu o privire ademenitoare, iar Nathaniel zîmbeşte, de parcă aş glumi.

— Serios, zic, încercînd să par modestă şi totuşi sexy. Sînt foarte expeditivă. Cam atîta îmi ia, vreo şase minute.

Cîteva momente, se lasă tăcerea. Pe chipul lui Nathaniel citesc stupefacţia. Cumva, nu pare chiar atît de impresionat pe cît credeam că o să fie.

— Păi... pe-aici pe la noi o luăm un pic mai încet, zice în cele din urmă.

— Am înţeles, spun, făcînd eforturi să nu par dezamăgită. Ce vrea să spună? Că are vreo *problemă* sau ceva de genul ăsta? Ăă... păi... sînt sigură... bîigui confuză.

N-ar fi trebuit să încep fraza asta.

Se uită din nou la ceas.

— Trebuie s-o şterg. Diseară plec la Gloucester.

Simt o uşoară strîngere de inimă auzind tonul ăla de om de afaceri. Aproape că nici nu se mai uită la mine. N-ar fi trebuit să pomenesc niciodată de timing, îmi dau brusc seama, necăjită. Toată lumea ştie că nu se face să pomeneşti de măsurători numerice, de orice fel ar fi ele, cînd faci sex cu un bărbat. E regula de bază. Asta şi aia că n-ai voie să întinzi mîna după telecomandă în timpul actului, dacă nu eşti sigură că e dat pe mut.

— Păi... mai vorbim, zic, încercînd să-mi iau un ton firesc şi totuşi încurajator. Ce faci mîine?

— Nu ştiu încă. Ridică din umeri. O să fii pe-aici?

— Cred că da. Poate.

— Păi... atunci poate ne mai vedem.

Şi, zicînd asta, străbate cu paşi mari iarba înaltă, iar eu rămîn doar cu pîinea aia turtită în braţe şi total bulversată.

Șaptesprezece

Cum am mai spus, ar trebui să existe un cu totul alt sistem. Ar trebui să existe nu știu ce fel de aranjament universal care să nu lase loc de neînțelegeri. Care ar putea, de pildă, să facă uz de semnale ale mîinii. Sau de stickere mici și discrete lipite pe rever, după un anume cod al culorilor, pentru diverse mesaje:

Disponibil/Indisponibil.

Am o relație/Nu am nici o relație.

Sex iminent/Sex anulat/Sex pur și simplu amînat.

Altfel, de unde să știi ce se întîmplă? De unde?

Pînă a doua zi dimineața m-am gîndit foarte serios și n-am ajuns la nici o concluzie. Fie a) Nathaniel a fost jignit de apropourile mele sexuale și nu îl mai interesez deloc, fie b) nu e nici o problemă, nu s-a întîmplat nimic, e pur și simplu un bărbat ca toți bărbații și n-a avut chef să zică nimic și n-ar trebui să fiu atît de obsedată.

Sau undeva între acestea două.

Sau poate mai există vreo variantă pe care nici măcar n-am luat-o în calcul. Sau...

Sinceră să fiu, cred că astea ar cam fi variantele. Şi totuşi. În loc să m-ajute, gîndurile astea mă bagă şi mai tare în ceaţă.

Pe la ora nouă cobor grăbită scările în capot şi-i găsesc pe Eddie şi pe Trish în hol, puşi la patru ace. Eddie are pe el un blazer cu nasturi aurii strălucitori, iar Trish un costum alb de mătase în ape şi cel mai mare corsaj cu trandafiri roşii artificiali pe care l-am văzut în viaţa mea. Şi pare să fi avut o mică dificultate în a se încheia la nasturii jachetei. În cele din urmă reuşeşte să bage ultimul nasture în gaură şi se trage înapoi, gîfîind uşor, ca să se privească în oglindă.

Acum pare să nu-şi mai poată mişca deloc braţele.

— Ce zici? îi spune lui Eddie.

— Da, foarte frumos, zice el, uitîndu-se încruntat la *Harta rutieră a Marii Britanii, 1994*. Care o fi? A347? Sau A367?

— Îhm... cred că v-ar sta foarte bine şi cu jacheta deschisă, mă încumet. V-ar da un aer mai... lejer.

Trish mă săgetează cu ochii întredeschişi, de parcă m-ar bănui că vreau să-i sabotez în mod deliberat înfăţişarea.

— Da, zice într-un final. Poate că ai dreptate. Dă să-şi deschidă nasturii – dar haina pocneşte atît de tare pe ea că nu reuşeşte să ajungă cu mîinile. Şi Eddie s-a dus pînă în birou.

— Să vă... mă ofer.

— Da. I se înroşeşte gîtul. Dacă eşti amabilă.

Mă îndrept spre ea şi îi desfac nasturii cît de blînd pot, adică nu prea tare, avînd în vedere ce ţeapăn e materialul. Cînd termin, face un pas

înapoi şi se priveşte din nou, cu un aer de uşoară nemulţumire, aranjîndu-şi bluza de mătase.

— Spune-mi, Samantha, aruncă în treacăt, dacă acum m-ai vedea pentru prima dată, ce cuvînt ai folosi pentru a mă descrie?

Of, la naiba. Sînt sigură că fişa postului meu nu pomenea nimic despre o asemenea situaţie delicată. Îmi scormonesc rapid creierii, pentru a găsi cel mai flatant cuvînt posibil.

— Îhm... îhm... elegantă, zic într-un final, încuviinţînd pentru a da mai multă greutate cuvîntului. Aş spune că sînteţi elegantă.

— Elegantă? Îmi trînteşte o privire ofuscată. Ceva îmi spune că n-am prea nimerit-o.

— Adică slabă, mă corectez, cu o revelaţie subită.

Cum de nu mi-a dat prin cap?

— Slabă. Se priveşte cîteva clipe, întorcîndu-se dintr-o parte în cealaltă. Slabă.

Nu pare sută la sută mulţumită. Dar ce e rău în a fi slabă şi elegantă, pentru numele lui Dumnezeu?

Deşi, sinceră să fiu, nu e nici una, nici alta.

— Dar ce zici despre... Îşi scutură părul pe spate, evitîndu-mi privirea. Ce zici de... „tînără"?

O clipă sînt prea uluită ca să-i pot răspunde. Tînără?

Tînără comparativ cu ce?

— Ăă... categoric, zic într-un final. Asta... era de la sine înţeles.

Te rog, nu spune „Ce vîrstă crezi că...".

— Ce vîrstă crezi că am, Samantha?

Îşi flutură capul, scuturîndu-şi haina cu mîna, de parcă nu o interesează cîtuşi de puţin subiectul. Dar ştiu că stă şi aşteaptă cu urechile

ciulite ca două microfoane uriaşe pregătite să preia cel mai mic zgomot.

Mă furnică faţa. Ce să-i zic? O să-i zic... treizeci şi cinci. Nu. Nu fi ridicolă. Nu poate să se mintă singură *chiar în halul ăsta.* Patruzeci? Nu. Nu pot să zic patruzeci. E prea aproape de adevăr.

— Aveţi cam... treizeci şi şapte, nu? mă hazardez pînă la urmă. Trish se întoarce spre mine şi, din expresia de plăcere şi mulţumire de sine de pe faţa ei, îmi dau seama că am atins nota cea mai adecvată de flatare.

— Treizeci şi nouă, dacă vrei să ştii! spune, şi în obraji îi apar două pete de culoare.

— Nu! exclam, evitînd să mă uit la ridurile laba gîştii din colţul ochilor ei. Nu pot să cred!

Ce mincinoasă. A făcut patruzeci şi şase în februarie trecut. Şi dacă nu vrea ca lumea să ştie asta, ar trebui să nu-şi lase paşaportul pe masa de toaletă.

— Aşa! spune, vizibil înveselită. O să fim plecaţi toată ziua la petrecerea surorii mele. Nathaniel o să vină să se ocupe de grădină, dar bănuiesc că ştii asta...

— Nathaniel? Un şoc electric mă traversează din cap pînă-n picioare. Vine aici?

— A sunat azi-dimineaţă. A zis că mazărea dulce trebuie... legată sau răsucită sau aşa ceva. Scoate un creion pentru contur şi începe să-şi deseneze buzele care au şi aşa un contur mult prea pronunţat.

— Aha. N-am ştiut. Încerc să nu-mi pierd cumpătul, dar întregul trup îmi e cuprins de nelinişte ca de nişte tentacule. Păi... lucrează duminica?

— A, da, de multe ori. E *foarte* dedicat. Se trage înapoi pentru a se uita la imaginea ei din oglindă, după care începe să-şi dea cu şi mai mult ruj. Am auzit că te-a dus la micul lui bar?

Micul lui bar. Ia uite la ea!

— Ăă... da. M-a dus.

— Nici nu pot să-ţi spun cît de bine mi-a părut. Scoate un rimel şi începe să-şi acopere cu şi mai multe straturi genele deja ca nişte ţepi. Îţi închipui, aproape că a trebuit să ne căutăm un alt grădinar. Deşi, firește, a fost mare păcat. După ce-şi făcuse atîtea planuri.

Mă uit la ea bulversată. Simt că mi-a scăpat ceva. Ce tot spune aici?

— Ce-a fost mare păcat? zic.

— Nathaniel. Pepiniera lui. Plantele lui. Se încruntă la propria imagine şi-şi şterge cu degetul o pată de rimel de sub ochi. Nu ştiu ce chestii organice. Ne-a arătat planul lui de afaceri. De fapt, ne gîndisem chiar să-l sprijinim financiar. Noi ţinem la angajaţii noştri şi *îi sprijinim*, Samantha. Mă scrutează cu privirea ei albastră, de parcă m-ar provoca să îndrăznesc măcar să nu fiu de acord.

— Aşa e!

— Gata? Eddie iese din birou cu o pălărie panama pe cap. O să ne topim de căldură, să ştii.

— Eddie, te rog frumos, nu începe, i-o taie Trish, băgînd pensula înapoi în rimel. Mergem la petrecere şi cu asta basta. Ai luat cadoul?

— Şi ce s-a întîmplat? întreb, încercînd să readuc conversaţia în punctul din care s-a întrerupt. Cu planurile lui Nathaniel.

Trish îşi ţuguiază uşor buzele în oglindă, cu regret parcă.

— Păi, tatăl lui a murit pe neașteptate și a urmat toată povestea aia îngrozitoare cu barurile. Și s-a răzgîndit. N-a mai cumpărat pămîntul. Se mai privește o dată, nemulțumită. Oare să-mi iau mai bine costumul roz?

— *Nu*, rostim într-un glas Eddie și cu mine. Mă uit la chipul exasperat al lui Eddie și-mi înăbuș un chicot.

— Arătați foarte bine, doamnă Geiger, zic. Pe cuvîntul meu.

Nu știu cum, Eddie și cu mine reușim să o dezlipim din fața oglinzii, să o facem să iasă pe ușă și să se suie în Porsche. Are dreptate Eddie, o să fie foarte cald azi. Cerul e deja de un albastru transparent, iar soarele o sferă orbitoare.

— La ce oră vă întoarceți? întreb cînd se urcă în mașină.

— Deseară tîrziu, spune Trish. Eddie, unde e cadoul? A, Nathaniel, ai venit.

Mă uit ușor stresată peste capota mașinii. Iată-l apropiindu-se pe alee, îmbrăcat în jeanși, espadrile și un tricou vechi de culoare gri și cu rucsacul pe umăr. Și iată-mă și pe mine, în capot și cu părul în dezordine.

Și încă nu știu exact cum au rămas lucrurile între noi.

Însă anumite părți ale trupului meu freamătă deja la vederea lui. Ele nu sînt deloc confuze.

— Bună! zic în clipa în care ajunge lîngă mine.

— Bună. Îmi aruncă o privire prietenoasă, dar nu face nici cea mai mică încercare de a mă săruta sau de a zîmbi măcar. Se mulțumește doar să se oprească și să se uite la mine. E ceva

în privirea lui pătrunzătoare și precisă care mă face să mă clatin ușor pe picioare.

Fie lucrurile au rămas cam în punctul în care se aflau ieri, în timpul sărutului, fie asta-i soarta mea, să-l găsesc înnebunitor de sexy, indiferent ce vibrații intenționează el să-mi transmită.

— Și zi așa. Îmi feresc ochii și cîteva clipe mă uit în pămînt. O să... muncești din greu toată ziua.

— Mi-ar prinde bine un ajutor, spune în treacăt. Dacă n-ai altă treabă.

Simt că-mi tresaltă inima de încîntare, lucru pe care încerc să-l ascund tușind.

— Am înțeles. Ridic din umeri vag, aproape încruntată. Păi... poate.

— Super. Îi salută din cap pe soții Geiger și pornește cu pași mari spre grădină.

Trish a urmărit această conversație cu insatisfacție crescîndă.

— Văd că nu sînteți prea *afectuoşi* unul cu celălalt! zice. Trebuie să-ți spun că, din experiența mea...

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-i în pace! intervine Eddie, pornind motorul. Hai să terminăm odată cu tîmpenia asta.

— Eddie Geiger! se răţoiește Trish, răsucindu-se în scaun. Vorbești despre petrecerea surorii mele! Îți dai seama...

Eddie ambalează motorul, acoperindu-i vocea și Porsche-ul se pierde în zare, ridicînd pietrișul în urma lui și lăsîndu-mă singură în soarele tăcut și arzător.

Așa.

Deci... am rămas doar eu și Nathaniel. Singuri-singurei. Pînă la ora opt diseară. Cam ăsta e în mare scenariul.

Ceva începe să zvîcnească înlăuntrul meu. Ca un dirijor care stabilește ritmul; ca o introducere.

Mă răsucesc pe călcîie cît de nonșalant pot și pornesc înapoi spre casă. Cînd trec pe lîngă un rond de flori mă opresc chiar și mă uit la o plantă la întîmplare, ținînd frunzele verzi între degete.

Cred că aș putea să trec puțin pe la el și să-i dau o mînă de ajutor. Așa ar fi politicos.

Mă sforțez să nu mă grăbesc. Fac un duș, mă îmbrac și iau micul dejun, care constă în jumătate de ceașcă de ceai și un măr. După care mă duc sus și mă machiez. Nu prea tare. Dar destul.

M-am îmbrăcat simplu. Un tricou, o fustă de bumbac și șlapi. Cînd mă uit în oglindă, aproape că tremur de nerăbdare. Dar, în afară de asta, am mintea complet goală. Nu o străbate absolut nici un gînd. Ceea ce probabil că nu e un lucru rău.

După răcoarea din casă, căldura din grădină mi se pare și mai dogoritoare; aerul e nemișcat și aproape scînteiază. Merg pe la umbră, pe cărarea laterală, fără să știu în ce zonă lucrează; și nici încotro mă îndrept. Și atunci îl zăresc, în mijlocul unui șir de flori de levănțică, cu fruntea încruntată în bătaia soarelui, legînd niște viță-de-vie.

— Bună, zic.

— Bună. Ridică privirea și își șterge fruntea. Aproape că m-aștept să lase tot ce face și să se apropie de mine să mă sărute. Însă nu face asta. Continuă să lege vrejurile, apoi taie vița-de-vie cu un cuțit.

— Am venit să te ajut, spun după o pauză. Ce-avem de făcut?

— Legăm mazărea. Arată către nişte plante, care cresc pe nişte chestii ca nişte corturi de trestie. Trebuie sprijinite, ca să nu cadă. Îmi aruncă un ghem de sfoară. Încearcă şi tu. Doar ai grijă să nu le legi prea strîns.

Nu glumeşte. Chiar vrea să-l ajut cu grădinăritul. Desfăşor cu grijă nişte sfoară şi fac şi eu ce face el. Frunzele şi petalele catifelate mă gîdilă, umplînd aerul cu un miros incredibil de dulce.

— Cum e?

— Hai să vedem. Vine lîngă mine şi se uită. Îhîm. Dar merge chiar un pic mai strîns. Mîna lui mă atinge în treacăt în clipa în care se întoarce. Să te văd la următoarea.

Mă furnică mîna la atingerea lui. Oare a fost un gest intenţionat? Tulburată, leg următoarea plantă, înnodînd mai strîns ca înainte.

— Mda, e foarte bine. Brusc, îi aud glasul în spatele meu şi îi simt degetele pe spate, urcînd spre lobul urechii. Acuma fă la fel cu tot rîndul.

Asta categoric a fost ceva intenţionat. Fără doar şi poate. Mă întorc pe călcîie, vrînd să-i răspund cu un gest similar, dar el se află deja pe partea cealaltă a rîndului, absorbit de un arac de mazăre, de parcă nu s-ar fi întîmplat absolut nimic.

Are un plan al lui, îmi dau seama brusc.

OK, acum chiar m-a stîrnit.

Zvîcnetul îmi pulsează tot mai tare în trup pe măsură ce trec de la o plantă la alta. În liniştea absolută nu se aude decît foşnetul frunzelor şi

scîrțîitul surd al cuțitului cînd tai sfoara. Mai leg încă trei araci și ajung la capătul rîndului.

— Gata, zic fără să mă întorc.

— Bravo, hai să vedem. Se apropie să inspecteze aracii legați. Îi simt cealaltă mînă urcîndu-mi-se pe coapsă și ridicîndu-mi fusta, degetele căutîndu-mi pielea. Sînt incapabilă să mă mișc. Sînt ca transfigurată. Apoi el se îndepărtează brusc, foarte pus pe treabă, și ridică două lădițe de lemn.

— Ce... Nici măcar nu sînt în stare să-mi termin propoziția.

Mă sărută scurt și apăsat pe gură.

— Hai să ne mutăm. Trebuie să culegem zmeura.

Zmeura crește mai spre interiorul grădinii, în niște cuști cu pereți verzi de sîrmă, cu pămînt uscat pe jos, în rînduri frumos aliniate. În clipa în care intrăm nu se aude absolut nimic decît bîzîitul insectelor și bătaia din aripi a unei păsări disperate, pe care Nathaniel o ajută să iasă.

Muncim la primul rînd fără să rostim nici un cuvînt, culegînd pur și simplu fructele. Cînd ajungem la capătul rîndului, simt mirosul de zmeură pînă-n fundul gurii; mîinile zgîriate mă dor de atîta cules și sînt transpirată toată. Căldura pare și mai fierbinte în cușca cu zmeură decît în orice altă parte a grădinii.

Ne întîlnim iar la capătul rîndului și Nathaniel mă privește lung, în timp ce sudoarea i se prelinge pe față.

— Muncă grea, spune. Lasă lădița din mînă și-și dă jos tricoul.

— Da. Se lasă o tăcere încordată. Apoi, aproape sfidător, fac şi eu acelaşi lucru. Şi rămîn în sutien, la cîţiva centimetri de el, cu pielea albă ca laptele pe lîngă a lui.

— Ajunge cît am cules? Arăt spre lădiţă, dar Nathaniel nici măcar nu se uită în jos.

— Încă nu.

Ceva din expresia lui mă face să transpir instantaneu şi să înceapă să mă furnice în scobitura genunchilor. Îi întîlnesc privirea şi e ca şi cum am juca jocul adevăr sau minciună.

— La astea n-am reuşit să ajung. Arăt spre un ciorchine de fructe de deasupra mea.

— Te ajut eu. Se apleacă deasupra mea, lipindu-şi pielea de a mea, şi-i simt gura pe lobul urechii în clipa în care culege fructele. Trupul meu îi răspunde. Nu mai pot suporta; trebuie să înceteze. Şi să nu înceteze.

Însă continuă. Ne plimbăm în josul şi-n susul rîndurilor, ca într-un dans de epocă. Aparent concentraţi la mişcări, însă de fapt conştienţi doar unul de celălalt. La capătul fiecărui rînd, îmi atinge o parte a corpului cu gura sau cu degetele. La un moment dat, îmi dă să mănînc zmeură şi îi prind degetele cu dinţii. Vreau să ajung la el, vreau să-mi pun mîinile pe el, dar de fiecare dată îmi întoarce spatele înainte de a reuşi să fac ceva.

Încep să tremur din tot trupul de dorinţă. Mi-a desfăcut copcile de la sutien cu două rînduri în urmă. Mi-am aruncat bikinii. El şi-a desfăcut catarama de la curea. Şi totuşi, *totuşi*, încă mai culegem zmeură.

Lădiţele sînt pline şi grele şi mă dor braţele, însă abia dacă le mai simt. Tot ce ştiu e că îmi

zvîcnește tot trupul; că zvîcnetul a devenit un bubuit; și că nu mai pot suporta multă vreme. Cînd ajung la capătul ultimului rînd, las lădița jos și rămîn întoarsă cu fața spre el, incapabilă să mai ascund cît de disperată sînt.

— Am terminat?

Respirația mi-e precipitată și fierbinte. Trebuie neapărat să fie al meu. Nu se poate să nu-și dea seama. Nu știu ce altceva aș mai putea face.

— Ne-am descurcat destul de bine. Privirea i se fixează asupra celorlalte cuști de zmeură. Mai avem ceva de cules...

— Ba nu, mă trezesc rostind. Nu mai avem.

Rămîn acolo, în mijlocul arșiței și al pămîntului prăfos, gîfîind și simțind că mă doare tot trupul. Și, exact în clipa în care simt că explodez, el înaintează spre mine, gura lui coboară spre sfîrcul meu și aproape că leșin. De data asta nu se mai îndepărtează de mine. De data asta e pe bune. Mîinile lui mi se plimbă pe trup, fusta îmi cade la pămînt, blugii îi alunecă. Apoi, tremurînd din toate încheieturile, îl cuprind în brațe și încep să-i strig numele. Și uit complet de zmeură, care se împrăștie pe pămînt, strivită sub noi.

După asta, rămînem nemișcați ore întregi. Sînt amorțită de euforie. Am urme de praf și de pietre pe spate, genunchi și mîini, și pete de zmeură pe tot corpul. Dar nu mă deranjează. Nu sînt în stare nici măcar să ridic o mînă și să dau la o parte furnicuța care a pornit încet pe pîntecul meu, ca un punct mișcător.

Stau cu capul pe pieptul lui Nathaniel și bătăile inimii lui sînt precum ticăitul liniștitor al unui ceas care se aude undeva, departe. Soarele

îmi arde pielea. N-am nici cea mică idee ce oră e. Nu-mi pasă deloc cît e ceasul. Am pierdut orice noţiune a timpului.

În cele din urmă, Nathaniel ridică uşor capul. Îmi sărută umărul, apoi zîmbeşte.

— Ai gust de zmeură.

— A fost... Amuţesc, aproape prea bulversată pentru a găsi cuvintele potrivite. Ştii... în mod normal, eu... Mă apucă brusc un căscat uriaş şi-mi duc mîna la gură. Acum vreau să dorm, vreo cîteva zile.

Nathaniel ridică o mînă şi începe să deseneze cercuri leneşe pe spatele meu.

— Şase minute nu înseamnă sex, îl aud zicînd în clipa în care mi se închid ochii. Şase minute îţi ia să fierbi un ou.

Cînd mă trezesc, cuştile de zmeură sînt parţial umbrite. Nathaniel s-a extras de sub mine, mi-a pus sub cap o pernă alcătuită din fusta mea şifonată şi pătată de zmeură, şi-a pus jeanşii şi a adus nişte bere din frigiderul familiei Geiger. Mă ridic în capul oaselor, încă ameţită, şi-l văd stînd pe iarbă, rezemat de un copac, bînd din sticlă.

— Chiulangiule, zic. Soţii Geiger îşi închipuie că legi mazărea pe araci.

Se întoarce spre mine şi chipul îi e străbătut de un licăr amuzat.

— Ai dormit bine?

— Cît am dormit? Îmi duc mîna la faţă şi îndepărtez o pietricică. Mă simt total dezorientată.

— Cîteva ore. Vrei puţin? Arată către sticlă. E rece.

Mă ridic în picioare, mă scutur de praf, îmi pun fusta şi sutienul, o ţinută cît de cît acceptabilă şi mă aşez lîngă el, pe iarbă. Îmi întinde sticla şi iau o înghiţitură, precaută. E prima oară cînd beau bere în viaţa mea. Dar aşa cum e, rece şi spumoasă, sorbită direct din sticlă, e cea mai răcoritoare băutură pe care am băut-o vreodată.

Mă las pe spate, rezemîndu-mă de trunchiul copacului, afundîndu-mi picioarele goale în iarba rece.

— Dumnezeule, mă simt atît de... Ridic o mînă şi o las să cadă cu o bufnitură puternică.

— Nu mai eşti chiar atît de încordată cum erai, spune Nathaniel. Nici n-apucam bine să deschid gura să-ţi zic ceva, că săreai în sus de trei metri.

— Ba nu-i adevărat!

— Ba da, e. Dă din cap pentru a-şi întări cuvintele. Ca un iepure.

— Parcă eram un bursuc.

— Eşti un bursuc încrucişat cu un iepure. O rasă foarte rară.

Îmi zîmbeşte şi ia o gură de bere. O vreme, nici unul din noi nu spune nimic. Mă uit la un avion minuscul care zboară deasupra noastră, lăsînd o urmă albă pe cer.

— Mama zice că te-ai schimbat. Îmi aruncă o privire rapidă, întrebătoare. Zice că, după părerea ei, indiferent cine sînt cei de care fugi... şi ce s-a întîmplat... încep să nu mai aibă aşa mare putere asupra ta.

Îi simt întrebarea din voce, însă nu-i răspund. Mă gîndesc la cum s-a purtat Iris ieri. Cum m-a lăsat să-mi vărs toate frustrările asupra ei. De

parcă ea însăşi n-ar fi trecut prin momente foarte grele.

— Mama ta e extraordinară, zic într-un final.

— Îhîm.

Las sticla jos şi mă rostogolesc pe iarbă, cu ochii la cer. Simt mirosul pămîntului de sub capul meu şi firele de iarbă lîngă urechile mele şi aud un greiere ţîrîind în apropiere.

M-am schimbat. O simt cu toată fiinţa. Mă simt... mai liniştită.

— Cine ai vrea să fii? spun, răsucind un fir de iarbă în jurul degetului. Dacă ai putea să fugi în lumea largă. Şi să devii cu totul altcineva.

Nathaniel rămîne tăcut o clipă, privind peste sticlă la grădină.

— Aş vrea să fiu eu, spune în cele din urmă, ridicînd din umeri. Mi-e bine aşa cum sînt. Îmi place să locuiesc unde locuiesc. Îmi place să fac ceea ce fac.

Mă rostogolesc pe burtă şi ridic ochii spre el, mijind ochii în lumina soarelui.

— Trebuie să existe un lucru pe care ţi-ai dori să-l faci.

Scutură din cap, zîmbind.

— Fac exact ceea ce vreau să fac.

Şi deodată, îmi aduc aminte de conversaţia mea cu Trish şi mă ridic în capul oaselor pe iarbă.

— Dar sera aia pe care voiai s-o faci?

Nathaniel tresare, uimit.

— De unde...

— Mi-a spus Trish dimineaţă. A zis că aveai planul de afaceri şi tot restul. Ce s-a întîmplat?

Rămîne tăcut un moment şi îşi fereşte privirea. Nu-mi pot da seama ce e în sufletul lui.

— A fost doar o idee, spune în cele din urmă.

— Ai renunțat la ea de dragul mamei tale. Ca să te ocupi de baruri.

— Poate. Apucă o creangă joasă și începe să-i rupă frunzele. Totul s-a schimbat.

— Dar chiar îți place să te ocupi de baruri? Alunec ușor pe iarbă, încercînd să-i prind privirea. Ai zis-o chiar tu, nu ești patron. Ești grădinar.

— Nu e vorba de ce vreau eu. În vocea lui răzbate un vag resentiment. E afacerea familiei noastre. Trebuie să se ocupe cineva de ea.

— Și de ce tocmai tu? insist. De ce nu fratele tău?

— El e... altfel. E ocupat cu ale lui.

— Dar ai putea și tu să te ocupi de ale tale!

— Eu am responsabilități. Se posomorăște și mai tare. Mama...

— Ar vrea să faci ce vrei tu să faci, insist. Sînt sigură. Ar vrea să fii fericit cu viața ta, nu să renunți la ea de dragul ei.

— Sînt fericit. E ridicol să spui...

— Dar n-ai putea să fii și mai fericit?

În grădină se lasă tăcerea. Nathaniel își ferește privirea și stă lîngă mine, cu umerii încovoiați, de parcă ar vrea să pareze ce spun.

— Nu-ți vine niciodată să scapi de toate responsabilitățile astea? Îmi arunc brațele în lături a renunțare. Și să... pleci pur și simplu în lume și să vezi ce se întîmplă?

— Așa ai făcut tu? mă întreabă, întorcîndu-se cu fața spre mine, brusc agresiv.

Îl privesc încordată.

— Eu... nu despre mine era vorba acum, spun într-un final. Ci despre tine.

— Samantha. Respiră adînc şi îşi masează fruntea. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre trecut. Doar un lucru vreau să-mi spui. Sincer.

Simt un fior de neliniște. Oare ce vrea să mă întrebe?

— O să încerc, spun în cele din urmă. Ce anume?

Nathaniel mă priveşte drept în ochi şi trage aer în piept adînc.

— Ai copii?

Sînt atît de uluită, că preţ de o clipă nu sînt în stare să zic nimic. Crede că am copii? Nu mă pot abține şi pufnesc în rîs uşurată.

— Nu, n-am copii! Ce, credeai că am lăsat cinci guri flămînde în urma mea?

— Nu ştiu. Se încruntă ruşinat, dar defensiv. De ce nu?

— Fiindcă... adică... vrei să zici că arăt ca şi cum aş avea cinci copii? Nu-mi pot reprima o notă de indignare din glas şi începe şi el să rîdă.

— Poate că nu *cinci*...

— Adică ce vrei să spui? Tocmai vreau să-i dau una cu cămaşa, cînd o voce ascuțită sfredeleşte aerul.

— Samantha?

E Trish. Şi glasul ei vine din casă. *S-au întors?*

Mă uit la Nathaniel, e la fel de uimit ca şi mine.

— Samantha? se aude trilul prea bineCunoscut. Eşti afară?

O, la naiba. Privirea îmi fuge în grabă de la mine la el. Eu n-am pe mine decît fusta şi sutienul, şi sînt plină de praf şi de pete de zmeură. Nathaniel e cam în aceeaşi stare, adică doar în blugi.

— Repede! Hainele mele! îi şoptesc, ridicîndu-mă agitată în picioare.

— Unde sînt? spune Nathaniel, uitîndu-se în jur.

— Nu *ştiu*! Îl privesc şi simt că mă umflă rîsul. O să ne dea afară.

— Samantha? Aud uşa de la seră deschizîndu-se cu un ţăcănit.

— La naiba! spun cu glasul pierit. Vine!

— E în regulă, zice Nathaniel, culegîndu-şi tricoul din cuşca cu zmeură. Şi-l trage repede pe cap şi, brusc, arată destul de normal. O să creez o diversiune. Tu te strecori prin lateral, prin spatele tufişurilor, intri pe uşa de la bucătărie, fugi repede pe scări şi te schimbi. OK?

— OK, zic cu respiraţia tăiată. Şi ce le spunem?

— Le spunem că... Se opreşte meditativ. Nu ne-am pus-o în grădină şi nu ne-am servit cu bere din frigider.

— Aha, zic fără să-mi pot înăbuşi un hohot de rîs. Foarte bun plan.

— Hai, bagă viteză, Brown Rabbit. Mă sărută şi ţîşnesc peste peluză, ascunzîndu-mă după un rododendron uriaş.

Mă strecor prin partea laterală a grădinii, prin spatele tufişurilor, încercînd să nu foşnesc prea tare. Pămîntul jilav şi umbrit e rece sub picioarele mele goale; calc pe o pietricică ascuţită şi mă strîmb de durere, în tăcere. Mă simt ca şi cum aş avea zece ani şi m-aş juca de-a v-aţi-ascunselea şi retrăiesc cîteva clipe acelaşi amestec de spaimă şi încîntare.

La aproximativ zece metri de casă mă ghemuiesc în spatele unui pom şi aştept. O clipă

sau două mai tîrziu, îl văd pe Nathaniel conducîndu-i pe soţii Geiger pe peluză, către helesteul cu nuferi.

— Cred c-a dat mana, le spune. Am zis să vedeţi şi dumneavoastră.

Aştept pînă trec mult de mine, după care ţîşnesc cît pot de repede în vîrful picioarelor spre seră, traversez rapid casa şi urc scările. Cînd ajung în camera mea şi uşa e închisă bine, mă prăbuşesc pe pat, cuprinsă de o dorinţă nebună de a rîde de propria mea uşurare, de ridicolul şi de stupiditatea absolută a situaţiei. Apoi mă ridic şi mă uit pe fereastră. Îi zăresc pe toţi trei lîngă helesteu. Nathaniel le arată ceva cu un băţ.

Mă grăbesc spre baie, dau duşul la maxim şi stau sub jet treizeci de secunde. După care îmi iau o pereche de bikini, o pereche de blugi curaţi şi un top sobru cu mîneci lungi. Îmi dau chiar şi cu puţin ruj. După care îmi trag o pereche de espadrile, cobor scările şi ies în grădină.

În acest moment, Nathaniel şi soţii Geiger tocmai se întorc spre casă. Tocurile lui Trish se afundă în iarba peluzei şi atît ea, cît şi Eddie, par tufliţi de căldură şi ofuscaţi.

— Bună ziua, le spun cînd se apropie.

— Aici erai, spune Nathaniel. Nu te-am văzut toată după-masa.

— M-am uitat pe nişte reţete de bucătărie, spun nevinovată şi mă întorc spre Trish cu un zîmbet politicos. V-aţi distrat la petrecere, doamnă Geiger?

Prea tîrziu, îl văd pe Nathaniel făcîndu-mi din spatele lor un semn cu mîna care mimează tăierea gîtului.

— Îți mulțumesc de întrebare, Samantha. Trish trage adînc aer în piept. Dar aș prefera să nu vorbim despre petrecere, mulțumesc.

Eddie icnește, enervat la culme.

— N-ai de gînd să mă scuteşti odată? N-am zis decît...

— E vorba de *tonul* pe care ai zis-o! strigă Trish. Cîteodată cred că *unicul* tău scop în viață e să mă faci să mă simt prost!

Eddie pufnește furios și pornește ca o vijelie spre casă, cu pălăria panama într-o rînă.

Oo. Ridic din sprînceană către Nathaniel, care îmi răspunde, zîmbindu-mi pe deasupra coafurii tremurînde a lui Trish.

— Ați dori o ceașcă de ceai, doamnă Geiger? spun cu blîndețe. Sau... un Bloody Mary?

— Îți mulțumesc, Samantha, îmi răspunde, înălțîndu-și capul cu demnitate. Un Bloody Mary ar fi foarte bine-venit.

În drum spre seră, pare să se mai calmeze puțin. Suficient cît să-și prepare singură Bloody Mary-ul, în loc să-mi dea mie indicații, și ne face și mie și lui Nathaniel cîte unul.

— *Așa*, spune, după ce luăm fiecare cîte o gură și ne așezăm printre plantele cu frunze mari, vreau să-ți spun ceva, Samantha. Vom avea un musafir.

— Aha, zic, făcînd eforturi să nu zîmbesc. Nathaniel stă lîngă mine și încearcă să-mi dea jos espadrila cu piciorul pe sub măsuța de cafea.

— Nepoata mea o să vină mîine să stea la noi cîteva săptămîni. Vine ca să aibă parte de puțină liniște și relaxare la țară. Are de lucru și e foarte important să nu fie deranjată, așa că domnul

Geiger şi cu mine am invitat-o să stea la noi. Aş dori să-i pregăteşti camera de oaspeţi.

— Prea bine, aprob din cap ascultătoare.

— Te rog să-i pregăteşti tu patul şi să aduci şi un birou... cred că-şi aduce laptopul cu ea.

— Da, doamnă Geiger.

— Melissa e o fată foarte isteaţă. Trish aprinde o ţigară cu bricheta ei Tiffany. *Extrem* de motivată. Una din fetele din City.

— Am înţeles, spun, înăbuşindu-mi un chicot în clipa în care Nathaniel reuşeşte să-mi dea jos espadrila. Cu ce se ocupă?

— E avocată, spune Trish, iar eu ridic privirea, rămînînd brusc fără grai. Avocată?

O avocată vine să stea în casa asta?

Nathaniel mă gîdilă pe talpă, dar nu sînt în stare să-i răspund decît cu un zîmbet abia schiţat. Asta nu e prea bine. De fapt, ar putea să fie un adevărat dezastru.

Dacă *o cunosc* pe avocata asta?

În timp ce Trish îşi mai face un Bloody Mary, îmi scormonesc creierii cu viteza fulgerului. *Melissa*. Ar putea fi Melissa Davis de la Freshwater. Ar putea fi Melissa Christie de la Clark Forrester. Ar putea fi Melissa Taylor, care s-a ocupat de fuziunea DeltaCo. Am petrecut ore întregi împreună în aceeaşi cameră. O să mă recunoască pe loc.

— Este... o nepoată dinspre partea dumneavoastră, doamnă Geiger? arunc în treacăt, cînd Trish se aşază. O cheamă tot Geiger?

— Nu, o cheamă Hurst.

Melissa Hurst. Nu-mi sună în nici un fel.

— Şi unde lucrează? *Te rog, Doamne, să lucreze în străinătate...*

— Nu știu, la nu știu ce firmă tare din Londra, spune Trish, făcînd un gest vag cu paharul.

OK, deci n-o cunosc. Dar situația nu e prea roz. O avocată de la o firmă tare din Londra. Dacă lucrează la oricare dintre marile firme de avocatură din Londra nu are cum să nu fi auzit de mine. Trebuie să știe ceva despre avocata de la Carter Spink care a pierdut cincizeci de milioane și pe urmă a dat bir cu fugiții. Și despre fiecare amănunt umilitor al nenorocirii mele.

Numai la gîndul ăsta mă trec fiorii. E suficient să-mi recunoască numele, să pună lucrurile cap la cap... și toată povestea va ieși la iveală. O să fiu la fel de umilită aici cum am fost și la Londra. Toată lumea îmi va cunoaște trecutul. Și minciunile. Mă uit la Nathaniel și mă trece un fior de groază.

Nu pot să las lucrurile să ajungă acolo. Nu acum.

El îmi face cu ochiul și iau o înghițitură vinovată de Bloody Mary. Răspunsul e foarte simplu. Va trebui să fac orice e nevoie pentru a-mi păstra secretul.

Optsprezece

Nu există nici un motiv să mă tem că această avocată îmi va recunoaște chipul. Dar doar așa, ca să fiu sigură, optez pentru o deghizare simplă. În după-amiaza următoare, după ce am pregătit camera de oaspeți, mă întorc repede la mine în cameră și îmi prind părul în vîrful capului, lăsînd să cadă șuvițe artistice care să-mi ascundă fața. După care adaug și o pereche de ochelari de soare pe care i-am găsit în sertarul măsuței de toaletă. Sînt din anii '80 și au niște rame imense de culoare verde care-mi ascund în totalitate chipul. E adevărat, mă fac să semăn destul de tare cu Elton John, dar o să supraviețuiesc. Ideea e că sînt de nerecunoscut.

Cînd cobor scările, Nathaniel tocmai iese din bucătărie, cam supărat. Ridică ochii spre mine și se oprește uluit.

— Samantha... ce ți-ai făcut?

— A, te referi la păr? Îl ating în treacăt. Am vrut să mi-l aranjez și altfel.

— Ăștia sînt ochelarii *tăi*? Se holbează la mine siderat.

— Mă doare puțin capul. Mai bine zi tu. Care-i treaba? adaug iute, schimbînd subiectul.

— Trish. Se strîmbă. Mi-a făcut capul mare că fac prea mult zgomot. Nu pot să tund iarba între orele zece și două. Nu pot să aranjez gardurile vii fără să o anunț în prealabil. Și cică mă roagă, dacă sînt amabil, să calc pe pietriș în vîrful picioarelor. *În vîrful picioarelor,* auzi.

— De ce?

— Din cauza idioatei ei de musafire. Toată lumea trebuie să-i caute în coarne. O nenorocită de *avocată.* Clatină din cap a uimire. Auzi, că munca *ei* e foarte importantă. Și munca *mea* e la fel de importantă!

— Vine! se aude brusc vocea stridentă a lui Trish dinspre bucătărie, urmată la scurt timp chiar de Trish. Sîntem gata cu toții?

Deschide larg ușa de la intrare și aud zgomotul unei portiere care se deschide pe alee.

Inima începe să-mi bată nebunește. Acu-i acu. Îmi mai trag cîteva șuvițe rebele pe față și-mi strîng pumnii pe lîngă mine. Dacă o recunosc pe tipă, o să-mi țin pur și simplu privirea în pămînt, o să murmur cîteva cuvinte și o să-mi joc rolul. Sînt menajeră. Niciodată n-am fost nimic altceva decît menajeră.

— Să știi că aici o să ai parte de foarte multă liniște, Melissa, o aud pe Trish zicînd. Am dat instrucțiuni personalului să îți acorde o grijă specială...

Schimb priviri cu Nathaniel, care dă ochii peste cap.

— Așa! Lasă-mă să-ți deschid ușa...

Îmi țin răsuflarea. O clipă mai tîrziu, Trish intră în casă, urmată de o fată îmbrăcată în blugi și un top alb mulat, care tîrăște un geamantan.

Asta e marea avocată super motivată?

Mă holbez la ea uluită. Are părul lung și negru și o față ageră și drăguță, nu cred că are mai mult de douăzeci de ani.

— Melissa, ea este Samantha, *minunata* noastră menajeră... Trish se oprește bulversată. Samantha, ce naiba ți-ai făcut? Arăți ca Elton John!

Bravo. N-am făcut decît să atrag și mai tare atenția asupra mea.

— Bună, zic stîngace, scoțîndu-mi ochelarii, dar tot cu privirea plecată. Îmi pare bine de cunoștință.

— Ce *cool* e aici la voi. Melissa are un accent afectat de internat, în armonie cu modul în care își dă părul pe spate. Londra m-a *mega*-deprimat.

— Doamna Geiger a zis că ești avocată la... o mare firmă din Londra.

— Îhîm. Îmi zîmbește condescendent. Sînt la Chelsea Law School.

Poftim?

Nici măcar n-a terminat dreptul. E studentă la drept. E un *copil*. Ridic încet capul și-i întîlnesc privirea – dar nu văd nici un semn că m-ar recunoaște. O, ce bine. N-am de ce să-mi fac griji cu fata asta. Aproape că-mi vine să rîd.

— Și el cine e? Melissa bate ademenitor din genele rimelate spre Nathaniel, care se încruntă și mai tare.

— El e Nathaniel, grădinarul nostru, spune Trish. Dar nu te teme, a primit instrucțiuni *stricte* să nu te deranjeze. I-am spus că ai nevoie de liniște absolută cînd lucrezi.

— Am *o tonă* de materie de recapitulat. Melissa oftează cu un aer obosit și-și trece o

mînă prin păr. Nu-ţi vine să crezi cît am, mătuşă Trish. Am fost *groaznic de* stresată.

— Nici nu ştiu cum poţi să înveţi atîta! Trish îşi petrece braţul pe după umerii ei şi o strînge cu putere. Zi, ce-ai vrea să faci acum? *Cu toţii* sîntem la dispoziţia ta.

— Mi-ai putea despacheta lucrurile? Melissa se întoarce spre mine. Probabil că s-au şifonat, aşa că ar cam trebui călcate.

Simt o uşoară împunsătură în inimă. Adică n-are de gînd să-şi despacheteze singură lucrurile? Ce sînt eu, *servitoarea* personală a fătucii ăsteia?

— Poate că-mi iau cărţile cu mine în grădină, adaugă aceasta relaxată. Crezi că-mi poate aranja grădinarul o masă la umbră?

Trish se uită cu maximă admiraţie cum Melissa scotoceşte printr-un rucsac plin de manuale.

— Fii atentă cîte cărţi, Samantha! exclamă în timp ce Melissa scoate *Ghidul avocatului – primii paşi în abordarea litigiilor.* Fii atentă ce cuvinte complicate!

— Ăă... uau, spun politicoasă.

— Ce-ar fi să ne faci mai întîi tuturor nişte cafea? Trish se întoarce către mine. O s-o bem pe terasă. Să ne aduci şi nişte biscuiţi, te rog.

— Sigur că da, doamnă Geiger, spun, făcînd automat o reverenţă.

— Poţi, te rog, să o faci pe a mea jumătate cofeinizată, jumătate decofeinizată? îmi aruncă Melissa peste umăr. Mi-e să nu m-apuce tremuriciul.

Nu, nu pot, vită nesimţită şi plină de fiţe ce eşti.

— Sigur că da, îi zîmbesc cu dinţii încleştaţi. Cu plăcere.

Ceva îmi spune că eu și fata asta n-o să ne înțelegem prea bine.

Cinci minute mai tîrziu, cînd ies cu tava pe terasă, Trish și Melissa sînt bine instalate pe scaune sub o umbrelă, împreună cu Eddie.

— Ai făcut cunoștință cu Melissa, da? spune acesta cînd așez tava pe o masă de fier forjat. Mica noastră stea? Acvila noastră juridică?

— Da, am făcut. Cafeaua ta, adaug, întinzîndu-i ceașca Melissei. Așa cum ai vrut-o.

— Melissa trece printr-o perioadă foarte grea, spune Eddie. De noi depinde să-i ușurăm puțin viața.

— Nici nu vă *imaginați* ce presiune e, spune Melissa serios. Să învețI pînă seara tîrziu și tot restul. Ca să nu mai zic, am și uitat ce-i aia viață socială. Ia o gură de cafea, după care se întoarce spre mine. Apropo, am vrut să te întreb... Se încruntă. Cum ai zis că te cheamă?

— Samantha.

— Da, așa e, Samantha. Te rog să ai mare grijă cu topul cel roșu cu strasuri, OK? Își dă părul pe spate și mai ia o gură de cafea.

— Am să mă străduiesc, răspund politicoasă. Mai doriți ceva, doamnă Geiger?

— Stai! Eddie lasă ceașca jos. Am ceva pentru tine. Să știi că n-am uitat discuția noastră recentă! Se apleacă și scoate de sub scaun o pungă de hîrtie maro. Văd ieșind din ea colțurile cîtorva cărți cu coperți lucioase. Să știi că nu te las să scapi așa ușor, Samantha! Asta o să fie proiectul nostru comun!

Am o presimțire sumbră. O, nu. Te rog, Doamne, fă să nu fie ce cred eu că e.

— Domnule Geiger, încep iute, e foarte amabil din partea dumneavoastră, dar...

— Nici un dar! mă întrerupe ridicînd mîna. Într-o zi ai să-mi mulțumești!

— Despre ce vorbiți? Melissa își încrețește curioasă năsucul.

— Samantha o să se reapuce de școală! Cu o întorsătură teatrală a mîinii, Eddie extrage din pungă două cărți. Amîndouă sînt viu colorate, cu litere mari, țipătoare și ilustrații. Observ în treacăt cuvintele „Matematică", „Engleză" și „Educația adulților".

Deschide una din ele și-mi arată o vacă vesel colorată de carton. Din gura acesteia iese un balonaș care întreabă „Ce este un pronume?".

Mă holbez la ea, rămasă fără grai.

— Vezi? face Eddie mîndru. O să te distrezi! Pentru fiecare progres pe care îl faci primești un abțibild cu steluță aurie!

— Sînt sigură că Melissa va fi încîntată să te ajute dacă ai nevoie, intervine și Trish. Nu-i așa, scumpa mea?

— Evident, spune Melissa cu un zîmbet superior. Bravo, Samantha! Niciodată nu e prea tîrziu. Împinge ceașca spre mine. Fă-mi alta, se poate? Asta a fost prea slabă.

Mă întorc în casă și arunc cărțile pe masa de la bucătărie. Umplu din nou filtrul cu apă și golesc zgomotos cafetiera în chiuvetă.

— Ești bine? Nathaniel mă privește amuzat din ușă. Cum e fata?

— Oribilă, izbucnesc, nereușind să mă stăpînesc. N-are nici urmă de maniere. Mă tratează ca pe o sclavă de pe plantație. Trebuie să-i

despachetez lucrurile... şi să-i fac amestecul ăsta idiot de cafea fără cofeină...

— Eu în locul tău ştii ce-aş face, spune Nathaniel. I-aş scuipa în cafea.

— Cîh! Mă strîmb. Nu fac aşa ceva. Pun cafea în filtru, după care adaug şi o linguriţă de cafea fără cofeină. Nu-mi vine să cred că-i fac mendrele idioate.

— Nu te enerva din cauza ei. Nathaniel se îndreaptă spre mine, mă ia în braţe şi mă sărută. Nu merită.

— Ştiu. Pun cafeaua jos, mă cuibăresc mai bine, schiţez un zîmbet şi simt că încep să-mi mai revin. Mm. Mi-a fost dor de tine.

Mîna lui îmi coboară pe spate şi mă trece un fior de încîntare. Azi-noapte am stat cu el la bar şi m-am întors pe furiş la familia Geiger pe la şase dimineaţa. Ceva îmi spune că aş putea să-mi fac un obicei din treaba asta.

— Şi mie de tine. Îmi atinge nasul şi mă scrutează ironic. Şi apropo, Samantha, să nu crezi că nu ştiu.

Încremenesc în braţele lui.

— Ce ştii? zic cît pot de firesc.

— Ştiu că ai micile tale secrete. Îmi studiază chipul. Dar unul ţi-a scăpat. Şi n-ai ce face.

Unul mi-a scăpat? Ce naiba tot zice aici?

— Nathaniel, ce vrei să spui? Încerc să par stăpînă pe mine, dar întregul sistem de alarmă mi-a intrat în funcţiune.

— Haide. Pare amuzat. Sînt sigur că ştii la ce mă refer. Samantha, poţi să faci pe neştiutoarea cît vrei. E în zadar, fiindcă *ştim*.

— Ce *ştiţi?* spun uluită.

Nathaniel clatină din cap de parcă îi vine să rîdă.

— O să-ţi dau un indiciu. Mîine. Mă sărută iar, după care porneşte spre uşă.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Mîine? Ce vrea să spună cu chestia asta?

A doua zi la prînz, tot n-am aflat nimic. Probabil din cauză că n-am avut nici măcar o clipă în care să pot să stau şi să mă gîndesc. Din cauză că am alergat tot timpul după fundul Melissei.

I-am făcut cam cincizeci de cafele, din care jumătate nici măcar nu s-a obosit să le bea. I-am adus apă de la frigider. I-am încălzit sandvişuri. I-am spălat toată lenjeria murdară, adică tot bagajul ei. I-am călcat o cămaşă albă, pe care să o poarte în seara aia. De fiecare dată cînd mă duc să-mi văd de treabă, o aud pe Melissa strigîndu-mă cu vocea ei ascuţită.

În tot timpul ăsta, Trish păşeşte numai pe vîrfuri, de parcă în grădină s-ar afla T.S. Eliot în persoană, scriindu-şi ultima lucrare de proporţii. Cînd mă apuc să şterg praful în sufragerie, o văd uitîndu-se afară la Melissa, care stă la o masă aşezată pe gazon.

— Învaţă atît de mult. Trage adînc din ţigară. Ce fată inteligentă e şi Melissa asta.

— Mmm, mormăi ca să mă lase în pace.

— Ştii, nu e uşor să intri la drept, Samantha. Mai ales la cea mai bună facultate! Îmi aruncă o privire sugestivă. Au fost nu ştiu cîte sute pe un loc!

— Fantastic. Dau nervoasă cu cîrpa pe televizor. E extraordinar.

Nu e la cea mai bună facultate de drept. Asta ca să ştii.

— Şi cît stă? Încerc să pun întrebarea cît mai firesc cu putinţă.

— Depinde. Trish scoate un nor de fum pe nări. Examenul e peste cîteva săptămîni şi i-am zis că poate să stea oricît doreşte!

Cîteva *săptămîni?* A trecut doar o zi şi m-a adus la disperare.

Îmi petrec după-masa la bucătărie, făcîndu-mă că am accese de surzenie. Ori de cîte ori mă strigă Melissa, dau blenderul sau radioul la maxim sau încep să zdrăngănesc tăvile. Dacă are nevoie de mine, să vină ea.

În cele din urmă, apare în uşa bucătăriei, roşie de furie.

— Samantha, te-am strigat!

— Serios? Ridic ochii nevinovată de la untul pe care-l tai bucăţi pentru a face aluat de pateuri. Nu te-am auzit.

— Ne trebuie un sistem din ăla cu clopoţei sau aşa ceva. Pufneşte nervoasă. E ridicol să trebuiască să mă opresc din ce fac.

— Ce doreşti?

— Nu mai am apă în carafă. Şi aş vrea o gustare. Ca să am energie.

— Ai fi putut să aduci chiar tu carafa. Sau să-ţi faci singură gustarea.

— Uite ce e, n-am timp să-mi pregătesc gustarea singură, OK? se răţoieşte la mine. Sînt foarte, foarte stresată în momentul ăsta. Am o mulţime de treabă, examene care se apropie... habar n-ai cum e viaţa mea.

Mă uit la ea în tăcere, respirînd precipitat, încercînd să-mi stăpînesc resentimentele.

— O să-ţi aduc un sandviş, zic într-un final.

— *Mersi*, spune sarcastic, după care rămîne cu braţele încrucişate, de parcă ar aştepta ceva.

— Ce e? zic.

— Hai. Îmi face un semn din cap. Reverenţa.

Poftim? Doar nu vorbeşte serios.

— Doar nu-ţi închipui că am să-ţi fac *ţie* reverenţe! spun, aproape rîzînd.

— Dar îi faci mătuşii mele. Şi unchiului meu.

— Ei sînt stăpînii mei, îi răspund cu dinţii încleştaţi. E altceva. *Şi crede-mă, dacă aş putea să dau timpul înapoi, nu aş mai face prostia cu reverenţele.*

— Locuiesc şi eu în casa asta. Îşi dă părul pe spate. Aşa că şi eu sînt tot stăpîna ta. Ar trebui să-mi arăţi acelaşi respect.

Îmi vine *s-o pălmuiesc* pe fata asta.

— Mă duc să-i cer părerea doamnei Geiger, de acord? Înainte să îmi poată răspunde ies ca o furtună din bucătărie. Nu pot tolera aşa ceva. Dacă Trish îi ia partea, asta e. Îmi dau demisia.

N-o văd pe Trish nicăieri, aşa că urc scările în timp ce inima îmi bate cu putere. Ajung la uşa ei şi ciocănesc.

— Doamnă Geiger? Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Cîteva clipe mai tîrziu, Trish crapă uşor uşa şi scoate capul, cam ciufulită.

— Samantha! Ce doreşti?

— Nu sînt prea fericită cu situaţia actuală, îi spun, încercînd să-mi iau un ton calm, civilizat. Aş dori să discutăm, dacă se poate.

— Ce situaţie? Se încruntă.

— Cu Melissa. Şi... nevoile ei permanente. Nu mai apuc să fac nimic din ce trebuie să fac. Dacă

trebuie să fiu non-stop la cheremul ei, prestaţia mea ca menajeră va avea de suferit.

Trish nu pare să fi auzit nici un cuvînt.

— O, Samantha... nu acum. Flutură vag, absentă, din mînă, trimiţîndu-mă subtil la plimbare. Vorbim mai tîrziu.

Îl aud pe Eddie şoptindu-i ceva din cameră. Bravo. Probabil că făceau sex. Şi vrea să se întoarcă la stilul turcesc.

— Am înţeles. Încerc să-mi ţin în frîu frustrarea. Atunci am să... îmi văd de ale mele, da?

— Stai. Privirea lui Trish se opreşte brusc asupra mea. Samantha, peste o jumătate de oră vom servi şampanie pe terasă cu nişte... îhm... prieteni. Şi aş vrea să porţi altceva, nu uniforma asta. Mă măsoară din ochi cu vădită neplăcere. Nu e chiar cea mai *flatantă* ţinută a ta.

Tu ai ales-o! îmi vine să ţip la ea. Însă mă mulţumesc să fac o reverenţă, să-i întorc spatele şi să mă retrag la mine în cameră, spumegînd de furie.

Lua-o-ar naiba pe Trish. Şi pe Melissa. Dacă aşteaptă să-i duc sandvişul, să aştepte mult şi bine.

Închid uşa, mă trîntesc pe pat şi-mi privesc mîinile roşii de atîta spălat la rufele delicate ale Melissei.

Ce naiba caut aici?

Simt că mă cuprinde un val de dezamăgire şi de deziluzie. Poate că am fost naivă – dar chiar credeam sincer că Trish şi Eddie au început să mă respecte. Nu ca menajeră, ci ca persoană. Însă modul în care s-a purtat Trish acum... e limpede că pentru ei sînt doar o servitoare şi atît. Un fel de obiect folositor, puţin mai

important decît aspiratorul. Aproape că îmi vine să-mi fac bagajele și să plec.

Mă și văd coborînd scările val-vîrtej, dînd ușa de perete și strigînd:

— Și, apropo, și eu am terminat dreptul, dacă vrei să știi, și încă la o școală *mult mai bună*.

Dar ar fi destul de urît din partea mea. Ba nu, ar fi și mai rău. Ar fi jalnic.

Îmi masez templele și simt că încet-încet pulsul îmi revine la normal și încep să văd lucrurile într-o perspectivă mai corectă.

Eu am ales să fac asta. Nu m-a obligat nimeni. Și poate că n-a fost cea mai rațională mișcare din lume, poate că n-am să rămîn aici toată viața. Dar numai de mine depinde să profit cît pot de experiența asta, atît cît stau aici. De mine depinde să mă port ca o adevărată profesionistă.

Sau cel puțin... atît de profesionistă pe cît pot fi, avînd în vedere că nici acum n-am aflat ce e aia formă de savarină.

În cele din urmă, îmi adun toate forțele și mă ridic din pat. Îmi schimb uniforma cu o rochie și mă pieptăn. Ca să știu o treabă, îmi dau chiar și cu puțin ruj. După care îmi iau mobilul și îi trimit un SMS lui Nathaniel:

bună! ești acolo? sam

Aștept un răspuns, dar nu primesc nici unul. Nu l-am văzut toată după-masa, îmi dau seama brusc. Și tot nu am nici cea mai vagă idee la ce s-a referit ieri. Mi-a „scăpat" un secret? Ce secret? În clipa în care dau cu ochii de imaginea mea din oglindă, mă trece un mic fior de neliniște. Doar nu...

Adică nu se poate să fi...

Nu. Cum ar fi putut? E imposibil. Trebuie să existe o explicaţie. Întotdeauna există.

Cînd cobor în hol, casa e liniştită şi tăcută. Nu ştiu la ce oră vin prietenii lui Trish, dar încă nu se zăreşte nici urmă de ei. Poate că am timp să termin repede pateurile. Poate chiar şi să curăţ legumele.

Tocmai mă grăbesc spre bucătărie, cînd apare Nathaniel.

— Aici erai. Mă cuprinde în braţe şi mă sărută, trăgîndu-mă sub scări, loc care am descoperit că e numai bun de ascunzătoare. Mmm. Mi-a fost dor de tine.

— Nathaniel... protestez, însă braţele lui mă strîng şi mai tare. După cîteva clipe, reuşesc să-i scap din strînsoare.

— Nathaniel, am nişte pateuri de făcut. Deja sînt în urmă şi se pare că trebuie să servesc nişte oameni cu băuturi...

— Stai. Nathaniel mă trage înapoi, aruncînd o privire la ceas. Încă un minut. După aia te las.

Mă uit confuză la el, cu o presimţire vagă.

— Nathaniel... ce tot spui aici?

— Uite la ea cum se face că nu s-a prins. Clatină amuzat din cap. Chiar credeai că ne poţi păcăli? Scumpa mea, nu sîntem chiar atît de tîmpiţi. Ţi-am spus doar, *ştim*.

Mi se pune un nod de spaimă în gît. Ştiu. Ce ştiu? *Ce naiba or fi aflat?*

Înghit în sec, cu gura brusc uscată ca iasca.

— Ce anume...

— Nu, nu, nu. Nathaniel duce un deget la buze. Prea tîrziu. O să ai parte de surpriză, fie că vrei, fie că nu.

— Surpriză? îngaim cu glas tremurat.

— Haide. Te aşteaptă cu toţii. Închide ochii... Cu un braţ mă ia de mijloc, iar cu celălalt îmi acoperă ochii. Pe aici... hai că te conduc eu...

În timp ce păşesc în întuneric, condusă doar de braţul lui Nathaniel, aproape că mi se face rău de frică. Mintea mi se agită în toate direcţiile, încercînd să priceapă ce se întîmplă pe la spatele meu. Cine mă aşteaptă?

Te rog, Doamne, te rog, nu-mi spune că au încercat să-mi aranjeze viaţa. Te rog nu-mi spune că mi-au pregătit nu ştiu ce fel de reuniune. Îl şi văd pe Ketterman stînd în picioare pe peluză, cu ochelarii de metal strălucind în lumina soarelui. Sau pe Arnold. Sau pe mama.

— Uite-o! Nathaniel mă conduce prin uşile franţuzeşti larg deschise, apoi pe treptele ce dau în grădină. Simt soarele pe faţă şi aud un fel de fluturat şi... muzică? Gata! Poţi să deschizi ochii!

Nu pot să deschid ochii. Orice-ar fi, nu vreau să ştiu.

— E OK! Nathaniel începe să rîdă. N-o să te mănînce nimeni! Deschide-i!

Cu inima bătîndu-mi nebuneşte, deschid ochii. Clipesc de cîteva ori, întrebîndu-mă dacă visez.

Ce... se întîmplă aici?

De doi copaci e fixat un banner enorm pe care scrie „La mulţi ani, Samantha!". De la el venea fluturatul ăla. Masa din grădină e aranjată cu o faţă de masă albă, un buchet de flori şi mai multe sticle de şampanie. De un scaun e legat un mănunchi de baloane strălucitoare, cu heliu, pe care scrie „Samantha". Dinspre un CD player se aude muzică de jazz. Eddie şi Trish stau în

picioare pe iarbă, împreună cu Iris, Eamonn şi Melissa – şi îmi zîmbesc cu toţii radioşi, în afară de Melissa, care e cam bosumflată.

Mă simt de parcă aş fi fost proiectată într-un univers paralel.

— Surpriză! strigă cu toţii într-un glas. La mulţi ani!

Deschid gura, dar nu reuşesc să scot nici un sunet. Sînt prea bulversată ca să pot vorbi. Oare de ce cred soţii Geiger că e ziua mea?

— Uite la ea, spune Trish. A rămas fără grai! Aşa e, Samantha?

— Îhm... da, mă bîlbîi.

— N-a avut nici cea mai mică idee, spune Nathaniel zîmbind larg.

— La mulţi ani, scumpo. Iris se apropie de mine, mă îmbrăţişează strîns şi mă sărută pe obraji.

— Eddie, desfă şampania! o aud pe Trish exclamînd nerăbdătoare în spatele meu. Hai odată!

Sînt complet debusolată. Ce să fac? Ce să zic? Cum le dai celor care care ţi-au organizat o petrecere surpriză de ziua ta vestea că, de fapt... nu e ziua ta?

Dar oare *de ce* sînt aşa convinşi că e ziua mea? Oare le-am dat eu o dată de naştere fictivă la interviu? Nu-mi aduc aminte să fi făcut asta...

— Şampanie pentru sărbătorită! Eddie desface cu zgomot o sticlă de şampanie, iar şampania curge în valuri înspumate în pahar.

— La mulţi ani fericiţi! Eamonn se apropie de mine surîzînd. Ah, dacă ţi-ai vedea faţa!

— E de milioane! e de acord Trish. Aşa, acum vrem un toast!

Nu pot să mai las chestia asta să continue.

— Îhm... doamnă şi domnule Geiger... doamnelor şi domnilor... e foarte drăguţ din partea dumneavoastră şi sînt foarte mişcată. Înghit în sec, scormonindu-mi creierii cum să o spun. Dar... nu e ziua mea.

Spre uimirea mea, toată lumea izbucneşte în rîs.

— V-am spus c-aşa o să se întîmple! spune Trish încîntată. *Mi-a zis* c-o să nege.

— Să ştii că nu e chiar aşa de rău să îmbătrîneşti cu un an, spune Nathaniel cu un zîmbet care vrea să mă aţîţe. Acum asta e, acceptă evidenţa, ştim. Bea-ţi şampania şi simte-te bine.

Sînt total bulversată.

— Cine v-a zis c-o să neg?

— Lady Edgerly, desigur. Trish radiază toată. Ea e cea care ne-a împărtăşit acest mic secret...

Freya? Freya a pus la cale toate astea?

— Dar... dar ce anume a spus? zic, încercînd să-mi iau un ton normal. Lady Edgerly...

— Mi-a spus că se apropie ziua ta, spune Trish, cu o mulţumire care i se citeşte pe faţă. Şi m-a avertizat că o să-ncerci să o ţii secretă. Urît din partea ta, foarte urît!

Nu-mi vine să cred ce-a putut să facă. Nu-mi vine să cred.

— Şi mi-a mai spus... Trish coboară glasul cu înţelegere. Că ultima ta zi de naştere a fost aproape *un fiasco*. Mi-a zis că pur şi simplu trebuie să te ajutăm să o uiţi. De fapt, chiar ea mi-a sugerat să-ţi facem o petrecere surpriză! Trish ridică paharul. În sănătatea Samanthei! La mulţi ani!

— La mulţi ani! răspund ceilalţi, ridicînd paharele.

Nu-mi dau seama dacă să plîng sau să rîd. Sau amîndouă. Mă uit la banner şi la baloanele argintii care se ciocnesc uşor în bătaia vîntului; la sticlele de şampanie; la chipurile zîmbitoare ale tuturor. Nu pot să spun nimic. Va trebui să le cînt în strună.

— Păi, ce să zic... vă mulţumesc. Vă sînt foarte recunoscătoare.

— Îmi pare rău că te-am repezit un pic mai devreme, spune Trish veselă, luînd o altă înghiţitură. Ne chinuiam cu baloanele astea. Deja spărsesem o parte dintre ele. Îi aruncă o privire de reproş lui Eddie.

— Ai încercat vreodată să bagi nişte baloane cu heliu într-un portbagaj? îi răspunde Eddie agasat. Aş vrea să te văd pe tine făcînd asta! N-am trei mîini, să ştii.

Mi-l şi închipui pe Eddie luptîndu-se cu o tonă de baloane strălucitoare, chinuindu-se să le îndese în Porsche şi-mi muşc buzele cu putere.

— Nu ţi-am trecut *vîrsta* pe baloane, Samantha, adaugă Trish cu glas şoptit. M-am gîndit că o să apreciezi gestul, aşa, ca de la femeie la femeie. Ridică paharul şi-mi face uşor cu ochiul.

Mă uit la chipul ei vesel, exagerat machiat, apoi la faţa roz şi durdulie a lui Eddie şi, deodată, mă simt atît de emoţionată că nu ştiu ce să zic. În tot timpul ăsta, ei puneau la cale petrecerea. Făceau bannerul. Comandau baloane.

— Doamnă Geiger... domnule Geiger... Am rămas pur şi simplu fără cuvinte...

— Stai, că încă nu s-a terminat! spune Trish, arătînd peste umărul meu.

— Mulţi ani trăiască... În spatele meu începe să cînte cineva şi, la scurt timp, i se alătură cu

toţii. Mă răsucesc uluită pe călcîie şi o văd pe Iris înaintînd pe gazon, ţinînd în braţe cel mai uriaş tort aniversar cu două etaje. E acoperit cu o glazură în cea mai pală nuanţă de roz, cu trandafiri şi zmeură de zahăr caramelizat, în mijloc are o lumînare albă, elegantă şi, scrisă cu argintiu, urarea *La mulţi ani, dragă Samantha, din partea noastră, a tuturor.*

E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Mă uit la el cu un nod în gît, incapabilă să rostesc vreun cuvînt. Nimeni nu mi-a făcut niciodată în viaţa mea un tort.

— Suflă în lumînare! strigă Eamonn în clipa în care termină cu toţii de cîntat.

Nu ştiu nici eu cum reuşesc să suflu uşor spre flacără şi toată lumea ovaţionează.

— Îţi place? Iris zîmbeşte.

— E minunat, zic cu un nod în gît. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

— La mulţi ani, puişor. Mă bate uşor pe mînă. Nimeni nu merită urarea asta mai mult decît tine.

În timp ce Iris lasă tortul jos şi începe să-l taie în felii, Eddie bate uşor în pahar cu un stilou.

— Puţină atenţie, vă rog... Se urcă pe prima treaptă a terasei şi-şi drege glasul. Samantha, sîntem cu toţii foarte fericiţi că te-ai alăturat familiei noastre. Faci o treabă extraordinară, pe care o apreciem cu toţii. Ridică paharul spre mine. Ăă... bravo.

— Vă mulţumesc, domnule Geiger, îngaim. Mă uit în jur la toate chipurile prietenești, proiectate pe fundalul cerului albastru şi cireşilor în floare. Şi mie... îmi pare foarte bine că am venit

aici. M-aţi făcut să mă simt bine-venită şi aţi fost foarte amabili cu mine.

O, Doamne, simt că-mi dau lacrimile.

— Nu-mi puteam dori stăpîni mai buni...

— Ei, încetează! Trish flutură din mîini şi se şterge la ochi cu un şervet.

— La mulţi ani cu sănătate, începe Eddie pus pe treabă. Să îţi dea viaţa tot ce doreşti...

— *Eddie!* De ce crezi tu că Samantha ar vrea să te audă cîntînd în halul ăsta? îl întrerupe Trish, încă ştergîndu-se la ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, mai bine mai desfă o şampanie!

E una din cele mai calde seri ale anului. Cînd soarele coboară încet la orizont, ne tolănim cu toţii pe iarbă, bînd şampanie şi vorbind. Eamonn îmi povesteşte despre prietena lui, Anna, care lucrează la un hotel din Gloucester. Iris scoate la iveală nişte tarte minuscule, cu pui şi verdeaţă. Nathaniel aprinde nişte lumini ca de poveste într-un copac. Melissa anunţă răspicat de cîteva ori că nu mai poate rămîne, fiindcă trebuie să se întoarcă la învăţat – după care mai acceptă un pahar de şampanie.

Cerul asfinţitului e de un albastru infinit şi în aer pluteşte un miros îmbătător de caprifoi. Undeva, în fundal, cîntă încetişor muzica, iar mîna lui Nathaniel se odihneşte cu aerul cel mai firesc din lume pe coapsa mea. În viaţa mea nu m-am simţit atît de mulţumită.

— Cadourile! spune Trish din senin. Nu i-am dat cadourile!

Sînt aproape convinsă că a băut mai multă şampanie decît oricine altcineva. Se apleacă

nesigură pe picioare deasupra mesei, caută în geantă și scoate un plic.

— Ăsta e un mic *bonus*, Samantha, spune, înmînîndu-mi-l. Să-l cheltuiești pe ceva care să te facă să te simți bine.

— Mulțumesc! zic uimită. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Să nu crezi însă că îți mărim *salariul*, adaugă, privindu-mă cu o ușoară neîncredere. Sper că înțelegi că nu e vorba de *o mărire de salariu* sau ceva de genul ăsta. E doar un cadou.

— Înțeleg, spun, încercînd să nu zîmbesc. E foarte generos din partea dumneavoastră, doamnă Geiger.

— Am și eu ceva. Iris caută în coșul ei și scoate un pachet învelit în hîrtie maro. Înăuntru, găsesc patru tăvi noi și strălucitoare de copt pîine și un șorț gofrat cu model cu trandafiri. Ridic privirea spre Iris și nu mă pot abține să nu rîd cu poftă.

— Mersi, zic. Am să le folosesc din plin.

Trish se uită la tăvile de pîine destul de nedumerită și de agasată.

— Dar... Samantha are deja o groază de tăvi de copt pîine! spune, ridicînd o tavă cu mîna cu manichiura perfect aranjată. Și șorț?

— Atîta m-a dus inspirația, spune Iris, făcîndu-mi subtil cu ochiul.

— Poftim, Samantha. Melissa îmi întinde un set cu șampon cadou de la Body Shop care știu precis că zăcea în dulapul din baie al lui Trish de cînd am venit eu.

— Mersi, spun politicoasă. Nu trebuia.

— Și Melissa, intervine și Trish, pierzîndu-și brusc orice interes pentru tăvile de pîine, te rog

să nu-i mai dai şi alte treburi suplimentare Samanthei! Nu poate fi tot timpul la cheremul tău! Nu ne putem permite s-o pierdem, să ştii.

Citesc şocul de pe faţa Melissei. Pare atît de ultragiată, de zici că Trish tocmai i-a dat o palmă.

— Iar ăsta e de la mine, spune Nathaniel, băgîndu-se iute. Îmi întinde un pachețel învelit în hîrtie cerată şi toată lumea se întoarce să vadă ce e.

Desfac pachețelul şi în mînă îmi cade o brăţară drăguță de argint, cu zdrăngănea. N-are decît o singură zdrăngănea pe ea: o lingură minusculă de lemn. Pufnesc iar în rîs. Un şorţ cu volane şi acum o lingură de lemn.

— Mi-a amintit de ziua în care ne-am cunoscut, spune Nathaniel şi gura i se lăţeşte într-un surîs.

— E... superbă. Îl cuprind cu braţele şi îl sărut. Îţi mulţumesc foarte mult, îi şoptesc la ureche.

Trish ne priveşte cu ochi lacomi şi ne depărtăm.

— E foarte limpede ce *te*-a atras la Samantha, îi zice lui Nathaniel. Talentul ei culinar, nu-i aşa?

— Mazărea fină, încuviinţează Nathaniel serios.

Eamonn a fost sus, pe terasă. Acum se apleacă spre mine coborînd scările şi-mi întinde o sticlă de vin.

— Ăsta-i de la mine, zice. Nu e mult, dar...

— Vai, ce frumos! spun, mişcată. Mersi, Eamonn.

— Şi voiam să te întreb dacă te-ar interesa cumva să te angajezi chelneriță?

— La bar? spun surprinsă, însă el clatină din cap.

— La petreceri private. Avem un mic aranjament în sat. Nu e o afacere propriu-zisă, ci mai degrabă un fel de împărțire a muncii cu prietenii. Mai facem un ban în plus, o chestie de genul ăsta.

Împărțire a muncii cu prietenii. Simt că mi se încălzește ușor sufletul auzindu-l.

— Mi-ar plăcea. Îi zîmbesc. Mersi că te-ai gîndit la mine.

Eamonn îmi răspunde cu un surîs.

— Și, dacă vrei cumva să vii cu noi, în spatele barului te așteaptă un pahar sau două.

— Păi... ăă. Mă uit la Trish. Poate mai tîrziu...

— Duceți-vă! spune aceasta, fluturînd o mînă. Distrați-vă! Nu vă mai gîndiți la muncă! O să punem paharele murdare în bucătărie, adaugă, și te ocupi tu de ele mîine.

— Mulțumesc, doamnă Geiger. Fac un efort să-mi păstrez seriozitatea. E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

— Trebuie să plec și eu, spune Iris, ridicîndu-se. Noapte bună și mersi.

— Te putem cumva ispiti să vii cu noi la cîrciumă, Iris? spune Eamonn.

— În seara asta nu. Zîmbește și chipul îi e învăluit în luminițele de basm. Noapte bună, Samantha. Noapte bună, Nathaniel.

— Noapte bună, mamă.

— Noapte bună, Eamonn.

— Noapte bună, Iris.

— Noapte bună, bunicule, zic.

O spun automat, fără să-mi dau seama. Rămîn împietrită, cu sîngele ridicîndu-mi-se în

obraji de ruşine, sperînd că nu s-a prins nimeni. Dar Nathaniel se răsuceşte încetişor spre mine, amuzat la culme. *E limpede* că m-a auzit.

— Noapte bună, Mary Ellen. Ridică din sprîncene.

— Noapte bună, Jim Bob, răspund cu nonşalanţă.

— Sincer, mă văd mai degrabă ca un John Boy.

— Hmmm. Îl măsor atent din priviri. OK, dacă ţii tu, poţi să fii John Boy.

Cînd eram mică eram topită după John Boy. Lucru pe care evident nu i-l voi mărturisi niciodată lui Nathaniel.

— 'aide. Nathaniel îmi întinde mîna. Hai să mergem la Ike's Tavern.

— Ike era tipul care avea *magazinul*. Dau ochii peste cap. Cum e posibil să nu ştii nici măcar atîta lucru?

În drum spre casă trecem pe lîngă Melissa şi Eddie, aflaţi pe terasă, aşezaţi la masa de grădină acoperită cu hîrtii şi broşuri.

— E *atîîît* de greu, tocmai spune Melissa. Vreau să zic că e o decizie care îmi va afecta tot restul vieţii. Pe bune, zău, de unde să ştiu ce e mai bine să fac?

— Domnule Geiger, o întrerup cam necioplit. Voiam doar să vă mulţumesc foarte mult pentru această seară. A fost absolut incredibilă.

— A fost distractiv! zice Eddie.

— O seară frumoasă, spune Melissa, oftînd din rărunchi. Eu mai am o mulţime de învăţat.

— O să merite, iubito. Eddie o bate uşor pe mînă, a încurajare. Cînd o să fii la... Ridică o

broşură de pe masă şi se uită la ea prin ochelarii de citit. Carter Spink.

Preţ de cîteva clipe, nu sînt în stare să mă mişc.

Melissa vrea să se angajeze la Carter Spink?

— Ăsta e... încerc să vorbesc pe un ton firesc. Ăsta e numele firmei la care aplici?

— Ei, nu ştiu, spune Melissa, posomorîtă. E cea mai tare. Dar e *incredibil* de competitivă. E foarte greu să te angajezi la ei.

— Pare de superlux! spune Eddie, răsfoind paginile strălucitoare, fiecare ilustrată cu cîte o fotografie. Ia uite ce birouri!

Îl privesc transfigurată dînd paginile. Uite o poză cu holul de la intrare. Uite una cu etajul la care am lucrat. Nu-mi pot lua ochii – şi, în acelaşi timp, nu vreau să mă uit. Aia e vechea mea viaţă. Nu are ce să caute aici. Şi, brusc, în clipa în care Eddie mai dă o pagină, nu-mi vine să cred.

E o poză cu mine. Cu mine.

Sînt îmbrăcată în costumul meu negru, cu părul prins în coc, aşezată la masa din sala de şedinţe alături de Ketterman, David Elldridge şi un tip care venise din State. Dacă mă gîndesc bine, îmi amintesc şi cînd a fost făcută. Ketterman a făcut un scandal monstru fiindcă a fost deranjat.

Par atît de *palidă*. Atît de *serioasă*.

— Şi mă tot întreb... oare *chiar vreau* să le sacrific tot timpul meu? Melissa arată cu degetul pe broşură. Oamenii ăştia muncesc pînă noaptea tîrziu! N-au nici urmă de viaţă socială!

Chipul meu e chiar în raza vederii lor. Aştept ca vreunul dintre ei să se încrunte recunoscîndu-mă, să zică „Ia stai aşa...".

Însă nici unul nu o face. Melissa melițează în continuare, arătînd spre broșură. Eddie încuviințează. Nathaniel se uită în sus, vizibil plictisit.

— Deși, ce să zic, banii sînt foarte buni... Melissa oftează și dă pagina.

Poza a dispărut. Eu am dispărut.

— Mergem? Mîna caldă a lui Nathaniel o apucă pe a mea și o strîng cu putere.

— Da. Îi zîmbesc. Hai.

Nouăsprezece

Revăd broșura cu Carter Spink abia peste două săptămîni, cînd mă duc la bucătărie să pregătesc prînzul.

Nu știu ce s-a întîmplat cu timpul. Abia dacă mai am noțiunea lui. Minutele și orele nu mai ticăie pe lîngă mine în intervale rigide, se revarsă, curg și se învîrt în jurul meu. Nici măcar nu mai port ceas la mînă. Ieri am stat toată după-masa întinsă într-o fîneață împreună cu Nathaniel, uitîndu-mă la fulgii de păpădie purtați de vînt și singurul ticăit ce se auzea era țîrîitul greierilor.

Abia dacă mă mai recunosc. Sînt bronzată de atîta stat la soare în timpul pauzei de prînz. Vîrfurile părului au început să capete o nuanță aurie. Obrajii îmi sînt plini și îmbujorați. Încep să fac mușchi la mîini de la atîta lustruit și frămîntat și cărat cratițe grele.

Vara își intră în drepturi și fiecare zi e mai dogoritoare decît cea dinainte. În fiecare dimineață, înainte de micul dejun, Nathaniel mă conduce înapoi, la casa familiei Geiger, traversînd satul – și chiar și la acea oră e deja destul de

cald. Zilele astea totul pare mai lent şi mai dedat la lenevie. Nimic nu pare să conteze. Toată lumea pare să se simtă în vacanţă – în afară de Trish, care arată ca şi cum ar fi cu toate motoarele date la maxim. Săptămîna viitoare dă un mare prînz de binefacere, fiindcă aşa a citit ea într-o revistă că fac doamnele din clasa de sus. După cît se agită, ai crede că e vorba de o nuntă regală.

Strîng ziarele pe care Melissa le-a împrăştiat pe masă, cînd zăresc sub un dosar broşura cu Carter Spink. Nu rezist să n-o ridic şi să nu mă uit la pozele familiare. Uite şi scările pe care le-am urcat zi de zi, vreme de şapte ani. Uite-l pe Guy, care arată la fel de tulburător de chipeş ca întotdeauna. Uite-o şi pe fata aia, Sarah, de la departamentul de Litigii, care aştepta şi ea să fie făcută partener. Habar n-am dacă or fi făcut-o.

— Ce faci? Melissa a intrat în bucătărie fără s-o aud. Mă priveşte suspicioasă. E a mea.

Pe bune acum. Ce crede, că-i fur broşura?

— Făceam doar puţină ordine în lucrurile tale, zic cu subînţeles, lăsînd broşura jos. Am nevoie de masă.

— A. Mersi. Melissa îşi masează faţa. Arată ca naiba de la o vreme. Are cearcăne vinete sub ochi şi strălucirea părului i-a dispărut.

— Văd că munceşti din greu, mă încumet mai blîndă.

— Mda, păi aşa e. Îşi înalţă bărbia. Dar o să merite, pînă la urmă. Scot untul din tine la început, dar, după ce intri, se mai aşază lucrurile.

Mă uit la chipul ei mic, obosit, tras şi arogant. Şi dacă i-aş spune ce ştiu, tot nu m-ar crede.

— Îhîm, spun după o pauză. Sînt sigură că ai dreptate. Cobor iar privirea la broşura cu Carter Spink. E deschisă la o fotografie cu Arnold. Are o cravată de un albastru intens cu model, batistă asortată şi zîmbeşte radios către lume. Doar văzîndu-l îmi vine să zîmbesc.

— Deci asta e firma la care aplici? o întreb în treacăt.

— Îhîm. Sînt cei mai buni. Melissa îşi ia o cola dietetică din frigider. Ăsta-i tipul care trebuia să mă intervieveze. Arată din cap spre poza lui Arnold. Dar pleacă.

Mă străbate un val subit de uimire. Arnold pleacă de la Carter Spink?

— Eşti sigură? spun înainte să mă pot controla.

— Da. Melissa îmi aruncă o privire ciudată. Şi ce dacă?

— A, nu, nimic, zic repede, aruncînd broşura. Am vrut doar să spun că... nu mi se pare suficient de în vîrstă ca să iasă la pensie.

— Ei bine, pleacă. Ridică din umeri şi iese din bucătărie, lăsîndu-mă uluită, cu privirea în pămînt.

Arnold pleacă de la Carter Spink? Dar s-a lăudat întotdeauna că n-o să iasă la pensie niciodată. S-a lăudat întotdeauna că mai stă cel puţin încă douăzeci de ani. De ce-ar pleca acum?

Am pierdut orice contact cu realitatea. În ultimele cîteva săptămîni, am trăit într-o bulă de aer. N-am văzut *The Lawyer* şi abia dac-am zărit vreun ziar normal. Nu sînt la curent cu nici o bîrfă recentă şi nici că-mi pasă. Însă acum, uitîndu-mă la chipul bine cunoscut al lui Arnold, simt că-mi dă ghes curiozitatea.

Ştiu că nu mai fac parte din lumea aia, şi totuşi vreau să ştiu. De ce naiba pleacă Arnold de la Carter Spink? Ce altceva s-a mai întîmplat şi ar trebui să ştiu?

Aşa că, în după-amiaza respectivă, după ce am strîns masa de prînz, mă strecor în biroul lui Eddie, deschid computerul şi dau clic pe Google. Dau căutare la „Arnold Saville" şi, chiar pe pagina a doua, îmi apare un mic articol de ziar care anunţă pensionarea sa timpurie. Citesc nota de cincizeci de cuvinte de nu ştiu cîte ori, încercînd să aflu vreun indiciu, cît de mic. De ce s-ar pensiona Arnold mai devreme? E bolnav?

Caut şi alte articole, dar e singurul care există. După o clipă de ezitare, revin la căsuţa de căutare şi – spunîndu-mi întruna că n-ar trebui să fac asta – scriu „Samantha Sweeting". Imediat, un miliard de poveşti despre mine apar din nou pe ecran. De data asta însă, nu mai sînt chiar aşa şocată. Parcă nici măcar nu mai e vorba despre mine.

Scanez fiecare site în parte şi recitesc aceleaşi detalii. După ce dau clic pe vreo cinci pagini, adaug la căutare şi „Third Union Bank, BLLC Holdings", apoi „Third Union Bank, Glazerbrooks". Apoi, cu un fior ciudat, scriu „Samantha Sweeting, 50 de milioane de lire, carieră terminată" şi aştept să apară poveştile cumplite. E ca şi cum m-aş uita la propriul meu accident de maşină, pe replay.

Dumnezeule, Google-ul ăsta creează dependenţă. Rămîn acolo, total absorbită, dînd clic pe tot felul de intrări, scriind şi citind avidă pagini nesfîrşite de web, folosind cu gesturi automate

parola de la Carter Spink ori de cîte ori e nevoie. O oră mai tîrziu, zac prăbuşită în scaunul lui Eddie, ca o zombi. Mă doare spatele şi am ceafa înţepenită, iar cuvintele se topesc unele într-altele. Am şi uitat cum e să stai la computer. Oare chiar făceam asta în fiecare zi?

Îmi frec ochii obosiţi şi mă uit la pagina de web deschisă în faţa mea, întrebîndu-mă ce naiba caut aici. E nu ştiu ce listă obscură de invitaţi la un prînz festiv ţinut în primele luni ale anului la Painters Hall. Cam pe la jumătatea listei se află numele BLLC Holdings, din cauza căruia am şi ajuns pe linkul ăsta. Ca un automat, mişc cursorul pe pagină şi îmi apare în faţa ochilor numele „Nicholas Hanford Jones, director".

În creierul făcut varză îmi sună un clopoţel. *Nicholas Hanford Jones*. De unde ştiu numele ăsta? De ce îl asociez oare cu Ketterman?

Oare BLLC Holdings e un client de-al lui Ketterman? Nu. Nu se poate. Aş fi ştiut.

Casc ochii cît pot şi mă concentrez. *Nicholas Hanford Jones*. Aproape că îl văd cu ochii minţii; parcă îmi aduc aminte de o asociere... o imagine... Haide, gîndeşte-te.

Asta e problema cînd ai o memorie aproape fotografică. Lumea crede că îţi e foarte folositoare, dar adevărul e că te scoate pur şi simplu din minţi.

Şi, din senin, îmi amintesc. Scrisul înflorit al unei invitaţii la nuntă. Era prinsă pe panoul din biroul lui Ketterman, cam acum trei ani. A rămas acolo săptămîni la rînd. O vedeam ori de cîte ori intram.

Doamna și domnul Arnold Saville
au plăcerea de a vă invita să luați parte
la nunta fiicei lor Fiona
cu domnul Nicholas Hanford Jones.

Nicholas Hanford Jones e ginerele lui Arnold Saville? Arnold are legături de familie cu firma BLLC Holdings?

Mă las pe spate în scaun, total debusolată. Dar de ce nu a pomenit niciodată de treaba asta?

Și atunci am o altă revelație. Acum un minut am fost pe pagina BLLC Holdings de la Registrul Comerțului. De ce nu era menționat Nicholas Hanford Jones ca director? Din cîte știu, e ilegal.

Îmi masez fruntea, apoi, din pură curiozitate, tastez „Nicholas Hanford Jones". O clipă mai tîrziu, îmi apar tot felul de pagini, și mă aplec în față curioasă.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Internetul ăsta e o mare porcărie. Mă uit la alți Nicholași și alți Hanforzi și alți Joneși, menționați în tot felul de contexte diferite. Îi trec în revistă cu maximă frustrare. Oare Google ăsta chiar *nu-și dă seama* că nu asta caut? De ce-aș vrea să citesc despre nu știu ce echipă canadiană de canotaj din care fac parte un Greg Hanford, un Dave Jones și un Chip Nicholas?

N-o să găsesc nimic aici.

Și totuși, încep să cobor pe pagină, sărind peste bucăți întregi de text, dînd clic pe pagina următoare și apoi pe următoarea. Și atunci, tocmai cînd sînt gata să renunț, îmi cad ochii pe un site de la baza paginii. *William Hanford Jones, Director financiar la Glazerbrooks, i-a mulțumit lui Nicholas Jenkins pentru discursul său...*

Mă holbez la text preț de cîteva clipe, total bulversată. Pe directorul financiar de la Glazerbrooks îl cheamă tot Hanford Jones? Sînt din aceeași *familie?* Simțindu-mă ca un fel de detectiv particular, mă conectez la *Prieteni regăsiți* și, două minute mai tîrziu, am răspunsul. Sînt frați.

Mă simt ca în transă. E o legătură care schimbă toate datele problemei. Directorul financiar de la Glazerbrooks, care a dat faliment, datorînd Third Union Bank 50 de milioane de lire. Un director de la BLLC Holdings, care i-a împrumutat 50 de milioane de lire în urmă cu trei zile. Și Arnold, reprezentînd Third Union Bank. Toți rude; toți făcînd parte din aceeași familie extinsă. Și lucrul cel mai ciudat e că sînt destul de sigură că nu știe nimeni altcineva.

Arnold n-a pomenit niciodată despre asta. Nimeni de la Carter Spink n-a menționat-o niciodată. Și în nici o relatare despre întreaga poveste nu s-a pomenit nimic despre asta. Arnold a ținut totul secret.

Mă frec la ochi, încercînd să-mi adun gîndurile disparate. N-avem de-a face cu un conflict de interese cît se poate de clar? N-ar fi trebuit să facă publică informația imediat? De ce naiba ar păstra Arnold secretul asupra unui lucru atît de important? În afară de cazul în care...

Nu.

Nu. Nu se poate...

Doar nu...

Deschid ochii, cuprinsă de o ușoară amețeală, de parcă tocmai m-aș fi aruncat de pe o stîncă într-o apă foarte adîncă. Mintea îmi zboară, trecînd în revistă diversele scenarii posibile și negîndu-le pe rînd, ca mult prea aberante.

Oare Arnold a descoperit ceva? Oare ascunde ceva?

De-asta pleacă?

Mă ridic și-mi bag mîinile în păr. OK, e cazul să... termin cu toate astea, chiar acum. E vorba, totuși, despre Arnold. *Arnold.* Tocmai mă transform într-o paranoică pusă pe făcut teoria conspirației. Mai rămîne doar să dau căutare la „extratereștri, Roswell, se află printre noi".

Cu o hotărîre bruscă, îmi scot telefonul. O să-l sun pe Arnold. O să-i urez toate cele bune după pensionare. Și așa poate că o să scap de toate ideile astea ridicole care-mi tot dau tîrcoale.

Abia după vreo șase încercări eșuate reușesc să-mi fac curajul de a forma tot numărul și de a aștepta să răspundă. Ideea de a vorbi cu cineva de la Carter Spink – ca să nu mai zic cu Arnold – îmi face pur și simplu rău la stomac. Clachez de fiecare dată cînd mai e o secundă pînă să se facă legătura; arunc telefonul de parcă aș fi scăpat ca prin minune dintr-o chestie pe viață și pe moarte.

În cele din urmă însă, mă silesc să apăs pe taste și să nu închid. Dacă nu fac asta, n-am să știu niciodată. Pot foarte bine să vorbesc cu Arnold. Pot să țin capul sus.

După ce sună de trei ori, Lara ridică receptorul.

— Biroul lui Arnold Saville.

Mi-o închipui instantaneu stînd la biroul ei din lemn de culoare deschisă, în jacheta grena pe care o poartă în permanență, scriind de zor la

computer. Toate astea par să se afle la un milion de kilometri distanţă de mine.

— Bună, Lara, spun. Sînt... Samantha. Samantha Sweeting.

— *Samantha?* Lara mai are puţin şi face apoplexie. Dumnezeule! Ce faci? Cum îţi merge?

— Sînt bine, mersi. Foarte bine. Îmi înăbuş cu greu tremurul nervos. Am sunat fiindcă am aflat că Arnold pleacă. E adevărat?

— Da, este, spune Lara uşurată. Am rămas tablou cînd am auzit! După cît se pare, Ketterman l-a invitat la masă şi a încercat să-l facă să rămînă, dar se hotărîse deja. Şi fii atentă, se mută în Bahamas.

— În *Bahamas?* spun siderată.

— Şi-a luat o casă acolo! Arată foarte mişto. Săptămîna viitoare e petrecerea de rămas bun, continuă Lara. Şi eu o să fiu transferată la biroul lui Derek Green, îţi aduci aminte de el? Şeful de la taxe şi impozite? E un tip foarte drăguţ, deşi se pare că-i sare cam repede ţandăra...

— Ăă... super! îi tai macaroana, amintindu-mi brusc de capacitatea ei de a bîrfi ore întregi, fără măcar să-şi tragă sufletul. Lara, am vrut doar să-i transmit lui Arnold cele mai bune urări. Crezi că poţi să-mi faci legătura cu el?

— Serios? Lara pare sincer surprinsă. E incredibil de generos din partea ta, Samantha. Avînd în vedere ce s-a întîmplat.

— Ei, mă rog, zic stingheră, n-a fost vina lui, nu? El a făcut tot ce-a putut.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere stranie.

— Da, spune Lara după o pauză. Păi bine atunci. Îţi fac legătura.

Cîteva clipe mai tîrziu, glasul familiar al lui Arnold îmi răsună în ureche.

— Samantha, fată dragă! Tu eşti?

— Sînt chiar eu. Reuşesc să schiţez un zîmbet. Să ştii că n-am dispărut *pur şi simplu* de pe faţa pămîntului.

— Asta speram şi eu! Zi, eşti bine, da?

— Sînt... bine, spun jenată. Mersi. Am fost doar surprinsă să aud că te pensionezi.

— Nu sînt o fire chiar aşa de masochistă! Rîde lejer. Treizeci şi trei de ani de muncă la galere, în slujba legii. E destul pentru orice muritor. Ca să nu mai zic pentru orice avocat!

Ajunge doar să-i aud glasul jovial ca să mă liniştesc. Cred că am luat-o razna. E imposibil ca Arnold să fie implicat în ceva ilegal. Nu e genul care să poată ascunde ceva. E *Arnold*.

O să-i spun ce am aflat, mă hotărăsc brusc. Doar ca să-mi dovedesc că mă înşel.

— Păi... sper că totul o să fie bine, spun. Şi bănuiesc că... o să te vezi mai des cu familia ta, nu?

— O să vină pe capul meu ca termitele, da! Rîde iar cu poftă.

— Habar n-am avut că ginerele tău e director la BLLC Holdings! Mă sforţez să-mi iau un ton cît mai firesc. Ce coincidenţă!

Urmează un moment de tăcere.

— Poftim? spune Arnold. Glasul îi e la fel de fermecător ca întotdeauna, dar căldura i-a dispărut cu desăvîrşire.

— BLLC Holdings. Înghit în sec. Ştii, cealaltă companie implicată în împumutul de la Third Union Bank? Cea care a înregistrat cererea de împrumut. Am aflat din întîmplare...

— Trebuie să te las acum, Samantha! mă întrerupe el cu blîndeţe. Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu tine, dar vineri plec definitiv din ţară şi am o groază de lucruri de făcut. Avem foarte multă treabă în perioada asta, aşa că, în locul tău, eu n-aş mai suna.

Legătura se întrerupe înainte să mai apuc să spun ceva. Las telefonul jos şi mă uit la un fluture care dă din aripi la fereastră.

N-a fost în regulă. N-a fost o reacţie normală. În clipa în care am pomenit de ginerele lui, m-a concediat imediat.

Ceva nu miroase a bine. E cît se poate de limpede, ceva nu miroase a bine.

Dar oare despre ce e vorba? Am abandonat total ideea de treabă prin casă în după-amiaza asta şi stau la mine în pat cu un carnet şi un creion în mînă, trecînd în revistă toate variantele.

Cine ce are de cîştigat? Mă uit la lucrurile pe care mi le-am notat şi la săgeţi. Doi fraţi. Milioane de lire transferate între bănci şi companii. Gîndeşte-te. *Gîndeşte-te.*

Cu un ţipăt de frustrare, rup foaia şi o mototolesc. Ia-o de la capăt. Pune totul în ordine logică. Glazerbrooks a încasat banii. Third Union Bank şi-a pierdut banii. BLLC Holdings a sărit în faţă la coadă...

Bat nervoasă darabana pe foaie cu creionul. Şi ce dacă? Nu primesc înapoi decît banii pe care i-au împrumutat. Nu au nici un avantaj, nu obţin nici un profit, nu are nici un sens.

Dar dacă – n-au plătit nici o garanţie?

Gîndul, apărut de nicăieri, mă izbeşte cu forţă. Mă ridic în capul oaselor, cu respiraţia tăiată. Dacă asta e? *Dacă asta e şmecheria?*

Mintea îmi prinde viteză, ca la formula 1. Să zicem că sînt doi fraţi. Care ştiu că Glazerbrooks se află într-un mare impas financiar. Ei ştiu că banca tocmai a plătit cincizeci de milioane, dar că cererea de împrumut a băncii nu a fost înregistrată. Asta înseamnă că există un împrumut negarantat de cincizeci de milioane, undeva în aer, care abia aşteaptă să fie înhăţat de oricine înregistrează un alt împrumut...

Nu mai pot să stau jos. Mă plimb de colo-colo fără stare, muşcînd înfierbîntată din creion, cu creierul încins ca un circuit electric. E foarte logic. E foarte logic. Şi toate datele susţin perfect ipoteza. BLLC Holdings obţine banii pe care i-a plătit Third Union Bank, compania de asigurări a lui Carter Spink achită nota...

Mă opresc unde sînt. Nu. Nu merge. Sînt o proastă. Asigurările nu acoperă paguba de cincizeci de milioane doar fiindcă eu am fost neglijentă. Ăsta e elementul crucial. Întregul plan se baza pe faptul că eu, Samantha Sweeting, voi face o anumită greşeală.

Dar... cum naiba ar fi putut să planifice una ca asta? Nu are nici un sens. E imposibil. Nu poţi să planifici dinainte o greşeală. Nu poţi *face* o persoană să uite să facă ceva, nu poţi *face* o persoană să o dea în bară original...

Şi atunci încremenesc. Mă trece o transpiraţie rece. Memoriul.

N-am văzut niciodată acel memo pe biroul meu decît cînd a fost prea tîrziu. Ştiu că nu l-am văzut.

Şi dacă...

O, Doamne.

Mă prăbuşesc pe laviţa de lîngă fereastră, cu picioarele ca de gumilastic. Şi dacă acel memo mi-a fost pus de cineva pe birou? Dacă mi-a fost strecurat sub un maldăr de hîrtii după expirarea termenului limită?

Inima începe să-mi bată cu putere şi mă agăţ de draperie ca să-mi recapăt echilibrul.

Dacă n-am făcut nici o greşeală?

Simt că totul se prăbuşeşte şi se reaşază în alte forme în jurul meu. Dacă Arnold nu a înregistrat împrumutul intenţionat – şi a făcut să pară că a fost vina mea?

Ca o bandă defectă, mintea mea reia la nesfîrşit conversaţia cu Arnold. Clipa în care i-am zis că nu-mi amintesc să fi văzut memoriul pe biroul meu. Şi faptul că a schimbat imediat subiectul.

Eu am plecat de la premisa că acel memo a fost întotdeauna acolo. Am plecat de la premisa că a fost greşeala mea. Neglijenţa mea. Şi dacă nu a fost? Era de notorietate la Carter Spink faptul că am cel mai dezordonat birou din firmă. Ar fi fost cît se poate de uşor să-mi fie strecurat acel memo printre hîrtii. Să pară că s-a aflat acolo de săptămîni de zile.

Respiraţia îmi e din ce în ce mai precipitată, simt că mai am un pic şi leşin. Am trăit două luni cu ideea că am greşit. M-a însoţit în fiecare dimineaţă cînd m-am trezit şi în fiecare seară cînd m-am dus la culcare. Ca o durere surdă, permanentă; precum un cor care-mi cînta nonstop: Samantha Sweeting şi-a distrus viaţa. Samantha Sweeting a dat-o în bară original de tot.

Şi... dacă am fost pur şi simplu folosită? Dacă n-a fost greşeala mea? *Dacă, totuşi, nu am făcut nici o greşeală?*

Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu adevărul. Chiar acum. Apuc telefonul cu mîna tremurîndă şi formez iar numărul.

— Lara, trebuie să vorbesc din nou cu Arnold, zic imediat ce se face legătura.

— Samantha... Lara pare destul de stresată. Mi-e teamă că Arnold nu mai vrea să vorbească cu tine. Şi mi-a zis să-ţi spun să nu-l mai pisezi să te ajute să-ţi recapeţi slujba.

O undă de şoc îmi străbate tot trupul. Asta i-a zis despre mine?

— Lara, nu l-am pisat nici o clipă să mă ajute să-mi recapăt slujba, spun, încercînd să-mi păstrez calmul. Vreau doar să vorbesc cu el în legătură cu o... problemă. Şi, dacă nu vrea să-mi vorbească, am să vin eu la birou. Eşti, te rog, amabilă să-mi fixezi o întîlnire cu el?

— Samantha. Pare şi mai stresată decît înainte. Arnold mi-a zis să te informez că... dacă încerci să vii la birou, cei de la pază te vor arunca în stradă.

— *Mă vor arunca în stradă?* Mă uit la telefon mută de uimire.

— Îmi pare rău. Pe cuvînt. Şi să ştii că eu cred că nu eşti vinovată! adaugă înfierbîntată. După părerea mea, a fost înfiorător de urît ce ţi-a făcut! Şi mulţi dintre cei de aici sînt de aceeaşi părere cu mine.

Mă simt şi mai confuză. Ce mi-a făcut? Oare e posibil ca Lara să ştie despre memoriu?

— Ce... vrei să spui? zic aproape bîlbîindu-mă.

— Cum i-a convins să te concedieze! spune Lara.

— Poftim? Parcă mi-a luat cineva tot aerul. Despre ce vorbești?

— Mă întrebam eu dacă ești la curent. Coboară glasul. Acum, că pleacă, pot să-ți spun liniștită. Eu am făcut procesul verbal la ședința aia, după ce ai fugit. Și Arnold e cel care i-a convins pe toți ceilalți parteneri. A zis că ești un adevărat pericol și că, dacă te primesc înapoi, riscă foarte mult și tot felul de chestii de genul ăsta. Mulți dintre ei ar fi vrut să-ți mai acorde o șansă, să știi. Plescăie din limbă. Am fost pur și simplu îngrozită. Evident, n-am putut să-i spun nimic...

— Evident că nu, îngaim. Mersi că mi-ai spus, Lara. Habar n-am avut.

Mă simt ametită. Nu mai înțeleg nimic. Deci Arnold nu mi-a luat apărarea absolut deloc. El este cel din cauza căruia am fost dată afară. Nu-l cunosc deloc pe omul ăsta. Tot șarmul ăla plin de bonomie și de veselie – e doar o fațadă. E o nenorocită de fațadă.

Cu un sentiment subit de greață, îmi amintesc cum, a doua zi de după cele întîmplate, a insistat să rămîn unde sînt și să nu mă întorc. De asta. A vrut să nu-i stau în cale ca să nu mă pot apăra. Ca să mă poată împroșca în voie cu noroi.

Și eu care am avut încredere în el... Total și absolut. Ca o idioată, ca o idioată și-o tembelă fără pic de minte.

Respir greu, cu efort, dureros. Toate îndoielile mele au dispărut. Arnold e băgat pînă la gît într-o țeapă de proporții. O știu. El mi-a înscenat

toate astea. Mi-a pus memo-ul pe birou, știind că asta îmi va distruge cariera.

Și peste trei zile va dispărea în Bahamas. Mă simt cuprinsă de panică. Trebuie să iau măsuri cît mai urgent.

— Lara, zic, încercînd să-mi păstrez calmul, vrei, te rog, să-mi faci legătura cu Guy Ashby?

Știu că ne-am certat. Dar e singura persoană care-mi vine în minte acum și care cred că ar fi în stare să mă ajute.

— Guy e la Hong Kong, spune Lara mirată. Nu știai?

— Aha, zic, cu inima-n gît. Nu. Nu... știam.

— Dar sigur are BlackBerry-ul la el, adaugă ea săritoare. Ai putea să-i trimiți un e-mail.

— Da. Trag adînc aer în piept. Da, poate că așa am să fac.

Douăzeci

Nu pot să fac asta. Nu sînt în stare să scriu e-mail-ul fără să par o dementă paranoică.

Mă uit disperată la cea de-a zecea încercare.

Dragă Guy,

Am nevoie de ajutorul tău. Cred că Arnold mi-a înscenat ceva urît de tot. Cred că el mi-a pus memo-ul pe birou. Se întîmplă ceva. Are legături de rudenie atît cu BLLC Holdings, cît și cu Glazerbrooks, știai?? De ce nu a spus nimănui? Și acum mi-a interzis intrarea în clădire, ceea ce în sine e destul de dubios...

Par complet dusă. Par o fostă angajată plină de venin, chinuită și frustrată de resentimente.

Adică exact ceea ce sînt.

În timp ce privirea îmi coboară pe mesaj, îmi vine instantaneu în minte imaginea bătrînei cu ochii scoși din orbite care stătea la colțul străzii noastre, murmurînd „Or să vină după mine".

Acum am o simpatie fără margini pentru acea femeie. Probabil că era adevărat, chiar urmau să vină după ea.

Guy o să rîdă pur şi simplu. Parcă-l şi văd. Arnold Saville escroc? Pare total aberant. Poate că eu sînt aberantă. E doar o teorie. Nu am nici o probă. Nu am nimic concret. Mă aplec în faţă şi-mi las capul, fără speranţă, pe mîini. N-o să mă creadă nimeni. Şi nici măcar n-o să stea să mă asculte.

Dacă aş avea o dovadă cît de mică. Dar de unde s-o iau?

Dinspre mobil se aude din senin un bip şi tresar, apoi mă uit în jur, ca prin ceaţă. Aproape că am uitat unde mă aflu. Îl ridic şi văd că am primit un SMS.

sînt jos. am o surpriză pentru tine. nat.

Cobor scările, dar mintea îmi e în altă parte. Mînia mă înăbuşă ori de cîte ori mă gîndesc la zîmbetul bonom al lui Arnold, la glumele lui ce încurajau dezordinea de pe biroul meu, la cum mi-a zis că o să facă tot ce poate, cum m-a ascultat cînd eu mă învinovăţeam, cînd mi-am turnat cenuşă-n cap şi m-am perpelit pe toate părţile...

Partea cea mai rea e că n-am încercat nici măcar o dată să mă apăr. Nu am pus niciodată sub semnul întrebării faptul că nu mi-am amintit să fi văzut memoriul. Imediat, am gîndit tot ce era mai rău despre mine; am presupus că era vina mea, fiindcă aveam un birou atît de dezordonat.

Arnold mă cunoaşte destul de bine. Poate că pe asta a şi contat.

Nenorocitul. *Nenorocitul.*

— Bună. Nathaniel îmi flutură o mînă prin faţă. Pămîntul către Samantha.

— A... scuză-mă. Bună! Reușesc cumva să schițez un zîmbet. Care e surpriza?

— Vino cu mine. Zîmbește și mă conduce la mașina lui, o broscuță antică, decapotabilă. Ca întotdeauna, bancheta din spate e ocupată cu ghivece cu semințe și de undeva din spate se ivește coada une lopeți vechi de lemn.

— Doamnă. Îmi deschide ușa galant.

— Ce vrei să-mi arăți? îl întreb cînd mă sui în mașină.

— Turul magic. Îmi surîde enigmatic și pornește motorul.

Ieșim din Lower Ebury și o luăm pe un drum pe care nu-l recunosc, printr-un sătuc vecin, apoi în sus, pe dealuri. Nathaniel pare binedispus și-mi spune povești despre fiecare fermă și fiecare cîrciumă pe lîngă care trecem. Dar abia dacă sînt atentă la el. Mintea mea lucrează febril.

Nu știu ce să fac. Nici măcar nu pot intra în clădire. Nu am nici un pic de credibilitate. Și nici de putere. Și nu am la dispoziție decît trei zile. În clipa în care Arnold dispare în Bahamas, totul s-a sfîrșit.

— Am ajuns! Nathaniel cotește pe o alee cu pietriș. Parchează lîngă un zid scund de cărămidă, după care oprește motorul. Cum ți se pare?

Făcînd un efort, reușesc să revin cu mintea în prezent.

— Îhm... Mă uit în jur cu o privire absentă. Da. Drăguț.

Oare la ce ar trebui să mă uit?

— Samantha, ești OK? Nathaniel îmi aruncă o privire curioasă. Pari cam stresată.

— Sînt bine. Încerc să zîmbesc. Sînt doar un pic obosită.

Deschid uşa ca să cobor şi să scap de privirea lui. O închid în urma mea, fac cîţiva paşi şi mă uit în jur.

Ne aflăm într-un soi de curte, scăldată în soarele asfinţitului. În dreapta e o casă cam dărăpănată, cu o tăbliţă pe care scrie DE VÎNZARE. În faţă sînt şiruri întregi de sere, ce sclipesc în lumina blîndă a soarelui. Sînt parcele pline cu rînduri de legume, e o gheretă din prefabricate pe care scrie GARDEN CENTER...

Ia stai aşa...

Mă răsucesc uimită pe călcîie şi constat că Nathaniel s-a dat şi el jos din maşină. Îmi zîmbeşte, cu un teanc de hîrtii în mînă.

— Afacere horticolă de perspectivă, îmi citeşte cu voce tare. Patru acri de teren, cu posibilitatea de a fi extinşi cu încă zece, preţ negociabil. Trei mii de metri pătraţi de sere. Fermă cu patru dormitoare, necesită reparaţii...

— Vrei să *cumperi* toate astea? spun, devenind foarte atentă.

— Mă gîndesc. Am vrut să ţi le arăt întîi ţie. Întinde un braţ. E o afacere destul de bună. Sigur, e nevoie de reparaţii majore, dar e destul pămînt. Putem să facem nişte sere acoperite cu folie de plastic, extindem birourile...

Nu-mi vine să cred. De cînd a devenit Nathaniel aşa mare întreprinzător?

— Şi cu barurile ce faci? Cum de te-ai hotărît aşa din senin să...

— Tu m-ai făcut să mă hotărăsc. Mi-a rămas în minte ce mi-ai zis în ziua aia în grădină. Se opreşte şi părul îi flutură în bătaia vîntului. Ai

dreptate, Samantha. Nu sînt patron de cîrciumă, sînt grădinar. Aş fi mai fericit să fac ceea ce îmi place cu adevărat să fac. Aşa că... am avut o discuţie lungă cu mama şi a înţeles. Şi amîndoi am căzut de acord că poate să se ocupe Eamonn. Încă nu i-am spus.

— Uau. Mă uit iar în jur şi observ o stivă de lădiţe de lemn; stive de tăvi cu seminţe; un poster zdrenţuit cu o reclamă la brazi de Crăciun. Deci chiar ai de gînd s-o faci?

Nathaniel ridică din umeri, dar îi citesc încîntarea pe faţă.

— Nu trăieşti decît o singură dată.

— Păi, ce să zic, mi se pare fantastic. Radiez de entuziasmul cel mai sincer.

— Şi există şi o casă. Arată spre ea. Sau, mă rog, o să fie şi o casă. Acum nu arată prea bine.

— Da. Mă uit la casa în paragină cu un zîmbet. Ce să zic, nu arată chiar ca din revistă.

— Am vrut să fii tu prima care vede toate astea, spune Nathaniel. Să am aprobarea ta. Adică, poate că într-o zi o să... Se opreşte.

În curte se lasă tăcerea. Şi, deodată, toţi senzorii mei relaţionali încep să sune alarma nebuneşte simultan, ca Hubble cînd vede o navă duşmană. Oare ce au receptat exact? Ce avea de gînd să spună?

— Poate că-ntr-o zi o să... rămîn aici peste noapte? completez în cele din urmă, uşor stînjenită.

— Exact. Nathaniel îşi freacă nasul. Aruncăm o privire?

Casa e mai mare decît pare din afară, are duşumele natur, şeminee vechi şi o scară de lemn care scîrţîie. O cameră nu are nici un fel

de tencuială, iar bucătăria e total demodată, şi are bufeturi din anii '30.

— Mişto bucătărie. Îi arunc o privire amuzată.

— Sînt sigur că am s-o pot reamenaja ca să facă faţă standardelor tale de specialist în cordon bleu, mi-o întoarce el.

Pornim spre etaj şi intrăm într-un dormitor uriaş ce dă spre spatele casei. De sus, parcelele cu legume arată ca o cuvertură din petice regulate ce se întinde pînă departe spre pajiştea verde. Dedesubt se vede o mică terasă şi o grădiniţă de flori, cu clematite şi trandafiri agăţători.

— E un loc frumos, spun, aplecîndu-mă pe marginea ferestrei. Îmi place.

Pe cînd stau şi mă uit la priveliştea din faţa mea, Londra mi se pare pe o altă planetă. Şi, brusc, Arnold şi Carter Spink şi toţi ceilalţi par să aparţină unei alte vieţi. Nu am scăpat doar din strînsoare, ci am scăpat de această viaţă, cu tot ce înseamnă ea.

Însă pe cînd stau acolo şi zăbovesc cu privirea asupra peisajului liniştit de ţară, simt că eu sînt cea care trebuie să îi pună punct final cumva. Nu pot încheia acest capitol altfel; nu mă pot linişti. Ar fi destul să dau un singur telefon unei singure persoane...

Dacă aş avea cea mai mică dovadă...

Orice...

Mintea mea începe să treacă din nou în revistă toate faptele, ca o pasăre care întoarce cu pliscul iar şi iar cochiliile goale ale unor scoici. Dacă o mai ţin mult aşa, o să înnebunesc.

— Mă întrebam dacă...

Deodată, îmi dau seama că Nathaniel îmi vorbește. De fapt, cred că e posibil să vorbească de mai mult timp – și eu nu am auzit absolut nimic. Mă întorc grăbită spre el și-l văd stînd cu fața spre mine. E îmbujorat și ușor stingher. Arată de parcă nu i-a fost ușor să spună ce-a avut de spus.

— ...și tu simți la fel, Samantha?

Tușește, apoi amuțește, așteptînd să spun ceva.

Îl privesc tîmp. Dacă simt la fel în legătură cu ce?

O, la naiba. *La naiba*. Oare tocmai a zis ceva din inimă și plin de înțelesuri? Oare mi-a făcut vreun fel de declarație de dragoste? Și eu *n-am fost atentă?*

Așa-mi trebuie dacă-mi fac gînduri aiurea despre orice. Bărbatul de care m-am îndrăgostit tocmai mi-a făcut o declarație de dragoste extrem de romantică – probabil singura de care o să am parte vreodată în viață – și eu *n-am fost atentă?*

Îmi vine să mă-mpușc la gîndul că am fost atît de *sub orice critică*.

Și acum așteaptă răspunsul meu. Ce să fac? Omul tocmai și-a deschis sufletul în fața mea. Nu pot să-i spun „Iartă-mă. N-am auzit ce-ai zis".

— Îhm... Îmi dau părul pe spate, în căutarea inspirației. Păi... sînt destule lucruri la care trebuie să mă gîndesc.

— Dar în principiu ești de acord?

Dacă sînt de acord cu ce? Cu pedeapsa capitală pentru hoți? Cu partidele de sex în trei?

OK, e vorba de Nathaniel. Sînt sigură că sînt de acord cu el, indiferent despre ce e vorba.

— Da. Îl privesc cît pot de sincer. Da, sînt de acord. De fapt... şi eu m-am gîndit destul de mult la toate astea.

În clipa în care se uită la mine, chipul lui Nathaniel e traversat de un licăr ciudat.

— Eşti de acord, spune, de parcă ar vrea să se asigure că a auzit bine. Cu tot?

— Ăă... da! Acum încep să devin uşor nervoasă. Oare cu ce am fost de acord?

— Chiar şi cu cimpanzeii?

— Cu *cimpanzeii?* Şi în acel moment îmi dau seama că mustăceşte. S-a prins.

— N-ai ascultat un cuvînt din tot ce-am zis, aşa-i? spune pe un ton foarte sec.

— Nu mi-am dat seama că spui ceva important! mă tîngui, cu capul plecat. Trebuia să mă previi!

Nathaniel mă priveşte uluit.

— Mi-a trebuit ceva curaj ca să-ţi spun tot ce-am avut de spus!

— Mai zi o dată, mă rog de el. Mai zi o dată! O să ascult!

— Îhî. Rîde, clătinînd din cap. Poate altădată.

— Îmi pare foarte rău, Nathaniel. Pe cuvîntul meu. Mă întorc şi mă uit din nou afară, pe fereastră şi-mi lipesc fruntea de geam. Mă gîndeam... aiurea.

— Ştiu. Se apropie de mine şi-şi pune braţele în jurul meu, peste ale mele. Îi simt bătaia egală a inimii pe spate şi asta mă calmează. Ce se întîmplă, Samantha? E vorba de fosta ta relaţie, aşa-i?

— Mda, şoptesc după o pauză.

— De ce nu vrei să-mi povesteşti? Poate-ţi pot fi de ajutor.

Mă răsucesc pe călcîie şi-l privesc în faţă. Soarele îi străluceşte în ochi şi pe chipul bronzat. Arată mai bine ca niciodată. Mi-l şi imaginez dîndu-i un pumn lui Arnold.

Dar nu pot să-i arunc toate astea în braţe. E mult prea mult. E ceva de proporţii prea uriaşe. E mult prea... sordid.

— Nu vreau să aduc lumea aia în lumea asta, zic în cele din urmă. Pur şi simplu nu vreau.

Nathaniel dă să zică ceva, dar îmi feresc privirea, înainte să apuce să rostească vreun cuvînt. Mă uit iar cu mintea agitată la priveliştea idilică ce se zăreşte pe fereastră clipind usor din cauza razelor soarelui.

Poate că ar trebui să renunţ să mă mai gîndesc la tot coşmarul ăla. Să uit. Să-l las în urma mea. Oricum, sînt slabe şanse să pot dovedi ceva vreodată. Arnold are toată puterea; eu nu am nici un gram. Şi, dacă răscolesc iar tot rahatul, e foarte posibil să nu mă aleg decît cu şi mai multă umilinţă şi ruşine.

Cel mai simplu ar fi să nu fac nimic. Să-mi scot toate astea din minte. Să închid uşa în urma vechii mele vieţi şi să nu mă mai întorc niciodată. Am o slujbă. Îl am pe Nathaniel. Aici pot avea un viitor.

Însă chiar în timp ce mă gîndesc la toate astea, ştiu că nu o voi face. Nu pot uita. Nu pot lăsa toate astea în trecut.

Douăzeci și unu

OK. Singurul impediment posibil e parola lui Arnold. Dacă n-o ghicesc, n-o să-i pot accesa fișierele din computer și n-o să găsesc nimic. De asemenea, faptul că s-ar putea ca ușa biroului lui să fie încuiată. Asta ar putea fi o problemă.

Deci sînt două impedimente posibile.

Plus că, firește, trebuie în primul rînd să intru în clădire. Și să nu fiu recunoscută de nimeni...

Și să nu mă prindă vreo femeie de serviciu, tastînd la computerul lui Arnold...

O, ce porcărie. *Ce naiba fac?*

Iau o gură mare de cafea cu lapte degresat, încercînd să-mi păstrez calmul. Dar nu e prea ușor.

Pînă și simplul fapt de a mă afla în Londra m-a dat complet peste cap. Orașul nu e deloc cum mi-l aminteam. Nu-mi vine să cred cît e de murdar. Cît e de *agitat*. În după-masa asta, cînd am ajuns în gara Paddington, am fost aproape buimăcită de mulțimile de navetiști ce se agitau ca un furnicar prin holul gării. Am simțit în nări

mirosurile alea care-ți mută nasul. Am văzut mizeria. Lucruri pe care nici măcar nu le remarcam înainte. Oare cum de nu le vedeam niciodată? Oare eram atît de obișnuită cu ele că făceau deja parte din peisaj?

Însă în același timp, în clipa în care am pus piciorul pe caldarîm am simțit deja ritmul contagios. Cînd am ajuns în stația de metrou, mergeam deja cu vechiul meu pas alert: în armonie cu toți cei din jurul meu; mi-am introdus cartela în aparat în unghiul potrivit; am scos-o instantaneu, fără să pierd nici o clipă.

Și acum mă aflu în Starbucks-ul din colțul străzii pe care se află Carter Spink, pe bancheta de la geam, și mă uit la oamenii de afaceri în costume de City care trec pe lîngă mine, vorbind, gesticulînd și dînd telefoane. Adrenalina e contagioasă. Inima îmi bate deja mai accelerat – și nici măcar n-am intrat încă în clădire.

Simplul gînd îmi întoarce stomacul pe dos. Acum știu de ce infractorii operează în bande atunci cînd dau spargeri. În clipa asta mi-ar prinde bine cei de la Ocean's Eleven ca să-mi ofere puțin sprijin moral.

Mă uit încă o dată la ceas. Mai e puțin. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să ajung prea devreme. Cu cît stau mai puțin, cu atît mai bine.

În timp ce-mi termin cafeaua cu lapte, telefonul scoate un bip, dar îl ignor. Probabil e încă un mesaj de la Trish. A devenit livid la față în clipa cînd i-am spus că trebuie să plec pentru cîteva zile; de fapt, a încercat chiar să mă oprească. Așa că i-am spus că am o problemă la un picior și trebuie neapărat să merg să mă consulte specialistul meu din Londra.

Acum că mă gîndesc mai bine, văd că a fost o mare greşeală, fiindcă a vrut să afle totul, cu o curiozitate morbidă. Mi-a cerut chiar să-mi scot pantoful şi să-i arăt. A trebuit să-mi petrec zece minute improvizînd ceva despre un „aliniament osos deficitar", în timp ce ea se uita atentă la piciorul meu şi zicea „mie mi se pare perfect normal", pe un ton de maximă suspiciune.

Tot restul zilei m-a privit cu neîncredere. După care a lăsat un număr al revistei *Marie Claire* deschis ca din întîmplare la o reclamă cu textul „Însărcinată? Ai nevoie de sfaturi confidenţiale?". Pe bune acum. Trebuie să am grijă să sugrum zvonul ăsta în faşă, altfel o să-l împrăştie rapid prin tot satul şi-o să mă trezesc că Iris a început deja să croşeteze botoşei.

Mă uit din nou la ceas şi mă simt cuprinsă de un nou val de nervozitate. E momentul. Mă îndrept spre toaleta femeilor, înfrunt oglinda şi-mi verific înfăţişarea. Păr blond, nefamiliar: bifat. Ochelari fumurii: bifat. Ruj ciclamen: bifat. Nu semăn absolut deloc cu vechea mea imagine.

Decît la faţă, firește. Dacă te uiţi de foarte aproape.

Dar ideea e că n-o să stea nimeni să mă privească de aproape. Oricum, pe asta mizez.

— Bună ziua, spun cu o voce joasă, guturală. Încîntată de cunoştinţă.

Vorbesc ca un travestit. Dar nu contează. Cel puţin, bine că nu vorbesc ca un avocat.

Plec de la Starbucks cu capul plecat şi pornesc pe stradă, apoi dau colţul şi văd treptele bine-cunoscute de granit şi uşile de sticlă de la Carter Spink. Mă uit la faţada familiară şi mi se strînge inima. Mi se pare ireal să fiu din nou aici. Ultima

dată cînd am văzut uşile astea, le împingeam nervos ca să ies, înnebunită de panică; convinsă că mi-am distrus iremediabil cariera; convinsă că viaţa mea a luat sfîrşit.

Simt că mă sufocă din nou mînia şi închid pentru o clipă ochii, încercînd să-mi ţin emoţiile sub control. Încă nu am nici o dovadă. Trebuie să mă concentrez la ce am de făcut. Haide. Pot să fac asta.

Traversez strada şi mă îndrept hotărîtă spre scări. Îmi vine în minte fără să vreau imaginea mea ca de stafie, alergînd buimacă, într-o stare de şoc. Parcă a fost în altă viaţă. Nu arăt doar ca o altă persoană, chiar *mă simt* ca o altă persoană. Mă simt ca şi cum m-aş fi reconstruit din temelii.

Inspir adînc, îmi ridic mai bine gulerul balonzaidului şi împing uşile de sticlă. Cînd ajung în holul de la intrare mă traversează un val brusc de uimire care aproape îmi taie picioarele. Chiar am de gînd să fac asta? Chiar încerc să pătrund *incognito* în birourile firmei Carter Spink?

Mda. Asta fac. Îmi tremură picioarele şi mi-au transpirat palmele, dar păşesc fermă pe marmura strălucitoare, cu ochii în pămînt. Mă îndrept către Melanie, recepţionista cea nouă, care a început lucrul aici doar cu cîteva săptămîni înainte de plecarea mea.

— Bună ziua, spun cu glasul meu de travestit.

— Vă pot ajuta cu ceva? Melanie îmi zîmbeşte. Nu dă nici cel mai mic semn că m-ar cunoaşte. Nu-mi vine să cred că poate fi atît de uşor.

Sinceră să fiu, sînt chiar un pic jignită. Oare mă contopeam chiar aşa de tare cu peisajul?

— Am venit pentru petrecere, murmur, cu capul plecat. Sînt chelneriță. De la Bertram's Caterers, adaug pentru mai multă siguranță.

— A, da. E la etajul paisprezece. Tastează la computer. Cum vă numiți?

— Mă numesc... Trish, zic. Trish Geiger. Melanie se uită pe ecran încruntată, tastînd cu stiloul în dinți.

— Nu sînteți pe lista mea, spune în cele din urmă.

— Trebuie să fiu. Continui să privesc în jos. Trebuie să fie o greșeală.

— Sun imediat să întreb... Melanie formează un număr la telefon și poartă o scurtă discuție cu cineva pe nume Jan, după care ridică privirea.

— Coboară imediat. Arată zîmbind către canapelele de piele. Vă rog luați loc.

Mă îndrept către zona de așteptare – după care fac stînga-mprejur cînd îl văd pe David Spellman de la Drept corporatist așezat pe una din canapele împreună cu un client. Chiar dacă el nu pare să mă fi recunoscut. Pornesc spre un stativ cu broșuri lucioase cu filozofia Carter Spink și mă afund în lectura uneia dintre ele, e ceva despre Soluționarea Conflictelor.

E prima oară cînd citesc efectiv o broșură Carter Spink. Doamne, ce aberații.

— Trish?

— Ăă... da? Mă răsucesc pe călcîie și văd o femeie în smoching, cu o figură cam încordată. Are în mînă niște foi pe care scrie ceva și mă privește încruntată.

— Jan Martin, șefa personalului care servește la petrecere. Nu ești pe lista mea. Ai mai lucrat pentru noi pînă acum?

— Sînt nouă, spun, cu voce joasă. Însă am lucrat pentru Ebury Catering. În Gloucestershire.

— N-am auzit de ei. Își consultă iar hîrtiile și dă la pagina a doua, din ce în ce mai iritată. Scumpo, nu ești pe lista mea. Nu știu ce-i cu tine aici.

— Am vorbit cu un tip, zic fără să clipesc. Care mi-a zis că le-ar prinde bine niște ajutoare suplimentare.

— Un tip? Mă privește perplexă. Cine? Tony?

— Nu-mi amintesc numele lui. Dar mi-a zis să vin aici.

— Nu se poate să-ți fi zis...

— E firma Carter Spink, da? Mă uit în jur. Cheapside 95? O mare petrecere de pensionare?

— Da. Pe chipul femeii încep să apară primele semne de îndoială.

— Păi așa mi-a zis, să vin aici. Încerc să dau glasului meu o nuanță ușor bătăioasă. Doar pentru a-mi transmite cît mai clar mesajul: n-am de gînd să mă dau bătută atît de ușor.

Citesc pe fața femeii că începe să-și facă socotelile: dacă mă trimite la plimbare e posibil să-i fac o scenă urîtă, are alte lucruri stringente la care să se gîndească, ce mai contează o chelneriță în plus...

— Bine! spune în cele din urmă, pufnind iritată. Dar va trebui să te schimbi. Cum ai zis că te cheamă?

— Trish Geiger.

— Așa, da. Îmi notează numele. Păi, hai să mergem sus, Trish.

O, Doamne. Am intrat. E limpede că am fost destinată unei vieți de infractoare! Data viitoare am să ridic un pic miza. Să jefuiesc un cazino din Las Vegas sau ceva de genul ăsta.

Aproape în extaz, urc împreună cu Jan cu liftul de serviciu, avînd un ecuson de plastic pe care scrie TRISH GEIGER prins la rever. Acum nu trebuie decît să țin capul plecat, să nu mă grăbesc și, la momentul oportun, să mă strecor la etajul unsprezece. Lucru pe care îl pot face găsind un panou care nu e bine prins în tavan, dîndu-l la o parte și tîrîndu-mă prin sistemul de ventilație.

Sau aș putea să iau liftul.

Ajungem la bucătăriile atașate zonei de protocol și mă uit mirată în jur. Habar n-am avut că există așa ceva aici. E ca și cum aș intra în culisele unui teatru. Bucătarii șefi se agită de zor la aragazurile profesionale, iar chelnerii mișună de colo-colo, îmbrăcați în uniforme care-ți sar în ochi, cu dungi albe și verzi.

— Uniformele sînt acolo. Jan arată spre un coș de răchită plin cu uniforme frumos împăturite. Va trebui să te schimbi.

— OK. Scotocesc după o uniformă de mărimea mea și mă duc cu ea la toaletă să mă schimb. Îmi verific rujul ciclamen și-mi dau mai bine părul pe față, după care mă uit la ceas.

E șase fără douăzeci. Petrecerea e la șase. Pe la și zece etajul unsprezece o să înceapă să se golească. Arnold e unul dintre cei mai îndrăgiți parteneri: nimeni nu-i va rata discursul de rămas bun. Plus că la petrecerile Carter Spink discursurile se țin devreme, ca, dacă e cazul, lumea să se poată întoarce la lucru.

Şi în timp ce toată lumea îl va asculta, eu mă voi strecura în biroul lui Arnold. Ar trebui să meargă. *Trebuie* să meargă. Cînd mă uit la imaginea stranie pe care mi-o arată oglinda, simt că în suflet mi se întăreşte şi mai tare hotărîrea. N-o să-i dau voie s-o şteargă şi să le lase tuturor impresia că e un ursuleţ de pluş amuzant, uzat şi inofensiv. N-o să-l las să scape.

La şase fără zece ne strîngem cu toţii într-una dintre bucătării şi sîntem instruiţi ce avem de dus. Mini-sandvişuri calde... mini-sandvişuri reci... abia dacă sînt atentă. Doar n-o s-o fac pe bune pe chelneriţa. După ce Jan termină de vorbit, ies din bucătărie pe urmele turmei de chelneri. Mi se dă să duc o tavă cu pahare de şampanie, pe care o las jos cît de repede pot. Mă întorc în bucătărie şi apuc o sticlă de şampanie şi un şervet. Apoi, imediat ce mă asigur că nu mă vede nimeni, o iau la goană spre toaleta femeilor.

OK. Asta e partea cea mai dificilă. Mă încui într-o cabină şi aştept un sfert de oră într-o linişte absolută. Nu zdrăngănesc nimic, nu strănut şi nu chicotesc cînd aud o fată care-şi repetă cu glas tare discursul de dat papucii unui tip pe nume Mike. Sînt cele mai lungi cincisprezece minute din viaţa mea.

În cele din urmă, deschid cu grijă uşa, ies şi mă uit după colţ. De unde stau, văd coridorul şi uşile spre sala cea mare pentru petreceri. S-a strîns deja destul de multă lume şi aud rîsete şi oameni care vorbesc tare. Chelnerii şi chelneriţele circulă peste tot şi lumea continuă să sosească prin hol, în flux continuu. Le recunosc

pe fetele de la PR... îi recunosc pe niște stagiari... pe Oliver Swan, partener senior... se îndreaptă cu toții spre petrecere, luînd din mers cîte un pahar.

Nu mai e nimeni pe hol. Du-te.

Cu picioare tremurînd trec pe lîngă intrarea în sala de petreceri, îndreptîndu-mă spre lifturi și spre ușa către scări. Treizeci de secunde mai tîrziu am trecut cu bine dincolo de ușă și am pornit cît de încet pot pe scări. Nimeni nu folosește scările la Carter Spink, dar totuși.

Ajung la etajul unsprezece și mă uit prin peretele de sticlă. Nu văd pe nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu e nimeni înăuntru. E posibil să fie o mulțime de persoane, care nu intră în raza privirii mele.

Ei, e un risc pe care trebuie să mi-l asum. Inspir adînc de cîteva ori, încercînd să mă îmbărbătez. N-o să mă recunoască nimeni în ținuta asta alb-verde de chelneriță. Și am și o poveste pregătită dacă mă întreabă cineva: mă aflu la etajul ăsta pentru a-i pune domnului Saville această sticlă de șampanie pe birou, ca surpriză.

Haide. Nu mai e timp de pierdut.

Deschid încet ușa, pășesc pe holul cu mochetă albastră și răsuflu ușurată. E pustiu. Tot etajul pare destul de mort. Probabil că s-au dus cu toții la petrecere. Undeva, la cîțiva metri de mine, aud pe cineva vorbind la telefon – dar, în timp ce pornesc stresată către biroul lui Arnold, toate birourile pe lîngă care trec sînt goale. Toate simțurile mele sînt activate la maximum. Nu m-am simțit atît de conștientă de fiece gest al meu în viața mea.

Lucrul cel mai important e să-mi folosesc timpul cît mai eficient. O să încep cu computerul și pe urmă văd eu. Sau poate ar fi mai bine să încep cu fișierul. Să arunc o privire rapidă cît se aprinde computerul. Sau să caut prin sertarele de la birou. Poate că are aici și BlackBerry-ul. La asta nu m-am gîndit.

Sinceră să fiu, nu m-am gîndit foarte temeinic la cum va decurge exact toată căutarea, în detaliu. O parte din mine nici nu credea c-am să reușesc să intru în clădire, ca să nu mai zic și în biroul lui Arnold. Plus că nu sînt prea sigură ce anume caut. Corespondență, poate. Ori cifre. Sau n-ar fi rău să dau peste un CD pe care să scrie „Informații incriminatorii"...

Deodată, încremenesc. În spatele meu se aud voci, care vin dinspre lift. La naiba. Trebuie să intru în biroul lui Arnold înainte să mă vadă.

Accelerez pasul, cuprinsă de panică. Ajung la biroul lui Arnold, deschid larg ușa, o trîntesc în urma mea și mă ghemuiesc sub peretele de sticlă. Vocile se aud tot mai aproape. David Elldridge și Keith Thompson și cineva pe care nu-l cunosc. Trec pe lîngă ușă și nu mi se clintește nici un mușchi. Apoi dispar. Slavă Cerului.

Respir adînc, mă ridic încet în picioare și mă uit prin peretele de sticlă. Nu văd pe nimeni. Sînt în siguranță. Abia atunci mă răsucesc pe călcîie și mă uit în jur.

Biroul e gol.

A fost golit complet.

Fac cîțiva pași prin încăpere, uluită. Biroul e gol. Rafturile sînt goale. Pe pereți nu sînt decît niște vagi urme pătrate, acolo unde au fost date jos fotografiile înrămate. În tot biroul nu mai e

nimic decît o bucată de scotch industrial pe podea și cîteva piuneze încă prinse în panoul de la avizier.

Nu-mi vine să cred. După tot acest efort. După ce am ajuns atît de departe. Nu am unde să caut?

Trebuie să existe niște cutii, mă gîndesc cu o inspirație subită. Da. Toate lucrurile au fost puse în cutii ce urmează a fi transportate și care trebuie să fie așezate pe undeva una peste alta... Ies grăbită din birou și mă uit în jur înnebunită. Dar nu văd nici o cutie. Nici o ladă. Nimic. Adevărul ăsta e, am ajuns mult prea tîrziu. Mult prea îngrozitor de tîrziu. Îmi vine să izbesc cu pumnul de nervi.

Intru înapoi în cameră, cu respirația precipitată, și mă uit din nou în jur. Dacă tot am venit, să mă uit bine. Pentru orice eventualitate.

Mă îndrept spre birou și încep să scotocesc metodic prin fiecare sertar, deschizîndu-l larg, uitîndu-mă bine înăuntru și băgînd chiar mîna după hîrtii rătăcite. Răstorn coșul de gunoi și-l scutur. Îmi trec mîna peste avizier. Dar nu găsesc nimic. Nici în fișet... nici în dulapurile zidite în perete.

— Scuzați-mă.

Îngheț, cu mîna în dulapul lui Arnold. La naiba. *La naiba.*

— Da? Mă întorc, trăgîndu-mi bine părul pe față și privind în pămînt.

— Ce naiba faci aici?

E un stagiar. Bill... nu mai știu cum. Mai lucra uneori pentru mine.

Stai calmă. Nu m-a recunoscut.

— Am adus o sticlă de șampanie, domnule, murmur cu cea mai autentică voce de travestit

de care sînt în stare, arătînd către sticla pe care am pus-o pe jos. O surpriză pentru domnul. Tocmai mă întrebam unde s-o pun.

— Păi cred că în nici un caz într-un *dulap*, spune Bill sarcastic. Eu aș lăsa-o pe birou. Și nu ar trebui să te afli aici.

— Tocmai plecam, domnule. Mă înclin și ies repede. La dracu'. A fost cît pe-aci.

Pornesc spre scări și o iau în sus pe trepte, îmbujorată. E timpul să ies din clădire, înainte să mă mai vadă și alții. Oricum, se vede treaba că e prea tîrziu să mai aflu ceva. Dumnezeu știe ce-o să fac în legătură cu Arnold, dar o să mă gîndesc la asta mai tîrziu. Acum, prioritatea numărul unu e să ies de-aici.

Cînd mă strecor pe ușa din capul scărilor și mă grăbesc spre camera unde mi-am lăsat hainele, petrecerea e în toi. Nu mă mai schimb. O să le înapoiez eu cumva vestimentația de chelneriță mai tîrziu...

— Trish? aud în ceafă glasul lui Jan. Tu ești?

La naiba. Fără prea mare tragere de inimă, mă întorc spre ea. Mă privește cu ochii scoși din orbite.

— Unde naiba ai fost?

— Păi... am servit.

— Ba nu-i adevărat. Nu te-am văzut deloc! mi-o taie scurt. Tu cu mine n-ai să mai lucrezi în viața ta, să-ți fie clar. Acum ia astea și du-le. Îmi trîntește în brațe o tavă cu mini-eclere și mă împinge efectiv prin ușile batante spre sala unde e petrecerea.

Simt că mă cuprinde panica.

Nu. Nu pot să intru acolo. Nici într-o mie de ani.

— Categoric! Vreau doar să... iau niște șervețele pentru cocktailuri. Încerc să mă dau cîțiva pași în spate, însă ea mă înșfacă de braț.

— Ba nu! Tu ai vrut slujba asta! Acum muncește!

Mă împinge atît de tare că intru clătinîndu-mă în încăperea ticsită de oameni. Mă simt ca un gladiator aruncat în arenă. Jan stă la ușă cu brațele încrucișate. N-am nici o scăpare. Va trebui s-o fac. Apuc mai bine tava, las capul în jos – și înaintez încet prin camera aglomerată.

Nu pot să merg firesc. Parcă am picioarele de lemn. Mi s-a zburlit tot părul de la ceafă; îmi simt sîngele pulsîndu-mi în urechi. Îmi croiesc drum printre costumele scumpe, fără să îndrăznesc să ridic privirea; fără să îndrăznesc să mă opresc, pentru a nu atrage atenția. Nu-mi vine să cred că se întîmplă una ca asta. Sînt îmbrăcată într-o uniformă verde cu alb și îi servesc cu mini-eclere pe foștii mei colegi.

Și partea ciudată e că nici unul dintre ei nu pare să observe acest lucru.

Cîteva mîini s-au întins și au luat eclere de pe tavă, fără ca posesorii lor să-mi arunce măcar o privire. Toată lumea e prea ocupată să rîdă și să pălăvrăgească. Zgomotul e infernal.

Arnold nu se zărește nicăieri. Dar trebuie să fie pe undeva pe aici. Numai la gîndul ăsta mi se pune un nod la stomac. Sînt disperată să mă uit după el; să ridic capul și să-l caut din priviri. Însă nu-mi pot asuma riscul ăsta. În schimb, mă plimb întruna prin cameră. Peste tot văd chipuri

familiare. Aud frînturi de conversaţie, care mă fac să ciulesc urechile.

— Ketterman unde e? întreabă cineva cînd trec pe lîngă el.

— E plecat la Dublin, vine deseară, răspunde Oliver Swan şi răsuflu uşurată. Dacă ar fi aici, sînt sigură că ochii de laser ai lui Ketterman m-ar gini pe loc.

— Eclere! Super!

Vreo opt mîini se avîntă simultan asupra tăvii mele şi mă opresc. E un grup de stagiari. Care bagă în ei ca într-un spital, cum fac întotdeauna la petreceri.

— Ooo. Eu mai vreau unul.

— Şi eu.

Mă apucă nervozitatea. Cu cît stau mai mult într-un loc, cu atît mă simt mai expusă. Dar nu pot să plec. Mîinile lor continuă să-mi dea atac la tavă.

— Ştii cumva, mai sînt tarte cu căpşune? mă întreabă un tip cu ochelari fără ramă.

— Îhm... nu ştiu, murmur, cu ochii plecaţi.

La naiba. Acum tipul se uită la mine mai atent. Se apleacă uşor, ca să mă vadă mai bine. Şi nu pot să-mi trag mai bine părul pe faţă, fiindcă ţin tava cu ambele mîini...

— Eşti cumva... Samantha Sweeting? Pare de-a dreptul siderat. *Tu* eşti?

— Samantha Sweeting? Una dintre fete scapă eclerul pe jos. Alteia i se taie respiraţia şi duce mîna la gură.

— Îhm... da, şoptesc într-un final, roşie de ruşine. Eu sînt. Dar, vă rog mult, nu spuneţi nimănui. Nu vreau să se ştie.

— Deci cu asta te ocupi acum? Tipul cu ochelari fără ramă pare de-a dreptul bulversat. Eşti *chelneriţă*?

Stagiarii încă se mai uită la mine de parcă aş fi Stafia Viitorilor Avocaţi Rataţi.

— Nu e chiar aşa de rău. Încerc un zîmbet degajat. Primeşti sandvişuri fantezi gratis!

— Deci o singură greşeală... şi gata? zice cu un nod în gît fata care a scăpat eclerul. Cariera juridică ţi-e distrusă pentru totdeauna?

— Ăă... cam aşa ceva. Încuviinţez. Ecler?

Dar se pare că tuturor le-a cam pierit foamea. De fapt, aproape toţi par speriaţi de bombe.

— Păi cred că... o să mă întorc puţin pe la birou, se bîlbîie tipul cu ochelari. Să verific dacă nu cumva am ceva urgent de făcut...

— Şi eu, spune fata, lăsînd jos paharul.

— Samantha Sweeting e aici! îl aud deodată pe alt stagiar şoptind spre un grup de asociaţi juniori. Uite-o! E chelneriţă!

— Nu! zic cu respiraţia tăiată. Nu mai spune nimănui...

E prea tîrziu. Îi văd pe toţi cei din grup întorcîndu-se să se uite la mine cu expresii identice de spaimă stînjenită.

O clipă, sînt atît de îngrozită că-mi vine să mă fac mică de tot unde sînt. Ăştia sînt cei cu care am lucrat. Ăştia sînt cei care mă respectau. Iar acum sînt îmbrăcată în uniformă cu dunţi şi-i servesc.

Însă chiar în acel moment, simt cum îmi creşte în suflet o dorinţă tot mai puternică de a-i sfida.

Să vă ia naiba, mă trezesc gîndind. Şi de ce mă rog n-aş avea voie să fiu chelneriţă?

— Bună, zic, dîndu-mi părul pe spate. Vrea cineva desert?

Tot mai mulți oameni se întorc să se uite la mine. Le aud șoaptele înconjurînd încăperea. Ceilalți membri ai personalului care servește s-au adunat ciorchine și mă privesc stăruitor. Peste tot capetele se întorc după mine de parcă aș fi un magnet care atrage pilitură de fier. Și nicăieri nu există nici măcar un chip prietenos.

— Iisuse Hristoase! aud pe cineva spunînd. *Uitați-vă* la ea.

— Dar are voie să fie aici? exclamă altcineva.

— Nu, zic, încercînd să par sigură pe mine. Ai dreptate. N-am.

Dau să plec, dar gloata mă înconjoară din toate părțile. Nu pot găsi nici o cale de ieșire. Și atunci simt cum mi se ridică brusc inima în gît. Printr-un spațiu gol din mulțime, observ o claie bine-cunoscută de păr lînos. Și niște obraji roșii, cărnoși. Un zîmbet jovial familiar.

Arnold Saville.

Privirile ni se întîlnesc și, deși continuă să zîmbească, în ochii lui citesc o duritate pe care nu am mai văzut-o niciodată. O mînie aparte, dedicată exclusiv mie.

În clipa în care mă uit la el, mă ia cu greață. Și aproape cu frică. Nu de mînia lui – ci de duplicitatea lui. I-a păcălit pe toți. Pentru toți cei din încăperea asta, Arnold Saville este sinonim cu Moș Crăciun. Mulțimea s-a dat în lături să-i facă loc și îl văd venind spre mine, cu un pahar de șampanie în mînă.

— Samantha, spune amabil. Crezi că se cuvine să faci ceea ce faci?

— Ce să fac, dacă mi-ai interzis accesul în clădire, mă trezesc replicîndu-i la fel de tăios. N-am avut de ales.

O, Doamne. Răspuns greşit. Prea plîngăcios şi insipid.

Trebuie să-mi recapăt cumpătul sau o să pierd această dispută verbală. Deja mă aflu în dezavantaj, stînd acolo în ţinută de chelneriţă, în timp ce întreaga asistenţă se uită la mine de parcă aş fi o mizerie adusă de-afară de un cîine. Trebuie să fiu calmă, neclintită şi inspirată.

Dar vederea lui Arnold în carne şi oase după tot acest timp m-a dat pur şi simplu peste cap. Oricît mă străduiesc să-mi păstrez calmul, nu sînt în stare. Îmi arde faţa, respiraţia mi-e greoaie şi dureroasă. Toate emoţiile şi traumele ultimelor săptămîni izbucnesc deodată, într-un torent de ură puternică.

— Din cauza ta am fost concediată. Cuvintele îmi scapă din gură înainte să le pot opri. *Ai mințit.*

— Samantha, ştiu că probabil a fost o perioadă foarte grea pentru tine. Arnold are aerul unui diriginte care se ocupă de un elev problemă. Dar, zău aşa... Se întoarce către un bărbat pe care nu-l recunosc şi dă ochii peste cap. O fostă angajată, spune cu subînţeles. Instabilă psihic.

Poftim? *Poftim?*

— Nu sînt deloc instabilă psihic! ţip stupefiată. Nu vreau decît să aflu răspunsul la o singură întrebare. E foarte simplu. Cînd mi-ai pus acel memo pe birou?

Arnold rîde, mimînd uimirea.

— Samantha, ies la pensie. Chiar crezi că e cel mai bun moment? Poate cineva, vă rog, s-o

dea afară? adaugă, adresîndu-se celor de lîngă el.

— De-asta n-ai vrut să revin la birou, nu? Îmi tremură vocea de indignare. Pentru că era posibil să încep să pun tot felul de întrebări care să stîrnească suspiciuni. Pentru că puteam să pun lucrurile cap la cap.

Începerea e traversată de un fior. Dar nu unul în favoarea mea. Aud oamenii zicînd „Doamne Dumnezeule" și „cum naiba a intrat aici?".

Dacă vreau să mai rămîn măcar cu un dram de credibilitate sau de demnitate trebuie să încetez să mai zic ceva chiar acum. Însă nu mă pot opri.

— Nu am făcut nici o greșeală, așa-i? Pornesc spre el. Te-ai *folosit* de mine. Mi-ai distrus cariera și te-ai uitat cum mi se duce viața de rîpă...

— Serios acum, intervine iritat Arnold, întorcîndu-se spre ceilalți. A întrecut deja orice măsură.

— Nu vreau decît să-mi răspunzi la întrebare! urlu la el. Cînd mi-ai pus memo-ul ăla pe birou? Fiindcă nu cred în ruptul capului că a fost acolo înainte de termenul limită.

— Firește că a fost acolo. Arnold se întoarce spre mine preț de o secundă, plictisit și cu aerul că face o concesie ca să potolească nebuna. Am venit cu el la tine în birou pe 28 mai.

28 mai?

De unde a mai apărut și data asta de 28 mai? De ce îmi sună aiurea chestia asta?

— Nu te cred, zic cu o furie neputincioasă. Pur și simplu nu te cred. Cred că tu ești cel care mi-a înscenat toate astea. Cred...

— Samantha? Cineva mă prinde uşor de umăr şi, cînd mă răsucesc pe călcîie, îl văd lîngă mine pe Ernest, bodyguardul de la intrare. Îi văd chipul cunoscut, schimonosit de jenă. Va trebui să te rog să părăseşti acest loc.

Simt un junghi de umilinţă în inimă. Chiar au de gînd să mă arunce în stradă pe bune? După ce *am trăit* practic şapte ani din viaţa mea aici? Ultimele fărîme de stăpînire de sine mi se fac pulbere. Mă lupt din greu cu lacrimile fierbinţi de mînie ce-mi inundă ochii.

— Te rog, Samantha, pleacă, spune Oliver Swan pe un ton plin de milă. Nu te pune într-o postură şi mai penibilă.

Mă uit la el preţ de cîteva clipe, după care privirea îmi alunecă asupra fiecăruia dintre partenerii seniori.

— Am fost un avocat bun, spun cu glas tremurător. Am făcut treabă bună. Şi o ştiţi cu toţii. Însă voi m-aţi şters pur şi simplu cu buretele ca şi cum nici n-aş fi fost. Înghit cu greu nodul din gît. Foarte bine, e pierderea voastră.

În liniştea absolută din încăpere, pun tava cu eclere pe o masă din apropiere şi ies valvîrtej. În clipa în care ies pe uşă, în urma mea aud izbucnind instantaneu conversaţii aprinse.

Cobor cu liftul împreună cu Ernest, în tăcere. Dacă aş zice cel mai mic cuvînt, aş izbucni pe loc în lacrimi. Nu-mi vine să cred că am putut s-o dau în bară atît de nasol cu planul meu. N-am găsit nimic care să-mi folosească. Am fost recunoscută. Am pierdut în faţa întregului personal. Sînt o glumă şi mai şi decît eram.

Cînd ies din clădire, îmi verific mobilul. Am un SMS de la Nat, care mă întreabă cum a fost.

L-am citit de cîteva ori, dar nu am avut putere să-i răspund. Şi nici să mă întorc la familia Geiger. Chiar dacă mai am timp să prind un tren, nu pot să dau ochii cu ei în seara asta.

Ca un automat, cobor la metrou şi mă sui în vagon. Îmi zăresc chipul în geamul din faţă, palid şi lipsit de orice expresie. Şi, tot timpul, îmi zbîrnîie în minte acelaşi lucru. *28 mai. 28 mai.*

Abia cînd ajung la clădirea în care stau îmi pică fisa. 28 mai. Chelsea Flower Show. Sigur că da. Toată ziua de 28 mai am fost cu toţii în Chelsea, Arnold, Ketterman, Guy şi cu mine, socializînd ca între colegi de drept corporatist. Arnold a venit direct de la Paris şi, după aceea, şoferul l-a dus acasă. Nici măcar n-a trecut pe la birou.

A minţit. Evident că a minţit. Simt crescînd înlăuntrul meu un val de mînie. Dar nu mai am ce face acum. Nimeni n-o să mă creadă în veci. Va trebui să trăiesc tot restul vieţii cu ideea că toţi ceilalţi sînt convinşi că eu sînt cea care a greşit.

Cobor din lift la etajul meu, bîjbîind după cheie, sperînd în ciuda tuturor evidenţelor că doamna Farley nu mă va auzi şi gîndindu-mă deja la baia fierbinte care mă aşteaptă. Şi atunci, chiar cînd sînt aproape lîngă uşa mea, mă opresc. Rămîn pe loc cîteva clipe, gîndindu-mă bine.

Mă întorc fără grabă şi o iau înapoi spre lift. Mai am o unică şansă. N-am nimic de pierdut.

Urc două etaje şi ies din lift. E aproape identic cu etajul meu – aceeaşi mochetă, acelaşi tapet, aceleaşi lămpi. Doar că uşile au alte numere. 31 şi 32. Nu-mi amintesc pe care dintre ele o

caut aşa că, pînă la urmă, optez pentru 31. Are un preş mai moale. Mă aşez pe podea, las geanta jos, mă rezem de uşă şi încep să aştept.

În momentul în care Ketterman iese din lift, sînt stoarsă de orice vlagă. Stau aici de trei ore întregi, fără să beau sau să mănînc ceva. Mă simt epuizată şi trasă la faţă. Dar la simpla lui vedere, mă ridic imediat în picioare şi mă prind de zid ca să nu cad de ameţeală.

O clipă, Ketterman pare de-a dreptul şocat. Apoi îşi reia expresia obişnuită, impenetrabilă.

— Samantha. Ce faci aici?

Stînd în faţa lui mă întreb dacă o fi auzit că am fost la birou. Probabil că da. Sigur a auzit fiecare detaliu penibil. Chiar dacă nu citesc nici cel mai mic semn pe chipul lui.

— Ce faci aici? repetă. Ţine într-o mînă o servietă enormă de metal, iar faţa îi e învăluită în lumina artificială.

Fac un pas înainte.

— Ştiu că sînt ultima persoană pe care doriţi s-o vedeţi. Îmi masez fruntea dureroasă. Credeţi-mă, nici eu n-aş fi vrut să fiu aici. Dintre toţi oamenii din lume cărora le-aş cere ajutorul, dumneavoastră... aţi fi ultimul. *Sînteţi* ultimul.

Mă opresc un moment. Ketterman nici măcar n-a clipit.

— Deci faptul că mă aflu aici, în faţa dumneavoastră... ar trebui să însemne ceva. Îl privesc disperată. Vorbesc foarte serios. Trebuie să vă spun ceva şi trebuie neapărat să mă ascultaţi. Trebuie.

Între noi se lasă o tăcere nesfîrşită. Aud o maşină frînînd afară şi pe cineva rîzînd răguşit.

Chipul lui Ketterman e la fel de rigid. Nu-mi dau seama ce gîndeşte. Apoi, în cele din urmă, scoate din buzunar o cheie. Trece pe lîngă mine şi deschide uşa apartamentului 32 – apoi se întoarce şi spune.

— Intră.

Douăzeci și doi

Mă trezesc pășind în apartament, uitîndu-mă la tavanul crăpat și murdar de deasupra mea. Ochii îmi poposesc pe o pînză uriașă de păianjen din colțul camerei, apoi coboară în josul peretelui spre un raft rahitic, înțesat de cărți, casete audio, scrisori, ornamente vechi de Crăciun și chiloți aruncați.

Cum am putut să trăiesc în mizeria asta vreme de șapte ani?

Cum de nici măcar n-am *observat*-o?

Dau pătura la o parte, cobor din pat și mă uit în jur cu privirea încețoșată. Covorul e aspru sub tălpile mele și mă strîmb. I-ar prinde bine să fie aspirat ca lumea. Bănuiesc că menajera a încetat să mai vină în momentul în care au încetat să vină banii.

Peste tot sînt haine aruncate pe podea și scotocesc pînă cînd dau peste un capot. Îl trag pe mine și mă îndrept spre bucătărie. Am uitat cît de goală, rece și spartană e. Evident, în frigider nu e absolut nimic. Însă găsesc un plic cu ceai de mușețel și umplu ceainicul, apoi mă cocoț pe un scaun de bar și mă uit la peretele de cărămidă din fața mea.

E deja nouă şi un sfert. Ketterman e probabil deja la birou. Luînd deja măsurile pe care are de gînd să le ia. Mă aştept să văd nervozitatea crescîndu-mi la cote alarmante, însă... nu se întîmplă aşa. Mă simt ciudat de calmă. Totul e dincolo de mine acum; rolul meu s-a încheiat.

M-a ascultat. M-a ascultat cît se poate de atent, mi-a pus întrebări, mi-a făcut chiar şi un ceai. Am stat la el mai mult de o oră. Nu mi-a zis ce crede sau ce are de gînd să facă. Nu mi-a zis nici dacă mă crede sau nu. Dar ceva îmi spune că m-a crezut.

Chiar în clipa în care ceainicul dă în fiert, sună cineva la uşă. Ezit – apoi îmi strîng mai bine capotul în jurul trupului şi ies în hol. Mă uit pe vizor şi o văd pe doamna Farley privindu-mă, cu braţele pline de pachete.

Evident. Cine altcineva să fie?

Deschid uşa.

— Bună dimineaţa, doamnă Farley.

— Samantha, m-am gîndit eu că tu trebuie să fii! exclamă. După atîta timp! Sinceră să fiu... N-am ştiut ce să cred...

— Am fost plecată. Îi zîmbesc. Îmi pare rău că nu v-am spus că plec. Însă n-am ştiut nici eu.

— Înţeleg. Privirea doamnei Farley îmi scanează avidă părul blond şi chipul schimbat, rătăceşte dincolo de mine prin apartament, în căutarea unor indicii.

— Vă mulţumesc că mi-aţi ţinut pachetele. Întind mîinile. Să...

— A! Sigur că da! Îmi întinde cîteva plicuri trimise prin curier rapid şi o cutie de carton, avînd întipărită pe chip o expresie de maximă

curiozitate. Bănuiesc că slujbele astea foarte solicitante pe care le aveți vă trimit, bietele fete, în străinătate pe nepusă masă...

— N-am fost în străinătate. Las cutiile jos. Vă mulțumesc încă o dată.

— A, pentru puțin! Știu cum e cînd ai... o problemă în familie? se aventurează ea.

— N-am avut o problemă în familie, zic politicoasă.

— Sigur că nu! Își drege glasul. Ei, mă rog. Bine că te-ai întors. De... unde-ai fost plecată.

— Doamnă Farley, mă străduiesc să-mi păstrez aerul serios, vreți să știți unde-am fost?

Doamna Farley sare ca arsă.

— Vai! Nu! Nu e treaba mea! Sincer, nici n-aș *îndrăzni* să... Trebuie să plec acum... Pornește spre ușă.

— Mulțumesc încă o dată! strig în timp ce dispare în apartamentul ei.

Tocmai închid ușa, cînd sună telefonul. Ridic receptorul, întrebîndu-mă brusc cîți oameni au sunat la numărul ăsta în ultimele cîteva săptămîni. Robotul e plin de mesaje, dar, după ce le ascult pe primele trei, toate de la mama și fiecare dintre ele și mai furios decît cel dinainte, renunț.

— Alo?

— Samantha, aud un glas sobru, de om de afaceri. Sînt John Ketterman.

— A. Fără să vreau, mă străbate un fior nervos. Bună ziua.

— Aș vrea să te rog să fii pe recepție azi. S-ar putea să fie nevoie să vorbești cu cîteva persoane.

— Ce persoane?

Urmează o scurtă pauză, apoi Ketterman spune:

— Anchetatori.

O, Doamne. O, *Doamne.* Îmi vine să izbesc aerul cu pumnii sau să izbucnesc în lacrimi sau ceva de genul ăsta. Dar, nu ştiu cum, reuşesc totuşi să-mi păstrez calmul.

— Aţi aflat ceva?

— Nu pot să spun nimic deocamdată. Ketterman pare la fel de distant şi de oficial ca întotdeauna. Voiam doar să ştiu dacă eşti disponibilă.

— Sigur că da. Unde trebuie să merg?

— Am dori să vii aici, la sediul Carter Spink, spune fără nici cea mai mică urmă de ironie.

Mă uit la telefon şi aproape că-mi vine să rîd. Vorbeşte despre acelaşi sediu Carter Spink din care am fost dată afară ieri? îmi vine să spun. Acelaşi sediu Carter Spink în care mi-a fost interzisă intrarea?

— Te sun eu, adaugă Ketterman. Ţine-ţi mobilul aproape. S-ar putea să dureze cîteva ore.

— OK, aşa am să fac. Trag adînc aer în piept. Vă rog mult, spuneţi-mi. Nu vreau nici un fel de detalii, dar... a fost corectă teoria mea?

La capătul firului se aşterne o tăcere mormîntală. Abia dacă pot respira.

— Nu în amănunt, spune Ketterman în cele din urmă şi simt un fior dureros de triumf. Asta înseamnă că în unele privinţe am avut dreptate.

Convorbirea se întrerupe. Las receptorul în furcă şi îmi privesc chipul în oglinda din hol. Am obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori.

Am avut dreptate. Şi acum o ştiu şi ei.

O să-mi ofere slujba înapoi, am o revelaţie subită. O să-mi ofere statutul de partener. La simplul gînd mă cuprinde încîntarea şi, în acelaşi timp, un soi de teamă ciudată.

Dar toate la timpul lor, văd eu atunci.

Intru în bucătărie foarte ambalată, incapabilă să stau locului. Ce naiba să fac în următoarele cîteva ore? Torn apă fierbinte peste plicul de muşeţel şi mă uit cîteva clipe la ceai, amestecînd cu o linguriţă. Şi atunci în vine o idee.

Nu-mi ia mai mult de douăzeci de minute să ies şi să-mi cumpăr ce-mi trebuie. Unt, ouă, făină, vanilie, zahăr pentru glazură. Tăvi de copt. Mixer. Un cîntar de bucătărie. De fapt, totul. Nu-mi vine să cred cît de prost echipată e bucătăria mea. Oare cum am reuşit vreodată să gătesc ceva?

A, da, de fapt, nici n-am gătit.

Nu am nici un şorţ, aşa că îmi improvizez unul dintr-o cămaşă veche. Nu am castron pentru amestecat şi am uitat să-mi cumpăr, aşa că folosesc un lighenaş de plastic pe care l-am primit împreună cu un set de aromaterapie.

După o oră de amestecat şi de copt, am făcut o prăjitură. Trei straturi de blat pufos de vanilie, între care am pus cremă de unt; am acoperit-o cu glazură de lămîie ornată cu flori de zahăr.

Mă uit la ea preţ de cîteva clipe, cu un sentiment de satisfacţie. E a cincea prăjitură pe care o fac în viaţa mea şi prima cu mai mult de două straturi. Îmi dau jos cămaşa veche, îmi verific mobilul din buzunar, iau prăjitura şi ies din apartament.

În clipa în care răspunde la uşă, doamna Farley pare uimită să mă vadă.

— Bună ziua! îi spun. V-am adus ceva. Drept mulţumire că aţi avut grijă de corespondenţa mea.

— A! Se uită bulversată la prăjitură. Samantha! Cred că te-a costat o căruţă de bani!

— N-am cumpărat-o, zic mîndră. Eu am făcut-o.

Doamna Farley pare de-a dreptul şocată.

— *Tu ai făcut-o?*

— Îhîm. Zîmbesc radioasă. V-o aduc şi vă fac şi o cafea ca să meargă alături?

Doamna Farley pare prea depăşită de situaţie ca să mai fie în stare să răspundă, aşa că trec pe lîngă ea şi intru în apartament. Spre ruşinea mea, îmi dau seama că e prima oară cînd intru. În cei trei ani de cînd o cunosc, nu i-am trecut niciodată pragul. Locul străluceşte de curăţenie şi e plin de servante şi antichităţi, iar pe măsuţa de cafea se află un vas cu petale de trandafiri.

— Staţi jos, spun. Găsesc eu ce-mi trebuie în bucătărie. Încă bulversată, doamna Farley se aşază pe un scaun tapiţat, cu spătar înalt.

— Te rog, spune pierită. Să nu spargi nimic.

— N-o să *sparg* nimic! Doriţi şi spumă de lapte? Şi nucşoară?

Zece minute mai tîrziu, ies din bucătărie cu două cafele şi prăjitura.

— Poftim. Îi tai doamnei Farley o felie. Spuneţi-mi cum vi se pare.

Doamna Farley ia farfuria şi se uită la ea cîteva momente.

— Tu ai făcut asta, spune într-un final.

— Da!

Doamna Farley duce felia la gură. După care se oprește. Pare din ce în ce mai neliniștită.

— E *în regulă, nu pățiți nimic!* zic și muşc din felia mea. Vedeți? Am învățat să gătesc! Serios!

Doamna Farley ia, încă temătoare, o gură de prăjitură. În timp ce mestecă, privirea ei se umple de uimire.

— E... delicioasă! Atît de *uşoară!* E adevărat, chiar tu ai făcut-o?

— Am bătut ouăle separat, îi explic. Asta o face mai lejeră. Pot să vă dau rețeta dacă vreți. Beți puțină cafea. Îi întind ceaşca. Am folosit mixerul dumneavoastră electric pentru lapte, sper că nu vă deranjează. Se poate foarte bine face spumă și cu el, nu trebuie decît să fixați temperatura corectă.

Doamna Farley mă privește de parcă îi vorbesc turcește.

— Samantha, spune într-un final. Unde ai fost în ultimele cîteva săptămîni?

— Am fost... plecată undeva. Ochii îmi cad pe un pămătuf de praf și un tub de Pledge aflate pe o servantă. Probabil că tocmai ștergea praful cînd am sunat. În locul dumneavoastră, n-aş folosi pămătuful ăsta, adaug politicoasă. Vă pot recomanda altele mult mai bune.

Doamna Farley lasă jos ceaşca și se apleacă în față. Are fruntea încruntată și preocupată.

— Samantha, ai intrat cumva într-o sectă religioasă?

— Nu! Nu mă pot abține să nu rîd văzîndu-i fața. Doar că... am făcut cu totul altceva decît pînă acum. Mai vreți puțină cafea?

Mă îndrept spre bucătărie şi mai pregătesc nişte spumă de lapte. Cînd mă întorc în sufragerie, doamna Farley se află la a doua felie de prăjitură.

— E foarte bună, spune, printre îmbucături. Mulţumesc.

— Ei... pentru puţin. Ridic din umeri, uşor stingheră. Eu vă mulţumesc pentru că aţi avut grijă de mine în tot acest timp.

Doamna Farley îşi termină prăjitura, lasă farfuria jos şi mă priveşte cîteva clipe, cu capul aplecat într-o parte, ca o pasăre.

— Draga mea, spune în cele din urmă, nu ştiu unde-ai fost şi ce-ai făcut. Dar indiferent despre ce e vorba, te-ai schimbat.

— Ştiu, am altă culoare la păr... încep, însă doamna Farley scutură din cap.

— Te vedeam mereu intrînd şi ieşind grăbită, ajungînd acasă noaptea tîrziu şi mereu păreai foarte *obosită*. Şi îmi amintesc că mi se părea că arăţi... ca o cochilie goală, nu ca o persoană. Ca o frunză uscată. Ca o păstaie.

Ca o frunză uscată? repet în minte indignată. *Ca o păstaie?*

— Dar acum ai înflorit pur şi simplu! Arăţi mai în formă, mai sănătoasă... arăţi fericită... Lasă ceaşca jos şi se apleacă iar în faţă. Nu ştiu ce-ai făcut, draga mea, dar îţi priieşte de minune.

— A. Păi, vă mulţumesc. Zîmbesc ruşinată. Adevărul ăsta e, chiar mă simt altfel. Cred că în ultima vreme am fost mult mai relaxată. Iau o gură de cafea şi mă las pe spătar, meditînd la spusele ei. Mă bucur de viaţă mai mult decît o făceam înainte... *văd* mai multe decît vedeam altădată...

— Dar de auzit nu auzi că sună telefonul, mă întrerupe doamna Farley blînd, arătînd spre buzunarul meu.

— A! zic uimită şi-mi înşfac mobilul. Trebuie să răspund. Mă scuzaţi.

Îl deschid şi glasul lui Ketterman îmi răsună imediat în ureche.

— Samantha.

Petrec trei ore la sediul Carter Spink, vorbind pe rînd cu un tip de la Barou, cu doi dintre partenerii seniori şi cu un tip de la Third Union Bank. La prînz sînt deja complet stoarsă de vlagă de atîta repetat aceleaşi lucruri aceloraşi chipuri ce-şi cenzurează cu grijă orice expresie. Mă doare capul din cauza luminilor din birou. Uitasem cît de irespirabilă şi de uscată e atmosfera aici.

Încă nu mi-am dat seama ce se întîmplă exact. Avocaţii sînt al naibii de discreţi. Ştiu că a fost trimis cineva la Arnold acasă să vorbească cu el şi asta-i tot. Dar chiar dacă nimeni nu vrea s-o afirme sus şi tare, ştiu că am avut dreptate. Am fost răzbunată.

După ultimul interviu, a fost adusă o farfurie cu sandvişuri în camera în care mă aflu, împreună cu o sticlă cu apă minerală şi o brioşă. Mă ridic în picioare, întind braţele şi mă duc la fereastră. Mă simt ca o prizonieră aici. Se aude o bătaie în uşă şi Ketterman intră în încăpere.

— Aţi terminat cu mine? spun. Stau aici de nu ştiu cîte ore.

— S-ar putea să mai trebuiască să vorbim o dată cu tine. Arată din cap către sandvişuri. Te rog, mănîncă ceva.

Nu pot să mai rămîn în camera asta nici măcar o clipă. Trebuie neapărat să-mi dezmorţesc puţin picioarele.

— Vin imediat, spun şi ies înainte ca el să poată zice ceva.

Cînd intru la toaletă, toate femeile care se află acolo se opresc instantaneu din vorbă. Dispar într-o cabină şi le aud glasurile şoptind cu însufleţire şi murmurînd. Cînd ies din nou, nici măcar o singură persoană nu a părăsit încăperea. Toţii ochii sînt fixaţi asupra mea, ca nişte faruri.

— Deci te-ai întors, Samantha? spune o asociată pe nume Lucy.

— Nu tocmai. Mă întorc spre chiuvetă, conştientă că mă priveşte în continuare.

— Arăţi total schimbată, spune o altă fată.

— Ce braţe ai! spune Lucy în timp ce mă spăl pe mîini. Sînt atît de bronzate. Şi de *lucrate*. Ai fost la un spa?

— Ăă... nu. Zîmbesc misterios. Dar mersi de compliment. Voi ce-aţi mai făcut?

— Bine. Lucy dă din cap de cîteva ori. Foarte ocupaţi. Săptămîna trecută am muncit şaizeci şi şase de ore facturate clienţilor. Două nopţi nedormite.

— Eu trei, intervine o altă fată. O aruncă firesc, dar îi văd orgoliul pe chip. Şi cearcănele vinete de sub ochi. Oare aşa arătam şi eu? Aşa de palidă, încordată şi chinuită?

— Frumos! spun politicoasă, uscîndu-mi mîinile. Păi, cred că trebuie să mă duc acum. Mai vorbim.

Ies din toaletă şi tocmai mă întorc în sala de interviuri, adîncită în gînduri, cînd aud o voce.

— O, Doamne, Samantha!

— *Guy?* Ridic ochii șocată și îl văd grăbindu-se pe hol spre mine. Pare în formă și bronzat și zîmbește mai fermecător ca niciodată.

Nu mă așteptam ca Guy să fie aici. De fapt, chestia asta m-a cam luat ca din oală.

— Ia uită-te la tine! Mă apucă strîns de umeri și îmi examinează chipul. Arăți fantastic.

— Credeam că ești la Hong Kong.

— M-am întors azi-dimineață. Tocmai am fost informat în legătură cu situația. Dumnezeule, Samantha, e incredibil. Coboară vocea. Numai tu puteai să-ți dai seama de asta. Auzi, tocmai *Arnold*. Am rămas *bouche bée*. Toată lumea. Cei care sînt la curent, adaugă, coborînd și mai tare vocea. Evident, încă n-a fost făcut public.

— Nici măcar nu știu care e „situația", îi răspund, ușor frustrată. Nimeni nu-mi spune nimic.

— Ei, o să-ți spună. Bagă mîna în buzunar, își scoate BlackBerry-ul și se uită cu ochii mijiți la el. Ești vedeta lunii. Nu m-am înșelat. Ridică ochii spre mine. Știam că e imposibil ca tu să faci o greșeală.

Fac ochii mari la el. Cum poate să spună asta?

— Ba nu-i adevărat, răspund într-un final, regăsindu-mi graiul. Nu știai deloc. Dacă îți amintești, mi-ai zis că am greșit. Mi-ai zis că sînt „iresponsabilă".

Simt din nou vechea rană și împunsătura de umilință și-mi feresc privirea.

— Am zis că *alte persoane* au zis că ai greșit. Guy se oprește din tastat pe BlackBerry și ridică privirea, încruntat. La naiba, Samantha. Să știi

că ţi-am luat apărarea. Am fost de partea ta. Întreabă pe cine vrei!

Mda, sigur. De-asta n-ai vrut să vin să stau la tine.

Dar nu zic nimic. Chiar nu vreau să intru în amănuntele astea. Sînt de domeniul trecutului.

— Bine, zic într-un final. Mă rog.

Pornim împreună pe hol, Guy încă absorbit de BlackBerry-ul lui. Doamne, e total dependent de drăcovenia aia, mă gîndesc uşor agasată.

— Şi unde naiba ai dispărut? În fine, se opreşte din scris. Ce-ai făcut tot timpul ăsta? Doar nu eşti *chelneriţă* pe bune!

— Nu. Nu-mi pot reprima un surîs. Nu sînt. Am o slujbă.

— Ştiam eu că o să te înhaţe imediat cineva. Dă din cap cu satisfacţie. Cine te-a angajat?

— Ei... nu-i cunoşti, spun după o pauză.

— Dar lucrezi tot în domeniul ăsta, nu? Îşi pune bine BlackBerry-ul. Faci acelaşi lucru, nu?

Îmi vine instantaneu în minte imaginea mea în uniforma albastră de nailon, dînd cu mopul prin baia lui Trish.

— Ăă... întîmplarea face că nu. Nu ştiu cum, reuşesc să nu izbucnesc în rîs.

Guy e sincer mirat.

— Dar tot în domeniul finanţe bănci, nu? Nu-mi spune că ţi-ai schimbat total domeniul de activitate. Pare efectiv siderat. Nu-mi spune că te-ai apucat de drept comercial!

— Îhm, nu... nu de drept comercial. Cred că trebuie să plec. Îl întrerup şi deschid uşa sălii de interviuri. Ne vedem mai tîrziu.

Îmi mănînc sandvişurile şi-mi beau apa minerală. O jumătate de oră nu mă deranjează nimeni. Mă simt un pic ca şi cum aş fi în carantină din cauza nu ştiu cărei boli fatale. Puteau măcar să-mi dea nişte reviste. Tonele de reviste *Heat* şi *Hello* cu care m-a asaltat non-stop Trish mi-au deschis treptat apetitul pentru bîrfă.

În cele din urmă, se aude o bătaie în uşă şi intră Ketterman.

— Samantha, avem nevoie de tine în sala de consiliu.

Sala de consiliu? Hopa.

Îl urmez pe Ketterman pe culoar, conştientă de ghionţii şi de şoaptele tuturor celor pe lîngă care trecem. Deschide uşile duble, imense ale sălii de consiliu şi intru, dînd cu ochii de aproximativ jumătate dintre partenerii firmei care stau în picioare, în aşteptarea mea. În clipa în care Ketterman închide uşile, se aşterne tăcerea. Arunc o privire spre Guy, care îmi zîmbeşte încurajator, dar nu zice nimic.

Oare se aşteaptă să vorbesc eu? Oare mi-a spus ce am de făcut şi eu n-am auzit? Ketterman s-a alăturat celorlalţi. Acum se întoarce cu faţa spre mine.

— Samantha, aşa cum ştii, a fost demarată o anchetă referitoare la... evenimentele recente. Nu cunoaştem încă rezultatele finale. Se opreşte încordat şi-i văd şi pe ceilalţi schimbînd priviri grave între ei. Cu toate acestea, cu toţii am ajuns la aceeaşi concluzie. Ai fost nedreptăţită.

Mă holbez la el cu gura căscată. *Recunoaşte*? Să vezi un avocat care recunoaşte că a greşit e ca şi cum ai vedea un star de cinema admiţînd că şi-a făcut liposucţie.

— Poftim? spun, doar aşa, ca să-l fac să o mai spună o dată.

— Ai fost nedreptăţită. Ketterman se încruntă. E limpede că partea asta de conversaţie nu îi place deloc.

Aproape că-mi vine să chicotesc.

— Am fost... îndreptăţită? mă hazardez, jucînd nedumerirea.

— Nedreptăţită! strigă el. Nedreptăţită!

— A, *nedreptăţită!* A, vă mulţumesc. Zîmbesc politicoasă. Apreciez foarte mult faptul că spuneţi asta.

Probabil că o să-mi ofere cine ştie ce bonus, îmi trece prin cap. Un coş cu articole de lux. Sau chiar o vacanţă.

— Şi prin urmare... Ketterman face o pauză. Dorim să-ţi oferim poziţia de partener egal în firmă. Care intră în vigoare începînd chiar din acest moment.

Sînt atît de şocată că aproape mă aşez pe podea. *Partener egal în firmă?*

Deschid gura – dar nu-mi iese nici un cuvînt. Am rămas fără grai. Mă uit în jur neajutorată, ca un peşte prins în undiţă. Statutul de partener egal e cea mai înaltă treaptă profesională posibilă. E cea mai de prestigiu poziţie din domeniul avocaturii. Niciodată, dar *niciodată*, nu m-am aşteptat la aşa ceva.

— Bine ai venit înapoi, Samantha, spune Greg Parker.

— Bine ai venit înapoi, îi ţin isonul alţi cîţiva. David Elldridge îmi zîmbeşte cu căldură. Guy ridică degetul mare în semn de felicitare.

— Avem nişte şampanie. Ketterman îi face semn din cap lui Guy, care deschide uşile duble.

O clipă mai tîrziu, două chelneriţe de la Sala de Protocol intră ţinînd în mîini nişte tăvi cu pahare de şampanie. Cineva îmi pune un pahar în mînă.

Toate astea se întîmplă mult prea repede. Trebuie neapărat să zic ceva.

— Ăă... îmi cer scuze, strig. Încă n-am spus că accept.

Întreaga asistenţă încremeneşte, ca o casetă video pusă pe pauză.

— Poftim? Ketterman se întoarce spre mine, cu o expresie de maximă uluială.

O, Doamne. Nu sînt sigură c-o să le cadă prea bine.

— Chestia e... Mă opresc şi iau o înghiţitură de şampanie ca să-mi fac curaj, străduindu-mă să găsesc un mod în care să le dau vestea cît mai cu tact.

M-am gîndit la asta toată ziua, iar şi iar şi iar. Să fiu partener la Carter Spink e visul pe care l-am avut de cînd mă ştiu. Premiul cel mare. E tot ce mi-am dorit vreodată.

În afară de... cele pe care n-am ştiut niciodată că mi le doresc. Lucruri despre care habar n-am avut pînă acum cîteva săptămîni. Cum ar fi aerul proaspăt. Şi serile libere. Weekendurile fără sarcini de serviciu. Să-mi fac planuri cu prietenii. Să stau la bar după ce mi-am terminat treaba şi să beau cidru, fără să fac sau mă gîndesc la nimic, fără nici o apăsare.

Chiar dacă îmi oferă statutul de partener egal, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Şi nici pe mine. Are dreptate doamna Farley: am înflorit. Nu mai sînt o păstaie goală.

De ce-aş vrea să redevin o păstaie goală?

Îmi dreg glasul şi mă uit în jurul meu prin încăpere.

— Sînt nespus de onorată că mi se oferă o asemenea oportunitate, spun cu toată sinceritatea. Şi sînt foarte recunoscătoare. Din suflet. Însă... motivul pentru care m-am întors nu a fost să-mi recapăt slujba. Ci să-mi spăl numele. Să demonstrez că nu am greşit.

Nu mă pot abţine să nu-i arunc o privire lui Guy.

— Adevărul e că, de cînd am plecat de la Carter Spink, am... în fine... am mers mai departe. Am o slujbă. Care îmi place foarte mult. Aşa că nu voi da curs ofertei dumneavoastră.

Se lasă o tăcere înmărmurită.

— Vă mulţumesc, adaug politicoasă. Şi... ăă... mersi pentru şampanie.

— Vorbeşte *serios*? spune cineva din spate. Ketterman şi Elldridge schimbă între ei priviri încruntate.

— Samantha, spune Ketterman apropiindu-se de mine, poate că ţi s-au oferit oportunităţi şi în altă parte. Dar tu eşti unul dintre avocaţii firmei Carter Spink. Aici te-ai format, aici e locul tău.

— Dacă e o chestiune de salariu, adaugă Elldridge, sînt sigur că putem să-ţi facem şi noi o ofertă care să te satisfacă... se uită la Guy. La ce firmă de avocatură lucrează?

— Indiferent despre ce firmă e vorba, am să vorbesc cu partenerul senior, spune Ketterman pe un ton care nu admite împotrivire. Cu directorul de la personal... cu cine e nevoie. Aranjăm noi situaţia. Nu trebuie decît să ne dai un număr de telefon. Îşi scoate BlackBerry-ul.

Încep să mustăcesc. Mă abțin cu greu să nu izbucnesc într-un rîs isteric.

— Nu există nici un director de personal, îi explic. Și nici un partener senior.

— Nu există un partener senior? Ketterman pare impacient. Cum se poate să nu existe?

— N-am zis niciodată că lucrez ca avocat.

E ca și cum aș fi spus că pămîntul e plat. În viața mea n-am văzut atîtea chipuri stupefiate la un loc.

— Nu... lucrezi ca avocat? spune Elldrige în cele din urmă. Păi și atunci unde lucrezi?

Sperasem că nu vom ajunge aici. Dar, pe de altă parte, de ce să nu știe?

— Lucrez ca menajeră. Zîmbesc.

— Ca „menajeră"? Elldridge mă privește nedumerit. E ultimul termen din jargon pentru consultant pentru situații de criză? Nu mai țin pasul cu toate denumirile astea ridicole.

— Lucrezi ca juristă? spune Ketterman. Asta vrei să spui?

— Nu, nu asta vreau să spun, zic răbdătoare. Sînt menajeră. Fac paturile. Gătesc. Sînt fată în casă.

Preț de vreo șaizeci de secunde rămîn cu toții împietriți. Doamne, păcat că n-am un aparat foto. Au niște fețe...

— Vrei să spui că ești... chiar *menajeră*? spune poticnit Elldridge în cele din urmă.

— Îhîm. Mă uit la ceas. Și sînt împlinită, relaxată și fericită. De fapt, ar cam trebui să mă întorc. Vă mulțumesc, adaug către Ketterman, că m-ați ascultat. Sînteți singurul care a făcut-o.

— Ne refuzi oferta? spune Oliver Swan bulversat.

— Da, vă refuz oferta. Ridic din umeri în chip de scuze. Îmi pare rău. La revedere.

Pornesc spre ieşire cu picioarele împleticindu-mi-se. Şi cu un nod în stomac. *I-am refuzat.* Am refuzat statutul de partener senior la Carter Spink.

Oare ce-o să zică mama?

Numai la gîndul ăsta îmi vine să izbucnesc într-un rîs isteric.

Sînt prea tensionată ca să aştept liftul, aşa că o iau pe scări, ţăcănind pe treptele reci de piatră.

— Samantha! Aud deodată glasul lui Guy venind de undeva, de deasupra mea.

Pe bune acum. Ce naiba vrea?

— Plec! strig. Lasă-mă în pace!

— Nu poţi să pleci!

Îl aud grăbind pasul pe scări, aşa că bag şi eu viteză. Mi-am interpretat partitura – ce ar mai fi de vorbit? Pantofii îmi zdrăngăne în timp ce cobor repede treptele, apucîndu-mă de balustradă ca să-mi menţin echilibrul. Dar chiar şi aşa, Guy cîştigă teren.

— Samantha, e o mare prostie ce faci!

— Ba nu e!

— Nu te pot lăsa să-ţi distrugi cariera din... dorinţa de răzbunare! strigă.

Mă răsucesc spre el indignată şi aproape cad pe scări.

— Nu o fac din dorinţa de răzbunare!

— Ştiu că eşti furioasă pe noi toţi! Guy m-a ajuns din urmă, răsuflînd din greu. Sînt sigur că te simţi foarte bine refuzîndu-ne, spunînd că lucrezi ca menajeră...

— Dar *chiar lucrez* ca menajeră! îi răspund. Şi nu vă refuz fiindcă sînt furioasă. Vă refuz fiindcă nu-mi doresc slujba asta.

— Samantha, ţi-ai dorit statutul de partener mai mult decît orice altceva pe lume! Guy mă prinde de braţ. Ştiu foarte bine! Şi ai muncit toţi anii ăştia pentru el. Nu poţi să arunci toate astea la coş! Sînt mult prea valoroase.

— Şi dacă pentru mine nu mai sînt?

— Dar n-au trecut decît cîteva săptămîni! Nu se poate să se fi schimbat totul!

— Ba da. Eu m-am schimbat.

Guy scutură din cap a neîncredere.

— Vorbeşti serios cu chestia asta cu menajera?

— Foarte serios, i-o întorc tăios. Ce e rău în a fi menajeră?

— Of, pentru numele... Se opreşte. Samantha, vino înapoi sus. Să vorbim. Au venit şi cei de la departamentul de resurse umane. Ţi-ai pierdut serviciul... ai fost tratată necorespunzător... nu e de mirare că nu mai gîndeşti limpede. Ei sînt de părere că ţi-ar prinde bine nişte şedinţe de terapie.

— N-am nevoie de terapie! Mă răsucesc pe călcîie şi pornesc din nou pe scări. Ce, acuma, dacă nu mai vreau să fiu avocat, înseamnă *că sînt nebună?*

Ajung la baza scărilor şi mă năpustesc în hol cu Guy ţinîndu-se scai după mine. Hilary Grant, directoarea de la PR, stă pe o canapea de piele lîngă o femeie în taior roşu pe care nu o cunosc şi amîndouă ridică uimite privirile.

— Samantha, nu poţi face asta! strigă Guy după mine cînd ajunge în hol. Eşti unul dintre

cei mai talentaţi avocaţi pe care îi cunosc. Nu te pot lăsa să renunţi la şansa de a deveni partener senior ca să fii o nenorocită de... *menajeră*.

— De ce nu, dacă asta e ceea ce vreau să fac? Mă opresc în mijlocul holului de marmură şi mă întorc spre el. Guy, am aflat ce înseamnă să ai o viaţă! Am aflat cum e să nu munceşti în fiecare weekend. Să nu simţi presiune asupra ta în permanenţă. Şi îmi place!

Guy nu ascultă nici un cuvînt din ce-i spun. Nici măcar nu vrea să încerce să înţeleagă.

— Adică ai de gînd să-mi spui verde în faţă că preferi să speli wc-uri decît să fii partener la Carter Spink? E roşu la faţă de furie.

— Da! spun sfidătoare. Da, asta vreau să spun!

— Cine e? întreabă femeia în taior roşu cu interes.

— Samantha, faci cea mai mare greşeală din toată viaţa ta! Vocea lui Guy mă urmează pînă la uşile de sticlă. Dacă ieşi în clipa asta...

Nu mai stau să-l ascult. Am ieşit deja pe uşă. Am coborît treptele. Am plecat.

E posibil să fi făcut cea mai mare greşeală din toată viaţa mea. Vorbele lui Guy îmi răsună în minte în timp ce mă aflu în trenul spre Gloucestershire şi beau vin ca să-mi calmez nervii.

Odinioară, simplul gînd şi m-ar fi făcut să intru în panică. Însă acum nu se mai întîmplă aşa. Aproape că-mi vine să rîd. Habar n-are nimic.

Dacă am învăţat ceva din tot ce mi s-a întîmplat este faptul că nu există nimic de genul cea mai mare greşeală din viaţa ta. Că viaţa nu se distruge aşa uşor. Se vede treaba că viaţa e ceva destul de rezistent.

Cînd ajung la Lower Ebury mă duc direct la bar. Nathaniel se află la tejghea, îmbrăcat cu o cămașă de doc pe care n-am mai văzut-o niciodată și vorbește cu Eamonn. Cîteva momente îl privesc pur și simplu din prag. Mîinile puternice; gîtul arcuit; felul în care se încruntă cînd dă din cap. Îmi dau seama imediat că nu e de acord cu ce spune Eamonn. Dar așteaptă, așteaptă cu tact să-și spună părerea.

Poate că sînt mai bună la telepatie decît am crezut.

Și, ca și cum și el ar fi telepatic, ridică privirea și îi citesc surpriza pe chip. Îmi zîmbește în loc de bun sosit – dar îl simt încordat. Cred că aceste ultime zile n-au fost prea ușoare pentru el. Poate a crezut că nu mă mai întorc.

Dinspre panoul de darts se aude un răcnet și unul dintre jucători se întoarce și mă vede apropiindu-mă de bar.

— Samantha! strigă. În sfîrșit! Avem nevoie de tine în echipă!

— Imediat! îi răspund peste umăr. Bună, zic cînd ajung lîngă Nathaniel. Frumoasă cămașă.

— Bună, zice în treacăt. Cum a fost călătoria?

— Nu prea rea, spun dînd vag din cap. Nathaniel ridică blatul pliabil al tejghelei ca să-mi facă loc să intru și privirea lui zăbovește asupra mea, căutînd indicii.

— Deci... s-a terminat?

— Îhîm. Îl cuprind în brațe și îl strîng tare. S-a terminat.

Și, în timp ce spun asta, o simt din tot sufletul.

Douăzeci și trei

Nu se întîmplă absolut nimic pînă la prînz.

Pregătesc micul dejun pentru Trish și Eddie, ca de obicei. Dau cu aspiratorul și șterg praful ca de obicei. Apoi îmi pun șorțul de la Iris, scot storcătorul și încep să storc portocale. Am de gînd să fac ciocolată amăruie și mousse de portocale pentru dineul de binefacere de mîine. Pe care le vom servi pe un strat de felii de portocală date prin zahăr, iar fiecare farfurie va fi garnisită cu cîte un îngeraș din foiță de argint dintr-un catalog cu ornamente de Crăciun.

A fost ideea lui Trish. Ca și îngerașii care atîrnă din tavan.

— Cum stăm? Trish intră țăcănind pe tocuri în bucătărie, însuflețită. Gata mousse-ul?

— Încă nu, spun, storcînd cu gesturi sigure o portocală. Doamnă Geiger, nu vă faceți griji. Totul e sub control.

— Ai cea mai mică idee prin ce-*am trecut* în ultimele zile? Mă apucă de mînă. M-au sunat tot mai mulți oameni care mi-au acceptat invitația... A trebuit să modific și aranjamentele...

— O să fie bine, zic pe un ton liniștitor. Încercați să vă relaxați.

— Da. Respiră adînc, sprijinindu-şi capul cu două degete date cu ojă. Ai dreptate. Mă duc să verific pachetele cu cadouri...

Nu-mi vine să cred cît cheltuieşte Trish pentru dineul ăsta. De fiecare dată cînd o întreb dacă chiar avem nevoie să tapisăm sala de mese cu mătase albă sau să-i dăm fiecărui invitat o orhidee să şi-o prindă la rever, îi aud trilul fericit:

— Sînt pentru o cauză care merită!

Ceea ce îmi aduce aminte de întrebarea pe care tot vreau să i-o pun de ceva vreme.

— Ăă... doamnă Geiger, spun cu grijă, invitaţii la dineu îşi cumpără bilet?

— A, nu! zice. E cam de prost gust, nu crezi?

— Ţineţi o tombolă?

— Nu prea cred. Strîmbă din nas. Lumea *urăşte* tombolele.

Abia dacă am curaj să-i pun următoarea întrebare.

— Păi... îhm... şi atunci cum anume intenţionaţi să strîngeţi bani pentru acţiunea de binefacere?

În bucătărie se aşterne tăcerea. Trish a înlemnit, cu ochii căscaţi.

— *Rahat pe băţ*, spune într-un final.

Ştiam eu. Nici măcar nu s-a gîndit. Reuşesc, cu ceva efort, să-mi păstrez expresia de menajeră plină de respect.

— Dacă am cere donaţii benevole? sugerez. Dacă am face să circule o punguţă împreună cu cafelele şi ciocolăţelele cu mentă?

— Da. Da. Mă priveşte de parcă aş fi un geniu. *Ăsta* e răspunsul. Expiră adînc. E foarte stresant, Samantha. Nu ştiu cum de reuşeşti să rămîi atît de calmă.

— Păi... nu știu nici eu. Zîmbesc și mă străbate un val subit de afecțiune pentru ea. Azi-noapte, cînd m-am întors, a fost ca și cum aș fi revenit acasă. Chiar dacă Trish îmi lăsase un munte de vase pe blatul de la bucătărie în loc de bun venit și un bilet care zicea „Samantha, te rog să lustruiești mîine toată argintăria".

Trish iese din bucătărie și încep să bat albușul de ou pentru mousse. Și în acel moment observ un individ care se apropie pe alee. E îmbrăcat în jeanși și un tricou de polo și are un aparat foto atîrnat de gît. Dispare din vizorul meu și mă încrunt nedumerită. Poate e un comisionar. Măsor zahărul rafinat, ciulind urechea la sonerie și încep să-l amestec cu albușurile de ou, exact așa cum m-a învățat Iris. Și, o clipă mai tîrziu, bărbatul se află la ușa bucătăriei, uitîndu-se prin fereastră.

N-am de gînd să o dau în bară cu prăjitura pentru cine știe ce comis voiajor. Poate să aștepte cîteva clipe. Termin de amestecat zahărul, după care mă duc la ușă și-i deschid.

— Vă pot ajuta cu ceva? zic politicoasă.

Bărbatul mă privește în tăcere preț de cîteva momente, aruncîndu-și din cînd în cînd ochii la un tabloid pe care-l ține împăturit în mînă.

— Sînteți Samantha Sweeting? spune în cele din urmă.

Îl măsor alarmată din priviri.

— De ce?

— Sînt de la *Cheltenham Gazette*. Îmi flutură repede prin fața ochilor actul de identitate. Aș dori să obțin un interviu în exclusivitate de la dumneavoastră. „De ce am ales Cotswolds ca ascunzătoare secretă" – o chestie de genul ăsta.

Îl privesc fără nici o expresie vreme de cîteva secunde.

— Ăă... ce tot spuneţi aici?

— Nu l-aţi văzut? Pare sincer mirat. Bănuiesc că aceasta sînteţi dumneavoastră, nu? Întoarce ziarul cu faţa spre mine şi, în clipa în care îl zăresc, mi se strînge stomacul.

E o poză cu mine. În ziar. *Cu mine.*

E fotografia mea oficială de la Carter Spink. În taior negru şi cu părul strîns în coc. Deasupra pozei, cu litere mari şi îngroşate, citesc titlul: *MAI BINE SPĂL WC-URI DECÎT SĂ FIU PARTENER LA CARTER SPINK.*

Ce naiba se întîmplă aici?

Cu mîini tremurătoare, înşfac ziarul din mîna individului şi scanez rapid textul.

Sînt Stăpînii Universului; colegii lor îi invidiază.
Firma de avocatură de vîrf Carter Spink este cea mai prestigioasă din ţară.
Însă ieri, o tînără femeie a refuzat postul foarte rîvnit de partener pentru a lucra ca umilă menajeră.

FĂ-ŢI O VIAŢĂ A TA

Partenerii au rămas cu buza umflată cînd renumita avocată Samantha Sweeting, care încasează 500 de lire pe oră, le-a refuzat oferta, ce includea un salariu cu şase cifre. Se pare că, după ce fusese concediată, această mare speranţă a avocaturii a descoperit de una singură iţele unui scandal financiar ce implica firma. Cu toate acestea, în momentul cînd i s-a oferit sta-

tutul de partener egal, Sweeting şi-a motivat decizia prin presiunea constantă şi lipsa timpului liber.

— M-am obişnuit să am o viaţă a mea, a spus, în timp ce partenerii o implorau să rămînă.

Un fost angajat Carter Spink, care a refuzat să-şi facă publică identitatea, a confirmat condiţiile de lucru stresante de la firma de avocatură. „Vor să-ţi dai şi sufletul pentru ei", a spus acesta. „A trebuit să-mi dau demisia din motive de stres. Nu-i de mirare că preferă lucrul manual".

O purtătoare de cuvînt a firmei Carter Spink a luat apărarea metodelor de lucru ale acesteia. „Sîntem o firmă flexibilă şi modernă, cu o etică de lucru bazată de empatie. Aş dori să discut cu Samantha Sweeting despre părerile sale, dar afirm, în mod categoric, că nu ne aşteptăm ca angajaţii noştri să «îşi vîndă sufletul»".

DISPĂRUTĂ

Aceasta a confirmat că oferta de lucru făcută domnişoarei Sweeting e încă valabilă, iar partenerii de la Carter Spink sînt nerăbdători să discute cu ea. Cu toate acestea, într-o extraordinară întorsătură a poveştii, această Cenuşăreasă a vremurilor moderne nu a mai fost văzută din clipa în care a părăsit în fugă sediul firmei.

UNDE E?
Vezi comentariu, pagina 34.

Mă uit la el uluită. Vezi comentariu? *Mai e?* Dau în grabă la pagina 34.

PREȚUL SUCCESULUI – PREA MARE?

O avocată de succes, cu o carieră fulminantă, renunță la salariul cu cinci zerouri în favoarea muncii necalificate de menajeră. Ce ne spune această poveste despre puternica presiune a societății de azi? Oare le solicităm mult prea mult pe aceste femei de carieră? Pînă le epuizăm cu totul? Oare această poveste extraordinară ne vestește începutul unui nou trend?

Un lucru e sigur. Samantha Sweeting e singura care ne poate răspunde la întrebare.

Mă uit la ziar, încremenită de uimire. Cum au... de unde au... *Cum?*

Gîndul îmi e întrerupt de flash-ul unui bliț. Ridic ochii șocată și-l văd pe individ îndreptînd aparatul spre mine.

— Stai! zic îngrozită și-mi acopăr fața cu mîinile.

— Mă lași să-ți fac o poză cu peria de toaletă, scumpo? spune acesta, focalizînd obiectivul. Cineva de la bar mi-a vîndut pontul că tu ești. Mare baftă. Blițul se aprinde din nou și tresar.

— Nu! E... o greșeală. Îi trîntesc ziarul în brațe într-un talmeș-balmeș de foi. Asta... nu eu. Numele meu e Martine. Eu nu avocata.

Fotoreporterul mă privește suspicios, apoi se uită din nou la fotografie. Chipul îi e străbătut de un licăr de îndoială. Adevărul e că arăt destul de diferit de modul în care arătam odinioară, cu părul blond și tot restul.

— Ăsta nu e accent franțuzesc, spune.

Aici are dreptate. Accentele nu sînt punctul meu forte.

— Sînt... jumătate belgianca. Rămîn cu ochii în podea. Rog frumos pleaca acuma. Sau chem polisia.

— Haida-de! Nu ești belgiancă, scumpo!

— Tu pleaca! Intrat ilegal casa! Dau judecata!

Îl împing afară pe scări, trîntesc ușa și răsucesc cheia în broască. După care trag perdeaua, acoperind complet fereastra și mă rezem de ușă, cu inima bătîndu-mi nebunește. La naiba. La naiba. Ce mă fac?

OK. Lucrul cel mai important e să nu intru în panică. Lucrul cel mai important e să nu-mi pierd cumpătul și să privesc situația cu calm și detașare.

Pe de o parte, întregul meu trecut a fost dezvăluit de un tabloid național. Pe de alta, Trish și Eddie nu citesc acel tabloid. Și nici *Cheltenham Gazette*. E doar un articol idiot dintr-un ziar idiot și pînă mîine o să fie deja dat uitării. N-are nici un rost să le spun nimic. N-are nici un sens să clatin barca. O să-mi văd de mousse-ul meu de portocale, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Da. Negare totală, asta e varianta cea mai bună.

O idee mai liniștită, iau ciocolata și încep să o fărîmițez într-un castron de sticlă.

— Samantha! Cine era? Trish bagă capul pe ușă.

— Nimeni. Ridic privirea cu un zîmbet încîntător lipit de față. Nimeni. Ce-ar fi să vă fac o cafea și să v-o aduc în grădină?

Stai calmă. Negare. Și totul o să fie bine.

OK. Faza cu negarea n-o să ţină, fiindcă pe alee au apărut încă trei ziarişti.

Au trecut douăzeci de minute. Am lăsat baltă mousse-ul de ciocolată şi mă uit pe fereastra din hol cu spaimă crescîndă. Nu ştiu de unde, au apărut doi tipi şi o fată. Cu toţii au aparate foto şi vorbesc cu individul cu tricou de polo, care arată cu mîna spre bucătărie. Din cînd în cînd, cîte unul din ei se duce şi face cîte o poză casei. În orice moment se poate auzi soneria.

Nu pot să las toate astea să se întîmple. Am nevoie de un nou plan. Am nevoie...

Diversiune. Da. Măcar mai cîştig nişte timp.

Mă îndrept spre uşa de la intrare, culegînd din mers una dintre pălăriile de pai ale lui Trish. După care ies cu grijă şi pornesc pe aleea de pietriş din faţa intrării, unde cei patru ziarişti mă înconjoară imediat.

— Sînteţi Samantha Sweeting? spune unul din ei, băgîndu-mi un reportofon sub nas.

— Regretaţi că aţi refuzat parteneriatul? întreabă un altul.

— Numele meu este Martine, spun, cu capul plecat. Aţi venit la casa greşita. Eu cunosc Samantha Sweeting şi ea locuieste... acolo. Flutur din mînă către celălalt capăt al satului.

Aştept să pornească toţi într-acolo alergînd ca o turmă, dar nici unul dintre ei nu se mişcă.

— Aveţi casa greşita! repet. Rog, plecaţi proprietate!

— Ce fel de accent ar trebui să fie ăsta? spune un tip cu ochelari negri.

— Belgian, spun după o pauză.

— *Belgian?* Mă scrutează pe sub borurile pălăriei lui Trish. Ea e, spune cu dispreţ. Ned, ea e! Vino-ncoa'!

— E aici! A ieşit!

— Ea e!

Aud glasuri de peste drum şi, spre groaza mea, mă trezesc că apar alţi nu ştiu cîţi ziarişti care se grăbesc spre porţile noastre, cu aparate foto şi dictafoane.

Ăştia de unde au mai răsărit?

— Domnişoară Sweeting. Angus Watts, *Daily Express*. Tipul cu ochelari negri ridică spre mine microfonul. Aveţi vreun mesaj pentru tinerele din ziua de azi?

— Chiar vă face plăcere să spălaţi wc-urile? intervine altcineva, vîrîndu-mi un aparat în faţă. Ce marcă de soluţie de curăţat toaleta folosiţi?

— Încetaţi! le spun, roşie la faţă. Lăsaţi-mă în pace! Împing porţile de fier pînă se închid, după care mă întorc şi fug pe alee, intru în casă şi apoi în bucătărie.

Ce să fac?

Îmi zăresc reflexia în uşa frigiderului. Sînt roşie la faţă şi am o expresie de om hăituit. Şi am pe cap pălăria lui Trish.

Mi-o dau jos şi o trîntesc pe masă, exact în clipa în care Trish intră în bucătărie. Are în mînă o carte cu titlul *Cum să dai un dineu elegant* şi o ceaşcă goală de cafea.

— Ai cumva idee ce se întîmplă, Samantha? spune. Pare cam *agitaţie* peste drum.

— Da? spun. N-am... observat.

— Pare un fel de miting de protest. Pe frunte îi apare o cută de îngrijorare. Sper că n-or să fie şi mîine aici. Protestatarii sînt atît de *egoişti*... Privirea îi cade pe blatul din bucătărie. N-ai terminat încă mousse-ul? Zău aşa, Samantha! Ce-ai făcut tot timpul ăsta?

— Îhm... nimic, zic înghiţind în sec. Acum mă apuc de el, doamnă Geiger. Iau castronul şi încep să torn amestecul de ciocolată în pahare.

Mă simt ca într-un univers paralel. Totul o să iasă la lumină. E doar o chestie de timp. Ce mă fac?

— Ai văzut protestul de afară? îl întreabă Trish pe Eddie în clipa în care acesta intră voios în bucătărie. Chiar în faţa porţilor noastre! Cred c-ar trebui să-i trimitem la plimbare.

— Nu e un protest, spune acesta, deschizînd frigiderul şi uitîndu-se în el. Sînt nişte ziarişti.

— *Ziarişti?* Trish se uită siderată la el. Dar ce naiba să caute nişte ziarişti aici?

— Poate că avem vreun vecin celebru? sugerează Eddie, turnîndu-şi berea într-un pahar.

Instantaneu, Trish duce mîna la gură.

— Joanna Lumley! Auzisem eu un zvon cum că s-ar gîndi să-şi cumpere o casă în sat! Samantha, tu ai auzit ceva de genul ăsta?

— Ăă... nu, murmur, cu faţa în flăcări.

Trebuie să spun ceva. Haide. Zi ceva. Dar ce? Cu ce să încep?

— Samantha, am nevoie să-mi calci cămaşa asta pînă diseară. Melissa intră în bucătărie cu o bluză fără mîneci, cu imprimeu. Şi să fii foarte atentă la guler, OK? adaugă uşor agasată. Ultima bluză pe care mi-ai călcat-o avea cute.

— A. Am înţeles. Îhm, îmi cer scuze, spun. Du-o, te rog, în uscătorie.

— Şi, te rog, să-mi dai cu aspiratorul în cameră, adaugă. Am vărsat nişte pudră pe covor.

— Nu ştiu dacă o să am timp... încep.

— *Fă-ţi*, mi-o taie ea scurt şi ia un măr. Ce se întîmplă afară?

— Nu se ştie, spune Trish însufleţită. Dar noi credem că e ceva legat de Joanna Lumley!

Deodată, se aude soneria.

Mi se ridică stomacul în gît. O clipă, mă gîndesc că n-ar fi rău să o şterg pe uşa din spate.

— Mă întreb dacă sînt ei! exclamă Trish. Eddie, du-te să deschizi. Samantha, pune de cafea. Mă priveşte nerăbdătoare. Haide!

Sînt total paralizată. Trebuie să vorbesc. Trebuie să le explic. Dar gura nu vrea deloc să mă asculte. Trupul meu refuză să se mişte.

— Samantha? Mă priveşte stăruitor. Ce-i cu tine?

Ridic ochii, cu un efort supraomenesc.

— Îhm... doamnă Geiger... Glasul îmi iese nervos şi răguşit. Trebuie... să... trebuie să vă...

— Melissa! mă întrerupe Eddie. Intră grăbit în bucătărie, cu un zîmbet radios cît toată faţa. Melissa, scumpa mea! Pe tine te vor!

— Pe mine? Melissa ridică uimită privirea. Cum adică, unchiule Eddie?

— Sînt de la *Daily Mail*. Şi vor să-ţi ia un interviu! Eddie se întoarce către Trish, radiind de mîndrie. Ştiai că Melissa noastră e una dintre cele mai strălucite minţi juridice din ţară?

O, nu. O, nu.

— Poftim? Trish aproape că scapă pe jos *Cum să dai un dineu elegant.*

— Aşa au zis! Eddie încuviinţează din cap. Mi-au zis că e posibil să fiu total surprins să aflu că sub acoperişul meu locuieşte cea mai mare speranţă a avocaturii din ţară! Le-am zis „Ba pe naiba!". Cuprinde umerii Melissei cu braţul. Am ştiut întotdeauna că eşti o vedetă!

— Doamnă Geiger, zic cu grăbită. Însă nimeni nu mă bagă în seamă.

— Probabil e vorba de premiul ăla pe care l-am obţinut la facultate! Probabil că au auzit cumva de el! Melissa a rămas cu răsuflarea tăiată. O, Doamne! *Daily Mail!*

— Şi vor să-ţi facă şi poze! intervine Eddie. Vor un reportaj în exclusivitate!

— Trebuie să mă fardez! Melissa pare total fîstîcită. Cum arăt?

Trebuie să opresc toate astea. Trebuie să le dau vestea.

— Domnule Geiger... Îmi dreg glasul. Sînteţi sigur... adică au întrebat de... numele Melissei?

— Dar nici nu era nevoie! Îmi face cu ochiul. Nu e decît o singură avocată în casa asta!

— Fă-ne nişte cafea, Samantha, îmi porunceşte Trish cu asprime. Şi foloseşte ceştile roz. Repede! Clăteşte-le.

— Chestia e... trebuie... trebuie să vă spun ceva.

— Nu acum, Samantha! Spală ceştile alea! Trish îmi aruncă mănuşile de plastic. Nu ştiu ce-i cu tine de la o vreme...

— Dar eu nu cred că au venit s-o vadă pe Melissa, spun disperată. Există un lucru pe care... ar fi trebuit să vi-l spun..

Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenţie. Toată lumea e cu ochii la Melissa.

— Cum arăt? Melissa îşi netezeşte părul pe spate, foarte conştientă de fiecare gest.

— Foarte bine, draga mea! Trish se apleacă în faţă. Încă un pic de ruj... ca să fii şi mai apetisantă...

— E gata de interviu? se aude un glas necunoscut de femeie dinspre uşă şi toată lumea încremeneşte de emoţie.

— Aici! Eddie deschide larg uşa, în pragul căreia se află o femeie brunetă între două vîrste, îmbrăcată în costum cu pantalon, ai cărei ochi trec rapid în revistă bucătăria.

— Iat-o şi pe mica noastră vedetă juridică! Eddie arată către Melissa, mîndru nevoie mare.

— Bună. Melissa îşi dă părul pe spate, după care face un pas în faţă şi îi întinde mîna. Sînt Melissa Hurst.

Femeia se uită la Melissa fără nici o expresie preţ de cîteva clipe.

— Nu cu ea avem treabă, spune. Ci *cu ea*. Şi arată către mine.

Într-o tăcere înmărmurită, toată lumea se răsuceşte pe călcîie să se uite la mine. Melissa a mijit ochii, cu maximă suspiciune. Îi văd pe soţii Geiger schimbînd priviri nedumerite între ei.

— Ea e Samantha, spune Trish, perplexă. Menajera.

— Deci tu eşti Samantha Sweeting, da? Femeia îşi scoate carnetul de reporter. Pot să-ţi pun cîteva întrebări?

— Vreţi să-i luaţi interviu menajerei? spune Melissa cu un rîs sarcastic.

Reporteriţa o ignoră.

— Tu eşti Samantha Sweeting, da? insistă.

— Păi... da, recunosc în cele din urmă, cu faţa în flăcări. Dar nu doresc să dau nici un interviu. Nu am nici un comentariu de făcut.

— *Comentariu?* Trish priveşte confuză în jurul ei. Comentariu la ce?

— Ce se întîmplă, Samantha, scumpa mea? Eddie pare îngrijorat. Ai intrat în vreun bucluc?

— Nu le-ai spus? Reporterița de la *Daily Mail* ridică ochii din carnet. Habar n-au?

— Ce să ne spună? zice Trish agitată. Ce anume?

— E imigrantă ilegală! spune Melissa victorioasă. Știam eu! Știam eu că e ceva cu ea...

— „Menajera" voastră e un avocat de prestigiu din City. Femeia aruncă un exemplar al tabloidului pe masa de la bucătărie. Și tocmai a refuzat un salariu cu cinci zerouri ca să lucreze pentru voi.

E ca și cum cineva ar fi aruncat o grenadă în bucătărie. Eddie se clatină vizibil. Lui Trish pare că îi fuge pămîntul de sub picioarele încălțate în saboți cu toc și se agață de un scaun pentru a-și regăsi echilibrul. Chipul Melissei arată ca un balon spart.

— Am vrut să vă spun... Îmi mușc buzele stînjenită, văzîndu-le fețele. Tocmai... încercam să vă spun...

Trish cască niște ochi cît cepele în timp ce citește titlul articolului. Deschide și închide gura, dar nu iese nici un sunet.

— Ești... *avocată?* se bîlbîie într-un final.

— Faceți o greșeală! Obrajii Melissei sînt trandafirii. *Eu* sînt avocata. Eu sînt cea care a luat premiu la facultate! Ea e *femeia de serviciu*.

— Ea e cea care a luat trei premii la facultatea de drept. Ziarista dă din cap către mine. Și a terminat prima din anul ei. Și a primit cele mai înalte distincții din anul ei.

— Dar... Chipul Melissei se colorează într-o nuanță urîtă de vînăt. Nu se poate.

— Cel mai tînăr partener de la Carter Spink... Ziarista își consultă notițele. Așa e, domnișoară Sweeting?

— Nu! zic. Adică... mă rog... cam așa ceva. N-ar fi mai bine să fac un ceai pentru toată lumea? adaug disperată.

Dar nimănui nu-i arde de ceai. De fapt, Melissa pare pe punctul de a vomita.

— Ați avut cea mai vagă cunoștință despre faptul că menajera dumneavoastră are un IQ de 158? E limpede că ziarista savurează din plin scena. E la limita genialității.

— Știam că e deșteaptă! spune Eddie defensiv. Ne-am dat seama de asta! Am vrut s-o ajutăm cu... Tace, cu un aer tîmp. Cu testul GCSE de engleză.

— Și vă sînt foarte recunoscătoare! intervin rapid. Foarte.

Eddie își tamponează fruntea cu un prosop de bucătărie. Trish încă se mai ține de scaun, încît ai spune că se poate prăbuși în orice clipă.

— Nu înțeleg. Eddie lasă brusc prosopul jos și se întoarce spre mine. Cum ai reușit să combini avocatura și menajul?

— Da! exclamă Trish, reînsufletindu-se brusc. Cum naiba ai putut să fii și avocată în City și să mai găsești și timp să te specializezi cu Michel de la Roux de la Blanc?

O, Doamne. Tot nu pricep?

— Adevărul e că nu sînt menajeră, spun disperată. Nu sînt bucătăreasă specializată în cordon bleu. Michel de la Roux de la Blanc nu există. Habar n-am cum naiba se numește chestia asta. Ridic bătătorul de trufe, care se află alături. Sînt o... impostoare.

Nu mă pot uita la nici unul dintre ei. Deodată, mă simt cumplit.

— Dacă vreţi să plec, înţeleg, murmur. Am obţinut această slujbă dîndu-mă drept ceea ce nu sînt.

— Să pleci? Trish pare îngrozită. Nu vrem să pleci, nu-i aşa, Eddie?

— Categoric că nu. Devine şi mai rumen în obraji. Ai făcut o treabă foarte bună, Samantha. Nu e vina ta că eşti avocată.

— Sînt o impostoare, spune ziarista, notînd cu grijă în carnet. Vă simţiti vinovată, domnişoară Sweeting?

— Termină! spun. Nu-ţi dau nici un interviu.

— Domnişoara Sweeting spune că mai degrabă ar spăla wc-uri decît să fie partener la Carter Spink, spune ziarista, întorcîndu-se către Trish. Aş putea vedea wc-urile în chestiune?

— Wc-urile *noastre?* Pe obrajii lui Trish apar pete rozalii şi îmi aruncă o privire nesigură. Mă rog, am reamenajat băile recent, sînt în întregime Royal Doulton...

— Cîte sînt? Ziarista ridică ochii din carnet.

— Încetează! Mă iau de păr. Uite ce e, o să... o să dau o declaraţie pentru presă. După care doresc să ne lăsaţi, pe mine şi pe stăpînii mei, în pace.

Ies grăbită din bucătărie, urmată de tipa de la *Daily Mail* şi deschid larg uşa de la intrare. Mulţimea de ziarişti se află încă acolo, dincolo de porţi. Oare mi se pare mie sau sînt şi mai mulţi ca înainte?

— E Martine, spune sarcastic tipul cu ochelari negri în clipa în care mă apropii de poartă.

Nu-l iau în seamă.

— Doamnelor şi domnilor ziarişti, încep. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi lăsa în pace. Nu există nici o poveste aici.

— Vei rămîne menajeră? strigă un grăsan în blugi.

— Da, voi rămîne. Înalţ capul cu demnitate. Am făcut o alegere personală, din motive personale, şi sînt foarte fericită aici.

— Dar ce părere ai despre feminism? întreabă o fată foarte tînără. Femeile s-au luptat ani la rînd pentru a obţine egalitate de drepturi. Şi acum tu le spui să se întoarcă la bucătărie?

— Nu le spun femeilor absolut nimic! zic şocată. E vorba doar de viaţa mea, pe care mi-o trăiesc cum vreau.

— Dar nu ţi se pare incorect ca femeile să fie legate de chiuveta de la bucătărie? O femeie cu părul grizonat mă priveşte stăruitor.

— Nu! zic alarmată. Adică da! Cred... Răspunsul meu e acoperit de o rafală de întrebări şi de bliţuri.

— E adevărat că firma Carter Spink e o speluncă ordinară plină de misogini?

— E un truc prin care vrei să le forţezi mîna să-ţi dea mai mult?

— Crezi că femeile ar trebui să aibă cariere?

— Am dori să-ţi oferim o rubrică regulată de sfaturi casnice! ciripeşte o fată blondă, îmbrăcată într-un impermeabil albastru. Al cărei titlu să fie „Samantha spune".

— *Poftim?* Mă uit la ea ca la o nebună. Nu am nici un sfat casnic de dat!

— Atunci o reţetă? Radiază. Felul de mîncare preferat?

— Vrei să ne pozezi în şorţ? strigă grăsanul clipind libidinos din ochi.

— Nu! zic îngrozită. Nu mai am nimic altceva de adăugat! *No comment!* Plecaţi!

Ignorîndu-le ţipetele şi strigătele de „Samantha!", mă întorc şi alerg cu paşi nesiguri spre casă.

A înnebunit lumea.

Mă năpustesc în bucătărie, unde îi găsesc pe Trish, Eddie şi Melissa stînd transfiguraţi în faţa ziarului.

— O, nu, spun, cu inima strînsă. Nu citiţi. Pe bune. E doar... un tabloid... idiot...

Ridică tustrei capetele şi mă privesc de parcă aş fi vreo specie de extraterestru.

— Eşti plătită cu... 500 de lire pe oră? Trish nu reuşeşte să-şi controleze vocea.

— Ţi-au oferit parteneriat egal? Melissa e verde la faţă. Şi *ai refuzat*? Eşti *nebună*?

— Nu mai citiţi prostiile astea! Încerc să le iau ziarul. Doamnă Geiger, aş dori să-mi văd de ale mele. Încă sînt menajera dumneavoastră...

— Eşti unul dintre cele mai mari talente avocăţeşti din ţară! Trish arată cu degetul spre ziar, în culmea isteriei. Scrie aici!

— Samantha? Se aude un răpăit în uşă şi Nathaniel intră în bucătărie, cu braţele pline de cartofi abia culeşi. Crezi că îţi ajung pentru prînz?

Mă uit la el tîmp, cu inima strînsă. Nu are nici cea mai vagă idee. Nu ştie nimic. O, Doamne.

Trebuia să-i fi spus. De ce nu i-am spus? *De ce nu i-am spus?*

— Tu ce mai eşti? zice Trish, întorcîndu-se spre el cu ochii scoşi din orbite. Un savant

aeronautic de elită? Un agent guvernamental secret?

— Poftim? Nathaniel îmi aruncă o privire interogativă, dar nu reușesc să-i zîmbesc.

— Nathaniel...

Amuțesc, incapabilă să mai continui. Nathaniel se uită de la unul la altul și pe frunte îi apare o cută de neliniște, ce se adîncește tot mai tare.

— Ce se întîmplă? întreabă în cele din urmă.

În viața mea n-am povestit ceva atît de dezlînat cum îi povestesc lui Nathaniel. Mă bîlbîi, bîigui, mă repet și reiau la nesfîrșit aceleași lucruri.

Nathaniel mă ascultă în tăcere. E rezemat de un stîlp vechi de piatră din fața băncii singuratice pe care sînt așezată. Stă întors într-o parte, umbrit de soarele după-amiezii, și n-am nici cea mai mică idee ce gîndește.

În cele din urmă ajung la final și ridică încet capul. Dacă speram să văd un zîmbet, nu-l obțin. În viața mea nu l-am văzut atît de bulversat.

— Ești avocată, spune într-un final.

— Da, încuviințez rușinată.

— Credeam că ai o relație abuzivă. Își trece mîinile prin păr. Credeam că de-asta nu vrei să vorbești despre trecutul tău. Iar tu m-ai lăsat s-o cred. Cînd te-ai dus la Londra, am fost îngrijorat pentru tine. Iisuse.

— Îmi pare rău. Fac o mutră vinovată. Dar... pur și simplu n-am vrut să știi adevărul.

— De ce nu? întreabă și simt din glasul lui că e rănit. De ce, n-ai încredere în mine?

— Nu, zic stresată. Evident că am încredere în tine! Dacă aș fi fost orice altceva... Mă opresc.

Nathaniel, trebuie să înțelegi. Cum aș fi putut să-ți spun cînd ne-am întîlnit? Toată lumea știe că urăști avocații. Ai chiar și un anunț la tine la bar – *Nu servim avocații.*

— Anunțul ăla e o *glumă*. Dă din mînă iritat.

— Ba nu. Nu în totalitate. Îi întîlnesc privirea. Haide, Nathaniel. Dacă atunci cînd ne-am întîlnit ți-aș fi spus că sînt o avocată din City, te-ai fi purtat la fel cu mine?

Nu răspunde. Știu că e prea cinstit ca să-mi răspundă în doi peri. Știe la fel de bine ca și mine, răspunsul lui sincer ar fi nu.

— Sînt aceeași persoană. Mă aplec în față și-i iau mîna. Chiar dacă am fost avocată... sînt tot eu!

O vreme Nathaniel nu spune nimic, se uită doar țintă în pămînt. Îmi țin respirația, disperată și totuși plină de speranță. Apoi ridică privirea cu o jumătate de zîmbet chinuit.

— Și cît o să mă taxezi pentru conversația asta?

Respir adînc, ușurată la culme. E OK. A acceptat situația.

— Păi, o mie de lire, zic în treacăt. Îți trimit factura.

— Samanta Sweeting, avocat în drept corporatist. Mă măsoară din priviri preț de cîteva clipe. Nah. Nu-mi sună bine deloc.

— Nici mie! Partea aia din viața mea s-a sfîrșit. Îl apuc strîns de mînă. Nathaniel, îmi pare foarte rău. Niciodată n-am vrut să se întîmple așa ceva.

— Știu. Îmi strînge și el mîna și simt că încep să mă relaxez. Din copacul de deasupra mea îmi cade în poală o frunză de dafin și o ridic. Încep

s-o frec automat între palme şi dinspre frunză vine un miros plăcut.

— Şi acum? Ce-o să se întîmple? întreabă Nathaniel.

— Nimic. Presa o să-şi piardă curînd interesul. O să se plictisească. Mă aplec în faţă şi-mi las capul pe umărul lui, îi simt braţele strîngîndu-mi trupul. Sînt fericită cu serviciul meu. Sînt fericită să mă aflu în satul ăsta. Şi sînt fericită cu tine. Vreau pur şi simplu ca lucrurile să rămînă la fel.

Douăzeci și patru

M-am înșelat. Presa nu și-a pierdut interesul. Cînd mă trezesc a doua zi dimineață, găsesc de două ori mai mulți ziariști campați afară, la fel ca ieri, plus două care de transmisiuni TV. Cînd cobor la parter, cu o tavă de cești de cafea murdare, o văd pe Melissa aplecată peste pervaz, privind scena.

— Bună, zice. Ai văzut cîți ziariști sînt?

— Da. Nu mă pot abține și mă opresc lîngă ea, ca să mai arunc o privire. Sînt total demenți.

— Cred că trebuie să fie destul de copleșitor. Își dă părul pe spate și își examinează o clipă unghiile. Dar să știi că... dacă vrei să vorbim... sînt aici.

O clipă am sentimentul că n-am auzit bine.

— Ăă... poftim?

— Sînt aici, dacă ai nevoie. Melissa ridică privirea. Sînt prietena ta. Și-o să te ajut să treci cu bine prin toate astea.

Un moment, sînt atît de uluită că nici măcar nu sînt în stare să rîd.

— Melissa, nu ești prietena mea, spun cît pot de politicoasă.

— Ba sînt! Nu e cîtuși de puțin tulburată. Întotdeauna te-am admirat, Samantha. Sinceră

să fiu, am ştiut în permanenţă că nu eşti o menajeră adevărată. Am ştiut că ai şi alte talente ascunse.

Nu-mi vine să cred. Cum poate să aibă chiar atîta tupeu?

— Brusc, ai devenit prietena mea. Nu fac nici cel mai mic efort să-mi ascund scepticismul. Şi vrei să spui că admiraţia ta subită nu are nici o legătură cu faptul că ai aflat că sînt avocată? Sau cu faptul că-ţi doreşti o carieră juridică?

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine, o ţine Melissa pe-a ei.

— Hai, Melissa. O privesc cît de aspru sînt în stare şi, spre marea mea satisfacţie, îi văd vîrful urechilor colorîndu-se uşor în trandafiriu. Însă expresia îi rămîne impasibilă.

Nu-mi face plăcere s-o spun – dar fata asta o să fie o avocată de mare succes.

— Şi... chiar vrei să m-ajuţi? spun după ce mă gîndesc o clipă.

— Îhîm! Dă aprobator din cap şi chipul îi e străbătut de un licăr de încîntare. Aş putea să te reprezint în relaţia ta cu Carter Spink... sau ai putea să mă angajezi ca purtătoare de cuvînt...

— Eşti, te rog, amabilă să-mi iei asta? Îi întind tava din mînă, cu un zîmbet dulce. Şi am o cămaşă de călcat. Doar să ai grijă cu gulerul, da?

Grimasa ei e *de milioane*. Încercînd să nu izbucnesc în rîs, cobor la parter şi intru în bucătărie. Eddie e aşezat la masa acoperită de ziare şi ridică privirea în clipa în care intru.

— Eşti în absolut toate ziarele, mă informează. Uite. Îmi arată o pagină interioară dublă din *Sun*. E o poză cu mine, suprapusă peste un fundal cu o toaletă, şi cineva mi-a desenat o

perie de wc într-una dintre mîini. Lîngă faţa mea scrie cu litere uriaşe „Mai bine spăl wc-uri!".

— O, Doamne. Mă prăbuşesc într-un scaun şi mă uit la poză. *De ce?*

— E august, spune Eddie, răsfoind *Telegraph*. N-au ce ştiri să dea. Scrie aici că eşti o „victimă a societăţii obsedate de muncă a zilei de azi". Întoarce ziarul şi îmi arată un articolaş cu titlul MAREA SPERANŢĂ DE LA CARTER SPINK ALEGE CORVEZILE CASNICE DUPĂ MUŞAMALIZAREA UNUI SCANDAL

— Zice că eşti o „Iuda pentru femeile de carieră de pretutindeni". În spatele meu, Melissa a trîntit cu zgomot tava pe bufet şi a luat în mînă ziarul *Herald*.

— Ia te uită, tipa asta, Mindy Malone, e superofticată pe tine.

— Ofticată? o îngîn uimită. De ce-ar fi cineva ofticat pe mine?

— Dar în *Daily Mail* eşti o salvatoare a valorilor tradiţionale. Eddie se întinde după ziar şi îl deschide. „Samantha Sweeting crede că femeile ar trebui să se întoarcă lîngă plită de dragul sănătăţii lor şi al societăţii".

— Poftim? N-am zis niciodată aşa ceva! Înşfac ziarul şi scanez neîncrezătoare textul. De ce sînt atît de obsedaţi cu toţii?

— E un sezon prost, spune Eddie, apucînd ziarul *Express*. E adevărat că ai descoperit de una singură legăturile Mafiei cu firma la care lucrai?

— Nu! Ridic privirea îngrozită. Cine a zis aşa ceva?

— Nu-mi mai amintesc unde am citit, spune, răsfoind paginile. Uite, în ăsta e o poză cu mama ta. E o doamnă bine.

— Cu *mama?* Mă uit siderată.

— Ambiţioasa fiică a unei mame ambiţioase, citeşte Eddie cu glas tare. „Cît de mare a fost preţul succesului?"

O, Doamne. O să mă *omoare* mama.

— Ia uite, ăsta are şi un sondaj. Eddie deschide alt ziar. „Samantha Sweeting: Eroină sau Proastă? Pentru a vota, sunaţi sau trimiteţi SMS". Şi alături e un număr de telefon. Ia telefonul şi se încruntă. Ce variantă să votez?

— Proastă, spune Melissa, înşfăcînd telefonul. Hai că sun eu.

— Samantha! Te-ai trezit!

Ridic capul şi o văd pe Trish intrînd în bucătărie cu un maldăr de ziare la subraţ. În clipa în care se uită la mine, zăresc pe chipul ei aceeaşi expresie de uimire totală şi de admiraţie pe care a avut-o şi ieri, de parcă aş fi o operă de artă nepreţuită care a apărut brusc în bucătăria ei.

— Tocmai am citit despre tine!

— Bună dimineaţa, doamnă Geiger! Las jos *Daily Mail* şi mă ridic repede în picioare. Ce doriţi la micul dejun? Nişte cafea, pentru început?

— Nu e nevoie să faci tu cafeaua, Samantha! răspunde ea, uşor stînjenită. Eddie, fă tu cafeaua!

— Nu fac nici o cafea! obiectează Eddie.

— Atunci... Melissa! spune Trish. Fă-ne, te rog, nişte cafea bună de tot. Samantha, te rog mult, ia loc! Eşti musafira noastră! Rîde nefiresc.

— Ba nu sînt musafiră! Protestez. Sînt menajera dumneavoastră!

Îi văd pe Eddie şi pe Trish schimbînd între ei priviri pline de îndoială. Oare ce e în mintea lor? Că am de gînd să plec?

— Nu s-a schimbat nimic! insist. Sînt tot menajera dumneavoastră! Vreau doar să-mi văd de treabă la fel ca pînă acum.

— Ai înnebunit. Melissa dă ochii peste cap cu dispreț. Ai văzut cîți bani vor să-ți dea cei de la Carter Spink?

— N-ai cum să înțelegi, îi răspund. Doamnă și domnule Geiger, sînt sigură însă că dumneavoastră mă veți înțelege. Am învățat foarte multe de cînd sînt aici. M-am schimbat ca persoană. Și am descoperit un mod de viață care-mi aduce mult mai multe bucurii. Da, aș putea să cîștig mult mai mulți bani ca avocată la Londra. Da, aș putea să am o carieră foarte solicitantă și plină de adrenalină. Dar nu asta-mi doresc. Întind brațele cuprinzînd întreaga bucătărie. Asta e ceea ce vreau să fac. Și ăsta e locul în care-mi doresc să fiu.

O parte din mine se așteaptă ca Trish și Eddie să fie mișcați de cuvintele mele. Însă ei mă privesc total confuzi, după care se uită unul la celălalt.

— Cred că ar trebui să iei în seamă oferta, spune Eddie. Scrie în ziar că sînt disperați să te aducă înapoi.

— Să știi că nu vom fi absolut deloc jigniți dacă pleci, adaugă Trish, încuviințînd emfatic din cap. Vom înțelege perfect.

Asta-i tot ce sînt în stare să spună? Nu sînt bucuroși că vreau să rămîn la ei? Nu vor să le fiu în continuare menajeră?

— Nu vreau să plec! zic supărată. Vreau să stau aici și să mă bucur de viață, într-un cu totul alt ritm.

— Am înțeles, spune Eddie după o pauză, după care se uită pe furiș la Trish, cu o expresie gen „Ce-i de făcut?".

Sună telefonul și răspunde Trish.

— Alo? Ascultă un moment. Da, *sigur*, Mavis. *Și* Trudy. Ne vedem mai tîrziu! Lasă receptorul jos. Încă două invitate la dineul de binefacere!

— Aha, Mă uit la ceas. Păi ar cam fi timpul să mă apuc.

În clipa în care scot aluatul de pateuri, telefonul sună iar și Trish oftează.

— Dacă sînt alți invitați întîrziați... Alo?

În timp ce ascultă ce i se spune, expresia i se schimbă și acoperă receptorul cu mîna.

— Samantha, șoptește. E o companie de publicitate. Ai vrea să apari într-o reclamă la Toilet Duck? O să porți robă și perucă de avocat și o să trebuiască să spui...

— Nu! zic, dîndu-mă un pas înapoi, îngrozită. Evident că nu!

— N-ar trebui să refuzi niciodată să apari la televiziune, spune Eddie cu reproș. Ar putea fi o mare șansă.

— Ba nu! Nu vreau să apar în nici o reclamă! Îl văd pe Eddie deschizînd gura ca să riposteze. Și nu vreau să dau nici un interviu, adaug rapid. Nu vreau să fiu un model pentru nimeni. Nu vreau decît ca lucrurile să revină la normal.

La prînz, lucrurile nu au revenit deloc la normal. De fapt, totul pare și mai suprarealist ca înainte.

Am primit încă trei solicitări de apariții televizate și una pentru a face o ședință foto „plină de bun gust" pentru *Sun*, într-o uniformă de cameristă franțuzoaică. Trish a dat un

interviu în exclusivitate pentru *Mail*. Cei care au sunat la o emisiune radio pe care Melissa a insistat să o ascultăm m-au descris ca pe o „idioată antifeministă", o „Martha Stewart în devenire" și o „parazită care și-a făcut studiile pe banii contribuabililor". Am fost atît de furioasă că am fost la un pas să sun și eu.

Însă m-am mulțumit să închid radioul și să inspir adînc de trei ori. N-o să-i las să mă enerveze. Am alte lucruri la care să mă gîndesc. La dineu au sosit deja paisprezece invitate, care se plimbă pe peluză. Am de copt mini-tarte cu ciuperci sălbatice, de terminat sosul de sparanghel și de prăjit fileurile de somon.

Îmi doresc din suflet să fi fost aici Nathaniel, ca să mă ajute. Însă e plecat la Buckingham să ia niște crapi koi, fiindcă lui Trish i-a cășunat că vrea neapărat să aibă așa ceva în helești eu. Se pare că un singur crap costă sute de lire și toate celebritățile au așa ceva. E ridicol. Nimeni nu se uită niciodată în helești eu.

Exact în clipa în care deschid ușa de la cuptor se aude soneria și oftez. Sper că nu e încă o invitată de ultim moment. Am trecut deja pe listă încă patru azi-dimineață, ceea ce mi-a dat total peste cap programul. Ca să nu mai amintesc de ziarista de la *Mirror*, care s-a îmbrăcat în taior roz cu flori și a încercat să-l păcălească pe Eddie că s-a mutat de curînd în sat.

Pun tava cu tarte în cuptor, adun resturile de foitaj și încep să șterg bine sucitorul.

— Samantha? Trish bate ușor în ușă. Mai avem un oaspete.

— Încă unul? Mă întorc, ștergîndu-mi făina de pe obraz. Dar tocmai am pus aperitivele în cuptor...

— E un prieten de-al tău. Zice că trebuie să-ţi vorbească urgent. Ceva legat de afaceri? Trish ridică sugestiv din sprînceană către mine – apoi face un pas înapoi. Şi încremenesc de uimire.

E Guy. Care se află în bucătăria lui Trish. În costumul lui impecabil Jermyn Street şi cu manşetele apretate.

Mă uit la el, incapabilă să zic ceva, total bulversată.

Judecînd după expresia lui şi el e la fel de uluit.

— O, Doamne, spune încet, mutîndu-şi privirea de la uniforma mea la sucitor şi la mîinile pline de făină. Chiar eşti menajeră.

— Da. Înalţ capul cu demnitate. Chiar sînt.

— Samantha... spune Trish din prag. N-aş vrea să vă întrerup, dar... aperitive în zece minute?

— Sigur că da, doamnă Geiger. Fac automat o reverenţă, apoi Trish pleacă, iar Guy aproape leşină de uimire.

— Faci reverenţe?

— Ei, faza cu reverenţa a fost o scăpare, admit. Îi surprind privirea siderată şi simt că-mi vine să rîd. Guy, ce-i cu tine aici?

— Sînt aici ca să te conving să te întorci.

Evident că de-aia e aici. Trebuia să-mi dau seama.

— Nu mă întorc. Scuză-mă. Iau mătura şi făraşul şi încep să mătur făina şi bucăţile de aluat de pe jos. Dă-te puţin, te rog.

— A. Da. Guy se trage stingher din calea mea.

Arunc mizeria la coş, după care scot sosul de sparanghel din frigider, îl torn într-o cratiţă şi îl las la foc mic pe aragaz.

Guy mă priveşte amuzat.

— Samantha, spune cînd mă întorc cu faţa spre el. Trebuie să vorbim.

— Am treabă. Ceasul cuptorului începe să sune strident, deschid uşa şi scot chiflele cu usturoi şi rozmarin. Mă străbate un val de mîndrie cînd le văd aşa rumen-aurii şi cînd le simt aroma delicioasă, de verdeaţă. Nu mă pot abţine şi muşc dintr-una, după care îi ofer cîteva lui Guy.

— Tu ai *făcut* astea? Pare de-a dreptul siderat. Nu ştiam că ştii să găteşti.

— Păi nu ştiam. Am învăţat. Deschid iar frigiderul şi iau nişte unt fără sare, din care rup o bucăţică pe care o arunc în spuma sosului de sparanghel. După care îi arunc o privire lui Guy, care stă în picioare lîngă raftul cu ustensile de gătit. Eşti drăguţ să-mi dai un tel?

Guy se uită neajutorat la ustensile.

— Ăă... care anume e...

— Nu-ţi face griji, zic, plescăind din limbă. Îl iau eu.

— Am o ofertă de serviciu pentru tine, spune Guy în clipa în care înşfac telul şi încep să bat untul. Cred că ar fi bine să-ţi arunci un ochi pe ea.

— Nu mă interesează. Nici măcar nu ridic capul.

— Nici măcar n-ai văzut despre ce e vorba. Bagă mîna în buzunarul de la piept şi scoate o scrisoare redactată pe hîrtie albă, fină. Poftim. Uită-te puţin.

— Nu mă interesează! repet exasperată. Nu înţelegi? Nu vreau să mă-ntorc. Nu vreau să fiu avocată.

— Preferi să fii menajeră. Tonul lui e atît de ofensiv, că mă atinge fără să vreau.

— Da! Arunc telul jos. Da! Sînt fericită aici. Sînt relaxată. Nici nu-ţi poţi imagina. E o cu totul altă viaţă!

— Mda, am înţeles asta, spune Guy, cu ochii la măturică. Samantha, vino-ţi în fire, te rog. Scoate un mobil din buzunarul interior. Cineva vrea neapărat să vorbească cu tine. Formează un număr, apoi ridică ochii spre mine. Am luat legătura cu mama ta pentru a discuta despre această situaţie.

— *Ce*-ai făcut? Mă holbez la el îngrozită. Cum ai *îndrăznit*...

— Samantha, nu vreau decît ce e mai bine pentru tine. Şi ea la fel. Bună, Jane, spune în telefon. Sînt la ea. Ţi-o dau la telefon.

Nu-mi vine să cred. O clipă îmi vine să arunc telefonul pe fereastră. Dar nu. Pot să fac faţă acestei situaţii.

— Bună, mamă, zic, luînd mobilul din mîna lui Guy. N-am mai vorbit de mult.

— Samantha.

Vocea ei e la fel de rece ca şi ultima oară cînd am vorbit. Însă nu ştiu de ce, de data asta nu mă mai stresează şi nici nu mă mai neliniştește. Nu poate să-mi comande ce să fac. Habar n-are de noua mea viaţă.

— Cred că nu am înţeles bine. Lucrezi ca nu ştiu ce... *femeie de serviciu?*

— Aşa e. Sînt menajeră. Şi bănuiesc că vrei să mă întorc la avocatură? Ei bine, sînt fericită aici şi n-am de gînd să mă întorc. Gust sosul de sparanghel şi mai adaug nişte sare.

— Poate crezi că e amuzant să fii atît de impertinentă, mi-o taie ea. E viaţa ta, Samantha. Cariera ta. Cred că nu-ţi dai seama...

— Ba tu nu-ţi dai seama! Nici unul din voi nu înţelege nimic! Mă uit enervată la Guy, apoi dau focul mic de tot şi mă rezem de bufet. Mamă, am descoperit un nou mod de a trăi aici. Ziua muncesc şi cînd termin... gata. Sînt *liberă*. Nu mai e nevoie să-mi iau de lucru acasă. Nu mai e nevoie să-mi ţin BlackBerry-ul aproape, deschis 24 de ore din 24. Pot să mă duc la bar, pot să-mi fac planuri de vacanţă, pot să mă duc şi să stau în grădină o jumătate de oră cu picioarele în sus... şi *nu se întîmplă nimic*. Nu mai am presiunea aia permanentă asupra mea. Nu mai sînt stresată la culme. Şi îmi convine foarte tare.

Iau un pahar, îl umplu cu apă de la robinet şi iau o înghiţitură zdravănă, după care mă şterg la gură.

— Îmi pare rău, dar m-am schimbat. Mi-am făcut prieteni. Am cunoscut lumea de aici. Parcă ar fi cu toţii... din Familia Walton.

— *Familia Walton*? Pare nedumerită. Sînt şi copii?

— Nu! zic agasată. Nu înţelegi! Pur şi simplu... le pasă. Uite, de exemplu, acum cîteva săptămîni, au dat cea mai incredibilă petrecere în cinstea zilei mele de naştere.

Se lasă tăcerea. Mă întreb dac-am atins cumva un punct sensibil. Poate că se simte vinovată... poate că-nţelege...

— Ce ciudat, spune tăios. Ziua ta de naştere a fost acum două luni.

— Ştiu. Oftez. Uite ce e, mamă, m-am hotărît. Alarma cuptorului începe brusc să piuie şi iau mănuşa. Trebuie să închid acum.

— Samantha, n-am terminat ce aveam de spus! se răţoieşte furioasă. N-am încheiat conversaţia.

— Ba da, OK? Am terminat-o! Închid telefonul, îl trîntesc pe masă şi respir adînc, fără să-mi pot reprima un mic tremur. Mersi mult, Guy, zic imediat. Mai ai şi alte surprize la fel de plăcute?

— Samantha... întinde braţele în chip de scuze. Am tot încercat să iau legătura cu tine...

— N-am nevoie să ia nimeni „legătura cu mine". Îi întorc spatele. Iar acum am de lucru. Ăsta e serviciul meu.

Deschid cuptorul de jos, scot tava cu mini-tarte şi încep să le aşez pe farfurioare încălzite.

— Să te ajut şi eu, spune Guy, apropiindu-se.

— Nu poţi să mă *ajuţi*. Dau ochii peste cap.

— Ba sigur că pot. Spre uimirea mea, îşi scoate jacheta, îşi suflecă mînecile şi-şi pune un şorţ cu imprimeu cu cireşe. Zi-mi doar ce să fac.

Nu-mi pot reprima un mic chicotit. Se potriveşte în peisaj ca nuca-n perete.

— Bine. Îi întind o tavă. Poţi să m-ajuţi să duc aperitivele.

Pornim spre salon, cu tartele cu ciuperci şi chiflele. Cînd intrăm în încăperea tapetată cu mătase albă, pălăvrăgeala amuţeşte brusc şi paisprezece capete cu plete vopsite se întorc spre noi. Invitatele lui Trish sînt aşezate în jurul mesei, bînd şampanie, şi fiecare dintre ele e îmbrăcată într-un taior în altă nuanţă pastel. E ca şi cum am fi aterizat într-un catalog ce prezintă gama de culori Dulux.

— Iar ea e Samantha, spune Trish, ai cărei obraji sînt de un roz aprins. Toată lumea o cunoaşte pe Samantha, menajera noastră... şi, de asemenea, avocat de elită!

Spre stînjeneala mea, urmează un ropot de aplauze.

— Te-am văzut în ziare! spune o femeie în bej.

— Trebuie să vorbesc cu tine. O femeie în albastru se apleacă în faţă, privindu-mă stăruitor. Despre *partaj*.

O să mă fac că n-am auzit-o.

— El este Guy, care o să mă ajute astăzi, spun, începînd să servesc tartele cu ciuperci.

— Şi, de asemenea, partener la Carter Spink, adaugă Trish mîndră.

Toate invitatele schimbă între ele priviri impresionate. O femeie în vîrstă din capătul opus se întoarce către Trish, confuză.

— Tot personalul tău e format doar din avocaţi?

— Nu chiar, spune Trish degajată, luînd o gură mare de şampanie. Dar mă-nţelegeţi, atunci cînd ai o menajeră care a făcut Cambridge-ul, nu poţi să cobori ştacheta.

— Şi de unde-i iei? întreabă cu mare interes o femeie roşcată. Există o agenţie care se ocupă cu asta?

— Se numeşte Oxbridge Housekeepers, spune Guy, punîndu-i o tartă în faţă. Foarte pretenţioasă. Nu primeşte decît candidaţi care au fost şefi de promoţie.

— Dumnezeule mare! Roşcata rămîne cu gura căscată.

— Eu, pe de altă parte, am făcut Harvardul, continuă. Aşa că eu lucrez pentru Harvard Help.

Motto-ul nostru este: „Pentru că asta e menirea educației Ivy League". Nu-i așa, Samantha?

— *Taci*, îi șoptesc. Servește și taci.

În cele din urmă, invitatele sînt servite și ne retragem în bucătăria pustie.

— Foarte amuzant, zic, trîntind tava cu zgomot. Măi, măi, ce spiritual ești!

— Haide, Samantha, ce Dumnezeu. Chiar te aștepți să iau toate astea în serios? Iisuse. Își scoate șorțul și-l aruncă pe masă. Să servești niște tipe cu creier de găină. Să le lași să te ia de sus.

— Am o treabă de făcut, spun aspru, deschizînd cuptorul ca să văd ce face somonul. Așa că, dacă n-ai de gînd să mă ajuți...

— Dar nu e munca pe care trebuie s-o faci tu! explodează brusc. Samantha, e un *travesti* nenorocit. Ai mai multă minte decît toată lumea din camera aia și tu le servești pe ele? Le faci *reverențe*? Le faci curat în *baie*?

Pare atît de înverșunat că mă întorc pe călcîie, șocată. E roșu la față de furie și i-a dispărut orice urmă de ironie.

— Samantha, ești una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunosc. Glasul îi tremură de mînie. Ai cea mai strălucită minte juridică pe care a văzut-o cineva vreodată. Nu te pot lăsa să-ți irosești viața cu... iluzia asta de doi bani.

Mă uit la el furibundă.

— Nu e o iluzie de doi bani! Doar fiindcă nu-mi „folosesc educația", doar fiindcă nu sînt în nu știu ce birou, înseamnă că gata, îmi irosesc viața? *Sînt fericită*, Guy. Și mă bucur de viață așa cum n-am făcut-o niciodată. Îmi place să

gătesc. Îmi place să mă ocup de casă. Îmi place să culeg căpşuni din grădină...

— Trăieşti într-un univers paralel! strigă. Samantha, toate astea sînt ceva nou pentru tine! Sînt amuzante doar fiindcă nu le-ai mai făcut niciodată! Dar o să te plictiseşti de ele! Nu-ţi dai seama?

Simt o împunsătură de îndoială, pe care o ignor.

— Ba nu. Amestec hotărîtă în sparanghel. Îmi place la nebunie viaţa asta.

— Şi crezi c-o să-ţi placă la fel de mult şi după ce-o să faci curat în baie zece ani? Vino-ţi în fire. Se apropie de aragaz şi mă dau într-o parte. Am înţeles, aveai nevoie de o vacanţă. Aveai nevoie de o pauză. De acord. Dar acum trebuie să revii la realitate.

— Asta e pentru mine realitatea, îi strig. E mult mai reală decît viaţa mea de dinainte.

Guy clatină din cap.

— Anul trecut, am fost cu Charlotte în Toscana şi am învăţat să pictăm în acuarelă. Ne-a plăcut la nebunie. Uleiul de măsline... asfinţitul... totul. Mă priveşte stăruitor un moment, apoi se apleacă uşor în faţă. Dar asta nu înseamnă c-o să devin un nenorocit de acuarelist toscan.

— Nu e acelaşi lucru! Îmi feresc privirea. Guy, n-am de gînd să mă întorc la munca aia epuizantă. N-am de gînd să mă întorc la toată presiunea aia. Am muncit şapte zile pe săptămînă, timp de şapte ani nenorociţi...

— Exact! Exact! Şi tocmai în momentul în care primeşti recompensa, te retragi? Îşi cuprinde capul în mîini. Samantha, mi-e teamă că nu

înțelegi postura fericită în care te afli. Ți s-a oferit parteneriat egal. Ceea ce înseamnă că, practic, poți să ceri orice salariu dorești. Tu ai controlul!

— Poftim? Mă uit la el mirată. Ce vrei să spui?

Guy nu mai are forță să continue. Dă ochii peste cap, de parcă ar cere ajutorul Dumnezeului Avocaților.

— Îți dai seama, spune grijuliu, ce furtună ai stîrnit? Îți dai seama cît rău ai făcut imaginii firmei Carter Spink? A fost săptămîna cu cel mai nefast impact mediatic de la scandalul Storesons din anii optzeci.

— N-am vrut să se întîmple nimic din toate astea, spun, defensiv. N-am cerut eu presei să apară la ușa mea...

— Știu. Dar a apărut. Și reputația firmei Carter Spink a fost terfelită în ultimul hal. Cei de la Departamentul de Resurse Umane sînt disperați. După toate programele lor axate pe socializare și bunăstare generală, după toate workshop-urile de recrutare de absolvenți strălucitori, tu spui lumii că preferi să speli wc-urile. Pufnește brusc în rîs. Dacă nici asta nu-i publicitate negativă...

— Păi, chiar așa și e, zic, înălțînd capul. E adevărat.

— Nu fi chiar atît de parșivă! Guy lovește cu pumnul în masă, exasperat. Îi ai la degetul mic! Vor ca lumea să te vadă întorcîndu-te în biroul ăla. O să-ți dea oricît le ceri! Ai fi nebună să nu le accepți oferta!

— Nu mă interesează banii, răspund. Am destui bani...

— Nu înţelegi! Samantha, dacă te întorci, poţi să cîştigi suficient ca să ieşi la pensie peste zece ani. O să fii aranjată pe viaţă! Atunci da, poţi să te duci să culegi căpşuni sau să mături podelele sau orice alte idioţenii vrei să faci.

Deschid gura automat ca să-i răspund, dar simt că mi-a secat definitiv izvorul cuvintelor. Nu-mi mai pot urmări gîndurile, care-mi dansează prin cap.

— Ţi-ai cîştigat statutul de parteneră, spune Guy, mai potolit. L-ai cîştigat, Samantha. Foloseşte-l.

*

Guy nu mai spune nimic despre subiectul ăsta. Întotdeauna a ştiut exact cînd să-şi încheie pledoaria; trebuia să se facă avocat pledant. Mă ajută să servesc somonul, după care mă îmbrăţişează şi-mi spune să-l sun după ce mă gîndesc. Pe urmă pleacă şi rămîn singură în bucătărie, asaltată de gînduri.

Am fost atît de convinsă că fac bine. Am fost atît de sigură pe mine. Dar acum...

Îi aud iar în minte argumentele. Şi fiecare dintre ele atinge o notă care sună adevărat. Poate că mi s-a pus un abur pe ochi. Poate că e vorba de faptul că toate astea sînt o noutate. Poate că după cîţiva ani de viaţă simplă n-am să mai fiu aşa mulţumită. Am să fiu frustrată şi plină de amărăciune. Mă văd dînd cu mopul, cu o bentiţă de nailon legată în jurul capului, băgîndu-mă în sufletul oamenilor la modul cel mai penibil: „Pe vremuri am fost avocat în drept corporatist, v-am zis?".

Îmi merge mintea. Am mulți ani în față.

Și are dreptate. Am muncit pentru statutul de partener. L-am cîștigat.

Îmi îngrop capul în mîini, cu coatele pe masă, ascultîndu-mi bătăile inimii, care sună ca o întrebare: *Ce să fac? Ce să fac?*

Și tot acest timp mă simt împinsă, fără voia mea, către un singur răspuns. Cel rațional. Singurul răspuns care are sens.

Știu care este acesta. Doar că încă nu știu dacă sînt pregătită să-l accept.

Mă gîndesc intens pînă la ora șase. Masa s-a terminat și am spălat vasele. Invitatele lui Trish s-au plimbat prin grădină, au băut ceai și s-au evaporat. Cînd ies afară în seara blîndă și frumos mirositoare, Nathaniel și Trish stau în picioare lîngă helești, iar el are alături un container de plastic.

Pe măsură ce mă apropii de el, mi se strînge tot mai tare stomacul.

— E un Kumonryu, tocmai spune Nathaniel scoțînd ceva din container cu o plasă mare verde. Vreți să-l vedeți? Cînd mă apropii și mai mult, văd un pește enorm, cu model, care se zbate disperat în plasă. I-l întinde lui Trish și ea se trage înapoi, cu un țipăt.

— Ia-l de aici! Pune-l înapoi în helești!

— V-a costat două sute de lire, spune Nathaniel ridicînd din umeri. M-am gîndit că poate vreți să-l salutați. Îmi aruncă o privire amuzată peste umărul lui Trish și reușesc cumva să-i zîmbesc și eu.

— Pune-i pe toți înapoi. Trish se cutremură. O să vin să-i văd cînd înoată liniștiți.

Se întoarce pe călcîie și pornește înapoi spre casă.

— Ești bine? Nathaniel ridică privirea spre mine. Cum a fost marele dineu de binefacere?

— Reușit.

— Ai auzit vestea? Pescuiește alt pește cu plasa și-l aruncă în heleșteu. Eamonn tocmai s-a logodit! Și săptămîna viitoare dă o petrecere la bar!

— E... super.

Mi s-a uscat gura. Haide. Spune-i.

— Știi, ar trebui să ne facem și noi un heleșteu cu crapi koi la seră, spune Nathaniel, aruncînd restul de pești în apă. Știi ce rată de profit ai de pe urma...

— Nathaniel, plec. Închid ochii, încercînd să ignor junghiul dureros din suflet. Mă întorc la Londra.

O clipă nu face nici cea mai mică mișcare. Apoi, fără grabă, se întoarce spre mine cu plasa în mînă și chipul lipsit de orice expresie.

— A, zice.

— Mă întorc la vechea mea slujbă de avocată. Îmi tremură ușor vocea. Azi a trecut pe la mine Guy, un coleg de la firmă, și m-a convins – mi-a arătat clar cum stau lucrurile. M-a făcut să-mi dau seama... Mă opresc și dau din mînă neajutorată.

— Să-ți dai seama că ce? spune Nathaniel, ușor încruntat.

Nu a zîmbit deloc. N-a zis „E o idee foarte bună, tocmai asta voiam să-ți sugerez și eu". De ce nu vrea să-mi ușureze povara?

— Nu pot să fiu menajeră toată viața! Glasul îmi răsună mai defensiv decît aș fi vrut. Sînt o avocată cu experiență! Am creier!

— Știu că ai creier. Acum pare *el* defensiv. O, Doamne. Nu mă descurc prea bine.

— Mi-am cîștigat statutul de partener. Partenariat egal la Carter Spink. Mă uit la el, încercînd să-i transmit ce înseamnă exact asta. E cel mai prestigios... mai profitabil... mai incredibil... În cîțiva ani, pot cîștiga suficient cît să ies la pensie!

Nathaniel nu pare prea impresionat. Se mulțumește doar să se uite fix la mine.

— Cu ce preț?

— Ce vrei să spui? Îi evit privirea.

— Vreau să spun că atunci cînd ai apărut aici, erai în pragul unei depresii nervoase. Erai ca un iepure speriat. Albă ca hîrtia. Țeapănă ca o scîndură. Arătai ca și cum nu văzuseși niciodată soarele, ca și cum nu te bucuraseși niciodată de nimic...

— Exagerezi.

— Ba nu. Tu chiar nu vezi cît de mult te-ai schimbat? Nu mai tresari din orice. Nu mai ești încordată la culme. Îmi ridică brațul și-l lasă să cadă. Brațul ăsta ar fi rămas rigid!

— OK, bine, m-am destins un pic! Îmi agit mîinile în aer. Știu că m-am schimbat. M-am calmat și am învățat să gătesc și să torn bere de la draft... și m-am simțit de milioane. Dar a fost un fel de vacanță. Nu poate dura la nesfîrșit.

Nathaniel clatină din cap disperat.

— Deci, după toate astea, o să te întorci pur și simplu înapoi, o să iei din nou hățurile și-o să te prefaci că nu s-a întîmplat nimic?

— De data asta o să fie altfel! O să am eu grijă să fie altfel. O să am grijă să păstrez un echilibru.

— Pe cine crezi că păcălești? Nathaniel mă apucă de umeri. Samantha, o să fie același stres, același stil de viață...

Mă enervez brusc cînd văd că nu mă înțelege, că nu mă sprijină.

— Măcar eu *am încercat* și altceva! Odată ce am început, nu mă mai pot opri. Măcar eu am plecat în lume și am încercat o vreme și altceva!

— Ce vrei să spui cu asta? Îl simt slăbind strînsoarea, sub imperiul șocului.

— *Tu* ce ai încercat, Nathaniel? Asta vreau să spun. Știu că par isterică și agresivă, dar nu mă pot opri. Ești atît de rigid! Trăiești în același sat în care te-ai născut, te ocupi de afacerea familiei, cumperi o seră în apropiere... practic, încă te mai ții de poalele mamei tale. Așa că, înainte să-mi ții mie predici despre cum să-mi trăiesc viața, încearcă să ți-o trăiești pe-a ta, OK?

Tac, gîfîind, și văd că Nathaniel arată ca și cum i-aș fi tras o palmă.

Instantaneu îmi vine să-mi mușc limba.

— N-am... vrut... murmur.

Fac cîțiva pași și simt că mai am puțin și-mi dau lacrimile. Nu așa trebuia să se întîmple. Nathaniel trebuia să mă sprijine, să mă îmbrățișeze și să-mi spună că am luat decizia înțeleaptă. În loc de asta însă, iată-ne depărtîndu-ne unul de altul, fără măcar să ne privim.

— M-am gîndit să-mi întind aripile. Nathaniel începe brusc să vorbească, pe un ton sever. E o seră în Cornwall pe care mi-o doresc din suflet. Are un teren extraordinar, afacerea e foarte bună... dar n-am fost s-o văd. Am preferat să nu mă aflu la șase ore de mers cu mașina de tine.

Ridică din umeri. Bănuiesc că ai dreptate. A fost o dovadă de prostie din partea mea.

Nu ştiu ce să-i răspund. O vreme rămînem aşa în tăcere şi nu se aude decît uguitul porumbeilor din capătul grădinii. E cea mai spectaculoasă seară de pînă acum, îmi dau seama brusc. Soarele asfinţitului se strecoară pieziş printre frunzele salciei şi iarba miroase înnebunitor sub picioarele mele.

— Nathaniel... trebuie să mă întorc. Nu reuşesc să-mi stăpînesc tremurul vocii. Nu am de ales. Dar asta nu înseamnă că nu putem fi împreună. Noi doi. Putem foarte bine să avem o relaţie. Vom avea vacanţele... weekendurile... O să mă întorc la petrecerea lui Eamonn... Nici n-o să ştii că am plecat!

O clipă nu zice nimic, se joacă doar cu mînerul găleţii. Cînd ridică privirea în cele din urmă, expresia lui îmi face inima să se strîngă.

— Ba da, spune cu un glas stins. O să ştiu.

Douăzeci și cinci

Știrea e pe prima pagină a ziarului *Daily Mail.* Sînt o ditamai vedeta. *SAMANTHA ALEGE LEGEA ÎN DETRIMENTUL WC-ULUI.* Cînd intru în bucătărie a doua zi dimineață, Trish soarbe din priviri un ziar, în vreme de Eddie citește alt exemplar al aceluiași ziar.

— Au publicat interviul lui Trish! mă anunță. Uite!

— „Întotdeauna am știut că Samantha e cu un cap peste menajerele obișnuite, spune Trish Geiger, treizeci și șapte de ani", citește Trish mîndră. „Am discutat adesea filozofie și etică împreună, în timp ce dădea cu aspiratorul".

Ridică privirea și se schimbă la față.

— Samantha, te simți bine? Arăți foarte rău.

— N-am dormit prea bine, recunosc, și pun ceainicul pe foc.

Am petrecut noaptea la Nathaniel. N-am mai vorbit deloc despre plecarea mea. Dar la ora trei dimineața, cînd m-am uitat la el, am văzut că nu doarme nici el și stă cu ochii în tavan.

— Ai nevoie de energie! spune Trish, tulburată. Azi e o zi mare pentru tine! Trebuie să arăți cît se poate de bine!

— O să arăt. Încerc să zîmbesc. Am nevoie doar de o cană de cafea.

O să fie o zi foarte încărcată. Departamentul de PR de la Carter Spink a intrat în funcțiune în momentul în care le-am comunicat decizia mea și au transformat întoarcerea mea într-un mare eveniment mediatic. La prînz o să fie o mare conferință de presă în fața reședinței familiei Geiger, la care voi declara cît de încîntată sînt că mă întorc la Carter Spink. Mai mulți parteneri ai firmei îmi vor strînge mîna pentru fotografi și voi da cîteva scurte interviuri. După care ne vom înapoia cu toții la Londra cu trenul.

— Deci, spune Eddie în timp ce pun cafea în cafetieră. Gata bagajul?

— Aproape. Și doamnă Geiger... poftim. Îi întind lui Trish uniforma albastră împăturită pe care am adus-o la subraț. E spălată și călcată. Gata pentru următoarea menajeră.

Trish ia uniforma și o copleșește brusc tristețea.

— Sigur că da, spune, cu glas tremurător. Îți mulțumesc, Samantha. Își șterge ochii cu un șervețel.

— Gata, gata spune Eddie, bătînd-o ușor pe spate. Dar și el are ochii umezi. O, Doamne, acum îmi vine și mie să plîng.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru tot, le spun printre suspine. Și îmi pare rău că vă las așa, fără preaviz.

— Știm că ai luat decizia corectă. Nu e vorba de asta. Trish se șterge iar la ochi.

— Sîntem foarte mîndri de tine, intervine și Eddie posomorît.

— În fine! Trish face eforturi să-şi revină şi ia o gură de cafea. Am hotărît să ţin o cuvîntare la conferinţa de presă. Sînt sigură că presa se aşteaptă să iau cuvîntul.

— Categoric, zic, uşor bulversată. E o idee bună.

— La urma urmei, acum am devenit personalităţi mediatice...

— Personalităţi mediatice? o întrerupe Eddie nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu sîntem personalităţi mediatice!

— Ba sigur că sîntem! Eu apar în *Daily Mail!* Se înroşeşte uşor la faţă. Ăsta ar putea fi doar începutul pentru noi, Eddie. Dacă am angaja agentul de presă potrivit, am putea ajunge la Reality TV! Sau... am putea face reclamă la Campari!

— La Campari? exclamă Eddie. Trish, tu nu bei Campari!

— Dar aş putea să beau! spune Trish agasată exact în clipa în care sună soneria. Sau ar putea să folosească apă colorată...

Mă îndrept zîmbind spre hol, strîngîndu-mi mai bine capotul în jurul trupului. Poate e Nathaniel şi a venit să-mi ureze baftă.

Însă, în momentul în care deschid uşa, văd în prag întreaga echipă de PR de la Carter Spink, în costume identice cu pantalon.

— Samantha. Hilary Grant, directoarea de PR, mă măsoară din priviri. Gata?

La ora douăsprezece, sînt îmbrăcată cu un costum negru, dres negru, cea mai bătoasă cămaşă albă pe care am văzut-o vreodată şi sînt încălţată cu pantofi negri cu toc. Am fost machiată

profesionist și părul mi-a fost strîns bine la spate într-un coc.

Hilary este cea care a adus hainele, coafeza și specialista în machiaj. Acum ne aflăm în salon și ea mă învață ce să spun presei. Pentru a mia oară.

— Care este cel mai important lucru pe care trebuie să-l ții minte? mă întreabă. Mai presus de orice altceva?

— Să nu pomenesc cuvîntul wc, spun la capătul puterilor. Îți promit că n-o să-l rostesc.

— Și dacă te întreabă despre rețete? Se răsucește pe călcîie din locul în care se află în plimbarea ei nervoasă prin cameră.

— Le răspund: Sînt avocată. Unica rețetă pe care o cunosc este rețeta succesului. Nu știu cum, reușesc să rostesc cuvintele fără să mă strîmb.

Uitasem cît de în serios iau totul cei de la departamentul de PR. Dar bănuiesc că asta e meseria lor. Și bănuiesc și că toată povestea asta a fost un relativ coșmar pentru ei. Hilary s-a purtat foarte drăguț cu mine de cînd a ajuns aici, dar ceva îmi spune că pe biroul ei se află o păpușă de ceară plină de piuneze.

— Dorim doar să ne asigurăm că nu faci vreo afirmație *nefericită*. Îmi zîmbește cam dur.

— N-o să fac. O să mă țin de scenariu.

— Și după aceea, echipa de la *News Team* te va însoți la Londra. Își consultă BlackBerry-ul. Le-am oferit acces neîngrădit pe tot parcursul zilei. E-n regulă?

— Păi... da. Presupun.

Nu-mi vine să cred ce proporții a căpătat toată chestia asta. O emisiune de știri chiar are

de gînd să facă un documentar tip camera ascunsă despre revenirea mea la Carter Spink. Oare chiar nu se întîmplă nimic altceva în lume?

— Nu te uita în aparat. Hilary continuă agitată să-mi dea instrucţiuni. Trebuie să fii bine dispusă şi optimistă. Poţi vorbi despre oportunităţile profesionale pe care ţi le-a oferit Carter Spink şi despre cît de nerăbdătoare eşti să te întorci. Să *nu* aduci vorba despre salariul tău...

Uşa se deschide şi aud glasul Melissei venind din hol.

— Deci pot să te sun la birou ca să vorbim despre planurile mele legate de carieră? Sau pot să te invit să bem ceva?

— Categoric. Ăă... e o idee foarte bună. Guy îşi face apariţia în cameră şi închide repede uşa înainte ca Melissa să apuce să intre. Cine naiba mai e şi *asta*?

— Melissa. Dau ochii peste cap. Nu mă întreba.

— Zice că e protejata ta. Că tu ai fi învăţat-o tot ce ştie. Guy zîmbeşte amuzat. E vorba de drept corporatist sau de plăcintă de ovăz?

— Ha ha, spun politicoasă.

— Hilary, se pare că e o problemă afară. Guy se întoarce către ea. Un tip de la televiziune face scandal.

— Of, la naiba. Hilary se uită la mine. Pot să lipsesc o clipă, Samantha?

— Nici o problemă! Încerc să nu par prea nerăbdătoare. O să mă descurc!

În clipa în care iese pe uşă, oftez uşurată.

— Deci, Guy ridică din sprînceană. Cum te simţi? Emoţionată?

— Da! zîmbesc.

De fapt, mă simt cam suprarealist îmbrăcată ca odinioară în costum negru și înconjurată de cei de la Carter Spink. Nu i-am mai văzut de nu știu cîte ore pe Trish și pe Eddie. Carter Spink a pus stăpînire totală pe casă.

— Ai luat decizia cea mai bună, să știi, spune Guy.

— Știu. Îndepărtez o scamă de pe fustă.

— Arăți senzațional. O să-i dai pe spate. Se așază pe brațul unei canapele din fața mea și oftează. Iisuse, mi-a fost dor de tine, Samantha. N-a fost la fel fără tine.

Îl privesc cîteva momente. Oare chiar nu remarcă ironia situației? Sau a avut grijă Harvardul să-l desensibilizeze?

— Deci acum ești din nou cel mai bun prieten al meu. Nu-mi pot reprima reproșul din voce. Ce amuzant.

Guy se uită nedumerit la mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Haide, Guy. Aproape că-mi vine să rîd. Cînd am fost la ananghie, te-ai făcut că nici nu mă cunoști. Și acum sîntem iar amici la cataramă?

— Ești nedreaptă, spune Guy cu însuflețire. Am făcut tot ce-am putut pentru tine, Samantha. M-am zbătut pentru tine atunci, la ședință. Arnold a fost cel care s-a opus reprimirii tale. În momentul ăla habar n-aveam că...

— Și cu toate astea n-ai vrut să mă găzduiești, așa-i? Schițez un zîmbet. Prietenia noastră nu ajungea chiar atît de departe.

Guy pare sincer bulversat. Își dă părul pe spate cu ambele mîini.

— Mă simt groaznic pentru chestia aia, spune. Dar nu a fost vina mea. Ci a lui Charlotte. Am fost foarte furios pe ea...

— Da, da.

— Am fost!

— Da, ai fost, zic sarcastică. Aşa că bănuiesc că v-aţi certat la cuţite din cauza asta şi v-aţi despărţit.

— Da, spune Guy.

Rămîn fără aer.

— *Da?* zic în cele din urmă, cu un nod în gît.

— Ne-am despărţit. Ridică din umeri. Nu ştiai?

— Nu! Habar n-am avut! Îmi pare rău. Chiar n-am... Tac, bulversată. Deci n-a fost... din cauza mea?

Guy nu răspunde. Ochii căprui îi devin şi mai pătrunzători. În adîncul sufletului, simt o uşoară nelinişte.

— Samantha, spune, fără să-şi ia ochii de la mine. Întotdeauna... am simţit... Îşi bagă mîinile în buzunare. Întotdeauna am simţit că... am ratat şansa de a fi împreună.

Nu, nu. Nu se poate întîmpla una ca asta.

Am ratat şansa de a fi împreună?

Acum s-a găsit să spună asta?

— Întotdeauna te-am admirat. Întotdeauna am simţit că e ceva între noi. Şovăie. Şi m-am întrebat dacă şi tu simţi... la fel.

E ireal. De cîte milioane de ori mi l-am imaginat pe Guy spunîndu-mi asta? De cîte ori nu mi-am închipuit cum o să mă privească intens, cu ochii ăia întunecaţi şi lichizi? Însă acum, cînd o face în sfîrşit, e prea tîrziu. Nu sună deloc cum trebuie.

— Samantha?

Deodată, îmi dau seama că mă uit la el ca la un zombi.

— A. Da. Încerc să-mi vin în fire. Păi... da. Poate că şi eu am simţit la fel. Mă joc cu fusta. Dar chestia e că... am întîlnit pe cineva. Aici.

— Pe grădinar, spune Guy fără să clipească.

— Da! Ridic ochii mirată. De unde...

— Nişte ziarişti vorbeau despre asta afară.

— A. Mă rog, e adevărat. Îl cheamă Nathaniel. Simt că mă înroşesc. E... un tip foarte drăguţ.

Guy se încruntă de parcă nu înţelege ce vreau să spun de fapt.

— Dar e doar o idilă de vacanţă.

— Nu e deloc o idilă de vacanţă! zic, luată prin surprindere. E o *relaţie*. Şi ţinem foarte mult unul la altul.

— Se mută cu tine la Londra?

— Păi... nu. Nu-i place la Londra. Dar o să ne descurcăm noi cumva.

Guy mă priveşte sceptic preţ de o clipă, după care dă capul pe spate şi începe să rîdă cu poftă.

— Îţi faci iluzii degeaba. Trăieşti într-o lume care nu există.

— Ce vrei să spui? zic, iritată. O să ne descurcăm noi cumva. Dacă amîndoi ne-o dorim suficient de mult...

— Nu sînt sigur că ai înţeles bine care e situaţia. Guy clatină din cap. Samantha, tu *părăseşti* acest loc. Şi te întorci la Londra, înapoi la realitate, înapoi la muncă. Crede-mă, n-ai să reuşeşti în veci să menţii flacăra unui flirt de vacanţă.

— Nu a fost un flirt de vacanţă! ţip furioasă, tocmai cînd se deschide uşa. Hilary se uită de la Guy la mine cu ochi ageri şi suspicioşi.

— S-a întîmplat ceva?

— Nimic, zic, întorcîndu-i spatele lui Guy. Absolut nimic.

— Bine! Bate cu degetul în cadranul ceasului de la mînă. Fiindcă e aproape timpul!

Pare că întreaga planetă a descins în casa familiei Geiger. Cînd mă aventurez să ies pe uşa de la intrare împreună cu Hilary şi doi PR manageri, pe alee se află sute de persoane. Un şir de aparate de filmat se opresc imediat asupra mea, în spatele lor e o mulţime de reporteri şi fotografi, şi locul e împînzit de asistenţi de PR de la Carter Spink, care sînt cu ochii în patru şi împart cafele de la un stand apărut ca din pămînt. La poartă zăresc un grup de cunoscuţi de la bar care se uită curioşi şi le arunc o privire îngrozită.

— Mai durează doar cîteva minute şi începem, spune Hilary ascultînd la mobil. Îi aşteptăm doar pe cei de la *Daily Telegraph*.

Îi văd pe David Elldridge şi Greg Parker stînd în picioare lîngă aparatul de cappuccino, tastînd pe BlackBerry-uri. Departamentul de PR a ţinut să fie prezenţi cît mai mulţi dintre parteneri pentru fotografia de împăcare, dar nici unul dintre ceilalţi n-a putut să vină. Sinceră să fiu, am fost norocoşi c-avem măcar atîţia. În timp ce-i privesc, spre mirarea mea, o văd pe Melissa apropiindu-se de ei îmbrăcată într-un taior bej, elegant şi ţinînd în mînă... ce e ăla, un CV?

— Bună ziua! o aud începînd. Sînt foarte bună prietenă cu Samantha Sweeting şi Guy Ashby. Şi amîndoi mi-au recomandat să aplic pentru angajare la Carter Spink.

Nu mă pot abţine să nu zîmbesc. Are un megatupeu fata asta.

— Samantha. Ridic ochii şi-l văd pe Nathaniel apropiindu-se pe pietrişul aleii. E puţin cam mohorît la faţă şi are privirea încordată. Cum merge?

— Păi... bine. Mă uit la el preţ de cîteva secunde. Ştii cum e. Destul de aiurea.

Îi simt mîna strîngînd-o pe-a mea şi-mi strecor degetele printre ale lui, cît pot de strîns.

Guy se înşeală. O să meargă. O să dureze. O să reuşim sigur.

Îi simt degetul mare atingîndu-l pe-al meu, aşa cum a făcut în prima seară petrecută împreună. Ca un fel de limbaj numai al nostru; ca şi cum am comunica la nivel epidermic.

— Nu mă prezinţi, Samantha? spune Guy apropiindu-se cu o vioiciune forţată.

— El e Guy, spun fără prea mare tragere de inimă. Colegul meu de la Carter Spink. Guy... Nathaniel.

— Încîntat de cunoştinţă! Guy întinde mîna şi Nathaniel e obligat să-mi dea drumul ca să o strîngă pe a lui. Îţi mulţumesc c-ai avut atîta grijă de Samantha noastră.

Oare chiar trebuie să-şi ia aerul ăsta atît de *superior*? Şi ce-i cu „noastră" ăsta?

— A fost plăcerea mea, îi răspunde Nathaniel ursuz.

— Deci tu te ocupi de grădină. Guy se uită în jur. Foarte drăguţ. Bravo!

Îl văd pe Nathaniel strîngînd instinctiv pumnul.

Te rog, nu-i da una, mă rog în gînd cu putere. *Nu*-i da una...

Spre uşurarea mea, o văd pe Iris intrînd pe poartă şi uitîndu-se curioasă la ziarişti.

— Uite! îi zic repede lui Nathaniel. Mama ta.

O salut pe Iris cu o fluturare a mîinii. E îmbrăcată în pantaloni de doc trei sferturi, are espadrile şi cozile împletite prinse în creştet. Cînd ajunge lîngă mine se mulţumeşte să-mi măsoare cîteva clipe din priviri cocul de la spate, costumul negru, pantofii cu toc.

— Dumnezeule, spune într-un final.

— Ştiu. Rîd stingherită. Arăt un pic altfel.

— Deci, Samantha. Privirea îi poposeşte blîndă asupră-mi. Ţi-ai găsit drumul.

— Da. Înghit în sec. Da, mi l-am găsit. Ăsta e drumul cel mai bun pentru mine, Iris. Sînt avocată. Întotdeauna am fost. E o mare şansă. Aş fi... nebună să nu profit de ea.

Iris aprobă din cap, dar fără prea mare entuziasm.

— Mi-a spus Nathaniel. Sînt sigură că ai luat decizia cea mai corectă. Tace. Păi... la revedere atunci, puişor. Şi noroc. O să ne fie dor de tine.

Cînd mă aplec ca s-o strîng în braţe, simt deodată lacrimile împînzindu-mi ochii.

— Iris... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi şoptesc. Pentru tot ce ai făcut.

— Tu ai făcut totul singură. Mă strînge cu putere. Sînt foarte mîndră de tine.

— Şi să ştii că nu e ultima oară cînd ne mai vedem. Îmi şterg ochii cu un şerveţel, rugîndu-mă să nu mi se fi scurs machiajul. O să mă-ntorc mai repede decît crezi. O să vin în vizită în cîte weekenduri am să pot...

— Lasă-mă pe mine. Îmi ia şerveţelul şi mă şterge la ochi.

— Mersi. Îi surîd chinuit. Machiajul ăsta trebuia să ţină toată ziua.

— Samantha? mă strigă Hilary de la standul cu răcoritoare, unde se întreține cu David Elldridge și Greg Parker. Poți să vii puțin?

— Imediat! strig la rîndul meu.

— Samantha, înainte să pleci... Iris îmi ia ambele mîini și citesc pe fața ei că se străduiește să-și ascundă îngrijorarea. Scumpa mea, sînt sigură că faci ce e mai bine pentru tine. Dar să nu uiți, tinerețea o ai doar o dată în viață. Se uită la mîna mea, netedă pe lîngă a ei. Anii ăștia minunați nu-i ai decît o dată.

— O să țin minte. Îmi mușc buzele. Promit.

— Bine. Mă bate ușor pe mînă. Acum hai, du-te.

Pornesc spre standul cu răcoritoare împreună cu Nathaniel care mă ține de mînă, cu degetele strîns împletite. Peste cîteva ore va trebui să ne luăm rămas bun.

Nu. Nu mă pot gîndi la asta.

Hilary pare ușor stresată cînd ajung lîngă ea.

— Ai declarația? zice. Te simți pregătită?

— Sînt gata. Scot foaia de hîrtie împăturită. Hilary, el e Nathaniel.

Privirea lui Hilary îl măsoară fără prea mare interes.

— Bună, zice. Așa, Samantha, hai să mai recapitulăm o dată. Citești declarația, apoi răspunzi la întrebări, după care urmează fotografiile. Începem cam în trei minute. Echipa a început deja să distribuie dosarele de presă. Deodată, se uită mai atent la mine. Ce s-a întîmplat cu machiajul tău?

— Îhm... Tocmai mi-am luat la revedere de la cineva, spun pe un ton de scuză. Nu e chiar așa de rău, nu?

— Va trebui să-l refacem. O spune pe un ton tăios, supărat. E tot ce-mi lipsea acum. Se îndepărtează ofuscată şi-şi strigă una dintre asistente.

Încă trei minute. Trei minute pînă cînd vechea mea viaţă va reîncepe.

— Deci... o să mă întorc pentru petrecerea lui Eamonn, spun, încă ţinîndu-l de mînă pe Nathaniel. Mai sînt doar cîteva zile. O să iau trenul vineri seară şi-o să ne petrecem weekendul...

— Nu weekendul viitor, intervine Guy, presărînd nişte ciocolată rasă peste cappuccino-ul din pahar. Ridică privirea. O să fii la Hong Kong.

— Poftim? zic cu un aer tîmp.

— Cei de la Samatron sînt încîntaţi că te-ai întors şi au cerut să vii şi tu la fuziunea asta. Mîine plecăm la Hong Kong. Nu ţi-a spus nimeni?

— Nu, zic, holbîndu-mă şocată la el. Nimeni n-a pomenit măcar de asta.

Guy ridică din umeri.

— Credeam că ştii. Cinci zile la Hong Kong, apoi înapoi la Singapore. Tu şi cu mine avem sarcina de a atrage noi clienţi. Ia o gură de cafea.

— Trebuie să începi să pui umărul, Samantha Sweeting, partener egal. Nu te poţi culca pe-o ureche.

Nici măcar n-am *început* serviciul şi deja îmi spun să nu mă culc pe-o ureche?

— Şi cînd ne întoarcem?

Guy ridică din umeri.

— Peste cîteva săptămîni?

— Samantha! spune Elldridge, îndreptîndu-se spre mine. Ţi-a spus cumva Guy că vrem

să vii cu noi la vînătoare la sfîrşitul lui septembrie? În nordul Scoţiei, o să ne distrăm.

— Aha. Îhm, da, sună foarte bine. Îmi frec nasul. Singura problemă e că încerc să-mi păstrez cîteva weekenduri libere... să păstrez un echilibru cu viaţa privată...

Elldridge pare uluit.

— Ai *avut* vacanţă, Samantha, acuma gata, spune vesel. Acuma e timpul să te întorci la muncă. Şi trebuie să vorbesc cu tine despre New York. Mă bate uşor pe umăr, apoi se întoarce spre barmaniţă. Alt espresso, te rog.

— Realist vorbind, aş zice că n-o să ai nici un weekend liber pînă la Crăciun, intervine Guy. Ca să nu zici că nu ţi-am zis. Ridică sugestiv din sprînceană şi se îndepărtează pentru a vorbi ceva cu Hilary.

Se lasă liniştea. Nu ştiu ce să zic. Toate se mişcă prea accelerat. Credeam că de data asta o să fie altfel. Credeam c-am să pot avea mai mult control.

— Pînă la Crăciun, repetă Nathaniel în cele din urmă, ca lovit de bombe.

— Nu, zic imediat. Exagerează. N-o să fie chiar aşa de rău. Am să aranjez eu lucrurile. Îmi masez fruntea. Uite ce e, Nathaniel... O să mă întorc înainte de Crăciun, îţi promit. Cu orice preţ.

Chipul îi e străbătut instantaneu de un licăr ciudat.

— N-o transforma într-o datorie.

— *Datorie?* Mă uit la el nedumerită. Nu asta am vrut să spun. Ştii bine că nu asta am vrut să spun.

— Două minute! Hilary se apropie agitată, însoțită de specialista în machiaj, însă o ignor.

— Nathaniel...

— Samantha! mi-o taie nervoasă Hilary, încercînd să mă ia de acolo. Chiar nu ai timp pentru așa ceva!

— Ar trebui să te duci. Nathaniel îmi face semn din cap. Ai treabă.

E îngrozitor. Parcă totul se dezintegrează între noi. Trebuie să fac ceva. Să comunic cu el.

— Nathaniel, spune-mi doar un lucru. Îmi tremură glasul. Spune-mi, înainte să plec. În ziua aia la fermă... ce mi-ai zis?

Nathaniel mă privește lung, apoi ceva în ochii lui se închide.

— A fost lung, plicticos și prost exprimat.

Își ferește privirea, ridicînd vag din umeri.

— Te rog *fă ceva* cu fardul ăsta! zice Hilary. Ești, te rog, drăguț să te dai un pic? îl ia la rost pe Nathaniel.

— Mă dau imediat, nu vreau să te încurc. Nathaniel îmi dă drumul la mînă și se retrage înainte să apuc să zic ceva.

— Dar nu mă-ncurci! strig după el, dar nu sînt sigură că m-a auzit.

*

În timp ce machioza începe să-și facă treaba, mintea mi se învîrte atît de tare că simt că mai am puțin și leșin. Deodată, toată siguranța mea a dispărut.

Oare fac ceea ce trebuie?

O, Doamne. *Oare fac ceea ce trebuie?*

— Închide, te rog. Machioza îmi dă cu fard pe pleoape. Acum deschide...

Deschid ochii şi-i văd pe Nathaniel şi pe Guy unul lîngă celălalt, ceva mai departe. Guy vorbeşte şi Nathaniel îl ascultă, cu chipul încordat. Mă cuprinde brusc o uşoară nelinişte. Ce-i spune Guy?

— Mai închide o dată, spune machioza. Închid ochii, deşi n-am chef, şi simt că-mi dă cu şi mai mult fard. Pentru numele lui Dumnezeu. Mai are mult? Are vreo importanţă cum arăt?

În cele din urmă, ridică pensula.

— Deschide.

Deschid ochii şi-l văd pe Guy în acelaşi loc, la cîţiva metri de mine. Însă Nathaniel nu se vede nicăieri. Unde s-o fi dus?

— Lipeşte-ţi buzele... îmi cere machioza, scoţînd o pensulă de buze.

Nu pot să vorbesc. Nu pot să mă mişc. Privirea îmi rătăceşte speriată peste mulţimea de pe alee, în căutarea lui Nathaniel. *Am nevoie* de el. Simt nevoia să vorbesc cu el înainte să înceapă conferinţa asta de presă.

Am o singură viaţă. Oare asta e ceea ce vreau să fac cu ea? M-am gîndit suficient de bine?

— Gata pentru clipa cea mare? Ai declaraţia? Hilary e iar călare pe mine, cu parfumul reîmprospătat. E mult mai bine! Bărbia sus! Îmi ridică bărbia atît de violent încît tresar. Mai ai vreo întrebare de ultim moment?

— Îhm... da, spun disperată. Mă întrebam... am putea s-o mai amînăm un pic? Doar cîteva minute.

Hilary încremeneşte.

— Poftim? spune în cele din urmă. Am sentimentul oribil că o să facă implozie.

— Mă simt uşor... confuză. Înghit în sec. Nu ştiu dacă am luat hotărîrea corectă. Am nevoie de mai mult timp de gîndire... În clipa în care îi zăresc expresia, amuţesc.

Vine la mine şi aproape că-şi lipeşte faţa de a mea. Zîmbeşte încă, dar are ochii ieşiţi din orbite şi nările îi freamătă, albite de furie. Mă trag un pas înapoi, făcîndu-mă mică, dar mă apucă atît de strîns de umeri că îi simt unghiile intrîndu-mi în carne.

— Samantha, şuieră. O să te duci şi o să-ţi citeşti declaraţia şi o să spui că firma Carter Spink este cea mai bună firmă de avocatură din lume. Pentru că, dacă nu te duci... am să te omor.

Cred că vorbeşte serios.

— Sîntem cu toţii confuzi, Samantha. Cu toţii avem nevoie de mai mult timp de gîndire. Aşa e viaţa. Mă scutură uşor. Vino-ţi în fire. Respiră adînc şi-şi netezeşte taiorul. Aşa! Mă duc să te anunţ!

Porneşte cu paşi mari pe peluză. Iar eu rămîn acolo, tremurînd.

Am la dispoziţie treizeci de secunde. Treizeci de secunde în care să hotărăsc ce vreau să fac cu viaţa mea.

— Doamnelor şi domnilor ziarişti! răsună vocea lui Hilary la microfon. Sînt încîntată să vă urez bun venit în această dimineaţă.

Deodată, îl văd pe Guy turnîndu-şi nişte apă minerală.

— Guy! îl strig stresată. Guy! Unde-i Nathaniel?

— Habar n-am. Dă nepăsător din umeri.

— Ce i-ai zis? Adineaori, cînd ai vorbit cu el.

— N-a fost nevoie să-i zic prea multe, răspunde Guy. Și-a dat seama și singur încotro bate vîntul.

— Ce vrei să spui? Mă holbez la el. Vîntul nu bate în nici o direcție.

— Samantha, nu fi naivă. Guy ia o gură de apă. E un bărbat în toată firea. Înțelege.

— ... cel mai nou partener de la Carter Spink, Samantha Sweeting! Glasul lui Hilary și ropotul de aplauze care urmează abia dacă ajunge la mine.

— Ce anume înțelege? spun îngrozită. Ce i-ai zis?

— Samantha! Hilary mă întrerupe cu un surîs dulce și ușor crispat. Te așteptăm cu toții! O groază de oameni ocupați! Mă apucă de mînă cu o strînsoare de fier și mă trage cu o forță surprinzătoare după ea prin iarbă. Baftă! Mult succes! Îmi dă un ghiont puternic în spate și se retrage.

OK. Nu au fost de ajuns treizeci de secunde. Am fost aruncată ca o corabie eșuată în fața presei din întreaga țară și nu știu ce vreau. Nu știu ce ar trebui să fac.

În viața mea nu m-am simțit așa confuză.

— Hai odată! Asprimea din tonul ei mă face să tresar. Mă simt de parcă aș sta pe o bandă rulantă. Cu un singur sens, înainte.

Îmi croiesc drum cu picioarele ca plastilina spre mijlocul peluzei, unde a fost aranjată o tribună cu microfon. Soarele se reflectă în toate lentilele aparatelor de filmat sau de fotografiat și sînt parțial orbită. Îl caut pe Nathaniel din

priviri în mulţime, dar nu-l văd nicăieri. Trish se află la cîţiva metri în dreapta mea, într-un taior de culoarea fucsiei, şi-mi face semn frenetic cu mîna. Eddie e lîngă ea, cu o cameră video în mînă.

Îmi despăturesc fără grabă declaraţia şi o netezesc.

— Bună dimineaţa, spun în microfon, cu glasul încordat. Sînt încîntată să vă pot împărtăşi această veste minunată. După ce am primit o ofertă extraordinară din partea celor de la Carter Spink, mă voi întoarce astăzi la firmă, în calitate de partener. Cred că nu mai e nevoie să vă spun... sînt entuziasmată.

Însă în glasul meu nu se simte nici un pic de entuziasm. Cuvintele îmi sînt la fel de goale ca şi tonul pe care le rostesc.

— Am fost copleşită de căldura şi generozitatea primirii făcute de Carter Spink, continui şovăitoare, şi sînt onorată să mă alătur unui atît de prestigios parteneriat al...

Privirea mea continuă să-l caute pe Nathaniel. Nu mă pot concentra la ce spun.

— Talentului şi excelenţei! sare Hilary de undeva, dintr-o laterală.

— Îhm... da. Găsesc pe foaie locul în care am rămas. Talentului. Şi excelenţei.

Mulţimea de jurnalişti e străbătută de un murmur. Nu mă descurc prea grozav.

— Serviciile oferite de Carter Spink... sînt... îhm... la cel mai înalt nivel, continui, încercînd să fiu convingătoare.

— Mai înalt decît calitatea curăţeniei pe care o făceai cînd spălai wc-uri? strigă un ziarist rotund la faţă.

— Întrebările mai tîrziu! Hilary înaintează supărată pe gazon. Şi nu acceptăm întrebări pe teme ca toalete, băi sau alte obiecte sanitare. Continuă, Samantha.

— De ce, erau sub orice critică? strigă tipul rotund la faţă, pufnind în rîs.

— *Continuă*, Samantha, spune grăbită Hilary, cu un aer livid.

— Ba categoric că nu erau sub orice critică! Trish înaintează iritată pe peluză şi tocurile i se afundă în iarbă. Nu accept să-mi fie comentate în acest mod maliţios toaletele! Toate sînt Royal Doulton. Sînt Royal Doulton, repetă în microfon. De cea mai bună calitate. Te descurci foarte bine, Samantha! Mă bate uşor pe umăr.

Ziariştii rîd deja în voie. Hilary e roşie ca sfecla.

— Iertaţi-mă, îi spune lui Trish ţinîndu-şi cu greu mînia în frîu. Tocmai ne aflam în mijlocul unei conferinţe de presă. Sînteţi amabilă să plecaţi?

— E gazonul meu! spune Trish, înălţînd capul cu demnitate. Presa vrea să audă şi părerea mea! Eddie, unde e discursul meu?

— Doar n-aveţi de gînd să ţineţi un discurs! zice Hilary îngrozită, în clipa în care Eddie porneşte spre Trish, cu un papirus în mînă.

— Doresc să-i mulţumesc soţului meu Eddie pentru întregul sprijin acordat, începe Trish, ignorînd-o pe Hilary. Doresc să-i mulţumesc ziarului *Daily Mail*...

— Doar nu sîntem la nenorocitele alea de premii Oscar! Hilary pare să fie în pragul apoplexiei.

— Te rog mult, ai grijă cum vorbești! îi răspunde Trish tăioasă. Doresc să-ți reamintesc că eu sînt proprietara acestei reședințe.

— Doamnă Geiger, l-ați văzut cumva pe Nathaniel? Mă uit disperată spre mulțime, pentru a miliarda oară. A dispărut.

— Cine e Nathaniel? întreabă un ziarist.

— Grădinarul, se bagă tipul rotund la față. Iubită-su. V-ați despărțit? adaugă către mine.

— Nu! zic, atinsă la punctul sensibil. O să ne continuăm relația.

— Și cum anume o să faceți asta?

Simt un interes renăscut fremătînd în mulțimea de ziariști.

— O să facem noi cumva, OK? Brusc, simt din nou că-mi dau lacrimile.

— Samantha, spune Hilary furioasă. Te rog, întoarce-te la declarație! O împinge pe Trish din fața microfonului.

— Nu mă atinge! zbiară Trish ca arsă. Te dau în judecată. Samantha Sweeting e avocata mea, dacă vrei să știi.

— Zi, Samantha! Ce părere are Nathaniel despre plecarea ta la Londra? strigă cineva.

— Ai dat dragostea pe carieră? se bagă o fată îmbujorată.

— Nu! zic disperată. Vreau doar... să vorbesc ceva cu el. Unde e? Guy! Îl zăresc brusc pe Guy pe o latură a peluzei. Unde s-a dus? Ce i-ai zis? Mă grăbesc spre el înaintînd prin iarbă și aproape împiedicîndu-mă. Trebuie neapărat să-mi spui. Ce i-ai zis?

— L-am sfătuit să-și păstreze demnitatea. Guy ridică din umeri cu aroganță. Sincer să fiu, i-am spus adevărul. Că nu te mai întorci.

— Cum *îndrăzneşti*? zic cu răsuflarea tăiată. Cum *îndrăzneşti* să spui aşa ceva? Ba o să mă întorc! Şi el poate veni la Londra...

— Mă laşi? Guy ridică ochii spre cer. Doar n-o să atîrne pe lîngă tine ca un neisprăvit, încurcîndu-te şi punîndu-te în situaţii jenante...

— Punîndu-mă în situaţii jenante? Mă holbez la el stupefiată. Asta i-ai spus? De-aia a plecat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Samantha, las-o baltă, mi-o taie Guy pierzîndu-şi răbdarea. Tipul e *grădinar*.

Pumnii mi-o iau înaintea gîndului. Îi dau una lui Guy drept în falcă.

Peste tot în jurul meu aud suspine, strigăte şi blîţuri, dar nu-mi pasă. E lucrul cel mai bun pe care l-am făcut în viaţa mea.

— Au! La naiba! Îşi duce mîna la falcă. Asta pentru ce naiba a fost?

Ziariştii s-au strîns ciorchine în jur şi ne asaltează cu întrebări, dar îi ignor.

— Tu mă pui în situaţii jenante, îi spun aproape scuipîndu-l. Eşti un zero barat în comparaţie cu el. *Un zero barat*.

Spre groaza mea, simt că ochii mi se umplu de lacrimi. Trebuie să-l găsesc pe Nathaniel. Chiar acum.

— Totul e în regulă! Totul e în regulă! răcneşte Hilary, pogorînd pe peluză ca o vijelie, îmbrăcată în costum cu pantalon cu dungulîţe albe. Samantha e puţin surmenată azi! Îmi prinde braţul ca într-o menghină şi-şi arată dinţii într-un rictus care se vrea zîmbet. E doar o dispută amicală între parteneri! Samantha abia aşteaptă provocările acestei echipe juridice renumite pe întregul mapamond. Nu-i aşa, Samantha? Mă strînge şi mai tare. *Nu-i aşa*, Samantha?

— Ăă... nu ştiu, spun disperată. Efectiv nu ştiu. Îmi pare rău, Hilary. Îmi smulg braţul din mîna ei.

Hilary dă să mă apuce iar, dar nu reuşeşte şi pornesc alergînd prin iarbă, către poartă.

— Opriţi-o! strigă Hilary către echipa de la PR. Blocaţi-i drumul!

Din toate direcţiile vin spre mine fete în costume cu pantalon, constituite într-un SWAT ad-hoc. Nu ştiu cum, reuşesc să le scap printre degete. Una din ele dă să mă apuce de sacou, dar mă smulg din mîna ei. Îmi arunc pantofii cu toc şi accelerez, strîmbîndu-mă cînd simt pietrişul sub tălpi.

Cînd ajung la poartă, inima începe să-mi bată nebuneşte. În faţa mea, trei fete de la PR stau una lîngă alta, barîndu-mi drumul.

— Haide, Samantha, spune una dintre ele pe un ton de poliţistă de treabă. Nu te prosti.

— Hai să ne întoarcem la conferinţa de presă.

Una din ele se apropie de mine precaută, cu mîinile întinse în faţă.

— *Lasaţi-o să iasă!* se aude o voce ca de trîmbiţă din spatele meu. Ridic ochii şi, spre mirarea mea, o văd pe Trish fugind chinuită către mine, cît de repede îi permit tocurile de culoarea fucsiei. Ajutaţi-mă, proştilor! strigă spre grupul de ziarişti din apropiere.

O clipă mai tîrziu, fetele de la PR au fost anihilate de ziarişti, care au deschis poarta şi mi-au făcut loc să ies. Iar acum sînt în stradă şi fug fără să mai privesc în urma mea.

*

Ajung la bar cu dresul făcut zdrențe de atîta mers pe jos desculță, cu părul ieșit din cocul care abia se mai ține, machiajul prelins pe obraz de sudoare și o durere puternică în piept.

Dar nu-mi pasă. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Nathaniel. Trebuie să-i spun că e lucrul cel mai important din viața mea, mai important decît orice slujbă.

Trebuie să-i spun că-l iubesc.

Nu știu de ce nu mi-am dat seama pînă acum, de ce nu i-am spus-o niciodată. E atît de evident. E limpede ca lumina zilei.

— Eamonn! strig agitată cînd ajung mai aproape și el ridică ochii mirat de la paharele pe care tocmai le adună. Trebuie să vorbesc cu Nathaniel. E aici?

— Aici? Eamonn pare să fi rămas fără grai. Tocmai l-ai ratat. A plecat deja.

— A plecat? Mă opresc gîfîind. Unde?

— Să vadă ferma aia pe care vrea s-o cumpere. A plecat acum puțin timp cu mașina.

— Ferma din Bingley? Înghit în sec ușurată, încă respirînd greu. Crezi că ai putea să mă repezi pînă acolo? Trebuie să vorbesc cu el.

— Păi nu acolo... Eamonn își freacă fața roșie, stînjenit. Mă uit la el și simt că mă cuprinde o presimțire neagră. Samantha... a plecat în Cornwall.

Șocul mă izbește în piept, ca un camion. Nu pot rosti nici un cuvînt. Nu mă pot mișca.

— Credeam că știi. Eamonn face un pas în față, cu mîna streașină la ochi pentru a se apăra

de razele soarelui. A zis că e posibil să rămînă acolo vreo două săptămîni. Credeam că ţi-a spus.

— Îhm, nu, zic, articulînd cu greu. Nu mi-a spus.

Deodată, îmi simt picioarele moi ca plastilina. Mă prăbuşesc pe un butoi, iar capul îmi zvîcneşte. A plecat în Cornwall, pur şi simplu. Fără măcar să-şi ia la revedere. Fără măcar să-mi spună.

— A lăsat un bilet în eventualitatea că o să treci pe-aici. Eamonn caută în buzunar şi scoate un plic. Mi-l întinde cu o figură tristă. Îmi pare rău, Samantha.

— E în regulă. Schiţez un zîmbet. Mersi, Eamonn. Iau plicul din mîna lui şi scot hîrtia dinăuntru.

S

Cred că ştim amîndoi că ăsta e capătul liniei. Hai să renunţăm cît încă ne e bine.

Vreau să ştii un singur lucru, vara asta a fost perfectă.

N

În timp ce-l citesc, iar şi iar şi iar, lacrimile îmi inundă obrajii. Nu-mi vine să cred că a plecat. Cum a putut să renunţe aşa de uşor la noi doi? Indiferent ce i-a zis Guy şi indiferent ce simţea. Cum a putut *să plece* pur şi simplu?

Am fi putut să facem relaţia asta să meargă. Oare chiar nu *ştia* asta? N-o simţea în adîncul sufletului?

Aud un zgomot şi îi văd strînşi în jurul meu pe Guy şi un grup de ziarişti. Nici măcar nu ştiu cînd au apărut.

— Plecaţi, spun cu glasul sugrumat. Lăsaţi-mă în pace.

— Samantha, spune Guy coborînd glasul, pe un ton conciliant. Ştiu că eşti rănită. Îmi pare rău dacă te-am supărat.

— Îţi mai trag una. Mă şterg la ochi cu dosul mîinii. Pe bune.

— Ştiu că situaţia pare dezastruoasă în momentul ăsta. Guy îşi aruncă ochii pe o hîrtie. Dar ai o carieră extraordinară în faţa ta.

Nu răspund. Stau cu umerii cocoşaţi, îmi curge nasul şi şuviţele date cu gel care mi-au scăpat din coc îmi acoperă faţa.

— Fii rezonabilă. N-o să te întorci la curăţat wc-uri. Nu te mai ţine nimic aici. Face un pas în faţă şi-mi pune pantofii lucioşi cu toc cui pe masa de lîngă mine. Haide, partenero. Toată lumea te aşteaptă.

Douăzeci și șase

Parcă am amorțit. Chiar s-a terminat cu adevărat. Mă aflu într-un compartiment de clasa întîi din trenul către Londra, împreună cu ceilalți parteneri. E un tren expres. În două ore o să ajungem. Am un dres nou. Machiajul mi-a fost retușat. Am dat chiar o nouă declarație către presă, încropită rapid de Hilary: „Deși voi simți întotdeauna afecțiune pentru prietenii mei din Lower Ebury, nimic nu e mai palpitant și mai important în viața mea în acest moment decît cariera mea la Carter Spink".

Am spus-o destul de convingător. Am găsit chiar, nu știu cum, puterea de a zîmbi în clipa în care i-am strîns mîna lui David Elldridge. E foarte posibil să tipărească fotografia cu chestia asta, mai degrabă decît pe cea cu mine dîndu-i un pumn lui Guy. Nu se știe niciodată.

Cînd trenul pleacă din stație, simt un junghi dureros în inimă și închid o clipă ochii, încercînd să nu-mi pierd cumpătul. Fac ceea ce trebuie. Toată lumea e de aceeași părere. Iau o gură de cappuccino, apoi încă una. Poate că, dacă am să beau destulă cafea, o să mă repun pe linia de

plutire. Poate că am să încetez să mă mai simt ca într-un vis urît.

Înghesuit în colţul din faţa mea se află cameramanul care face documentarul pentru ştiri, împreună cu producătorul lui, Dominic, un tip cu ochelari la modă şi jachetă denim. Simt obiectivul camerei fixat asupra mea, urmărindu-mi fiecare mişcare, apropiindu-se şi depărtîndu-se, surprinzîndu-mi fiecare expresie. E *tot* ce-mi lipsea în momentul ăsta.

— Aşadar, avocata Samantha Sweeting părăseşte satul în care a fost cunoscută exclusiv ca fată în casă, spune Dominic la microfon cu un glas profund de comentator TV. Întrebarea este... are vreun regret? Mă priveşte interogativ.

— Parcă trebuia să fie un film gen camera ascunsă, i-o retez scurt cu o privire supărată.

— Poftim! Guy îmi trînteşte un vraf gros de contracte în poală. Uite afacerea Samatron. Uită-te puţin peste ea.

Mă uit la mormanul de hîrtii, înalt de peste zece centimetri. Altădată, simpla vedere a unui contract nou-nouţ îmi stîrnea un val de adrenalină. Întotdeauna voiam să fiu prima care sesizează o anomalie, prima care ridică o problemă. Însă acum mă simt total pustiită.

Toată lumea din compartiment s-a pus pe treabă. Răsfoiesc contractul, sforţîndu-mă să-mi stîrnesc entuziasmul. Haide. Asta e viaţa mea de-acum. În clipa în care am să reintru efectiv în joc, o să înceapă să-mi placă din nou.

— De la cărţile de bucate la contracte, murmură Dominic în microfon. De la lingura de lemn la ordonanţe.

Individul ăsta începe să mă cam calce pe nervi.

Mă întorc la contractul meu. Însă cuvintele îmi dansează prin fața ochilor. Nu mă pot concentra. Toate gîndurile mele se îndreaptă spre Nathaniel. Am încercat să-l sun, dar nu răspunde. Nici la telefon, nici la SMS-uri. Pare că efectiv nu mai vrea să mă cunoască.

Cum e posibil să se fi sfîrșit totul? Cum e posibil *să fi plecat* pur și simplu așa?

Ochii mi se încețoșază iar și clipesc furioasă, încercînd să-mi reții lacrimile. Nu pot să plîng. Sînt partener acum. Iar partenerii nu plîng. Mă uit pe fereastră, silindu-mă să-mi păstrez cumpătul. Trenul pare să meargă mai încet, ceea ce e destul de straniu.

— Stimați pasageri... Se aude o voce pîrîind în difuzoare. Acest tren circulă astăzi în regim de personal. Se va opri la Hitherton, Marston Bridge, Bridbury...

— Ce? Guy ridică privirea. E *personal*?

— Iisuse Hristoase. David Elldridge se schimonosește la față. Și cît facem?

— ... și va ajunge la Paddington cu o jumătate de oră întîrziere față de ora anunțată, rostește glasul. Ne cerem scuze pentru orice...

— *O jumătate de oră?* David Elldridge își scoate nervos mobilul, livid la față. O să trebuiască să-mi reprogramez întîlnirea.

— Și eu să-i amîn pe tipii de la Pattinson Lobb. Guy pare la fel de iritat și a început deja să apese agitat pe tastele telefonului. Alo, Mary? Guy. Fii atentă, am luat o mare plasă cu trenul ăsta. O să ajung cu o jumătate de oră întîrziere...

— Reprogramează-l pe Derek Tomlinson... dă David instrucţiuni.

— Va trebui să anulăm şedinţa cu Pattinson Lobb şi întîlnirea cu tipul de la *The Lawyer*...

— Davina, tocmai spune Greg Parker în telefon. Porcăria asta de tren are întîrziere. Spune-le celorlalţi că ajung cu o jumătate de oră peste ora stabilită, o să le trimit un e-mail... Lasă telefonul jos şi începe imediat să tasteze pe BlackBerry. O clipă mai tîrziu, Guy îi urmează exemplul.

Privesc uluită toată această frenezie din jur. Cu toţii par incredibil de stresaţi. Asta e, trenul o să aibă întîrziere treizeci de minute. *O jumătate de oră*. E vorba doar de treizeci de minute. Cum poate cineva să se streseze atît de tare pentru treizeci de minute?

Aşa o să fiu şi eu? Fiindcă am uitat cum e. Poate că am uitat complet cum e să fii avocat.

Trenul încetineşte, apoi opreşte în staţia Hitherton. Mă uit afară pe fereastră – şi mi se taie respiraţia. În aer pluteşte un balon uriaş, la doar un metru şi ceva deasupra gării. E roşu aprins cu galben, şi cei dinăuntru fac cu mîna. Arată ca desprins din poveste.

— Hei, uitaţi-vă! strig. Uitaţi-vă!

Nimeni nu ridică privirea. Sînt mult prea ocupaţi cu tastatul.

— *Uitaţi-vă!* încerc din nou. E incredibil! Nici de data asta nu primesc nici un răspuns. Nimeni nu e interesat de nimic altceva decît de BlackBerry-ul lui. Iar acum balonul s-a ridicat iar. Peste o clipă va dispărea complet din raza privirii noastre. Au ratat momentul.

Mă uit la ei, crema lumii juridice, îmbrăcaţi în costumele lor cusute de mînă, care costă cîteva

mii de lire bucata, avînd fiecare computere de ultima generație în mînă. Stînd acolo fără să observe nimic în jur. Fără măcar să le pese vreun pic că nu văd nimic. Trăind în lumea lor.

Locul meu nu e aici. Asta nu mai e și lumea mea. *Nu sînt una din ei.*

Și deodată știu, cu cea mai mare siguranță pe care am simțit-o vreodată. Eu nu am ce să caut aici; nu am nici o legătură cu ei. Poate că am avut odinioară, însă nu mai am. Nu pot face asta. Nu-mi pot petrece viața în săli de ședință. Nu pot fi obsedată de fiecare secundă a vieții mele. Nu pot rata și mai mult decît am ratat deja.

Stînd așa, cu teancul de contracte în poală, simt o tensiune tot mai mare în piept. Am făcut o greșeală. Am făcut o greșeală uriașă. N-ar trebui să fiu aici. Nu asta e ce-mi doresc de la viață. Nu asta vreau să fac. Nu asta e ceea ce vreau să fiu.

Trebuie să cobor. Acum.

Oamenii urcă și coboară din tren, trîntesc uși, ridică bagaje. Cît pot de calmă, îmi iau valiza, apoi geanta și mă ridic.

— Îmi pare rău, spun. Am făcut o greșeală. Și abia acum mi-am dat seama.

— *Poftim?* Guy ridică ochii spre mine.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să vă pierdeți timpul. Vocea îmi tremură ușor. Dar... nu pot rămîne. Nu pot face asta.

— Iisuse. Își cuprinde capul în mîini. Nu începe iarăși, Samantha...

— Nu încerca să mă convingi, i-o tai scurt. M-am hotărît. Nu pot să fiu ca voi toți. Nu asta e ce-mi doresc. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vin.

— Are vreo legătură cu grădinarul? Pare exasperat. Fiindcă, sincer să fiu...

— Nu! Are legătură cu *mine*!... Şovăi, căutîndu-mi cuvintele. Guy.... nu vreau să fiu o persoană care nu se uită afară pe fereastră.

Pe chipul lui Guy citesc că nu înţelege o iotă din ce-i spun. Nici nu mă aşteptam.

— La revedere. Deschid uşa trenului şi ies, dar Guy mă înşfacă violent.

— Samantha, îţi spun pentru ultima oară, termină cu prostiile! Te *cunosc* foarte bine. Eşti şi vei rămîne *avocat*.

— Ba nu mă *cunoşti* deloc, Guy! izbucnesc furioasă. Nu mă mai defini tu! Nu sînt avocat! Sînt o *persoană*.

Îmi smulg braţul dintr-al lui şi trîntesc uşa, tremurînd din toate încheieturile. O clipă mai tîrziu, aceasta se deschide din nou şi Dominic şi cameramanul se năpustesc în urma mea.

— Măi, măi! murmură Dominic surescitat în microfon. În urma unei turnuri şocante a evenimentelor, Samantha Sweeting a renunţat definitiv la fabuloasa carieră juridică ce o aştepta!

Ăsta o s-o încaseze de la mine drept în bot din clipă-n clipă.

În momentul în care trenul pleacă din staţie, îi văd pe Guy şi pe ceilalţi parteneri stînd în picioare şi holbîndu-se la mine consternaţi. Cred că de data asta mi-am distrus definitiv orice şansă de a mă mai întoarce vreodată.

Ceilalţi pasageri încep să se evapore de pe peron, lăsîndu-mă singură. Singură cuc în gara Hitherton, singură cu valiza mea. Nici măcar nu ştiu unde se află Hitherton. Camera TV mai e

încă ațintită asupra mea și, cînd trec pe lîngă mine, oamenii îmi aruncă priviri curioase.

Ce să fac acum?

— Însoțind cu privirea șinele de tren, Samantha își dă seama că a ajuns în fundul prăpastiei. Dominic coboară glasul, plin de compasiune.

— *Ba nu-i adevărat*, îi șoptesc.

— În această dimineață a fost distrusă cînd l-a pierdut pe cel pe care-l iubea. Iar acum a rămas și fără carieră. Se oprește, după care adaugă pe un ton lugubru: Cine știe ce gînduri negre îi trec acum prin minte?

Ce naiba vrea să sugereze? Că o să m-arunc sub următorul tren? I-ar plăcea asta, nu? Probabil ar cîștiga un Emmy.

— Sînt bine. Ridic capul și strîng valiza mai tare. O să fiu bine. Am... făcut ce trebuia.

Însă în clipa în care mă uit în jur la stația goală și iau contact cu realitatea efectivă, simt că îmi strînge stomacul de panică. Habar n-am cînd o să fie următorul tren. Habar n-am măcar încotro vreau să mă duc.

— Ai un plan, Samantha? întreabă Dominic, băgîndu-mi microfonul sub nas. Un țel?

De ce nu vrea să mă lase odată *în pace*?

— Uneori nu ai nevoie de nici un țel, spun defensiv. Nu e nevoie să gîndești în perspectivă. E destul să știi doar ce urmează să faci în clipa următoare.

— Și ce-o să faci în clipa următoare?

— O să mă... gîndesc la asta. Îi întorc spatele și mă îndepărtez de aparat mărșăluind, către sala de așteptare. Cînd mă apropii, îmi iese în cale un paznic.

— Îhm, bună ziua, spun. Aş dori să ştiu cum pot ajunge... Tac stresată. Unde mă duc? La... îhm...

— La... mă ajută paznicul săritor.

— În... Cornwall, mă trezesc spunînd.

— În *Cornwall?* Pare bulversat. Unde anume în Cornwall?

— Nu ştiu. Înghit în sec. Nu ştiu exact. Dar trebuie neapărat să ajung acolo, cît se poate de urgent.

Nu se poate să existe atît de multe sere de vînzare în Cornwall. O să-l găsesc eu. Îl găsesc eu cumva.

— Păi. Fruntea paznicului se-ncreţeşte de atîta concentrare. O să trebuiască să-mi consult registrul. Dispare în camera lui. Îl aud pe Dominic şoptind cu însufleţire în microfon, dar nu-mi pasă.

— Poftim. Paznicul iese şi-mi întinde o bucăţică de hîrtie, scrisă cu creionul. Mi-e teamă că pînă la Penzance trebuie să schimbi de şase ori. Şi te costă o sută douăzeci de lire. Mai trebuie să aştepţi ceva pînă vine trenul, adaugă. Peronul doi.

— Mersi. Ridic valiza şi mă îndrept spre pasarelă. Îl aud pe Dominic grăbindu-se după mine împreună cu cameramanul.

— Se pare că Samantha a luat-o complet razna, spune Dominic gîfîind în microfon. Tensiunea situaţiei a dat-o complet peste cap. Cine ştie ce altă mişcare pripită va face în continuare?

Ăsta *chiar* vrea să m-arunc în faţa trenului, aşa-i? O să-l ignor pur şi simplu. Rămîn hotărîtă pe peron, ferindu-mi privirea de aparat.

— Fără nici o adresă și fără nici un sprijin, îl aud continuînd, Samantha pornește într-o lungă și nesigură călătorie în căutarea bărbatului care a respins-o în această dimineață. Bărbatul care a plecat fără să-și ia măcar la revedere. Oare e un plan înțelept?

OK, mi-a ajuns.

— Poate că nu e un plan înțelept! Mă întorc cu fața spre el, respirînd precipitat. Poate că n-am să-l găsesc. Poate că n-o să vrea nici măcar să-mi vorbească. Dar trebuie să încerc.

Dominic dă să zică ceva.

— Taci, îi spun. Atîta te rog, taci.

Mi se pare că trec ore întregi pînă aud șuieratul unui tren în depărtare. Însă e pe partea opusă. E tot un tren către Londra. Cînd oprește, aud ușile deschizîndu-se și oamenii coborînd și urcînd.

— Tren în direcția Londra! strigă paznicul. Tren în direcția Londra, peronul unu.

Ăsta e trenul în care ar trebui să fiu. Dacă aș fi sănătoasă la cap. Dacă n-aș fi luat-o razna complet. Privirea îmi poposește leneșă asupra ferestrelor, asupra oamenilor așezați, care vorbesc, dorm, citesc, ascultă muzică la iPod-uri...

Și atunci, timpul încremenește în loc. Oare *visez?*

E Nathaniel. În trenul spre Londra. E la un metru de mine, stă jos și privește fix înainte.

Ce... De ce e...

— Nathaniel! încerc să strig, dar glasul mi se preschimbă într-un țipăt răgușit. Nathaniel! Îi fac cu mîna frenetic, încercînd să-i captez atenția.

— Iisuse, el e! exclamă Dominic. Nathaniel! urlă cu un glas ca de megafon. Aici, amice!

— Nathaniel! Pînă la urmă, îmi revine glasul. Na-tha-niel!

La ţipătul meu disperat, ridică în fine privirea şi tresare vizibil în clipa în care mă zăreşte. Preţ de un moment, pare că nu-şi poate crede ochilor. Apoi, toată faţa i se destinde într-o explozie de încîntare.

Aud uşile trenului trîntindu-se. E gata să plece.

— Haide! Ţip, făcîndu-i semn insistent.

Îl văd că se ridică în picioare în tren, îşi înşfacă rucsacul şi se strecoară pe lîngă femeia de pe scaunul alăturat. Apoi dispare din raza privirii mele, exact în clipa în care trenul porneşte din staţie.

— Prea tîrziu, spune cameramanul pe un ton fatidic. N-o să reuşească.

Am un nod prea mare în stomac ca să mai pot vorbi. Tot ce pot să fac e să mă uit la trenul care s-a pus în mişcare şi trece prin faţa mea, vagon după vagon, prinzînd tot mai tare viteză... pînă cînd, în cele din urmă, dispare.

Iar Nathaniel se află în picioare pe peron. E aici.

Fără să-mi iau ochii de la el, pornesc pe peron, accelerînd cînd ajung la pasarelă. Iar el, aflat pe partea cealaltă, face la fel. Ajungem pe treptele de sus, înaintăm unul către celălalt şi ne oprim cam la un metru distanţă. Respir precipitat şi mi-a venit tot sîngele-n obraji. Sînt şocată, euforică şi confuză în acelaşi timp.

— Credeam c-ai plecat în Cornwall, zic în cele din urmă. Ca să cumperi sera.

— M-am răzgîndit. Şi el pare la fel de şocat. M-am gîndit că n-ar fi rău să-i fac o vizită... unui prieten din Londra. Se uită la valiza mea. Unde te duceai?

Îmi dreg glasul.

— Păi, mă gîndisem să mă duc în... Cornwall.

— Cornwall? Se uită lung la mine.

— Îhîm. Îi arăt bileţelul cu trenurile, şi-mi vine un chef nebun să rîd cu poftă de ridicolul întregii situaţii.

Nathaniel se sprijină de balustradă, cu degetele mari în buzunare, şi priveşte scîndurile de lemn ale podului.

— Şi... unde-ţi sînt prietenii?

— Nu ştiu. Au plecat. Şi nu sînt prietenii mei. I-am dat una lui Guy, adaug mîndră.

Nathaniel dă capul pe spate şi rîde.

— Deci te-au concediat.

— Eu i-am concediat pe ei, îl corectez.

— Chiar aşa? spune Nathaniel mirat. Întinde mîna, dar nu i-o iau. Dincolo de toată bucuria mea, sînt încă afectată. Nu mi-a trecut supărarea. Nu mă pot preface că totul e OK.

— Ţi-am primit biletul. Ridic privirea către el şi îl văd crispîndu-se.

— Samantha... Ţi-am scris un alt bilet în tren. Pentru eventualitatea în care n-ai fi vrut să ne vedem în Londra.

Caută în buzunar şi scoate o scrisoare de cîteva pagini; ambele feţe ale foilor sînt acoperite cu scrisul lui. O ţin cîteva momente în mînă, fără s-o citesc.

— Ce... ce scrie în ea? Ridic ochii.

— E lungă şi plicticoasă. Mă priveşte lung, arzător. Şi prost scrisă.

Dau încet paginile. Ici şi colo zăresc cuvinte care îmi umplu instantaneu ochii de lacrimi.

— Deci aşa, reuşesc să articulez.

— Deci aşa. Braţul lui îmi cuprinde mijlocul; gura lui caldă se lipeşte de a mea. Mă ţine strîns şi-mi simt lacrimile prelingîndu-se în voie pe obraji. Aici e locul unde trebuie să fiu. Aici e locul meu. În cele din urmă, mă desprind cu greu şi ridic privirea spre el, ştergîndu-mi ochii.

— Şi acum? Se uită în jos peste pod şi-i urmăresc privirea. Spre ambele direcţii pornesc şine de tren, pînă departe în zare. Încotro?

Mă uit în lungul şinei nesfîrşite, închizînd uşor ochii în bătaia soarelui. Am douăzeci şi nouă de ani. Pot să mă duc oriunde. Să fac orice. Să fiu orice doresc.

— Nu-i nici o grabă, spun într-un final. Mă întind spre el şi-l mai sărut o dată.

ÎN COLECŢIA „CHIC"

au apărut:

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita raţiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poţi să ţii un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keys – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu ştiu cum reuşeşte*
Marian Keys – *Vacanţa lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Marian Keyes – *Pepenaşul*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*

în pregătire:

Plum Sykes – *Divorţul în înalta societate*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Francesca Clementis – *Un divorţ perfect*

www.polirom.ro

Redactor: Ada Tănasă
Coperta: Angela Rotaru

Bun de tipar: ianuarie 2007. Apărut: 2007
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Valoarea timbrului literar este de 2% din preţul de vînzare
şi se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea
Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA

Colecția

„După shopaholica Becky Bloomwood, faceți cunoștință cu workaholica Samantha Sweeting. Și, mai ales, nu așteptați primul weekend disponibil pentru a vă delecta cu aventurile ei!"

The Washington Post

„Fanii seriei ***La cumpărături***... vor fi entuziasmați de această nouă eroină, descrisă cu farmecul și inteligența specifice cărților lui Kinsella."

Booklist

„Sophie Kinsella este maestra de necontestat a genului *chick lit*."

The New York Post

ELLE LECTURĂ OBLIGATORIE

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0478-4

9789734 604784

www.polirom.ro